

НОРА РОБЪРТС

РАЗДЕЛЕНИ В СМЪРТТА

Част 18 от „В смъртта“

Превод от английски: Боряна Семкова-Вулова, 2004

chitanka.info

*„Дево̀йки, вам съвет ще дам:
плач нива не полива.
Сега са тук, а утре там —
мъжете са такива!“*

Уилям
Шекспир

„Бракът е отчайващо преживяване.“
Джон Сълдън

ПРОЛОГ

Убийството бе прекалено малко наказание за него.

Смъртта бе край, дори избавление. Би трябвало да отиде в ада — тя не изпитваше съмнение по този въпрос — и да бъде подложен на вечни мъки. Искаше да му се случи тъкмо това. Засега обаче желаше той да страда, а тя да бъде свидетел на агонията му.

Лъжлив, измамлив кучи син! Искаше да го види как хленчи, как проси милостта ѝ и се моли, как пълзи по корем като канализационен плъх, какъвто всъщност беше. Искаше от ушите му да блика кръв, да пици като момиче. С радост би усуквала и връзвала неверния му член на възли, докато той крещеше за милост, с която тя няма да го удостои никога.

Искаше да удря с юмруци красивото му лъжливо лице, докато го превърне в месеста каша от кръв и кости.

Тогава, едва тогава останалото без член и лице копеле можеше да умре. Бавна, изпепеляваща, мъчителна смърт.

Никой, никой не можеше да мами Рива Юинг.

Наложи се да отбие и да спре колата в аварийното платно на моста Куинсбъро, докато се успокои, за да бъде достатъчно уверена в себе си, че може да продължи. Защото някой беше измамил Рива Юинг. Човекът, когото бе обичала, човекът, за когото се бе омъжила, човекът, в когото вярваше безусловно, дори сега, се бе любил с друга жена.

Бе докосвал друга жена, бе я вкусвал, беше използвал изкусната си уста на прелюбодеец, умелите си измамни ръце, за да доведе друга жена до екстаз.

И то не просто друга жена. А приятелка. Човек, когото също бе обичала, комуто се бе доверявала, на когото бе вярвала, разчитала.

Случилото се не можеше да мине просто за вбесяващо. Не би могло да се каже, че просто е болезнено това, че нейният съпруг и приятелката ѝ имаха връзка и то под носа ѝ. Смущаващото бе, че се е озовала в толкова банална ситуация. Измамената жена, загубенячката, която вярваше на прелюбодееца всеки път, когато казваше, че трябва да

работи до по-късно или да вечеря с клиент или да излезне от града за няколко дни, за да получи или да предаде лично комисиона.

Още по-лошо, размишляваше Рива, докато колите профучаваха край нейния автомобил, че точно тя беше измамена и то така лесно. Та тя беше експерт по сигурността. Бе работила пет години в Сикрет сървис и бе охранявала президента, преди да се прехвърли в частния сектор. Къде бяха инстинктите ѝ, очите ѝ, ушите ѝ?

Как беше възможно Блеър да се прибира у дома при нея, нощ след нощ, след като току-що бе станал от леглото на друга жена и тя да не разбере?

Защото го обичаше, призна си Рива. Защото беше щастлива, безумно щастлива да вярва на мъж като Блеър, толкова изтънчен и с изумителен външен вид, който я обичаше и желаше.

Беше много красив, талантлив и умен. Елегантен бохем, с тъмна лъскава коса и изумруденозелени очи. Беше хлътнала по него, даваше си тя сметка сега, в мига, в който той се бе обърнал и я бе погледнал с тези очи, в мига, в който я бе дарил с убийствената си усмивка. Шест месеца по-късно те бяха женени и живееха в голямата, уединена къща в Куинс.

Две години, помисли си тя, две години, през които му бе дала всичко, което имаше, беше споделила всичко с него и го бе обичала с всяка фибра на тялото си. И през цялото време той я бе правил на глупачка.

Е, сега щеше да си плати. Избърса сълзите от бузите си и отново потърси дълбоко в себе си своя гняв. Сега Блеър Бисел щеше да разбере каква всъщност бе тя.

Отново се включи в автомобилното движение и подкара бързо към Тъпър Ист Сайд в Манхатън.

Кучката — крадла на съпрузи, за каквато Рива вече смяташе бившата си приятелка Фелисити Кейт, живееше в елегантно преустроена стара къща от червеникав камък близо до северния ъгъл на Централ Парк. Вместо да се отдава на спомени за прекараното там време на партита или в тихи вечери, както и на прочутите неделни вечери на Фелисити, Рива се съсредоточи върху охранителната система на къщата.

А тя беше стабилна, Фелисити колекционираше произведения на изкуството и пазеше колекцията си както куче не допускаше никого до кокала си. Всъщност Рива се бе запознала с нея преди три години, когато проектира и инсталира охранителната система на Фелисити.

За да се проникне вътре бяха необходими експертни умения и само някой даровит взломаджия би могъл да преодолее двойното обезопасяване.

Ала когато една жена печелеше хляба си — и то доста добре, търсейки недостатък в охранителните системи, винаги можеше да го открие. Беше дошла подготвена — с два миниатюрни предавателя, два подсилени джобни компютъра, незаконно притежаван полицейски шперц и шокова палка, с която възнамеряваше да го удари право по измамните топки.

В края на краищата, е, беше съвсем сигурна какво трябва да направи. Останалото трябваше просто да изиграе по плана.

Повдигна чантата с инструментите, пъкна палката в задния си джоб и се запъти в благоуханната септемврийска вечер към входа.

Пъкна първия миниатюрен предавател на влизане, като знаеше, че разполага с трийсет секунди, след като го е поставила на външния панел. Цифрите започнаха да припламват на устройството в ръката ѝ, а сърцето ѝ запрепуска, докато отброяваше времето.

Три секунди преди алармата да се включи, първият код се изписа на предавателя ѝ. Тя изпусна задържания в гърдите си дъх и погледна нагоре към тъмните прозорци.

— Продължавайте със заниманията си там горе, мръсни прелюбодейци — промърмори тя, когато задейства втория предавател. — Трябват ми само от още няколко минути тук. Тогава наистина ще се позабавляваме.

Чу шум от автомобил на улицата и тихо изруга, когато колата спря. Крадешком хвърли поглед назад и видя такси да спира до тротоара, както и смеещата се двойка във вечерно облекло, която слезе от него. Рива се притисна към вратата, за да се скрие в сенките. С малка отвертка отстрани страничната плоскост на капака, отбелязвайки, че дори винтовете на охранителното устройство на дома на Фелисити бяха с блестяща повърхност.

Рива насочи тънката като косъм антена на джобния компютър и влезе в кода за достъп, след което изчака няколко секунди,

предизвикващи обилно потене, за да го изчисти. Педантично подмени панела, после използва втори предавател за гласовия достъп.

Отне ѝ повече време, цели две минути, но въпреки гнева си почувства внезапно обзелото я вълнение, когато се чу последната гласова команда.

„Август Рембранд“

Устните на Рива се извиха насмешливо, когато изимитира гласа на приятелката си, за да каже паролата. Оставаше ѝ само да набере кодовите числа и после да използва инструментите си, за да отключи последната брава.

Промъкна се вътре, затвори вратата и по навик отново включи охранителната система.

В очакване домашният дроид да се появи и да я попита по каква работа е дошла, тя хвана палката си и застана в готовност. Дроидът щеше да я познае, разбира се, и да ѝ даде достатъчно време да избегне кръговите му движения и да си отвори път.

В къщата обаче цареше пълна тишина и никакъв дроид не се появи в преддверието. Очевидно го бяха затворили за през нощта, помисли си тя мрачно. За да се радват на по-голямо уединение.

Усещаше аромата на розите, които Фелисити винаги поставяше във фойето — розови рози, подменяни всяка седмица. До вазата светеше приглушена светлина, но Рива не се нуждаеше от нея. Знаеше откъде да мине и се запъти направо към стълбите, за да се качи на втория етаж. В спалнята.

Когато приближи площадката, видя всичко необходимо, което отново предизвика нейния непреодолим гняв. Върху парапета небрежно беше праметнато светлото кожено яке на Блеър — онова, което му бе подарила за рождения ден предишната пролет. Същото, което небрежно бе метнал през рамо същата сутрин, когато бе целунал обичната си съпруга за довиждане и ѝ беше казал колко много ще му липсва, а когато бе притиснал лице към шията ѝ я беше уверил колко му е неприятно, че трябва да пътува.

Рива взе якето му и го притисна към лицето си. Усети мириса му и той привнесе в гнева ѝ мъката, която изпитваше.

За да я отпрати, тя взе един от инструментите от чантата си и тихо нарязва кожата на ресни. После хвърли якето на земята и го стъпка, преди да се отдалечи.

Лицето ѝ пламтеше от ярост, тя остави чантата си и извади шоковата палка от джоба си. Когато доближи спалнята, видя да проблясва светлина. Свещи, дори усещаше миризмата на разтопения восък и някакъв екзотичен дамски парфюм. До слуха ѝ достигна тиха музика — нещо класическо като розите и аромата на свещите.

Всичко това бе много характерно за Фелисити, помисли си гневно тя. Много женствено, деликатно и идеално. Тя би предпочела нещо модерно, нещо съвременно и дръзко за предстоящия скандал.

Например приятелката ѝ Мейвис Фрийстоун да изрита нечий сериозен музикален задник, помисли си тя.

Но после успя да разграничи музиката от жуженето на гнева и звъна на предателството в главата си. Разтвори вратата по-широко с крак и се промъкна вътре.

Видя двете тела свити заедно под копринено дантелената кувертюра. Бяха заспали, помисли си тя с горчивина. В уют и топлина, отпуснати след секса.

Дрехите им бяха безредно разхвърляни на стола, сякаш бяха бързали да се озоват в леглото. Когато ги видя и забеляза купчината дрехи, сърцето ѝ бе разбито на стотици парчета.

Успя да възвърне самообладанието си и се приближи към леглото с шоковата палка в ръка.

— Съобщение за събуждане, гадняри такива.

И отметна копринено дантелената кувертюра.

Кръв. О, Господи, кръв. Когато я видя навсякъде върху телата и чаршафите, ѝ се зави свят. От внезапно усетената миризма на кръвта или на смъртта, примесена с аромата на цветята и свещите ѝ се пригади и тя отстъпи назад.

— Блеър? Блеър?

Изкрещя тя и направи опит да се раздвижи. Пое си дъх, за да изкрещи отново и се хвърли напред.

Нещо, някой се промъкна в тъмното. Усети движението и друга миризма — остра, на лекарство — изпълни гърлото и дробовете ѝ.

Тя се обърна, за да избяга или да се защити — не беше сигурна, и с усилие заплува във въздуха, който я заливаше сякаш бе вода. Но краката и ръцете ѝ бяха лишени от сила, бяха се вкочанили секунди, преди да забели очи.

Строполи се на безформена купчина до мъртвите, които я бяха измамили.

ПЪРВА ГЛАВА

Лейтенант Ив Далас, едно от топченгетата на Ню Йорк, се беше изтегнала гола, кръвта пулсираше в ушите ѝ, а сърцето ѝ биеше като помпа. Тя успя да поеме дъх, после го изпусна.

Защо ѝ беше въздух, когато организмът ѝ работеше на пълни обороти след преживяния невероятен секс?

Под нея съпругът ѝ лежеше топъл, силен и спокоен. Единственото движение беше ударът на сърцето му срещу нейното. Докато не вдигна една от удивителните си ръце и не я прокара по гръбнака ѝ от тила до дупето.

— Искаш да се раздвижа — промърмори тя, — излезе ти късметът.

— Бих казал, че късметът ми влезе.

Тя се усмихна в тъмното. Обичаше да чува гласа му — в него сякаш се усещаше Ирландия.

— Много добро посрещане вкъщи, особено след като те нямаше за по-малко от четирийсет и осем часа.

— Това несъмнено е чудесен завършек на краткото пътуване до Флоренция.

— Не те попитах, отби ли се в Ирландия, за да видиш твоето... — Тя се поколеба само за миг. Все още ѝ беше необичайно да мисли за Рурк като за човек със семейство. — ... твоето семейство?

— Да, разбира се. Прекарахме чудесно няколко часа. — Той продължаваше да я гали, нагоре и надолу, нагоре и надолу по гърба ѝ, така че сърцебиенето ѝ се забави и очите ѝ започнаха да се затварят. — Много е странно, нали?

— Предполагам, че ще е така още известно време.

— А как е новият детектив?

Ив се притисна към него, замисли се за бившата си помощничка и как тя възприема неотдашното си повишение.

— Пийбоди е добра. Все още се адаптира. Последният ни случай бе за семейна свада. Двама братя се скарали за наследство. Били се до

изнемога, но единият паднал по стълбите и счупил глупавия си врат. Другият брат решил да представи случилото се като грабеж. Взел всичко, за което се били, увил го в одеяло и го затворил в багажника си. Като че ли няма да погледнем там.

Насмешката в гласа ѝ го разсмя. Ив се претърколи и се протегна.

— До голяма степен приличаше на свързането на големи, пулсиращи червени точки, затова оставих Пийбоди като водещ случая. След като дойде на себе си, се справи превъзходно. Оперативните полицаи вече бяха изсмукали всички доказателствата, когато тя отведе онзи негодник в кухнята, седна с него, цялата излъчваща съчувствие — използва всички професионални подходи, които познава толкова добре. Накара го да избълва признанието за десет минути.

— Браво на нея.

— Това ще ѝ помогне да натрупа увереност. — Тя се протегна отново. — Можем да направим още няколко разходки по поляната като онази, която направихме след лятото, когато бяхме заедно.

— Можеш да си вземеш няколко дни отпуск. И да се разхождаме по истинска поляна.

— Дай ми няколко седмици с Пийбоди, а? Искам да се уверя, че е стъпила на краката си, преди да я оставя сама.

— Тогава това ще е среща. О, твоето... предложение е прието с ентузиазъм и макар да съм ти много благодарен, веднага го изтривам от съзнанието си. — Той стана от леглото и завъртя релето на осветлението на десет процента.

На слабата светлина тя видя как той слиза от широката платформа, където беше леглото им, и отива към малката чанта, която бе взел със себе си. Беше истинско удоволствие, помисли си тя, да го наблюдава как се движи като слаба, грациозна котка.

Дали това беше вродена изтънченост, запита се тя, или го бе научил, докато бе надхитрявал ченгетата и бе претърсвал джобове като дете по улиците на Дъблин? Все едно, това му бе помогнало, бе му послужило, когато това умно момче, този умен мъж бе изградил своя империя със смелост, хитрост и лукав гений.

Когато се обърна и видя лицето му на приглушената светлина, тръпка премина през нея като електричество. Зашеметяващата любов, оставящото я без дъх чудо, че той е неин — че нещо толкова красиво е нейно.

Приличаше на произведение на изкуството, издялано и измислено от изкусен вълшебник. Изсеченото му лице, великодушните му устни, които притежаваха чувствена магия. Тези очи, това диво келтско синьо, от чийто поглед гърлото ѝ се свиваше. И това чудодейно платно беше в рамка от черна коприна, която падаше почти до раменете и постоянно караше пръстите ѝ да я докосват.

Бяха женени повече от година и имаше моменти — неочаквани моменти — когато само като го гледаше, сърцето ѝ спираше.

Той се върна и седна до нея, подпря брадичката си с ръка, прокара палец през малката вдлъбнатина в средата ѝ.

— Скъпата Ив, толкова спокойна и мълчалива в тъмнината. — Докосна с устни веждата ѝ. — Донесъл съм ти подарък.

Тя премигна и веднага се отдръпна назад. Това го накара да се усмихне — на обичайната ѝ реакция на подаръците. Точно както и неспокойният поглед, който отпрати към продълговатата, тясна кутия в ръцете му, предизвика неговата усмивка.

— Няма да те ухапе — обеща той.

— Нямахте те по-малко от два дни. Трябва да има някакъв регламент каква продължителност на отсъствието предполага поднасянето на подаръци.

— Ти започваш да ми липсваш след две минути отсъствие.

— Казваш така, за да ме размекнеш.

— Това не го прави по-малко вярно. Отвори кутията, Ив, после кажи: „Благодаря ти, Рурк.“

Тя завъртя очи, но отвори кутията.

Беше гривна, масивна, с инкрустирани в златото дребни диаманти, които проблясваха. В средата имаше скъпоценен камък — и тъй като беше кървавочервен, тя предположи, че е рубин — голям колкото нокътя на палеца и гладък при докосване.

Изглеждаше като стара, стойностна, безценна антика, която предизвика бунт в стомаха ѝ.

— Рурк...

— Забрави благодарността, която ми дължиш.

— Рурк — повтори тя отново. — Ще ми кажеш, че е принадлежала на някаква италианска графиня или...

— Принцеса — помогна ѝ той и взе гривната от нея, за да я постави на китката ѝ. — Шестнайсети век. Сега принадлежи на

кralица.

— О, моля те.

— Добре де, това беше малко прекалено. Обаче ти отива много.

— Ще стои по-добре на пън. — Тя не си падаше много по скъпоценностите — въпреки че я затрупваше с тях при всяка възможност. В тази гривна обаче имаше... нещо, помисли си тя, когато вдигна ръката си и обърна китката си, така че рубинът и диамантите уловиха и разпръснаха светлината. — Ами ако я загубя или счупя?

— Това няма да прилича на нищо. Докато го направиш обаче, ще се радвам да я гледам на теб. Ако ще се почувстваш по-добре, леля ми Шинийд изглеждаше точно толкова развълнувана от огърлицата, която ѝ купих.

— Тя ми направи впечатление на разумна жена.

Той дръпна една къдрица от косата на Ив.

— Жените в моя живот са достатъчно благоразумни, за да ми носят изключително удоволствие, когато им давам подаръци.

— Това е елегантен начин, за да ме убедиш. Красива е. — Трябваше да признае поне пред себе си, че ѝ беше приятен начинът, по който гладко се плъзна по ръката ѝ. — Не мога да я нося на работа.

— Не съм си го и представял. Но отново ще кажа, че ми харесва как ти стои сега. Когато не носиш нищо друго по себе си.

— Не давай идеи. На смяна съм, след... шест часа — изчисли тя, след като погледна колко е часът.

Понеже познаваше блясъка в очите му, тя присви своите. Но привидната съпротива, която се готвеше да окаже, беше прекъсната от сигнал от свързващото устройство до леглото.

— Сигналят е за теб. — Тя кимна към устройството, после се претърколи и стана от леглото. — Поне когато те търсят в два часа след полунощ това не означава, че някой е мъртъв.

Тя влезе в банята и го чу да спира видеото и да отговаря.

Позабави се, после, след като размисли, взе халата от вратата на банята, в случай, че той бе включил отново видеото на свързващото устройство.

Завързваше колана си, когато влезе в стаята, и видя, че той е станал и влязъл в гардеробната си.

— Кой беше?

— Каро.

— Сега ли трябва да тръгваш? В два часа след полунощ? — От тона му, от начина, по който изрече името на секретарката си, по шията я побиха тръпки. — Какво е станало?

— Ив. — Той взе една риза, която щеше да отива на панталона, подбран набързо. — Имам нужда от услуга. Много голяма услуга.

Не от съпругата си, помисли си тя. А от ченгето.

— За какво става дума?

— Една от служителките ми. — Той нахлузи ризата, но погледът му не се отдели от Ив. — В беда е. В голяма беда. Някой е бил убит.

— Една от служителките е убила някого, така ли, Рурк?

— Не. — Тъй като тя продължаваше да стои неподвижно, той отиде до нейната гардеробна и ѝ извади дрехи. — Каро беше обърквана, паникьосана и каза нещо нелогично. Това не са постъпки, които човек може да свърже с Рива. Тя работи в отдела по сигурността. Стабилна е като камък. Работила е няколко години в тайните служби и не е жена, която лесно излиза от равновесие.

— Не ми казваш какво се е случило.

— Открила е съпруга си и приятелката си в леглото — в апартамента на приятелката ѝ. Мъртви. Вече мъртви, Ив.

— И след като открила двете мъртви тела, тя се обадила на своята секретарка, вместо в полицията.

— Не. — Той напъха дрехите, които бе избрал, в ръцете на Ив. — Обадила се е на майка си.

Ив го погледна, изруга тихо, после започна да се облича.

— Трябва да съобщя за това.

— Моля те да почакаш, докато не видиш лично, докато не разговаряш с Рива. — Хвана ръцете ѝ и ги задържа, докато тя отново не го погледна. — Ив, аз те моля, почакай. Не бива да съобщаваш за нещо, което не си видяла с очите си. Познавам тази жена. Познавам майка ѝ повече от десет години и ѝ вярвам толкова, колкото вярвам на малцина. Те се нуждаят от помощта ти. Аз също.

Тя взе кобура си и го запаса.

— Тогава нека да вървим. Бързо.

Нощта бе ясна — бе прогонила светкавиците на лятото на 2059 година и носеше свежестта на настъпващата есен. Движението бе

слабо, а краткото разстояние почти не изискваше от Рурк кой знае какво шофьорско умение или съсредоточаване. По мълчанието на съпругата си той съдеше, че тя се бе затворила в себе си. Не задаваше никакви въпроси, сякаш не искаше допълнителна информация, нищо, което можеше да повлияе върху собственото ѝ впечатление за онова, което щеше да види, чуе и почувства.

Тясното ѝ, ъгловато лице беше спокойно, продълговатите златистокафяви очи не издаваха нищо. Дори той не можеше да прочете нищо в тях. Големите ѝ плътни устни, които бяха горещи и меки, когато бяха докосвали неговите малко преди това, бяха твърди и здраво стиснати.

Той паркира на улицата на непозволено място и включи аварийните светлини на колата ѝ, преди тя да го е направила.

Тя не каза нищо, слезе на тротоара и се изправи, висока и източена, гъстата ѝ кафява коса все още беше разрошена от секса.

Той се доближи до нея, приглади косата ѝ с пръсти, за да я подреди, все едно можеше да го направи.

— Благодаря ти, че дойде.

— Още няма за какво да ми благодариш. Първокласна бърлога — отбеляза тя и кимна към каменната сграда. Преди да започне да се качва по стълбите, вратата се отвори.

Беше Каро, лъскавата ѝ бяла коса обграждаше като сребърен ореол лицето ѝ. Без нея Ив едва ли би разпознала достолепната и квалифицирана секретарка на Рурк в преbledнялата жена, облечена в елегантно червено сако над синята памучна пижама.

— Благодаря на Господ. Благодаря на Господ. Благодаря, че дойдохте толкова бързо. — Тя протегна видимо треперещата си ръка и сграбчи ръката на Рурк. — Не знаех какво да правя.

— Постъпи съвсем правилно — отвърна ѝ Рурк и я въведе вътре.

Ив чу как тя потисна ридание, последвано от въздишка.

— Рива — тя не е добре, изобщо не е добре. Оставила съм я в жилищната част. Аз изобщо не съм се качвала горе.

Каро се освободи от Рурк и изправи рамене.

— Не мисля, че трябваше. Не съм докосвала нищо, лейтенант, с изключение на чаша от кухнята. Дадох на Рива чаша вода, но пипнах само чашата и бутилката. О, и дръжката на хладилника. Аз...

— Няма проблем. Защо не стоите при дъщеря си? Рурк, остани с тях.

— Можеш да останеш при Рива няколко минути, нали? — попита той Каро. — Ще отида с лейтенанта. — Без да обръща внимание на моментно изразеното раздражение на лицето на Ив, той поглади Каро по рамото. — Няма да се бавя.

— Тя каза... Рива каза, че е ужасяващо. А сега седи там и не продумва дума.

— Успокойте я — посъветва я Ив. — Не ѝ позволявайте да излиза оттам. — Тя тръгна нагоре. Погледна към коженото яке, нарязано на ресни и хвърлено на пода. — Каза ли ви коя е стаята?

— Не. Просто, че ги е намерила в леглото.

Ив погледна към стаята вдясно, после наляво. В следващия миг усети кръвта. Продължи по коридора, спря на прага.

Двете тела бяха положени странично, с лице едно към друго. Все едно си споделяха някакви тайни. Кръвта бе изцапала чаршафите, възглавниците, дантелената кувертюра, която беше паднала на пода.

Беше покрила дръжката и лезвието на ножа, забит зловещо в матрака.

Видя до вратата черна чанта, шокова палка на пода от лявата страна на леглото, безредна купчина дрехи, натрупани на стола. Свещите бяха все още запалени и излъчваха аромат. Все още се разливаха меките, секси звуци на музиката.

— Това не е разходка по ливадата — промърмори тя. — Двойно убийство. Трябва да съобщя за него.

— Как ще го представиш — ти ли си ги открила.

— Да — потвърди тя. — Но ако приятелката ти го е направила вече, това няма да бъде от полза.

— Не е.

Тя отстъпи назад, а Ив извади комуникатора си.

— Искам да отведеш Каро в друга стая — обърна се към него тя, когато свърши. — Не в кухнята — добави тя, след като погледна ножа. — Долу трябва да има кабинет или библиотека, или нещо подобно. Опитайте се да не докосвате нищо. Трябва да разпитам... как беше? Рива?

— Рива Юинг, да.

— Трябва да я разпитам и не искам нито ти, нито майка ѝ да бъде наблизно, докато го правя. Ако искаш да ѝ помогнеш — продължи тя, преди той да е успял да заговори, — нека оттук насетне го правим колкото е възможно повече по правилата. Ти каза, че тя работи по сигурността.

— Да.

— Тъй като е от твоите хора, не е необходимо да питам дали е добра.

— Добра е. Много добра.

— И той ѝ е бил съпруг?

Рурк погледна към леглото.

— Да. Блеър Бисел, художник приложник със съмнителен талант. Работи... работил е с метал. Това е едно от неговите произведения, предполагам. — Посочи високи, на вид хаотично разположени метални тръби и блокове, които стояха в единия ъгъл на стаята.

— И хората плащат за това? — Тя поклати глава. — Има ги всякакви. По-късно ще те разпитам повече, но сега искам да отида първо при нея, после ще поразгледам по-подробно тук. Откога имат брачни проблеми? — попита Ив, докато се запъти навътре по коридора.

— Не съм имал представа за тях.

— Все едно, сега са приключили. Дръж Каро по-надалеч — нареди тя, после се запъти към жилищната част, за да се запознае с Рива Юинг.

Каро седеше и беше прегърнала през рамото жена малко над трийсетте. Тя имаше тъмна коса, късо подстригана в стил, който беше почти толкова небрежен, колкото и този на Ив. Тялото ѝ изглеждаше дребно, стегнато, спортна фигура, подчертана добре в черната памучна блузка и джинси.

Кожата ѝ беше леденобяла, очите ѝ — тъмносиви, почти черни от преживяния шок. Устните ѝ бяха безцветни, по-скоро тънки. Когато Ив се приближи, очите се отвориха и я погледнаха невиждащо. Бяха почервенели и подпухнали и не изразяваха изтънчената интелигентност, която Ив предполагаше, че Рива притежава.

— Госпожо Юинг, аз съм лейтенант Далас.

Тя продължи да я гледа втренчено, но главата ѝ леко се раздвижи, по-скоро бе потръпване, отколкото кимване.

— Бих искала да ви задам някои въпроси. Майка ви ще отиде с Рурк, докато ние разговаряме.

— О, не мога ли да остана при нея? — Каро прегърна Рива през раменете още по-силно. — Няма да се намесвам, обещавам, но...

— Каро — Рурк се приближи до нея, протегна се и хвана ръката ѝ. — Така е по-добре. — Той вдигна Каро внимателно на крака. — По-добре е за Рива. Можеш да вярваш на Ив.

— Да, знам. Просто... — Тя погледна назад, когато Рурк я извеждаше от стаята. — Ще бъда тук. Рива, тук съм.

— Госпожо Юинг... — Ив седна срещу нея, нагласи касетофона на масата между тях. И забеляза, че Рива е спряла погледа си върху него. — Ще запиша разговора ни. Ще ви прочета вашите права, после ще ви задам някои въпроси. Разбирате ли?

— Блеър е мъртъв. Видях. Мъртви са. Блеър и Фелисити.

— Госпожо Юинг, имате право да мълчите. — Ив премина през ревизирания кодекс за правата на арестанта „Миранда“ и Рива затвори очи.

— О, боже, о, боже. Вярно е. Не е кошмар. Истина е.

— Кажете ми какво се случи снощи.

— Не знам. — Една сълза се стече по бузата ѝ. — Не знам какво се случи.

— Вашият съпруг имаше ли сексуална връзка с Фелисити?

— Не го разбирам. Не го разбирам. Мислех, че той ме обича. — Очите ѝ срещнаха погледа на Ив. — Отначало не вярвах. Как бих могла? Блеър и Фелисити. Съпругът ми с моята приятелка. Но после се досетих, видях всички признаци, които бях пропуснала, разреших всички загадки, проумях всички грешки — тези малки грешки, които те двамата бяха допуснали.

— Откога знаете?

— От тази вечер. Едва от тази вечер. — Дишаше на пресекулки, докато триеше сълзите от бузите си с ръка, свита в юмрук. — Трябваше да бъде извън града до утре. Клиент, комисиона. Но се оказа тук, с нея. Дойдох и видях...

— Дойдохте тук тази вечер, за да ги разобличите?

— Бях толкова ядосана. Бяха ме правили на глупачка и аз бях направо бясна. Разбиха сърцето ми, бях тъжна. После се оказа, че са мъртви. Цялата тази кръв. Цялата тази кръв.

— Убихте ли ги, Рива?

— Не! — цялото й тяло потрепери при въпроса. — Не, не, не! Искрах да ги уязвя. Искрах да си платят. Но аз не... Не бих могла. Не знам какво се случи.

— Кажете ми каквото знаете.

— Дойдох дотук с кола. Имаме къща в Куинс. Блеър искаше къща и не желаше да живее в Манхатън, където и двамата работехме. На някакво спокойно и отдалечено място, така казваше. Някое място само за нас двамата.

Гласът й секна, защото тя покри лицето си с ръце.

— Съжалявам. Всичко изглежда невероятно. Сякаш ще се събудя всеки миг и нищо от това няма да се е случило.

По блузата й имаше кръв. Нямахме обаче нито по дланите, нито по ръцете, нито по лицето. Ив отбеляза това в рамките на своите наблюдения и започна да чака Рива да дойде на себе си и да продължи.

— Бях извън себе си, знаех какво точно искам да направя. Охранителната система тук е по мой проект, затова знаех как да вляза. Проникнах с взлом.

Избърса сълза от бузата си.

— Не исках да им давам време да се подготвят, затова влязох с взлом, качих се по стълбите, до нейната спалня.

— Имахте ли оръжие?

— Не... Е, само шокова палка. Тя е от времето, когато работех в Сикрет сървис. Не може да прехвърли минималната сила, затова мога да я нося с гражданско разрешително. Бях... — Тя затвори очи и въздъхна тежко. — Щях да го цапардосам с нея. По топките.

— И направихте ли го?

— Не. — Тя покри лицето си с ръце. — Не си спомням ясно. Нещо като бяло петно.

— Вие ли разрязахте коженото яке?

— Да — тя въздъхна. — Видях го да виси на парапета. Аз му бях подарила проклетото яке и когато го видях, бях обзета от лудост. Извадих мини бормашината си и поработих върху него. Дребнаво, знам, че беше дребнаво, но бях толкова ядосана.

— На мен не ми се струва дребнаво — отвърна Ив с успокояващ тон и малко съчувствена нотка. — След като съпругът ви ви мами с приятелката ви, нищо чудно, че сте се разгневила.

— Точно така се чувствах. После ги видях в леглото заедно. Видях ги... мъртви. Кръвта. Никога не съм виждала толкова много кръв. Тя крещеше... не, не, аз крещях. Трябва да съм крещяла.

Тя потърка шията си, сякаш още чуваше как звукът разкъсва якето.

— После съм припаднала... струва ми се. Помирисах нещо. Кръвта, но и още нещо. Още нещо и припаднах. Не знам колко дълго съм била в безсъзнание.

Взе чашата с вода и пи жадно.

— Дойдох на себе си, почувствах се замаяна, повдигаше ми се, не бях добре. После ги видях, на леглото. Видях ги отново и пълзешком излязох от стаята. Като че ли не можех да стана, затова изпълзях до банята и повърнах. Обадох се на майка си. Не знам защо. Трябваше да се обадя в полицията, но се обадох на майка си. Не разсъждавах нормално.

— Дойдохте ли тази вечер тук с намерението да убиете съпруга и приятелката си?

— Не. Дойдох с намерението да вдигна огромен скандал. Лейтенант, пак ми се повръща. Трябва да...

Тя се хвана за стомаха, после скочи и побягна. Ив вече беше на крака, когато Рива отвори вратата и хлътна в дамската тоалетна. Отпусна се на колене, виждаше се, че ѝ е ужасно лошо.

— Изгаря ме — успя да промълви тя и пое с благодарност влажната кърпа, която Ив ѝ подаде. — Изгаря гърлото ми.

— Вземали ли сте нещо незаконно тази вечер, Рива?

— Не се занимавам с незаконни неща. — Тя изтри лицето си с кърпата. — Повярвайте ми, ако ви е отгледала Каро, ако са ви проучвали в Сикрет сървис, а после Рурк, определено не сте от хората, които вършат глупости. — Изтощението бе обзело всяка фибра на тялото ѝ, тя се облегна на стената. — Лейтенант, никога не съм убивала. Темпераментна съм и когато се ядосам, кипвам. Онзи, който е причинил това на Блеър и на Фелисити, обаче, не е постъпил необмислено. Трябва да е бил луд. Да си е изгубил ума. Не бих могла да го направя. Не бих могла.

Ив се приведе, за да се гледат в очите.

— Защо ми се струва, че се опитвате да убедите в това повече себе си, отколкото мен?

Устните ѝ трепереха, очите ѝ наново бяха плувнали в сълзи.

— Защото не си спомням. Не мога да си спомня. — Покри лицето си с ръце и заплака.

Ив я остави, за да доведе Каро.

— Искам да останете с нея — инструктира я Ив. — Веднага ще ви осигуря охрана. Това е процедура.

— Арестувате ли я?

— Не аз вземам това решение. Тя ни съдейства и това ще помогне. Ще бъде най-добре, ако я доведете тук, и я задържите в тази стая, докато се върна.

— Добре. Благодаря.

— Ще трябва да взема оперативния си комплект от колата.

— Аз ще го взема — Рурк тръгна с нея. — Какво мислиш?

— Не мога да мисля нищо, докато не оградя и не проуча местопрестъплението.

— Лейтенант, ти винаги имаш мнение.

— Нека си свърша работата. Нали искаш да помогна? Насочи моя партньор и общинската полиция горе, когато пристигнат. Дотогава ти трябва да се оттеглиш или просто ще объркаш всичко.

— Каж ми едно нещо. Трябва ли да посъветвам Рива да се свърже с адвокат?

— Ти ме поставяш в страхотно положение. — Тя пое оперативния комплект от него. — Аз съм ченге. Остави ме да бъда ченге. А ти се досети за останалото.

Тя тръгна нагоре по стълбите. Отвори комплекта, измъкна кутия с прах за отпечатащи и покри с него ръцете и обувките си. После като нагласи диктофона си, влезе на сцената на престъплението и започна да работи.

Тъкмо пристъпваше към телата, когато чу пода да изскърцва. Завъртя се, готова да посрещне натрапника и изруга, когато видя Пийбоди.

Би трябвало вече да свикне с липсата на тежките стъпки на бившия си помощник. Новият детектив вече не носеше униформените обувки с тежки подметки, а меки маратонки, които бяха безшумни. И малко, според мнението на Ив, изнервящи.

Очевидно Пийбоди имаше от тях във всички цветове на дъгата, включително жълти като горчица, които бе обула сега, за да подхождат

на самото ѝ. Въпреки тях и правите, безформени панталони, с блуза с кръгло деколте, тя все пак изглеждаше изгладена и лъсната като ченге.

Ъгловатото ѝ лице беше спокойно и умислено, обрамчено от нейната коса в стандартната права подстрижка, която ѝ отиваше.

— Обидно е да те убият гол — отбеляза Пийбоди.

— И отгоре на това неудобно да те убият гол със съпруга на друга жена, или с жена, която не ти е съпруга.

— Такъв ли е случаят? Съобщението не изобилстваше от подробности.

— Не съм давала подробности. Мъртвият е зет на секретарката на Рурк и за момента дъщеря ѝ е основната заподозряна.

Пийбоди погледна към леглото.

— Изглежда сякаш бъркотията е прераснала в по-голяма бъркотия.

— Нека огледаме първо сцената на престъплението, после ще те запозная с играчите. Шокова палка. — Тя вдигна поставеното в предпазен плик оръжие. — Заподозряната твърди...

— Мили боже!

— Какво? Какво? — свободната ръка на Ив незабавно се озова върху дръжката на оръжието ѝ.

— Това. — Протягайки се, пръстите на Пийбоди деликатно затанцуваха по гривната на китката на Ив. — Жестока е. Искам да кажа страхотна, Далас.

Омерзена, Ив пхна гривната под ръкава на своето сако. Беше забравила, че я носи.

— Може би не е зле да се концентрираме върху местопрестъплението, а не върху моите аксесоари.

— Разбира се, но това е някакъв изключителен аксесоар. Този огромен червен камък рубин ли е?

— Пийбоди.

— Добре, добре. — Но тя щеше да я разгледа по-отблизо, когато Далас не ѝ обръщаше внимание. — Докъде сте стигнала?

— Просто си играех с едно доказателство и се забавлявах с местопрестъплението.

Пийбоди извъртя очи.

— Боже, удари ме с пръчка.

— При пръв удобен случай — съгласи се Ив. — Да продължаваме. Заподозряната твърди, че е донесла шоквата палка със себе си — тя отговаря на изискванията на гражданското разрешително. Тази обаче е военен модел с пълни възможности.

— Аха.

— Лаконична, както винаги.

— Това е неразбираем детективски език.

— Казах, че оръжието, което вече проверих за отпечатьци, има отпечатьци на заподозряната, само на заподозряната. Както и оръжието на убийството. — Ив посочи към друг плик, в който беше окървавеният нож. — В онази чанта там има електронни предаватели и инструменти за влизане с взлом, също с отпечатьците на Рива Юинг.

— Охранителката професионалистка ли е?

— Работи същото и за „Рурк ентърпрайзиз“ и е бивш служител на Сикрет сървис.

— На пръв поглед изглежда, че заподозряната е нахлула, открила е, че мъжът ѝ чука курва и ги е довършила.

Но тя се доближи по-близо до леглото, до телата.

— Не виждам обаче рани вследствие самоотбрана по никоя от жертвите, никакви признаци за борба. Когато някой започне да нанася удари с нож, повечето хора се съпротивляват, поне малко.

— Трудно, ако първо са те ударили с шокова палка.

С пръст Ив посочи малки червени точки по плешките на Блеър и между гърдите на Фелисити.

— Него — отзад, нея — отпред — отбеляза Пийбоди.

— Бих казала, че те са били по средата на чукането. Убиецът минава отзад, цапардосва първо него, бутане го настрани и цапардосва нея, преди тя да е успяла да направи нещо друго, освен да се напишка. Били са в безсъзнание, или най-малкото са били обезвредени, когато са започнали ударите.

— Сериозно убийство — отбеляза Пийбоди. — На всеки от тях трябва да има поне по десет рани.

— Осемнайсет върху него, четиринайсет — върху нея.

— Ооо.

— Ще ти кажа нещо друго. Никакви наранявания в сърцето, което е интересно. Предизвиква повече кръвотечение, отколкото ако удариш в сърцето.

Тя изучи как кръвта се е разпространила върху чаршафите, а също леките пръски върху сянката от лампата до леглото. Зловеща работа, помисли си тя. Много зловеща, много хаотична.

— Интересно е също, че никоя от дупките по телата им не е засегнала точките, където шоквата палка оставя белег като при изгаряне. Заподозряната има кръв по дрехите — не много, но в известен смисъл. Дланите и ръцете ѝ са чисти.

— Би трябвало да се е измила, след като е направила подобно нещо.

— Би могло. Ако го е направила обаче, е трябвало да се отърве и от блузата си също. Но хората оглупяват в повечето случаи, след като са убили двама души.

— Майка ѝ е тук — напомни Пийбоди.

— Да. Може би майка ѝ я е измила, но мисля, че Каро е по-благоразумна. Часът на смъртта е 1:12 след полунощ. Ще направим електронна проверка, за да установим състоянието на охранителната система и да видим дали можем да определим кога я е пробила и е влязла. Искам да огледаш кухнята, да разбереш дали оръжието на убийството е оттук, или е било донесено отвън.

Тя спря за момент.

— Ще разгледаш ли какво е останало от коженото яке на пода там?

— Да. Изглежда ми хубаво.

— Бих искала да има и етикет. Юинг казва, че го е съдрала с мини бормашината си. Нека видим дали е така.

— Хм. Защо ще използва бормашина, ако има нож. Разкъсването на якето с нож би било по-удовлетворително и рационално.

— Да, това е въпросът. Ще разследваме също двете жертви, за да разберем кой друг би искал да ги убие, освен измамената съпруга.

Пропускайки въздух между стиснатите си зъби, Пийбоди отново погледна телата.

— Ако е така, както изглежда, едва ли ще може да се отърве.

— Нека разберем какво е, а не как изглежда.

ВТОРА ГЛАВА

— Не. Не, не съм мила нито лицето, нито ръцете й. — Каро седеше, погледът й бе спокоен, изразът на лицето — уравновесен. Но ръцете й бяха вкопчени една в друга в скута й, сякаш ги използваше като въже, за да прикове тялото си към стола. — Опитах се да докосна колкото е възможно по-малко неща и да я успокоявам, докато вие дойдете.

— Каро. — Ив не откъсваше поглед от лицето на жената и се опитваше да игнорира факта и малкото зрънце негодувание в стомаха си от присъствието на Рурк. По искане на Каро. — Горе до главната спалня има голяма баня. Вижда се, въпреки че мивката е била избърсана, че някой е отмивал кръв там.

— Не съм се качвала горе. Давам ви думата си.

Заради това Ив й повярва, даде си сметка, че Каро не разбира скрития смисъл на думите й. От промяната на позата на Рурк обаче — леко помръдване като знак за тревожност — се досети, че съпругът й я е разбрал.

Тъй като той запази мълчание, онова зрънце на негодувание леко се стопи.

— По дрехите на Рива има кръв — продължи Ив.

— Да, знам. Видях... — В погледа й пролича разбиране, последвано от зле овладяна паника. — Лейтенант, ако Рива... ако тя е използвала банята, ще е било, докато е била в шок. Не защото се е опитвала да прикрие нещо. Трябва да повярвате. Тя беше в шок.

И й се повръщаше, несъмнено, помисли си Ив. Отпечатъците й бяха върху тоалетната чиния. Точно както биха били, ако й е станало много лошо. Но не в голямата баня. Свидетелството за нейните стомашни проблеми бяха в банята и по коридора, след като се излезе от спалнята.

А следите от кръв бяха в голямата баня.

— Как влязохте тук, Каро?

— Как ли... Ооо. — Тя прокара ръка през лицето си като жена, която отмахва разсеяно паяжина. — Вратата, външната врата беше отключена. Беше откряната.

— Откряната?

— Да. Да, светлината на бравата беше зелена, после видях, че вратата не е затворена, затова само я бутнах и влязох.

— И какво видяхте, когато влязохте?

— Рива седеше на пода в преддверието. Седеше там, свита на кълбо, трепереше. Не беше съвсем на себе си.

— Но е била достатъчно на себе си, когато ви се е обадила, за да ви каже, че Блеър и Фелисити са мъртви, и тя — вашата дъщеря — е в беда.

— Да. Разбрах, че съм ѝ необходима, и че Блеър, Блеър и Фелисити са мъртви. Тя каза: „Мамо. Мамо, мъртви са. Някой ги е убил.“ Плачеше, а гласът ѝ бе глух и странен. Каза, че не знае какво ще прави, какво трябва да прави. Попитах я къде е и тя ми каза. Не мога да си спомня точно какво каза тя, нито какво казах аз. Но е записано на телефона ми вкъщи. Ще го чуете лично. — Гласът ѝ малко се напрегна.

— Да, ще го чуем.

— Давам си сметка, че Рива, а после и аз, трябваше да се свържем с полицията незабавно.

Каро се опита да изглади с ръка коленете на пижамата си, после се втренчи в тях, сякаш току-що бе осъзнала с какво е облечена.

Бузите ѝ леко порозовяха, после тя въздъхна.

— Мога само да ви кажа, че и двете, и двете бяхме... не мислехме трезво и се сетихме само да се обадим на човека, комуто вярваме най-много.

— Знаехте ли, че вашият зет ѝ изневерява?

— Не. Не, не знаех. — Думите звучаха насечено и в тона ѝ се усещаше гняв. — И преди да сте ме попитали, познавах Фелисити доста добре — или поне си мислех така — поправи се Каро. — Смятах я за една от най-близките приятелки на Рива, почти сестра. Често е посещавала дома ми, както и аз — нейния.

— А тя, Фелисити, имала ли е връзки с други мъже?

— Водеше много бурен светски живот и имаше афинитет към художниците. — Устните ѝ се изпънаха мрачно, когато мислите я понесоха, очевидно към спомена за зет ѝ. — Обичаше да се шегува, че

не е готова да се спре върху някой определен стил или епоха — когато се отнася до мъжете или до колекциите с произведения на изкуството. Беше, струва ми се, интелигентна жена, много стилна и с чувство за хумор. Рива е по-скоро сериозна и съсредоточена в работата си. Мислех си... Смятах, че Фелисити ѝ е добра приятелка, която я кара да показва по-лекомислената си страна.

— С кого се срещаше Фелисити напоследък?

— Не съм сигурна. Имаше някакъв мъж преди две седмици. Всички бяхме тук за една от нейните неделни вечери. Беше художник, струва ми се. — Тя затвори очи, като че ли, за да се съсредоточи. — Да, художник. Казваше се Фредо. Това е всичко — тя го представи като Фредо и той ми направи впечатление на драматичен, чужд на обстановката и напрегнат човек. Но няколко седмици преди това имаше друг. Слаб, блед и умислен. А преди него...

Тя сви рамене:

— Фелисити се наслаждаваше на мъжете и по всичко личеше, че връзките ѝ са съвсем повърхностни.

— Дали някой друг знае кодовете за достъп до това жилище?

— Не знам. Фелисити беше много стриктна, когато ставаше дума за сигурността ѝ. Не наемаше персонал, поддържаше само дроиди за къщната работа. Обичаше да повтаря, че на хората не може да се вярва, защото винаги се вярва не на когото трябва. Помня, веднъж ѝ казах, че намирам това за много тъжно и тя се разсмя, след което ми напомни, че ако не е вярно, дъщеря ми не би имала работа.

Ив видя, че Пийбоди се приближи към прага и се изправи.

— Благодаря. Ще трябва да разговаряме пак с вас и се нуждаем от вашето разрешение, за да взема домашния ви запис за проучване.

— Имате го, а също и всичко друго, което ви е необходимо, за да изясните тази ситуация. Искам да знаете, че съм ви много благодарна, защото поехте случая лично. Знам, че ще откриете истината. А сега мога ли да отида при Рива?

— Ще бъде по-добре, ако изчакате още известно време. — Тя хвърли поглед към Рурк и той разбра, че същото се отнася и за него.

В коридора кимна на Пийбоди да върви напред.

— Оперативните полицаи откриха кръв в канала на банята горе и отпечатък на Юинг на тоалетната чиния, въпреки че беше изтрит много грижливо. Оръжието на убийството не е от приборите на

тукашната кухня. Тук има много изящен комплект, от който изглежда нищо не липсва.

Погледна в бележките си.

— Реактивираха домашния дроид. Бил е изключен в двайсет и един и трийсет. Преди този час е записал, че Фелисити е вкъщи с придружител. Тя е програмирала дроида да не дава имена или подробности. Ще трябва да го вземем, за да го прегледаме.

— Тогава ще видим. Някакви следи от кръв във втората баня горе?

— Не. Само отпечатъците на Юинг на тоалетната.

— Добре. Нека дадем на Юинг втора възможност.

Отидоха заедно в жилищната част, където един униформен служител се грижеше за Рива. В момента, в който Ив влезе, Рива се изправи на крака.

— Лейтенант. Бих искала да разговарям с вас. На четири очи.

Ив даде знак на униформения служител да напусне стаята и заговори, без да поглежда Пийбоди.

— Това е моят партньор детектив Пийбоди. За какво искате да разговаряте с нас, мисис Юинг?

Рива се поколеба, после, когато Ив седна, изпусна въздишка на смирение.

— Просто главата ми започна да се прояснява и аз си дадох сметка в каква каша съм се забъркала. И кашата, в която забърках майка си. Тя дойде само защото бях изпаднала в истерия. Не искам и частица от бъркотията, в която се намирам, да я засегне.

— Не се тревожете за вашата майка. Никой не иска да я нарани.

— Добре — Рива кимна отривисто. — Добре тогава.

— Казахте, че сте видели телата и кръвта, когато сте отметнали покривката на леглото.

— Да. Видях, че те са мъртви. Знаех, че са мъртви. Така трябва да беше.

— Къде беше ножът?

— Ножът?

— Оръжието на убийството. Къде беше то?

— Не знам. Не съм виждала този нож. Само Блеър и Фелисити.

— Пийбоди, ще покажеш ли оръжието, което взехме като доказателство?

Пийбоди извади плика с ножа и отиде да го покаже на Рива.

— Познавате ли този нож, госпожо Юинг?

Рива се вторачи в изцапаното острие, изцапаната дръжка, после вдигна към Ив поглед, пълен с изненада и объркване.

— На Блеър е. От комплекта, който купи миналата година, когато реши, че и двамата трябва да изкараме курсове по готварство. Казах му да продължава, а аз останах на ниво автоготвач или храна отвън. Той всъщност завърши курса и от време на време готвеше. Този прилича на един от неговите кухненски ножове.

— Вие ли го донесохте тази вечер, Рива? Толкова ядосана ли бяхте, че го сложихте в чантата си, може би, за да ги заплашите, да изпитат страх?

— Не — тя отстъпи от него. — Не, не съм го донесла.

Този път Ив извади един от пликовете с веществени доказателства.

— Тази шокова палка вашата ли е?

— Не — пръстите на Ив се свиха на кълбо. — Това е последен военен модел. Моята е от преди шест години, направена от Сикрет сървис. Тази не е моята. Не съм я виждала никога.

— И палката, и ножът са били използвани срещу жертвите. И двете носят ваши отпечатьци.

— Това е лудост.

— Силата на нанесените удари е предизвикала значително разливане на кръв. Върху дланите, ръцете, лицето и също върху дрехите ви.

Рива погледна вяло към ръцете си и ги отърка леко.

— Знам, че на блузата ми има кръв. Не знам... Може би съм докоснала нещо там. Не помня. Но не съм ги убила. Никога не съм докосвала този нож, тази палка. По ръцете ми няма кръв.

— Има обаче в канала на банята, а отпечатьците ви са на мивката.

— Мислите, че съм мила ръцете си? Мислите, че съм се опитала да залича следите, а после съм се обадила на майка си?

Главата ѝ се проясняваше, помисли Ив, и самообладанието ѝ се възвръщаше заедно с логичната мисъл. Тъмните очи искряха, зъбите ѝ бяха здраво стиснати, когато цветът ѝ се възвърна.

— За каква, по дяволите, ме мислите? Мислите, че ще разкъсам съпруга и приятелката си на парчета, на шибани парчета, защото са ме измамили? И ако съм го направила, нямаше да се сетя, мамка му, да се отърва от оръжието на убийството и да се прикрия? За бога, те бяха мъртви. Бяха мъртви, когато влязох при тях.

Тя бутна стола, докато изплюваше думите, и гневът ѝ беше толкова неподправен, че я накара да се завърти из стаята.

— Какво, по дяволите, става? Какво, по дяволите, е това?

— Защо дойдохте тази вечер тук, Рива?

— За да се изправа очи в очи с тях, да викам и да крещя и може би да ударя Блеър по топките. Да ударя Фелисити по това красиво, измамно лице. Да счупя нещо и да направя дяволски грозна сцена.

— Защо тази вечер?

— Защото разбрах едва тази вечер, мамка му.

— Как? Как разбрахте?

Рива спря, погледна Ив, сякаш се опитваше да разбере някакъв стар, позабравен език.

— Пакетът. О, боже, снимките и разписките. Имаше пакет, доставен в моя дом. Вече бях в леглото. Беше рано, малко след единайсет, но бях уморена и си легнах. Чух звънеца на вратата и се нервирах. Нямах представа кой може да идва в единайсет, но слязох долу. На вратата бе оставен пакет. Излязох и го взех.

— Видяхте ли някого?

— Не. Само пакета и тъй като съм подозрителна, прокарах скенера през него. Не очаквах взрив — отбеляза тя с кисела усмивка, — но това е навик. Разбрах, че е чист, и го внесох. Мислех, че е от Блеър. Нещо като „вече ми липсваш“. Правеше подобни неща — наивни, романтични...

Тя се зарея, бореше се със сълзите в очите си.

— Просто реших, че е от него и го отворих. Имаше снимки, много снимки като онези, които се правят при наблюдение, на Блеър и Фелисити. Интимни снимки, които не предизвикват съмнение, на двамата, и копия от разписките от хотели и ресторанти. Мамка му.

Тя притисна пръсти към устните си.

— Разписки за бижута и бельо, които бе купувал той — но не за мен. Всичките от сметка, за чието съществуване изобщо не съм подозирала. Имаше и два диска — един от телефонните им разговори и

един от имейлите, които са си разменяли. Любовни разговори, любовни писма — много интимни и красноречиви.

— И нищо не подсказваше кой ви ги е изпратил?

— Не, а и аз не погледнах, дори не се замислих. Бях прекалено шокирана, ядосана и наранена. Последният запис на диска беше как те двамата разговарят как ще прекарат два дни заедно, тук, в града, докато аз си мисля, че той е в командировка. Присмиваха ми се — промърмори тя. — Присмиваха ми се колко наивна съм била и не съм забелязвала това, което става под носа ми. Експерт по сигурността, който не може да държи юздите дори на собствения си съпруг.

Седна отново, като се отпусна тежко.

— Това няма смисъл. Просто е лудост. Кой ще ги убие и ще ме натопи?

— Къде е пакетът? — попита я Ив.

— В колата ми. Донесох го със себе си, в случай, че се размекна по пътя — въпреки че нямаше голям шанс да се случи. На седалката до шофьорското място е — така че да мога да го виждам.

— Пийбоди.

Рива изчака, докато Пийбоди излезе навън да донесе пакета.

— Това не ме прави да изглеждам по-малко виновна. Получих доказателство, че съпругът ми ме мами с най-добрата ми приятелка, разбрах, че тази вечер имат среща и дойдох тук — въоръжена и подготвена. Сама се натопих. Не знам как и защо съм била избрана. Не знам защо трябва да ми вярвате, когато ви казвам, че са ме натопили. Но е истина.

— Ще трябва да ви арестувам. Ще ви предявя обвинения. Обвинението ще бъде в убийство първа степен, за двамата. — Тя наблюдаваше как цветът изчезва от лицето на Рива. — Не ви познавам — продължи Ив. — Но познавам майка ви и Рурк. Никой от тях не е несериозен човек. И двамата вярват във вас, затова ето какво ще ви кажа. Неофициално. Вземете си адвокат. Вземете си дяволски добра флота от адвокати. И не ме лъжете. Не ме лъжете за нищо, което мога да ви попитам. Тези адвокати са достатъчно добри, те ще ви измъкнат под гаранция още на сутринта. Бъдете чиста, праволинейна и на мое разположение. Ако скриете нещо, ще го разбере и това ще ме вбеси.

— Нямам какво да крия.

— Можете да помислите за нещо. И ако се решите — и когато се решите — обмислете го пак. Искам доброволно да се явите на Теста на истината, трето ниво. Ужасно е, посегателство е и може да бъде болезнено, но ако нямате какво да криете и бъдете точна с мен, ще се оправите. Трето ниво ще наклони значително везните във ваша полза.

Тя затвори очи и започна да диша дълбоко.

— Мога да се справя с трето ниво.

Ив се усмихна леко.

— И не влизайте с чип на рамото си. Била съм там, тази процедура е съсипваща. Мога да получа заповед за претърсване на дома ви, офиса ви, превозните ви средства, всичко. Но ако сама ми дадете разрешение, това също ще е от ваша полза.

— Оставям почти всичко във вашите ръце, Далас.

— То и без това е там.

Тя взе Рива със себе си, регистрира я. Поради часа, тя имаше право да реши без процедура по прекъсване да продължи разпита до сутринта. Но Ив имаше работа, а и трябваше да се оправи и с Рурк.

Мина през временния арест на отдел „Убийства“, където детективите на нощна смяна се прозяваха през последните два работни часа. Както очакваше, Рурк беше в кабинета ѝ.

— Трябва да разговарям с теб — започна той.

— Предположих. Не говори, докато не изпия едно кафе. — Отиде направо при автоготвача, програмира го за двойно сервиране на силно и черно кафе.

Рурк остана на място, само се обърна, за да не я гледа, и насочи поглед през мизерния прозорец към слабия трафик преди зазоряване. След като изпи няколко глътки кафе, тя забеляза, че нетърпението и гневът му се излъчват през кожата му като гръмоотводи.

— Уредих Каро да я види за петнайсет минути. Повече от това не мога да направя. После ти трябва да изведеш Каро оттам, да я заведеш у дома, да я успокоиш. Ти знаеш как.

— Тя не е на себе си от притеснение.

— Предполагам.

— Предполагаш? — Той закрачи бавно около мястото, където стояха. Достатъчно бавно, за да усеща Ив, че гневът му е на косъм от

изригването. — Току-що арестува единственото ѝ дете за две убийства първа степен. Ти вкара дъщеря ѝ зад решетките.

— А ти да не би да си си въобразявал, че понеже ти обичаш тях, а аз — теб, просто ще я оставя да валсува в нощта, след като имам отпечатъците ѝ върху оръжието на убийството? След като съм я сварила на сцената на двойно убийство, а жертвите са съпругът и приятелката ѝ — и двамата голи в леглото. Когато тя, да му се не види, признава, че е нахлула при тях, след като е разбрала, че той си има вземане-даване с нейната добра приятелка Фелисити?

Тя отпи голяма глътка кафе.

— А може би трябваше да направя религиозна полицейска операция и да я изпратя на вратата със съвета да си върви и да не върши повече грехове?

— Тя не е убила никого. Очевидно е, че Рива е била натопена и онзи, който ги е убил, я е набелязал, планирал го е и я е оставил тя да се върти във вихрушката.

— Съгласна съм с теб.

— А арестуването ѝ само дава на този, който го е направил, време и възможността за... — какво?

— Казах, че съм съгласна с теб за натопяването. Но не и с това, което току-що каза. — Тя продължи да пие кафе, този път по-бавно, така че течността да влезе нежно в организма ѝ. — Давам му времето и възможността да си мисли, че ще се отърве — а междувременно държа Рива в безопасност. И докато аз се занимавам с това, ще спазвам досадната буква на закона. Върша си работата, така че, остави ме на мира.

Рурк седна, защото изведнъж се почувства изморен, и също, защото вече му беше лошо от тревогата по майката и дъщерята. А той се смяташе отговорен и за двете.

— Значи ѝ вярваш.

— Да, повярвах ѝ. Вярвам също на очите си.

— Съжалявам. Май бях малко досаден тази нощ. И какво ти казаха собствените ти очи?

— Че е прекалено нагласена. Сцената на местопрестъплението. Като жива картина. Зловещо убита гола двойка, нож — от собствената кухня на заподозряната, забит в матрака. Кръв в канала на банята, отпечатъци на заподозряната върху мивката — една малка точка, която

е пропуснала при изтриването. Отпечатъците ѝ върху всички оръжия, в случай, че разследващият офицер трябва да бъде воден за шибания си нос.

— А това несъмнено не важи за теб. Трябва ли да се извиня, че съм се усъмнил в теб?

— Не е необходимо, като се има предвид, че е пет часа сутринта и сме изкарали дълга нощ. — Тя се чувстваше достатъчно благородна, за да му даде кафе и да програмира още една чаша за себе си. — Работа от висока класа обаче. Който го е направил, трябва да е познавал твоето момиче — какво работи, как реагира. Трябва да е бил абсолютно сигурен, че ще хукне към къщата на приятелката си изпълнена с гняв. Че ще преодолее охранителната система. Трябва да е изчислил, че тя първо ще почука на вратата, но няма да се обърне и да се прибере вкъщи, когато никой не се обади. Но е пропуснал много неща.

— Какви?

— Ако е влязла с голям, опасен нож в ръка, нямаше да бърка в чантата с инструментите, за да вади мини бормашина, с която да разкъса якето. Ако се е мила, защо ще използва банята, до която се стига по другите стълби, за да повръща? Защо ще остави отпечатъци там? Как така няма кръв по косата ѝ? Пръските стигат до лампата, до стената, а за да направи това, тя трябва да е била надвесена над тях, но няма пръски по косата ѝ. И тях ли е измила? Тогава защо оперативните полицаи не са намерили нейни косми в канала на банята?

— Аргументите ти са основателни.

— Затова ми плащат много. Извършителят я познава, Рурк, нея, както и жертвите. Искал е единият или другият да бъде мъртъв, може би и двамата. Или може би е искал Рива Юинг да прекара живота си зад решетките. Това е трудната задача.

Тя приседна на ъгъла на бюрото си, присви очи и отпи от кафето.

— Ще обърна живота ѝ с хастара нагоре и ще направя същото за жертвите. Поне едната от тях е ключът. Извършителят е следял жертвите, направил е снимки, подготвил е дисковете. Добро качество. И е влязъл в къщата точно толкова безпрепятствено, колкото и Рива, охранителната система не е била проблем за него. Има шокова палка, военен модел. Още не съм приключила с анализа, но се обзалагам, че не е взета от черния пазар. Смятал е, че ченгетата ще видят сцената на

престъплението и ще се хванат на целия този боклук тук, а после ще ядат понички.

— Не и моето ченге.

— Никое ченге в този отдел, в противен случай това ченге ще заслужава ритник в задника — пламенно рече Ив. — Когато нещо изглежда толкова идеално на повърхността, то никога не е такава. Този, който го е изфабрикувал, е бил прекалено творчески настроен. Може би е предвидил, че тя ще избяга. Че когато тя се съвземе, ще бъде обзета от паника и ще избяга. Но тя не го е направила. Ще поискам да я прегледат лекари, за да разберат дали е била ударена, или ѝ е била дадена доза от нещо, което я е повалило. Не ми прилича на онези жени, които припаднат.

— Не бих казал.

Все още отпивайки, тя го погледна над ръба на чашата си.

— И ти пак ще ми го натякваш.

— Да, точно така. — Той я докосна по ръката, прокара дланта си надолу, после я пусна. — И Каро, и Рива са важни за мен. Ще те помоля за помощ. Ако ми откажеш, ще те заобиколя. Ще ми е мъчно, но ще го направя. За мен Каро не е просто служител, Ив. Тя ме помоли за помощ, а досега не е искала от мен нищо. Нито веднъж през всичките години, през които е била с мен. Не мога да отстъпя, дори заради теб.

Тя отново отпи замислено.

— Ако можеше да отстъпиш за това, дори да е заради мен, нямаше да си мъжа, в когото се влюбих, нали?

Той остави кафето си и пристъпи, за да обхване лицето ѝ в ръцете си.

— Припомни си този момент, нали ще го направиш, следващия път, когато се ядосаш? И аз ще направя същото. — Той наведе глава и притисна устни към челото ѝ.

— Ще ти изпратя моите досиета за Каро и Рива, които съдържат много лични данни. Ще ти дам и още.

— Това е добро начало.

— Каро ме помоли да го направя. — Той я пусна. — Все едно щях да го направя, но е по-лесно, след като тя ме е помолила. Когато започнеш да работиш с нея, ще видиш колко е педантична.

— И как тогава успява да работи за теб?

Той се усмихна.

— Парадоксално, нали? Ще се обадиш ли на Фийни?

— Ще ми трябват първокласни специалисти от електронния отдел, значи, това ще е Фийни, а той ще доведе Макнаб.

— Мога да ти помогна с електрониката.

— Ако Фийни те поиска, той може да те има. Ще го изясня с командира. Но знаеш, че ще бъде деликатно — поради твоята връзка със заподозряната. Ако не убедя командир Уитни, че това е рамката, той ще продължи, макар и неофициално.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Нека не избързваме. Заведи Каро вкъщи.

— Разбира се. Ще се освободя от ангажименти до колкото е възможно, докато това не свърши.

— Ти ли ще плащаш на адвокатите?

— Тя няма да ми позволи. — Сянка на раздразнение премина през лицето му. — Нито едната от тях няма да отстъпи по този въпрос.

— Още нещо. Вие с Рива някога танцували ли сте танго?

— Имаш предвид дали сме били любовници? Не.

— Добре. Така ще е малко по-лесно. Изчезвай — нареди тя. — Трябва да взема партньора си и да тръгваме за Куинс.

— Мога ли преди това да задам един въпрос?

— Да е кратък.

— Ако беше отишла на това местопрестъпление снощи и не познаваше никого от замесените, по същия начин ли щеше да погледнеш?

— Когато отидох на местопрестъплението не познавах никого от замесените — отговори му тя. — Виждам нещата такива, каквито са.

— Така ли?

— Помислих си: „Ако Рурк е организиран това, никой нямаше да разбере, че е инсценирано. Който го е направил, трябва да е вземал уроци.“

Този път той се разсмя и тя със задоволство забеляза, че тревогата в очите му донякъде се стопи.

— Е, добре, това е висока оценка.

— Просто наричам нещата така, както ги виждам, и това е другата причина, че се съгласих да използвам теб. Искам да разбера подробностите за първокласната инсценировка и бих искала да

използвам някой, който знае как и защо. Започнах да мисля какво работи Рива за теб — или какво е работила, или какво ще работи.

— Аз вече знам.

— Слушай, още една причина. Ти ще искаш бодигард за Каро, за всеки случай. Тя ще предпочете частен пред ченге.

— Това вече е направено.

— Здравият разум просто надделява. Заминавай.

— След като ме молиш толкова любезно. — Той първо я целуна, нежно докосване по устните. — Намери нещо свястно за хапване — извика той на тръгване.

И въпреки че погледът ѝ се отмести към плоскостта на тавана, където криеше тайните си сладки лакомства, знаеше, че не такава храна имаше предвид той.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя очакваше да види къща от предградията на средно равнище. Домът на Юинг и Бисел беше няколко нива над средното. Представляваше съвсем съвременна бяла кутия с аеродинамична форма, поставена върху друга кутия зад ограда от рециклиран камък. Много стъкло и остри ъгли.

Входът беше от същия рециклиран камък, оцветен в наситено червено. Имаше декоративни дървета и храсти, които надвисваха върху портата, а също няколко странни метални скулптури, които тя приписа на Блеър Бисел.

Ала къщата ѝ създаде впечатление за студена и по-претенциозна, отколкото ако имаше позлатени орнаменти.

— Юинг знае как да гарантира сигурността си — коментира Пийбоди, след като се бяха консултирали с адвокати, за да могат да минат от вътрешната страна на стената. — Причудлива бърлога, стига да си падаш по тия неща.

— Ти не си ли падаш?

— Уф. — Пийбоди направи гримаса, докато минаваха по алеята от червен камък. — Подобна архитектура ми напомня за затвор и не мога да разбера дали държи хората вътре, или — навън. И изкуството също.

Тя спря, за да разгледа тумбеста метална форма с осем дълги и тънки крака и продълговата триъгълна глава с лъщящи зъби.

— Имаме много художници в семейството — продължи Пийбоди. — Двама работят главно с метал и някои от произведенията им са странни. Но те са... интригуващо странни и обикновено забавни или трогателни.

— Трогателен метал.

— Да, наистина. Но това — предполагам е кръстоска между куче пазач и паяк. Пълзящо е и малко зло. Ами това?

Тя посочи друга скулптура. Това, Ив го видя, когато се приближи повече, бяха две фигури, вплетени една в друга. Мъжка и женска,

което ставаше очевидно, когато човек видеше хиперболизирано удължения пенис, оцветен в пурпурно. В края бе източен като връх на нож и беше на около три сантиметра от женската фигура.

Тя беше, забеляза Ив, извита назад в миг на страст или ужас, дългите лъскави къдрици на косата ѝ се спускаха надолу.

Бяха без лица, само форми и чувства. След миг тя реши, че чувството не беше нито романтично, нито сексуално. Просто чувство за насилие.

— Ще кажа, че вероятно е бил талантлив, а дори талантът може да бъде болен.

Тъй като не се чувстваше комфортно, тя се отдалечи от фигурите и приближи вратата. Дори с кодовете и достъпът, който Рива бе осигурила, ѝ отне известно време и притеснение, докато се озове вътре. От вратата се влизаше в нещо като преддверие с боядисани стъкла на тавана, а на пода имаше лъскави плочки в морскосиньо.

В средата на пространството се виждаше фонтан, който бълбукаше от водата, която се изсипваше под налягане от устата на въртящи се фигури на полуриби-полухора в малкия басейн.

Стените бяха облицовани с огледала, които отразяваха фигурите им десетки пъти. Стаите бяха разположени кръгообразно, към тях се отиваше през широки, правоъгълни отвори без врати.

— Това не ѝ подхожда — каза Ив. — Предполагам, че той е избрал мястото и обзавеждането, а тя се е съгласила.

Пийбоди погледна нагоре, за да разгледа кошмарните скулптури на птици, които висяха във въздуха. Сякаш кръжаха над някаква храна.

— А вие какво мислите?

— Аз също не подхождам на мястото, където живея.

— Това не е вярно.

Ив вдигна рамене и внимателно заобиколи фонтана.

— Не го приех, когато се нанесох там. Е, не е като това място. Красиво е и е удобно за живеене, също така е уютно. Но това бе домът на Рурк. Все още е повече негов, отколкото мой, но и така става.

— Тя наистина го е обичала. — Мястото накара Пийбоди да потрепери и тя не го скри. — Ако е живяла тук, защото той е искал, значи наистина го е обичала.

— И аз мисля така — съгласи се Ив.

— Ще намеря кухнята, за да потвърдя, че оръжието на убийството е било взето оттам.

Ив кимна и в ръка с плана, който ѝ бе начертала Рива, се отправи по стълбите нагоре.

Спяла е, мислеше си Ив. Чула е звънеца на вратата. Станала е и е проверила дисплея на охранителната система. Видяла е пакета.

Спря се до панорамен прозорец, който гледаше към украсената с камък и метал градина. Нищо живо, размишляваше тя. Нищо реално.

Станала е, продължи да си мисли тя, слязла е по стълбите и е излязла навън, за да прибере пакета. После е взела скенера, проверила е съдържанието му за експлозиви. Внимателна, предпазлива жена.

Внесла е пакета вътре.

Ив влезе в спалнята и видя първите признаци на живот в къщата. И там имаше огледала, сребристите им плоскости бяха монтирани на едната стена, други оформяха двойна врата. Леглото, широко като каньон, беше неоправено, нощницата беше хвърлена в единия ъгъл. Вратата на единия гардероб беше отворена — гардеробът на Рива, забеляза Ив, когато погледна натам.

Отворила е пакета, седнала е на леглото, когато краката са ѝ изневерили, представяше си Ив. Разглеждала е снимките, отново и отново, а мозъкът ѝ се е опитвал да асимилира видяното. Изучавала е разписките. Отишла е до центъра за данни в другия край на стаята и е пъхнала дисковете.

После е крачила из стаята, Ив бе сигурна. Това е, което е направила. Крачила е, ругала е, изтрила е няколко сълзи от гняв. Хвърлила е нещо чупливо.

И отбеляза с известно задоволство парчетата стъкло в далечния ъгъл.

Добре, вече е дошло време за действие. Облякла се е, събрала е инструментите. Разработила е наум план, гневейки се и проклинайки.

Трябвало ѝ е — колко? — час, даже повече. От момента на отваряне на пакета до излизането.

Ив отиде при телефона в спалнята и пусна всички записи за последните двама и четири часа.

Имаше едно от Фелисити, което беше от четиринайсет часа.

„Здрасти, Рийв, знам, че си на работа, но не бих искала да те безпокоя там. Исках само да знаеш, че имам среща с гадже довечера. Надявам се да се видим в петък или в събота. Ще ти разкажа подробности. Бъди добро момиче, докато Блеър го няма. Или ако не бъдеш, разкажи ми всичко. Чао!“

Ив стопира картината и разгледа Фелисити Кейд. Богата, стилна, привлекателна, помисли си Ив. Блондинка, розова, с ясно очертани скули и пухкави, съблазнителни устни. Очите ѝ бяха толкова сини, почти лилави, с малка черна бенка откъм външния край на лявото око.

Ив би се обзаложила, че е платила много пари за лицето си.

С обаждането се прикриваше. „Не ме търси довечера, имам среща с гадже. По случайност това е съпругът ти, но това, което не знаеш, не ме засяга.“

Или поне си е въобразявала така, когато е направила бърборото си обаждане.

А в тези очи имаше такъв поглед — изгаряща възбуда, която говореше на Ив, че Блеър Бисел вероятно вече беше с нея — просто извън обсега на камерата на видеотелефона.

А когато той се бе обадил вкъщи в седемнайсет и петнайсет, Ив забеляза, че той много внимава на дисплея да не се вижда нищо друго, освен лицето му. Очите му, котешко зелени, бяха сериозни, усмивката му — уморена, както и гласът му.

Тя разбираше защо Рива се беше влюбила в него, разбра го много по-ясно от видеотелефона, отколкото от личната му карта, която Ив беше изучила. Като се добавят и тези лениви мимики на лицето, този протяжен, секси глас, и направо си падаш в нокаут.

„Хей, бейби, надявах се вече да си се прибрала. Трябваше да се обадя на джобния ти телефон. Много съм замаян от пътуването и смяната на времето. Ще затворя, няма да можеш да ме намериш. Току-що успях да си легна, за да поспя. Ще се опитам да ти се обадя, щом се събудя.

Липсваш ми, бейби. Знам, че и аз ти липсвам.“

И той си бе покрил задника и си бе осигурил свободна нощ за игрички с креватната му приятелка.

Освен това беше нехаен. Дързък. Поне такъв щеше да изглежда, ако тя му вярваше по-малко. Ами ако беше проследила обаждането — както щеше да направи Ив. А ако беше превъртяла и бе решила да замине за там, където той бе казал, че ще бъде?

Ами ако се бяха случили десетките неща, които разкриват тайната връзка на измамния съпруг?

Вместо това свърши мъртъв. Защото някой друг беше следил, някой друг беше наблюдавал и чакал подходящия момент и място.

Но защо?

— Комплект прибори за готвене — съобщи Пийбоди, когато влезе. — Липсва ножът за хляб.

— Дали това е ножът за хляб в нашия плик с доказателствата?

— Да, лейтенант, той е. Проверих също така регистрацията на автоготвача. Като че ли Рива Юинг е поръчала само пилешко и градинска салата в деветнайсет и трийсет снощи. Преди това е имало двойна порция пшенични вафли и чаша кафе в седем и трийсет вчера сутринта.

— Значи те са закусвали заедно, преди той да замине на тази мнима командировка, а тя да тръгне на работа.

— Регистрациите на охранителната система също показват, че Рива Юинг е влязла сама в осемнайсет и дванайсет минути. А звънецът на вратата се е чул, както твърдеше и тя малко след двайсет и три часа. Излизането ѝ да прибере пакета и връщането ѝ в къщата след сканирането също показва това.

— Свършила си доста работа.

Пийбоди се усмихна.

— Ние, детективите, правим каквото можем.

— Няма да можеш да експлоатираш званието си още дълго.

— Изчислих, че имам още поне месец, през който мога да споменавам моя детективски статут най-малкото три пъти дневно. След това млъквам.

— Забележително. Искам да взема дисковете от охранителната система и от видеотелефона и да ги занеса в електронния отдел. Ако Рива е била натопена, онзи, който го е направил, знае за охранителната система колкото нея.

— Вие казахте „ако“. Имате ли някакви съмнения?

— Винаги има място за съмнения.

— Добре, така мислех и аз — и това всъщност не ме успокоява, но има място за съмнение. Ами ако тя е направила така, че да изглежда като натопена? Това би било хладнокръвно и рисковано. Но също така много интелигентно.

— Да, така е. — Ив започна методично да преглежда чекмеджетата на бюрото.

— На вас вече тази мисъл ви е минала.

— Пийбоди, ние, лейтенантите, винаги мислим.

— Но вие не вярвате на това.

— Погледни го по следния начин. Ако го е направила, значи се е провалила. Случаят пада право в ръцете ни. Не ни остава нищо друго, освен да архивираме докладите и да чакаме да се стигне до проследяването. Но ако тя казва истината, ние държим в ръцете си истинска, жива мистерия. Аз, по дяволите, обичам загадките.

Тя взе всички дискове в пликове за доказателства, за да ги гледа в Централното управление, прибави хартиени кубчета за бележки и нещо като разкъсан телефонен указател.

— Вземи кухненския комплект — подкани я Ив.

Претърсиха банята, всички шкафове и гардероба. Не намериха нищо интересно, освен нещо, което Пийбоди нарече маймунско секс бельо.

Разделиха се в кабинетите — Ив реши да претърси този на Блеър.

Той беше взел, отбеляза тя, по-добрия. Беше с изглед към каменната градина — тя предположи, че той е искал така. Там имаше дълго кожено канапе с цвета на светло кафе, зад него имаше стена с огледала и кът за забавления, в който можеха да се видят всички най-модерни играчки.

Това беше, помисли си тя, повече стая за игра на вдетинен мъж, отколкото работно помещение. А когато тя провери устройството за данни, установи, че то изобщо не работи.

Тупна го с опакото на ръката си — обичайният начин да се справя с непокорни машини.

— Казах, компютър, включи се — повтори тя и отново прочете името си, каза чина си и номера на значката, за да преодолее

стандартните пропускателни кодове.

Екранът остана празен, а устройството — тихо.

Интересно, помисли си тя, докато обикаляше около него сякаш беше заспало животно. Какво имаше там, което той не искаше жена му да види?

Без да откъсва поглед от устройството, тя извади комуникатора и избра Фийни.

Лицето му на хрътка бе загоряло от неотдавнашната му ваканция в Бимини. Беше се върнал преди два дни и Ив се надяваше скоро да избледнее. Беше... разстройващо да гледа Фийни с тен.

Искаше също косата му да порасне. Докато бе отсъствал бе подстригал непокорната си побеляваща рижа коса мъчително късо. Все едно носеше малък, пухкав шлем.

Като се прибави и характерния след отпуск блясък в кафявите му очи с падащи надолу ъгълчета, направо я заболя главата.

— Здравсти, хлапе.

— Здравсти, изпълни ли молбата ми.

— Веднага. Вече определих времето и извършителя.

— Аз стигнах още по-далеч. Домашният компютър на мъртвеца. Изглежда сериозно го е кодирал. Не мога да го пробия.

— Далас, понякога ти не можеш да включиш дори автоготвача си.

— Това е мръсна лъжа. — Тя тикна пръст в домашния компютър. — Нуждая се от достъп до данните и от записите от видеотелефоните и от центровете за данни. Трябва да се изследват и анализират всички дискове от охранителната система.

— Ще изпратя екип, който да свърши това.

Тя замълча за миг.

— Просто така? Аз дори не си получих ругатнята?

— В прекалено добро настроение съм, за да ругая. Сутринта жена ми ми направи палачинки. Никога не ми стигат. Аз съм шибаният герой на цялото ми семейство. Ти ми подхвърли за Бимини, Далас, а аз се досетих, че ще жъна похвали през следващите шест месеца. Дължа го на теб.

— Фийни, когато се усмихваш така, изглеждаш малко страшен. Затова престани.

Усмивката му стана още по-широка.

— Не мога. Аз съм щастлив човек.

— Събрах толкова работа за отдела ви, че мога да затрупам теб и цял екип за дни напред.

— Звучи добре. — Той почти запя: — Готов съм за истинско предизвикателство. Човек се отпуска, докато седи на плажа и смучи кокосово мляко по цял ден.

Това трябва да спре, единствено тази мисъл се мотаеше в главата ѝ. И то незабавно.

— Случаят е за затвора — отбеляза тя и показа зъбите си. — Вече предявих към заподозряната обвинение за две убийства първа степен. Използвам времето и парите на ведомството, за да обърна случая с хастара нагоре.

— Звучи ми забавно — рече той с весела нотка в гласа. — Радвам се, че ме повика.

— Мога и да те намразя така, Фийни. — Тя избърбори бързо адреса и прекъсна връзката, когато той започна да мънка.

— Направи добро — промърмори тя, — да ядеш лайно. Пийбоди! — Изкрещя Ив. — Сложи лепенки на всички електронни приспособления и носители на данни за анализ. Уреди два дроида да пазят домовете и запечатай, след като хората от електронния отдел влязат и излязат. И побързай. Трябва да отидем да разгледаме галерията и студиото на Бисел.

— Ако сега сме партньори, как щях сложа всички лепенки? — извика Пийбоди. — И изобщо ще ядем ли някога? Работим без почивка шест часа и кръвната ми захар пада. Усещам го.

— Просто си раздвижи задника — изстреля обратно Ив, но се усмихна. Поне все още работеше с човек, който знаеше как да ругае.

Тъй като оценяваше този факт и си спомни, че тя самата не е яла от предишната вечер, тя едновременно паркира пред 24/7 и позволи на Пийбоди да отиде да купи нещо, което да хапнат пътьом.

И двете имаха нужда да спрат да работят за два часа, за да поспят. Тя обаче искаше да огледа работното място на Блеър — и преди всичко да прибере цялата електроника и дисковете от охранителната система.

Защото това бе причината да мисли за сигурността. Единственото, което превръщаше Рива в реална мишена. Убийствата преднамерено я изваждаха на преден план. Освен ако нямаше лична причина тя да бъде превърната в мишена — и Ив щеше да проучи тази възможност — причината бе професионална.

А професионалният мотив срещу Рива щеше да засегне и Рурк. Затова възнамеряваше да действа бързо и да прибере в Централното управление колкото е възможно повече неща, преди да премине на следващия етап.

Пийбоди бързо се върна с огромен хартиен плик.

— Взех сандвичи — тя се отпусна отново на седалката, сумтейки.

— Какво, за целия екип ли?

— И други провизии.

— Да не би да отиваме на сафари?

С известно достойнство Пийбоди измъкна акуратно затънат сандвич и го подаде на Ив.

— Напитки и пакет соев чипс, плик със сушени кайсии...

— Сушени кайсии в случай, че слухът за Армагедон е верен.

— И малко шибани бисквитки. — Лицето на Пийбоди се сгърчи в нещо като гримаса. — Гладна съм, а когато вие сте във вихъра си както сега, може да не видя отново храна, докато не стана кожа и кости. Знаете ли, не е задължително да ядете. — Чу се шум от разгъването на хартията на нейния сандвич. — Никой не е тикнал пистолет в слепоочието ви.

Ив надзърна иззад сандвича си и видя нещо, което имаше претенциите да произхожда от прасе. Достатъчно добро беше.

— Ако е вярно за Армагедон, надявам се, че тези бисквити съдържат шоколад под някаква форма.

— Може би. — Малко успокоена, когато Ив караше с една ръка и ядеше от сандвича си, Пийбоди отвори пепси-кола и я постави в гнездото за напитки.

Когато Ив наближи Флатайрън Билдинг, Пийбоди беше унищожила сандвича и доста чипс. В резултат на това до голяма степен настроението и енергията ѝ се възстановиха.

— Тази е любимата ми сграда в Ню Йорк — отбеляза тя. — Когато се преместих тук, един ден се разхождах, за да снимам местата,

за които бях чела. Това беше на първо място в списъка ми. Най-старият небостъргач в града.

Ив не го знаеше. А и не си падаше по подобни тривиалности. Май се бе възхищавала на уникалния му триъгълен стил понякога, но съвсем разсеяно.

За нея обаче сградите просто съществуваха. Хората живееха или работеха в тях, а те заемаха пространството и създаваха силуета на града.

Тя реши да не се опитва да паркира на „Бродуей“, тъй като тук купонът никога не свършваше. Вместо това зави по двајсет и трета и паркира.

Следващото слизане или качване щеше да предизвика ругатни, но тя сложи табелата „На дежурство“ и излезе.

— Бисел е наел площ на горния етаж.

— Боже, първокласно е.

Ив кимна, докато вървяха към входната врата.

— Прегледах финансите му, можел е да си го позволи. Очевидно тези метални лайна, които е правил, са отивали при едри риби. Освен това има своя собствена галерия, купува и продава произведения на изкуството.

— Връзката му с Фелисити Кейд?

— Очевидно. Тя му е била клиентка, според Рива. Така че тя е купувала както от Блеър, така и от Рива — и тя е убедила Рива да отиде на онази изложба, където Рива се е запознала с Блеър.

— Мило.

Ив погледна Пийбоди с разбиране, докато прекосяваха фоайето.

— Точно така. Прекалено мило, за да ми хареса. И защо според теб Фелисити събира любовника и приятелката си?

— Може би още не са били любовници. Или може би тя не е знаела, че от тяхната връзка ще излезе нещо сериозно.

— Може би. — Ив премина край охраната и използва кода, който Рива ѝ беше дала за достъп до асансьора за горния етаж. Вместо вратите да се отворят, компютърът избръмча предупредително.

Вие нямате право на достъп до този асансьор. Моля, върнете се при охраната и/или гишето за информация за инструкции как да стигнете до официалния вход за галерия „Бисел“. Този асансьор е само за частни нужди.

— Може би ви е дала грешен код — предположи Пийбоди.

— Не мисля така.

Ив отиде до главния охранителен пункт.

— Кой последен е използвал този асансьор?

Младата намусена жена в черно присви устните си.

— Моля?

— Не се притеснявайте — каза ѝ Ив и извади значката си. — Просто отговорете на въпроса.

— Ще трябва да потвърдя легитимацията ви. — Все още надутото сканира значката на Ив и провери идентификацията ѝ. Когато тя се потвърди, жената отмести настрани устройството за проверка. — Това във връзка със случилото се с господин Бисел ли е?

Ив само се усмихна.

— Моля?

Жената само се намуси и взе книгата с регистрациите.

— Самият господин Бисел е последният, който е използвал асансьора. Той стига право до студиото му. Неговите служители и клиенти използват онзи вдясно. Той отива в галерията.

— Имате ли кода за асансьора до студиото?

— Разбира се. Според изискванията всички наематели записват кодовете за охрана и достъп при нас.

— И какъв е?

— Не е разрешено да даваме тези данни, не и без съответното разрешение.

Ив се питаше дали ако набута значката си под високомерния нос на жената, това ще послужи като съответното разрешение. Вместо това тя хвърли на бюрото бележника си и той се удари в екрана.

— Това става ли?

Жената отново се обърна към информационния център, набра някаква сложна поредица от цифри. После погледна екрана, след това — Ив.

— След като го имате, защо си правите труда да ме питате?

— Не сработи.

— Разбира се, че ще сработи. Просто не го правите както трябва.

— А защо не ми покажете как трябва?

След въздишка жената направи знак на сътрудничката си.

— Наблюдавай станцията — сопнато нареди тя и се понесе към асансьорите на тънките си като косъм токчета.

Набра кода и когато стигна до същия резултат като Ив, повтори набирането.

— Не разбирам. Това е кодът. Той е регистрираният. Охраната на сградата проверява всички кодове за достъп два пъти седмично.

— Кога е била последната проверка?

— Преди два дни.

— Колко време ще отнеме дешифрирането му?

— Нямам представа.

— Има ли начин в студиото да се влезе през галерията?

Очевидно претърпяла неуспех, тя се върна при своята станция, където извади плана на горния етаж.

— Има. Има черен вход между двете. И аз имам кода му за достъп.

— Който, представям си, е толкова верен, колкото и кодът за асансьора. Дайте ми го все пак.

Докато вървеше към асансьора за галерията, Ив позвъни на Рурк.

— Нуждая се от теб във Флатайрън Билдинг — каза тя в мига, в който Рурк се обади. — Галерия „Бисел“ на горния етаж. Кодовете за асансьора, който води право в студиото му, са били променени, затова не мога да вляза. Ще се опитам да мина през вратата между галерията и студиото, но предполагам, че и този код ще бъде блокиран.

— Няма значение. Ако някой нарочно го е подменил, използването на оригиналния код може да предизвика друго блокиране. Тръгвам.

— Какво толкова е имал Бисел в студиото си, че не е искал жена му да го види? — зачуди се Пийбоди.

— Нещо не се връзва — Ив поклати глава. — Нищо в досието му не показва, че е разбирал толкова много от охрана. Само запознат с охраната човек би променил кода, без охраната на сградата да подуши. И то човек, който рискува да има връзка с приятелката на съпругата си направо под носа ѝ? Защо го прави? Заради секса, разбира се, но също и заради тръпката. Защо мъж, който се стреми към тръпката, взема такива предпазителни мерки за мястото, където работи? Какво общо има едното с другото?

Тя слезе от асансьора и се озова в място, пълно със скулптури и картини. В средата на слабо осветеното помещение на пода седеше жена, която ридаеше безутешно.

— Боже — рече Ив тихо, — мразя, когато това се случва. Поеми я ти.

Доволна, че ѝ е възложена конкретна задача, Пийбоди се приближи към жената и клекна на пода до нея.

— Госпожице.

— Затвориха ни. — Тя стенеше, закрила лице с ръцете си. — Заради смъ-смъ-смъртта.

— Аз съм детектив Пийбоди. — При създалите се обстоятелства тя се опита да не демонстрира задоволството си дори при самото изричане на тези думи. — Това е партньорът ми, лейтенант Далас. Проучваме смъртта на Блеър Бисел и Фелисити Кейд.

— Блеър! — Тя направо изкрещя името му и се хвърли с лице на пода. — Не, не, не, той не може да е мъртъв. Не мога да го понеса.

— Съжалявам, моментът е труден за вас.

— Не мисля, че ще мога да продължа напред! Цялата светлина, целият въздух си отидоха от този свят.

— О, Исусе Христе. — Това вече беше прекомерно и Ив се приближи, хвана жената за ръката и я постави отново да седне. — Кажете ми името си, каква е връзката ви с Блеър Бисел и причината, поради която сте тук.

— К-к-к...

— Преглътнете го — рече рязко Ив — и го изплюйте.

— Клои Маккой. Управлявам галерията. И съм тук, тук, защото... — Кръстоса ръце върху сърцето си, сякаш се опитваше да го задържи вътре. — Ние се обичахме.

Едва бе стигнала възрастта, която ѝ позволява да си купи законно питие в бар, прецени Ив. Лицето ѝ бе съсипано, подпухнало и измърсено, големите ѝ кафяви очи все още бързо изпомпваха сълзи. Косата ѝ бе мастиленочерна и падаше по раменете ѝ над две свежи и дръзки гърди, прикрити с чиста черна риза.

— Имали сте интимна връзка с Бисел.

— Ние се обичахме! — Тя разпери ръце, после обви с тях тялото си плътно. — Имахме духовна връзка. Били сме създадени един за друг от първия си миг. Бяхме...

— Чукахте ли се, Клои?

Грубостта на израза постигна това, към което Ив се стремеше, и сълзите магически се пресушиха.

— Как смеете? Как смеете да принизявате нещо толкова красиво? — Тя вдигна брадичка, която въпреки че трепереше, стоеше толкова високо, че почти сочеше тавана. — Да, ние бяхме любовници. Сега, когато той е мъртъв, моята душа също е мъртва. Как е могла да го направи? Тази ужасна, отвратителна жена? Как можа да отнеме живота на толкова добър, искрен, идеален човек.

— Толкова добър и искрен, че е спял с приятелката ѝ и с една от неговите служителки? — мило отбеляза Ив.

— Бракът му бе свършен. — Клои извърна глава, загледа се в стената. — Беше само въпрос на време да приключи законно и ние да бъдем заедно на светло, вместо на тъмно.

— Колко сте годишна?

— На двайсет и една, но възрастта не означава нищо. — Тя хвана с ръка медальона с форма на сърце на шията ѝ. — Сега съм стара колкото времето, стара колкото скръбта.

— Кога за последен път се видяхте с Блеър?

— Вчера сутринта. Срецнахме се тук. — Със свободната си ръка оправи едната си вежда, а с другата продължаваше да глади малкото златно сърце. — За да се сбогуваме, преди да тръгне в командировка.

— Това изглежда е същото пътуване в града, по време на което се е приютил за два дни при Фелисити Кейд?

— Това не е вярно. — В подпухналите ѝ очи се появи израз на бурно несъгласие. — Не знам какво се е случило, но Блеър несъмнено нямаше такава връзка с госпожица Кейд. Тя беше клиент, нищо повече.

— Аха. — Това бе най-любезният отговор, който Ив можеше да измисли. — Колко дълго работите тук?

— Осем месеца. Най-виталните осем месеца в живота ми. Започнах да живея едва, когато...

— Съпругата му идвала ли е тук?

— Рядко. — Клои стисна устни. — Преструваше се, че се интересува от работата му пред хората. Но когато бяха насаме, беше критична и това изчерпваше енергията му. Разбира се, тя нямаше проблем, когато харчеше парите, които той печелеше с потта на душата си.

— Така ли? Той ли говореше това?

— Той ми казваше всичко. — Тя се удари по гърдите, ръката ѝ стисна в юмрук медальона. Сърце, което биеше до сърце. — Между нас нямаше тайни.

— Значи сте имала кода за достъп до студиото му?

Тя отвори устните си, които отново се изпънаха, преди да заговори.

— Не. Художник като Блеър имаше нужда от усамотение. Никога не бих го нарушила. Естествено, той отваряше вратата, когато искаше да сподели нещо с мен.

— Добре. Значи вие не бихте могла да знаете дали има посетители?

— Той работеше сам. Необходимо му беше, за да твори.

Глупачка, помисли си Ив. Глуповата, лековерна и вероятно нищо повече от обикновена играчка за Бисел. Беше започнала да се обръща, когато асансьорът се отвори отново, а Клои обгърна с ръце краката на Ив.

— Моля ви, моля ви! Трябва да ми позволите да го видя. Трябва да ми позволите да се сбогувам с моето сърце. Нека отида при него. Нека докосна лицето му за последен път! Трябва да ми позволите. Трябва.

Ив видя Рурк да извива вежди в почуда от нелепата сцена, на която стана неволен свидетел. Ив се приведе и освободи краката си от ръцете на Клои.

— Пийбоди, погрижи се за това.

— Разбира се. Хайде, Клои. — Пийбоди вдигна плачещото момиче. — Нека плиснем малко вода на лицето ви. Блеър би искал да сте силна. Бих искала да ви задам някои въпроси. Той би желал да ни помогнете, за да възтържествува справедливостта.

— Ще бъда! Ще бъда силна заради Блеър. Независимо колко е трудно.

— Знам, че ще бъдете — промърмори Пийбоди и пусна Клои пред себе си през един свод.

— Втората, по-младата, гарнитурата към основното ястие — обясни Ив, преди Рурк да я е попитал.

— Ах!

— Да. Ах! Не мисля, че тя знае нещо, но Пийбоди ще ѝ извади душата с памук и ще разбере, ако тя знае нещо.

— Питам се дали за Рива ще е по-лесно, ако знае какво отвратително копеле е мъжът ѝ. Адвокатът ѝ я е измъкнал под гаранция. Трябваше да е с белезници, но е навън. Ще остане при Каро, докато всичко се изясни.

Той разгледа внимателно широката двойна входна врата, която заемаше по-голямата част от стената, а както се разхождаше, я потупа леко.

— Стомана, армирана, мога да се обзаложа. Чудно ми е за какво му е била за подобно място.

— И аз това си мисля.

— Хм. — Той отиде до таблото на охранителната система. — Фийни ми се обади малко преди ти да се свържеш с мен. Всъщност бях на път да тръгна към Централното управление, когато ти ми даде тази интересна задача.

След като извади кутия с малки инструменти от джоба си, Рурк избра един и отстрани таблото.

— Изглежда е прекарал много хубаво със семейството си в Бимини.

— Има тен. Усмивва се непрекъснато. Не съм съвсем сигурна, че не са го заменили с дроид.

Рурк издаваше не съвсем доброжелателни звуци, докато измъкне от другия си джоб малко електронно устройство.

— Какво е това?

— О, просто нещо, с което си играя. Подходящ момент да го изпробвам на практика, така да се каже. — Той го свърза с клавиатурата, почака докато премине бибишкането и отблъсна Ив внимателно, когато тя се приближи и надникна през рамото му.

— Не ме притеснявай, лейтенант.

— Какво става?

— Всякакви неща, които ти не разбираш, и само ще се подразниш, ако се опитам да ти обясня. Най-простият начин е да ти кажа, че се скачва... като машина. И съблазнява устройството на Бисел да разкрие всички тайни. Това не е ли интересно?

— Какво? По дяволите. Можеш ли да измъкнеш кода, или не?

— Не знам защо изобщо търпя тези обиди. — Той погледна през рамо, право в тревожните ѝ очи. — Може би заради секса. Колко унижително може да е това. Слаб и уязвим съм като всеки мъж.

— Да не се опитваш да ме ядосаш?

— Скъпа, това изобщо не е усилие. Онова, което научих чрез моята прекрасна нова играчка е точно кога този код е бил променен. И, струва ми се, ще го намериш за интересно, както ми се стори и на мен, защото е направено почти по същото време, когато някой е удрял с ножа в тялото на Блеър Бисел.

Очите ѝ проблеснаха и се присвиха.

— Грешка възможна ли е?

— Не. Едва ли е могъл да го направи сам.

— Едва ли.

— Нито неговата също толкова мъртва любовница, както и жена му. Или също така, убиецът му.

— Но аз мога да се обзаложа, че който го е направил, е знаел, че той е мъртъв или че умира. Знаел е, че жена му е в капана. Това би трябвало да е друг етап на цялата кървава вакханалия. Пусни ме да вляза.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не му трябваше много време. Подобни неща никога не му отнемаха кой знае колко време. Имаше ръце на крадец — бързи, ловки и измамни — но тъй като ги използваше заради нея, би било грубо да ги подлага на критика.

Когато свърши, тежките врати се отвориха с плъзгане почти безшумно и разкриха студиото на Блеър Бисел.

И тук той разполагаше с прекалено голямо пространство. Изглежда му беше необходимо. Навсякъде се виждаше метал, дълги пръти, къси пръчки, купчини от кубове и топки. Подът и стените бяха покрити с нещо като огнеупорен материал, отразяващ безформените призраци на оборудването и творбите, върху които работеше в момента.

На продълговата метална маса се виждаха инструменти, които предизвикаха у Ив представата за средновековни мъчения. Инструменти, които режеха, отсичаха и сгъваха, предположи тя. А три големи цистерни, застопорени върху постаменти на колела, бяха разположени на различни места в стаята. По допълнителните приспособления и маркучите, които излизаха от всяка, тя стигна до извода, че бяха пълни с някакъв запалим газ и осигуряваха топлината, необходима за обработката на метала или каквото беше необходимо на хората, които правеха странни неща от метал с помощта на огъня.

Стената бе покрита със скици — някои бяха направени на ръка, други — на компютър. Тъй като едната отговаряше на странните извивки и острите върхове на творбата в средата на стаята, тя реши, че това са идейните проекти за произведенията му.

Независимо че свободното си време посвещаваеше на жени, очевидно вземаше насериозно професията си.

Тя обикаля известно време около скулптурата в средата, преди да забележи, че бе във формата на ръка, изникваща от нагънат метал — протегнатите пръсти, сякаш отчаяно се опитваха да достигнат нещо.

Отново погледна скицата и прочете надписа в долната част.

„Бягство от ада.“

— Кой купува тези боклуци? — запита се тя.

— Колекционери — обясни й Рурк, загледан във висока, очевидно женска фигура, която, по всичко личеше, даваше живот на някакво същество, не съвсем човешко. — Корпорации и фирми, които искат да бъдат сочени като спомоществователи на изкуството.

— Не ми казвай, че притежаваш някои от тях?

— Всъщност, не. Неговите творби не... не ми говорят.

— Все пак това е нещо. — Обърна гръб на скулптурата и се запъти към информационния център, инсталиран в далечния край на помещението.

Погледна към металните прътове.

— Как вкарва и изкарва това? Та тези неща не могат да влязат в асансьора.

— Има друг асансьор към покрива. Там. — Той посочи източната стена. — Монтиран на негови разноски. Три пъти по-голям е от стандартния товарен асансьор. На покрива има хеликоптерна площадка и той пренася по въздуха творби и екипировка.

Тя го погледна.

— Не ми казвай, че това е твоя собственост.

— Частично. — Той говореше разсеяно, докато се разхождаше и изучаваше металните форми. — Това е нещо като конгломерат.

— Знаеш ли, в един момент става смущаващо.

Той вдигна вежди, възмущение на самата невинност.

— Наистина? Не мога да си представя защо.

— Не би могъл. А, сетих се. — Тя дръпна нагоре ръкава на якето си и протегна ръка, при което гривната заблестя. — Ще си вземеш това, нали? Забравих, че я нося, когато отидохме на местопрестъплението. Пийбоди непрекъснато я разглежда, а се преструва, че не я гледа. Това ме притеснява, а ако я пъкна в джоба или другаде, вероятно ще я загубя.

— Знаеш ли — започна той, докато тя я разкопчаваше. — Хората обикновено носят бижута, за да бъдат забелязани от околните. Любуват им се, дори желаят да ги притежават.

— Точно затова хората, които се кичат с джунджурии, свършват ограбени.

— Това е вярно — съгласи се той и пъхна гривната в джоба си.
— Животът е пълен с рискове. Ще приема това като моя начин да спася някой беден, глупав уличен обирджия да не свърши проснат на земята, а в гърлото му — опрян твоя ботуш.

— Дрън-дрън — промърмори тя и му се ухили.

Продължи да работи на компютъра със същите резултати, които бе получила от домашното устройство на Бисел.

— Защо един художник ще е толкова предпазлив, чак параноичен относно информацията си.

— Нека погледна и ще разбера.

Тя отстъпи назад и закрачи из студиото, за да усети стила на Бисел и да даде време на вълшебните ръце на Рурк да поработят.

Едно ниво под основния етаж имаше баня в бяло и червено, с вана с изкуствени вълни и същите екстравагантни хавлиени кърпи, каквито Рурк харесваше. Спалнята също беше подредена добре. Малка, отбеляза тя, но с всички удобства. Бисел бе обичал удобствата.

Матракът, пълен с гел, беше дебел и мек, покривката на леглото — хлъзгава, черна и секси. Едната стена бе облицована с огледала, което ѝ напомни за антрето в дома му, за спалнята и банята в него.

Обичал е да се оглежда и да се гледа, когато е с жена. Его, нарцисизъм. Разглезен и уверен. Имаше миниатюрен информационен център до леглото, блокиран, както и останалите.

Разсъждавайки върху това, тя отиде до тесен шкаф с три чекмеджета и започна да рови. Резервно бельо, както и работни дрехи.

И, а, най-долното чекмедже беше заключено. Не само Рурк можеше да се справя с такива неща, помисли си тя, когато извади джобно ножче.

Атакува старомодната ключалка, успя да проникне в нея и изсумтя доволно, когато тя подаде. Тя отвори чекмеджето. Дори нейните цинични очи, които бяха виждали какво ли не, се разшириха от учудване.

— Свети боже.

Заразглежда сатенени юзди, кадифени камшици, кожени ремъци, колекция изкуствени пениси, която говореше, че е познавач. Имаше шишенца със забранено вещество, известно като Заека, топки, пълни с гел, превръзки за очи, безброй задвижвани с батерии играчки и механизми, всякакви пръстени за пениса и зърната на гърдите.

И още. Още доста неща, която тя не бе съвсем сигурна, че знае за какво служат.

Изглежда Бисел е вземал насериозно не само работата си, но и игричките си.

— Устройството не е блокирано, лейтенант. То е... — Рурк се отдръпна, след като надникна и видя какво разглежда Ив. — Така, така, така, какво имаме тук?

— Чекмеджето на удоволствията. Този пенис не само пулсира, вибрира и се уголемява, но и предлага изпълнение на пет популярни мелодии по избор.

Той се наведе до нея.

— Не може да си го опитала толкова бързо.

— Перверзник. Пуснах го, за да видя. Тук се разсипаха и някакви незаконни вещества.

— Виждам. О, гледай колко забавно. Неговата и нейната виртуална реалност. Може би бихме могли... — Ръката му се протегна да вземе подходящите очила, но го плеснаха.

— Не.

— Толкова си стриктна. — Той прокара пръст по коляното ѝ. — Можеш да бъдеш стриктна и с мен по-късно. — Изви вежди, когато вдигна чифт ремъци. — Това вече го имаме.

— Престани. И не пипай нищо тук. Казвам го съвсем сериозно. Трябва да запиша тези глупости. Дори чекмеджето цар на всички удоволствия не е причина този приятел да блокира компютрите си, да заключи чекмеджето в силно охранявани помещения. Той...

— Казах, че устройството не беше блокирано. — Той я потупа по коляното и се изправи, съпротивлявайки се на желанието си — макар че беше трудно — да отмъкне някои от източниците на удоволствия, просто така, за забавление. — Изпържен е.

— Какво, по дяволите, разбираш под „изпържен“?

— Изпържен, изпечен, претрепан, убит, мъртъв.

— Знам какво означава „изпържен“, искам да кажа — по дяволите. — Тя скочи и затвори с ритник чекмеджето. — Кога? Можеш ли да кажеш кога? Кога и как?

— Беше професионално и опитно изпържен.

— Какво означава това?

— Просто дънната платка е била унищожена, така че всички данни са заличени. Първото ми предположение беше за много коварен вирус. Възможно е да е бил записан на диск, използван за заразяване, после изваден, когато задачата е била свършена.

— Можеш ли да определиш дали данните първо са били изтрити?

— Трудно, но можем да опитаме.

— А дали ще можем да извлечем нещо? Да открием какви данни е имало там, непокътнати?

— Още по-трудно.

— Те са там. Винаги остават там, независимо какво се е случило. Знам го от Фийни.

— Е, това не е сто процента вярно. Ив, има група от технотерористи. Те се наричат Групата на Страшния съд.

— Знам кои са. Прославени хакери, обичат да проникват в системи, източват каквото могат, изстискват данните. Имат блестящи, смахнати мозъци и голяма финансова поддръжка.

— Малко повече от прославени — поправи я той. — Те са виновниците за свалянето на няколко частни совалки, защото са отклонявали данни от въздушния контрол. Откраднали са няколко шедьовъра и преднамерено са увредили други в Лувъра, като са блокирали охраната им. Убили са двасет и шест служители на изследователска лаборатория в Прага, като са саботирали системата им, прекъснали са достъпа им до въздух и са запечатали вратите.

— Казах, че са смахнати. Какво общо може да има това с един „изпържен“ компютър в студиото на мъртвец?

— През последните няколко години те работеха върху вирус от този тип. С широки възможности, преносим. Действието му не се изразяваше просто в съсипването или кражбата на данни, а в елиминирането им и то широкообхватно. В мрежа, за да се разпространява.

— Колко широкообхватно?

— Теоретично в сидиромата на работещ в мрежа компютър може да се пъкне диск — дори в мрежа със защита и блокиране, с детектори за вируси и елиминатори на бългове — и да се запишат всички данни от тази мрежа, после да се развалят компютрите. На офис, на сграда, на корпорация. На цяла държава.

— Не е възможно. Дори охранител на средно равнище открива вируси и бьгове и затваря мрежата, преди да е заразена. Не можеш да записваш нищо без проверка от „Компюгард“. Домашни устройства като това, добре, можеш да направиш всичко, преди охраната да те е засякла. Малки оперативни мрежи, може би. Може би дори със защита на „Компюгард“ на място. Но нищо повече от това.

— Теоретично — повтори той. — И тази групировка има репутацията, че разполага с изключително способни хора, които работят върху този проект. По данни на Интела вирусът е почти завършен и може да работи.

— Как разбра за това?

— Имам някои връзки. — Той вдигна леко рамене. — Така се случи, че „Рурк индъстрийз“ има държавна поръчка — поръчка с Код „червено“ — да разработи и създаде програма, която да блокира и защитава от тази потенциална заплаха.

Тя приседна на единия край на леглото.

— Ти работиш с правителството? Нашето?

— Ако под това разбираш американското, да. Всъщност това е цял конгломерат. САЩ, Европейският съюз, Русия и няколко други засегнати райони. Поръчката е към поделението „Секюркомп“ на „Рурк индъстрийз“, а целият научноизследователски отдел също работи по това.

— А Рива Юинг работи в научноизследователския отдел в поделението „Секюркомп“ на „Рурк индъстрийз“.

— Така е. Ив, казах Код „червено“, това е най-високото равнище на класификация. Не е нещо, което би могла да обсъжда със съпруга си на вечеря, гарантирам ти.

— Защото ти не го правиш с мен ли?

В погледа му проблесна раздражение, после угасна.

— Защото тя е професионалист, Ив. Нямах да работи това, ако имах някакво съмнение. Тя не разпространява информация.

— Може би не. — В нейното съзнание съпадението беше просто връзката между точките. — Но е съвсем възможно някой да няма същото доверие в нея, каквото имаш ти. Това несъмнено добавя интересен ъгъл на разсъждение върху нещата.

Тя стана от леглото и започна да обикаля стаята.

— Отпиши го този, нали? — каза тя разсеяно и посочи към мини информационния център. — Технотерористи. Какво общо може да има флиртуващ скулптор на метал с технотерористи — освен работата на жена си? Ами да, ако са открили, че могат да го използват, да го убият заедно с любовницата му и да натопят съпругата му? Разбира се, ако жена му влезе в кафеза с присъда за две убийства първа степен, това може да блокира изследванията и развойната дейност на програмата за унищожаване на вируса.

Погледна към Рурк, за да получи потвърждението му.

— До известна степен, но не е кой знае каква пречка. Тя оглавява проекта и още няколко други класифицирани проекти, но разполага с много компетентен екип. Всички данни за проекта ще останат заключени в къщата. Нищо няма да бъде изнесено навън.

— Сигурен ли си в това? Абсолютно сигурен?

— Разбира се. Компютърът е съсипан със същия метод. — Тъй като той имаше същото цинично отношение към съвпаденията както Ив, угрижеността му започна да отстъпва пред гнева. — Да не би да мислиш, че по някакъв начин Бисел е стигнал до данни, които имат отношение към програмата и е бил убит заради това?

— Подходящ момент да започнем. Дали той или Фелисити някога са посещавали Рива на работа?

— Не знам, но ще разбере. Никога не биха могли да получат достъп до лабораторията — не и до тази лаборатория — но има райони, достъпни за посетители, затова ще се погрижа. Освен това лично ще прегледам охраняването на проекта и назначения персонал по сигурността.

Тя познаваше този леден, овладян тон на гласа му.

— Няма смисъл да се притеснявам, преди да съм разбрал дали има изтичане на информация. Просто трябва да действаш изпреварващо. Ще поискаш да разговаряш с Рива и да я притиснеш как съпругът ѝ може да е разбрал нещо за проекта.

— Както казах, подходящ момент да се започне.

— Може да разговаря с мен по-свободно.

— Със своя шеф? С мъжа, който я е наел, плаща ѝ и ѝ е поверил отговорности по Код „червено“? И защо?

— Защото я познавам, откакто учеше в проклетия университет — обясни ѝ той донякъде нетърпеливо. — А ако тя ме излъже, ще го

разбера.

— В случая ти си нает от електронния отдел — напомни му тя. — Ти искаше тази задача и я получи. Струва ми се, че можем да те използваме в тази област. Трябва да се обадя да натоварят цялата тази електроника. И искам галерията и студиото да бъдат претърсени. Това обаче ще отнеме малко време. Ще ти дам десет минути с нея, после е моя.

— Ще ти бъда благодарен.

— Не, няма. Още си ядосан.

— Поне съм вежлив.

— Ако тя е издала информацията... — Тя вдигна ръка, за да предотврати машиналния му отказ. — Ако тя е издала информацията, доколко за пробива си виновен и ти?

Той искаше цигара, а тя му отказваше тази малка слабост от принципни съображения.

— Виновен съм и отговорността е моя. Ще понесем удар и то силен. Очакват ни няколко други договори. Ако понеса този удар, преценявам, че седемдесет процента — и това е оптимистичният сценарий — ще бъдат прекратени.

Тя не можеше да изчисли реалната стойност на седемдесет процента от очакваните го договори. Милиони? Милиарди? Много по-голяма обаче щеше да бъде загубата за гордостта и репутацията му. Затова лицето ѝ остана сериозно.

— Означава ли това, че ние няма да можем да получим необходимата помощ?

Той наклони глава, после я бутна с пръст по корема.

— Ще се справим някак си. Заделил съм нещичко за черни дни.

— Да бе, няколко континента, предполагам. Точно както си представям, че твоята репутация ще устои, ако се случи нещо. Ще устои — повтори тя, след като той не каза нищо. — И мога да се обзаложа, че бързо ще уговориш запазването на повечето от чакащите проекти.

Първият пристъп на гнева бе укротен.

— Доста голямо доверие ми имате, лейтенант.

— Голямо доверие в ирландската ти хитрост.

Тя извади комуникатора си и се обади от Отдел „Електронна обработка на информацията“ да дойдат да вземат отделените находки.

Влезе в студиото откъм спалнята в момента, в който Пийбоди дойде от галерията.

— Взех показанията — наистина дългите, подробни, драматични показания на Маккой. Поради което току-що изпих одобрено от здравните власти хапче за страхотния си главобол.

— Къде е тя?

— Пуснах я. Възнамерявала да се просне на леглото в апартамента си и да се отдаде на сълзите, предизвикани от надигащата се вълна на мъката. Това беше цитат. Използвах стандартния поток от думи, докато тя бръщолевеше — добави тя и се оживи значително, когато Рурк излезе. — Тя е на двацет и една, както каза. Все още работи върху обучението си по изкуство и театър, голяма изненада. Работи тук през последните десет месеца. Не е регистрирана за престъпления. Родена е в Топика. — Тя направи опит, но не успя да потисне прозявката. — Извинявай, била е фермерска кралица през първата година в гимназията, друга изненада. Тук се е преместила на осемнайсет, за да посещава Колумбийския, с непълна стипендия. Изглежда чиста и зелена като пшенично поле в Канзас.

— Във всеки случай я обвини за втора степен.

— Нея?

— Ще ти попълня документа по пътя. Със собствен транспорт ли дойде? — попита тя Рурк.

— Да. Ще те следвам.

— Чудесно. Тъй като си граждански консултант на електронния отдел, свържи се с Фийни и го информирай.

— Да, лейтенант. — Той смигна на Пийбоди, докато влизаха в асансьора. — Изглеждате уморена, детектив.

— Съсипана съм. Колко е... четиринайсет. Дванайсет часа по часовник, без минутка сън. Не знам как го прави.

— Просто се съсредоточи — нареди ѝ Ив. — Ще ти дам един час на разположение в стаичката в централата след това.

— Цял час. — Пийбоди се предаде и отново се прозя. — Боже, и това трябва да ми стигне.

Когато паркираха пред сградата на Каро, сънливите очи на Пийбоди отново бяха нащрек.

— Технотерористи, кодове „червено“, правителствени съюзи. Боже, Далас, направо зашеметяващо. Прилича на шпионска афера.

— Прилича на убийство, а в моргата има две тела.

Когато излезе от колата, портиерът, облечен в елегантен ловно зелен костюм със златни ширити, се приближи:

— Госпожо, съжалявам, но не можете да оставите колата тук. Има обществен паркинг на две пресечки на запад, на...

Той отстъпи, сепнато се изпълни с внимание като новобранец, изправен пред генерал с пет звезди, когато Рурк се приближи и се присъедини към тях.

— Сър! Не са ми казали да ви очаквам. Тъкмо информирах тази жена, че нейната кола нарушава правилата за паркиране.

— Това е съпругата ми, Джери.

— О, извинете, госпожо...

— Лейтенант Далас — процеди тя през зъби. — Поради това колата ми е полицейско превозно средство, което означава, че ще остане там, където съм я паркирала.

— Разбира се, лейтенант. Ще се постарая да не бъде докосвана.

Той забърза към вратата и я отвори тържествено.

— Обадете се, ако имате нужда от нещо — предложи услугите си портиерът. — Дежурен съм до четири.

— Всичко е наред. Беше ми приятно да те видя, Джери.

— Винаги е удоволствие за мен, сър.

Рурк отиде направо до автоматизирания панел за охрана — от двете му страни имаше две високи вази, пълни с полирани златни есенни цветя.

— Защо аз да не го направя и да спестя време?

Без да чака потвърждение, той постави дланта си на панела и веднага получи отговор.

Добър ден, сър! — произведе компютърът със същия ентусиазъм, плод на задоволство, както Джери, портиерът. — *Добре дошли! Какво мога да направя за вас?*

— Информирайте госпожа Юинг, че съм тук заедно с лейтенант Далас и детектив Пийбоди. И отворете асансьора.

Да, сър. Приятно посещение.

Рурк ги поведе към три сребристи врати на асансьор.

— Осемнайсети етаж — поръча той.

— Предполагам, че това е една от твоите сгради.

Той се усмихна на Пийбоди.

— Да, така е.

— Готино. Значи ако някога имам пари за инвестиране, може би ще ми дадеш някои указания.

— С удоволствие.

— Да, като ченгетата, които имат инвестиционни фондове. — Ив поклати глава.

— Просто започваш да спестяваш по малко от всяка заплата — обясни Пийбоди. — После намираш точното място, на което да ги вложиш, така че да увеличиш спестеното. Нали?

— Точно така — съгласи се Рурк. — Само ми кажи, когато станеш готова, и аз ще ти намеря дъга, под която да заровиш гърнето с парите.

Той направи жест с ръка, когато вратите се отвориха на осемнайсетия етаж:

— Дами.

— Ние сме на дежурство. Това ни прави ченгета, а не жени. — Ив обаче излезе напето покрай него и се запъти към вратата на апартамента в източния ъгъл.

Тя се отвори, преди да си е направила труда да натисне звънеца.

— Има ли някакви новини? Има ли развитие? — Каро се овладя и притаи дъх. — Съжалявам. Заповядайте. Защо не седнем в дневната?

Тя отстъпи, за да ги пропусне в просторния апартамент с изглед към реката. Двойка дивани в наситено синьо бяха подредени в частта за разговори, имаше и красиви лампи с обсипани с полускъпоценни камъни абажури и лъщящи маси.

Женската подредба според Ив си личеше по издутите цветни възглавнички на диваните.

Във вазите имаше свежи цветя, привлекателни малки прахоуловители и книги — от онези със страниците — подредени на лавиците.

Беше се преоблякла, забеляза Ив, домашни дрехи, които тя винаги си бе представляла, че са подходящи за Каро. Както ризата, така и панталоните бяха бронзови, елегантно ушити.

— Какво мога да ви предложа?

— Кафе би било чудесно — отговори Рурк, преди Ив да е успяла да отхвърли предложението. — Ако не те затрудняваме.

— Разбира се, че не. Ей сега ще дойда. Моля ви, седнете. Чувствайте се удобно.

Ив почака, докато Каро излезе.

— Това не е светско посещение, Рурк.

— Тя трябва да прави нещо, нещо нормално. Има нужда от миг спокойствие.

— Наистина е красиво — наруши тишината Пийбоди. — Това място. Просто, елегантно, от класа. Всичко си е на мястото. Всичко е като нея самата.

— Каро е жена с ненатрапчив, но несъмнен вкус. Тя е изградила живот, който отразява собствения ѝ стил и желания — и го е направила сама. Нещо, което трябва да се уважава — каза той на Ив.

— Аз я уважавам. И я харесвам. — И съм респектирана от нея, помисли си тя. — А ти знаеш, че не мога да допусна това, когато става въпрос за работа.

— Не, но можеш да го добавиш в преценката.

— Ако се държиш свръхпредпазливо и отбранително, това няма да свърши работа.

— Просто те моля да бъдеш внимателна с нея.

— Аз пък планирах да я набия.

— Ив...

— Моля ви, не се карайте заради мен. — Каро влезе с поднос в ръка. — Ситуацията, в която се озовахме, е много трудна. Нито се нуждаем, нито очаквам специално отношение.

— Нека я взема. — Рурк пое таблата от нея. — Трябва да седнеш, Каро. Изглеждаш ми изтощена.

— Не е много ласкателно, но несъмнено е вярно. — Тя се насили да се усмихне, докато сядаше. — Способна съм обаче да се оправя с трудностите, лейтенант. Не съм крехка.

— Никога не съм ви смятала за крехка. По-скоро за страховита.

— Страховита — усмивката ѝ грейна. — Не съм сигурна обаче, че това е ласкателно. Вземете вашето силно кафе, същото е и на Рурк. А вие, детектив?

— Предпочитам го по-леко, благодаря.

— Трябва да говоря с дъщеря ви — започна Ив.

— Тя си почива. Тероризирах я с успокоителен чай преди два часа. — Когато сипа кафе, Каро стисна устни. — Тя скърби за него. Част от мен изпитва гняв, че тя може да скърби за него при създадите се обстоятелства. Тя обаче не е крехка. Не съм отгледала крехко дете. Но е засегната от това — от всичко. И изплашена. И двете се страхуваме.

Сервира кафето, после чиния с тънки златисти сладки.

— Сигурно имате някакви въпроси, които искате да зададете на мен. Не може ли първо да разпитате мен, да й оставим още малко време да почива?

— Кажете ми какво беше мнението ви за Блеър Бисел.

— Какво е било мнението ми преди онази нощ? — Каро вдигна чашата си с красив флорален мотив. — Харесвах го, защото дъщеря ми го обичаше. Защото по всичко личеше, че и той я обича. Така й не одобрих докрай, както се надявах да бъде, избора на дъщеря си на партньор, което звучи... удобно при създадите се обстоятелства, но това не го прави по-малко вярно.

— Защо? Защо не го харесвахте толкова, колкото сте се надявали?

— Това е добър въпрос и е трудно да му се отговори конкретно. Когато тя се омъжи, си представях, че ще обичам съпруга й както любим син. Но не стана така. Намирах го за приятен, забавен, тактичен и интелигентен. Но... студен. Някъде вътре в себе си, студен и резервиран.

Тя остави чашата си, без да отпие.

— Надявах се да имам внуци, когато те бъдат готови. А тайната ми надежда, която никога не съм споделяла с Рива, беше, че когато дойдат внуците, ще открия тази обич към Бисел.

— А неговата работа?

— Сега трябва да бъде честна, нали? — За миг нещо проблесна в очите й. — Никога преди не съм могла да бъде честна. Творбите му са абсурдни, понякога дръзки и много често неприлични. Изкуството често трябва да е изненадващо и дори непристойно, струва ми се. Но аз съм по-традиционна в своите вкусове. Той обаче печелеше много добре.

— Рива ми прави впечатление на привързан към града човек. Какво прави тя в къща в Куинс?

— Той я искаше. Голяма къща в неговия стил. Признавам, че сърцето ми се сви задето трябваше да се премести толкова далече. Винаги сме били много близки. Баща ѝ остана извън нашия живот, когато тя беше на дванайсет.

— Защо?

— Предпочиташе други жени. — Каза го без всякаква нотка горчивина. Без, помисли си Ив, следа от нищо. — Изглежда дъщеря ми я привличат същия тип мъже.

— Тя е живяла още по-далече от вас в друг момент — когато е работила за Сикрет сървис.

— Да. Трябваше да разпери криле. Много се гордеех с нея — и изпитах голямо облекчение, когато подаде оставка и започна да се занимава с научни изследвания. По-безопасно е, поне така си мислех. — Устните на Каро се разтрепериха. — Колкото може по-голяма сигурност за моето момиче.

— Рива говорила ли е с вас някога за работата си?

— Хм? О, от време на време. Често се оказвахме включени, всяка по своя линия, в едни и същи проекти.

— Обсъди ли тя с вас проекта, върху който работи сега?

Каро пак вдигна чашата си, но Ив забеляза бързото разширяване на зениците ѝ.

— Мисля, че Рива участва в няколко проекта в момента.

— Вие знаете за кой от тях говоря, Каро.

Този път между веждите ѝ пролича лека линия от объркване и тя отправи бърз поглед към Рурк.

— Нямам право да обсъждам който и да било разработван проект в „Рурк индъстрийз“. Дори с вас, лейтенант.

— Няма проблем, Каро. Лейтенантът е запозната с Код „червено“.

— Разбирам. Аз съм посветена в някои подробности на проекти с такова равнище на класификация. Като секретарка на Рурк асистирам при срещите и преглеждам договорите, оценявам персонала. Това е част от задълженията ми. Затова да, знам за проекта, който Рива ръководи.

— И двете сте го обсъждали?

— Рива и аз? Не. Не бихме разговаряли за това, още по-малко за подробности по него. Когато имаме Код „червено“, всички данни —

устни, електронни, холографски — всички файлове, бележки, всичко постъпващо отвън, остава на високо равнище. Този проект не съм обсъждала с никого досега, освен със самия Рурк. В офиса. Става дума за глобалната сигурност, лейтенант — каза тя с неприкрито неодобрение в гласа. — Не става за разговор на кафе.

— Не го захващам, за да направя по-сочни сладките.

— Тези сладки са страхотни — започна да бърбори Пийбоди и си спечели една намръщена физиономия от Ив. — Обзалагам се, че ги вземате от пекарната.

Каро леко се усмихна.

— Да, така е.

— Когато бях дете, вкъщи винаги имахме пресни сладки. Сега, когато сме големи, майка ми пак купува от тях. Навик — каза Пийбоди и пак отхапа. — Сигурно сте имали от тях, когато Рива е била дете.

— Да.

— Предполагам, че особено, след като сте отглеждали детето си сама, искате винаги да сте близо до нея — тогава майките стават още по-внимателни.

— Вероятно. — Сковаността в гласа и тялото на Каро, започна да изчезва. — Въпреки че винаги съм се опитвала да ѝ давам известна независимост.

— Все още се притеснявате, както казахте. Както по време на работата ѝ в Сикрет сървис. Вероятно сте се тревожили, както всички майки, когато ви е казала за сериозните си намерения към Блеър.

— Да, малко. Все пак тя беше голяма жена.

— Майка ми все повтаря, че колкото и големи да сме, тя ще бъде винаги наша майка. Разследвахте ли Бисел, госпожо Юинг?

Каро започна да говори, после се изчерви и се загледа през прозореца.

— Аз... тя е мое собствено дете. Да. Срам ме е да кажа, че го направих. Знам, че вие казахте специално да не го правя — обърна се тя към Рурк. — Смятах го за необходимо, въпреки че възразихте.

— Все пак организирах две нива.

— Да, разбира се. Разбира се, че го направихте. — Ръката ѝ политна към лицето, после се отпусна в скута. — Тя беше ваш служител, в крайна сметка. — Каро въздъхна. — Знам, че сте го направили. Трябваше да защитите себе си, собствеността си.

— Не мислех само за себе си, Каро, или за собствеността си.

Тя се протегна и докосна ръката му.

— Не, знам го. Но знам също, защото помолих — по-точно настоях, всъщност — да не отивате по-далече от това. Заклех се, че и аз самата няма да го направя. Че няма да се намесвам по този задкулисен начин в живота на дъщеря си. После го направих. Пълна проверка. И използвах и ваши ресурси. Ужасно много съжалявам.

— Каро. — Той вдигна ръката ѝ, целуна пръстите ѝ нежно. — Знаех за всичко, което предприемаш. Нямах проблем с това.

— О! — Тя се разсмя нервно. — Колко глупаво от моя страна. Забележително.

— Как си могла да го направиш, мамо? — В стаята влезе Рива. Гледаше с празен поглед, косата ѝ бе в пълен безпорядък след съня. — Как си могла да постъпиш така зад гърба ми?

ПЕТА ГЛАВА

Рурк се изправи и закрачи толкова предпазливо и дебнешком между майката и дъщерята, че Ив се почуди дали някой е забелязал, че той е застанал като щит пред Каро.

— Ти не си ми майка. — Тя прехапа език, докато тръгваше срещу него и Рурк просто ѝ направи път, сякаш без да помести тялото си.

— Което общо взето би трябвало да означава, че нямам нейните права. — Отвърна ѝ без затруднение и извади табакерата от джоба си. Ив забеляза, че жестът отклони за момент вниманието на Рива. — Имаш ли нещо против, Каро? — попита много любезно той.

— Не. — Развълнувана, тя огледа стаята и се изправи. — Ще донеса пепелник.

— Благодаря. Разбира се, би могла да кажеш, че като твой работодател съм проверил рутинно Блеър. И това ще бъде истина. — Той запали цигарата. — Вярно, но не съвсем. Ти си моя приятелка, както и майка ти, така че този факт ми оказа влияние.

Бузите на Рива силно почервеняха, издавайки силния ѝ гняв. Тази емоционалност не ставаше по-малко мимолетна от факта, че тя бе загърната в ярко розов халат и носеше дебели сиви чорапи.

— Щом не може да ми се има доверие за...

— Вярвам ти и винаги съм ти имал доверие, Рива. Но него не го познавах, така че защо трябваше да му вярвам? Все пак, не се задълбочих повече от две нива при проверката, заради уважението ми към майка ти.

— Но не и към мен. Такива сте и двамата — отвърна и гневно погледна майка си, която се връщаше с кристален пепелник. — Ти го шпионираше, проверяваше го, през цялото време си таила задни мисли и си се преструвала, че си доволна от мен.

— Рива, аз бях доволна от теб... — започна Каро.

— Ти не го харесваше, никога не си го харесвала — изстреля Рива. — Ако смяташ, че не съм разбрала...

— Съжалявам. Ако ще устройвате семейна свада, това трябва да почака. — Ив демонстративно извади диктофона си, когато Рива рязко се обърна към нея. — Разследванията на убийства са с предимство. Вече са ви прочетени правата...

— Ти се съ согласи да ми дадеш десет минути — напомни ѝ Рурк. — Ще ги използвам сега.

Ив сви рамене.

— Казана дума, хвърлен камък.

— Каро, има ли тук някое местенце, където бих могъл да поговоря насаме с Рива?

— Да. Можеш да използваш кабинета ми. Сега ще ти покажа...

— Аз знам къде е. — Обръщайки гръб на Каро, Рива гордо се отдалечи. Последвалата тишина бе нарушена от силното затръшване на врата.

— Съжалявам много. — Каро седна отново и сплете длани в скута си. — Нейната тревога е разбираема.

— Разбира се. — Ив погледна часовника си. Нямаше да позволи на Рурк повече от десет минути.

В кабинета на Каро, където имаше музикален център с аеродинамична форма върху старо бюро от палисандър, Рива стоеше скована като затворник с превързани очи, очакващ екзекуция.

— Страшно съм ядосана на нея, на теб и на всички останали шибани неща.

— Добре, това е цял поменик. Защо не седнеш, Рива?

— Не желая да сядам. Няма да седна. Ще ми се да ударя нещо, да го ритна. Да счупя нещо.

— Направи каквото душата ти иска. — Тонът му издаваше досада. Сви рамене — жест предизвикан от червения цвят на страните ѝ, преминал в изблик на гняв. — Това е между теб и Каро, тъй като това са нейни вещи. Когато приключиш с буйството си, можеш да седнеш и ще поговорим като разумни възрастни хора.

— Винаги съм мразела това в теб.

— За какво става дума? — попита той и бавно дръпна от цигарата си.

— За твоя самоконтрол. Този лед, с който си заменил кръвта във вените си.

— А, това ли било... — Той леко се усмихна. — Лейтенантът може да ти каже, че има моменти, в които дори моят изумителен контрол и удивително спокоен нрав се провалят. Никой не може да оцени по-добре хладнокръвието ни от онзи, когото обичаме.

— Не съм казала, че притежаваш спокоен нрав, удивителен или някакъв друг — отвърна сухо тя. — Не познавам по-заплашителен или зъл човек. Или по-добросърдечен. — Дъхът ѝ секна, принуждавайки я да поеме дълбоко глътка въздух, или да изхлипа. — Знам, че трябва да ме уволниш и ще се опиташ да го направиш внимателно. Не се сърдя. Не те обвинявам. Ако то ще улесни нещата и ще ги опрости, ще напусна.

Той отново дръпна от цигарата, после я угаси в кристалния пепелник, който бе донесъл със себе си.

— Защо ми е да те уволнявам?

— За бога, обвинена съм в убийство. Пусната съм под гаранция — и то такава гаранция, заради която ще трябва да продам къщата си и почти всичко, което притежавам. Виж какво нося.

Тя протегна ръка и пръстите ѝ бяха стиснати в юмрук под матовата сребърна проследяваща гривна върху китката ѝ.

— Предполагам, че ще е прекалено човек да ги помоли да правят тези неща поне малко стилни.

Тя успя само да го изгледа с отворена уста.

— Те знаят, че излизам до магазина на ъгъла. Знаят, че точно сега съм разтревожена, защото могат да отчитат честотата на пулса ми. Това си е чист затвор без решетки.

— Знам това, Рива. Съжалявам, че е така. Но зад решетките ще бъде по-зле, много по-зле. Няма да продаваш къщата си или каквото и да било друго. Аз ще ти заема парите. Млъкни! — заповяда ѝ той, докато тя отваряше уста да му опонира. — Ще ги приемеш, защото аз ти казвам да го направиш. Това за мен е инвестиция. И когато случаят се изясни и бъдеш оправдана, ще ми ги върнеш. Тогава ще отработиш това, което съм сметнал за справедлива лихва по заема.

Тя се наведе напред с опрени върху коленете лакти и покри лице с длани.

— Ако постъпваш така заради приятелството...

— Отчасти заради него, разбира се. Приятелството и обичта, които изпитвам към теб и към Каро. Освен това ти си много важна част

от „Секюркомп“. Вярвам в невинността ти и съм сигурен, че жена ми ще го докаже.

— Тя е почти толкова страховита, колкото си и ти.

— И може да бъде още по-страшна в някои ситуации.

— Как можах да бъда толкова глупава! — Гласът ѝ отново трепереше и в него се долавяха сълзи. — Как можах да бъда такава глупачка?

— Ти не беше глупава. Ти го обичаше. От любовта се очаква да ни прави глупаци, иначе какъв е нейният смисъл? Сега се стегни. Не разполагаме с много време, защото вярвай ми, когато моето ченге каже десет минути, тя има предвид точно десет. Програмата за унищожение и защита, Рива, Код „червено“.

— Да. — Тя подсмръкна и избърса с длани лицето си. — Близо сме, почти успяхме. Цялата информация е в защитеното устройство в кабинета ми — двойно шифровано с кодове и блокирано. Шифровани копия има в сейфа. Вчера последното бе доставено на ръка в офиса ти. Също шифровано. Токимото може да се заеме с него — той е най-добрият избор. Аз мога да го осветля по въпросите, които не познава, или ти можеш да направиш това. Може би ще е най-добре, ако му дадеш Ласал за помощник. Тя е не по-малко умна от Токимото и му отстъпва единствено в изобретателността.

— Споменавала ли си някога пред съпруга си за проекта?

Тя разтри очи и премига.

— Защо бих го направила?

— Помисли внимателно, Рива. Някакво съвсем бегло споменаване на проекта?

— Не. Може да съм казала, че работя по нещо спешно и затова оставам по няколко часа извънредно. Но нищо определено. Това е Код „червено“.

— Той попита ли за какво става дума?

— Не може да ме пита за нещо, което не знае — отговори тя с тон, изпълнен с нетърпение. — Той беше художник, Рурк. Интересът му към работата ми се изразяваше само във въпроси как ще проектирам и осъществя охраната на нашата къща и неговите творби.

— Жена ми е ченге и изобщо не се интересува от работата ми. Но понякога, просто проформа, ми задава въпроси. Как мина денят ти, върху какво работиш, такива неща.

— Разбира се, добре, разбира се. Но към мен не са отправяни такива въпроси.

— Питал ли те е той или някой друг за този проект, Рива?

Тя се облегна назад и затвори очи, за да могат да си починат. Лицето ѝ пребледня отново, а гласът ѝ бе слаб и уморен.

— Предполагам, че може да ме е питал. Какво ѝ е толкова спешното на тази работа или нещо подобно. Сигурно съм му отговорила, че не мога да говоря за това. А той може би ме е подразнил. Понякога го правеше. Строго секретно, шшт. Жена ми тайният агент или нещо такова.

Долната ѝ устна трепереше и тя заби зъби в нея, възвръщайки част от самообладанието си.

— Той беше очарован от шпионски истории, обичаше шпионски видеофилми и видеоигри. Но само се шегуваше по въпроса. Знаеш как е. И приятелите постъпваха по същия начин от време на време, но не проявяваха истински интерес.

— Фелисити, например?

— Да. — Дори сега тези уморени очи се разшириха и светнаха. — Тя се интересуваше само от изкуство, мода, светски контакти. Потайна кучка. Питаше ме как мога да търпя да бъда погребана по цял ден в някаква лаборатория и да се пипкам с шифри и машини. И какво му е толкова интересното на всичко това? Но с нея никога не обсъждах подробности даже за малки проекти. Това щеше да наруши договора за конфиденциалност.

— Много добре.

Тя разтърка очи и погледна нагоре към тавана.

— Ти смяташ, че Блеър е мъртъв и аз съм в това положение заради Код „червено“? Това просто не е възможно. Той не знаеше нищо и никой без разрешение за достъп до информацията не знаеше, че работя по проекта.

— Възможно е, Рива.

Тя потрепери. Преди да успее да заговори на вратата енергично се почука.

— Времето изтече — извика Ив.

Тя отвори вратата, точно когато Рива се изправяше бавно на крака. Ив успя да разчете нейното изражение и кимна на Рурк.

— Приемам, че си изложил основните неща.

— Той е знаел, че тя работи върху строго секретен проект, но подробностите не са били обсъждани.

— Това не може да има нищо общо със случилото се с Блеър — настоя Рива. — Ако ставаше дума за удар на терористи, защо не са се насочили към мен или към теб? — попита тя Рурк. — Или към всеки друг действащ член на екипа?

— Нека се опитаме да разберем — предложи Ив. — Хайде да се върнем отатък, за да поговорим отново за всичко и всички.

— Какво е постигнато с убийството на Блеър? — попита Рива, подтичвайки зад Ив. — То не засегна проекта.

— Заради него ви е предявено обвинение в двойно убийство, нали? Седнете. Кога за последен път някоя от вас двете е била в ателието на Бисел?

— Аз — преди месеци — отговори Каро. — Бях там миналата пролет. През април? Да, сигурна съм, че беше през април. Той искаше да ми покаже фонтана за рождения ден на Рива, върху който работеше.

— Бях там миналия месец — отвърна Рива. — В началото на август. Отидох след работа, за да се срещна с него. Щяхме да ходим на вечеря у Фелисити. Той ми осигури достъп и аз се качих горе, за да го изчакам да се облече.

— Осигурил ви е достъп? — подтикна я Ив.

— Да. Той беше в маниачен в охраната на ателието си. Никой, ама никой не знаеше кода за достъп.

— Вие ми дадохте този код.

Рива се изчерви и прочисти гърлото си.

— Аз го използвах при същото това посещение. Просто не можах да се въздържа. Моментът изглеждаше абсолютно подходящ за проверката на един нов охранителен скенер, върху който работехме. Затова използвах кода, изпробвах го и получих достъп. След това отново включих охранителната система и повиках Блеър. Не му разказах, защото това щеше да го ядоса.

— Качвала ли сте се там някога в негово отсъствие?

— За какво?

— Да потършувате и да разберете какво крои.

— Никога не съм го шпионирала. — Тя изгледа продължително Каро. — Никога не съм го шпионирала. Може би трябваше, защото ако

го бях правила, щях да разбера много отдавна за него и Фелисити. Но аз уважавах неговото лично пространство и очаквах същото от него.

— Знаехте ли за него и Клои Маккой?

— Коя?

— Клои Маккой, Рива. Младата хубавица, която работи в неговата галерия?

— Малката кралица на драмата ли? — Тя се засмя. — О, стига. Блеър не би могъл... — Тя замлъкна, когато студеният, пряк поглед накара корема ѝ да се свие. — Не. Та тя е почти дете. За бога, все още е в колеж. — Сви се на кълбо и се заклати. — О, боже! О, боже!

— Скъпа. Рива. — Каро бързо прекоси стаята, седна до дъщеря си и я прегърна. — Не плачи. Не плачи заради него.

— Не знам дали е заради него или заради самата мен. Първо Фелисити и сега тази... тази безмозъчна малка студентка. Колко още има?

— Една е достатъчна.

Рива зарови лице в шията на майка си.

— Каквата майката, такава и дъщерята — прошепна тя. — Ако това, което казвате, е истина, лейтенант, може би ги е убило някое ревниво гадже. Някой, който е знаел, че са го лъгали.

— Но не обяснява защо вие сте била подмамена там точно в нужното време. Не обяснява защо кодът на асансьора за ателието беше сменен почти по същото време, когато Блеър Бисел и Фелисити бяха убити. Не обяснява защо компютрите в дома ви, в галерията и ателието на Бисел и в дома на Фелисити Кейд... Фийни току-що го удостовери — съобщи тя на Рурк — са били заразени с един все още неидентифициран вирус, който е повредил всички данни в тях.

— Вирус ли? — Тя се отдръпна от Каро. — Всички тези компютри на всички тези места? Повредени. Сигурна ли сте?

— Лично проверих два от тях — отговори ѝ Рурк. — Няма съмнение, че са били инфектирани с вируса „Думсдей“. Ще ги тестваме, за да сме сигурни, но аз знам какво да търся.

— Такова нещо не може да бъде сторено от разстояние. Знаем, че трябва да е направено на място. — Рива скочи и закричи из стаята. — Това е слабо място на системата. Вирусът трябва да бъде вкаран директно в някое от устройствата на мрежа, за да зарази компютрите. Необходим е оператор.

— Точно така.

— Ако устройствата са били заразени с „Думсдей“, това означава, че някой е преодолял защитата. В дома ми, в галерията, в ателието, у Фелисити. Мога да проверя тези системи. Аз ги проектирах и инсталирах. Мога да пусна тестове, за да разбера дали са били пробити и кога.

— Ако вие направите тестовете, резултатите няма да бъдат приети в съда — уведоми я Ив.

— Аз ще ги пусна. — Рурк изчака тя да спре да обикаля стаята и да го погледне. — Трябва да ми имаш доверие.

— Дяволски прав си. Лейтенант. — Рива се върна и седна на ръба на дивана. — Ако случилото се има нещо общо с проекта, това означава, че на Блеър също е скроена инсценировка. Всичко е било нагласено и комбинирано така, че аз да хукна натам и да си мисля, както и всички останали, че Блеър и Фелисити са били любовници. Той е мъртъв заради брака си с мен. И двамата са мъртви заради мен.

— Можете да вярвате в това, ако желаете. Колкото до мен, аз по-скоро бих се осланяла на истината.

— Няма обаче доказателство, че той някога ми е изневерявал. Всичко би могло да бъде фалшификация. Снимките, квитанциите, дисковете. Възможно е да е бил отвлечен и отведен в дома на Фелисити. Възможно е да е бил...

Тя се изтощи, когато фактите, хронологията на събитията, самото тегло на собствената ѝ фантазия започнаха да ѝ тежат като воденичен камък на шията.

— Не виждам никакъв смисъл. Съзнавам го. Но няма смисъл и във всяко друго подреждане на нещата.

— Има, ако Бисел не само е изневерявал с Фелисити Кейд и Клои Маккой, но и терористите са вярвали, че той притежава информация. И още повече смисъл, ако са имали причина да вярват в това.

— Защото са смятали, че споделям такава информация с него? Но...

— Не. Защото той е споделил с тях.

Тя отскочи назад така, сякаш Ив я бе ударила.

— Това не е възможно. — Думите излязоха с хриптене от гърлото ѝ. — Вие твърдите, че Блеър е знаел и се е свързал с тази

радикална терористична група? Че ги е снабдил с информация? Нелепо е.

— Просто казвам, че това е една възможност, която ще проследя. Казвам, че някоя неизвестна личност или личности са си направили доста труд, за да убият Бисел и Кейд, и да посочат вас с пръст. И ако това беше прието като класическо престъпление от страст, каквото изглеждаше, ние щяхме да хвърлим на онези устройства само бегъл поглед.

Тя изчака само секунда, докато наблюдаваше как Рива осъзнава тези възможности.

— Щяхме да предположим, че с вашите познания за компютрите и избухливия ви характер сте ги унищожила от чиста злоба. И че промените в охраната на галерията на Бисел се дължат на неизправност.

— Не мога... не мога да повярвам.

— В какво вярвате или не си е ваша работа. Но ако погледнете по-навътре в нещата, ако започнете да дърпате всички нишки, започвате да разбирате, че ситуацията е много по-сложна от това, което се вижда на пръв поглед — двойка убити и един заподозрян, сервиран на ченгетата върху блестящ сребърен поднос.

Рива стана и отиде до широкия прозорец с изглед към реката.

— Не мога... Вие искате да повярвам в това, да го приема и ако го направя ще означава, че всичко е било една лъжа, лъжа от самото начало. Да повярвам, че не ме е обичал. Или ме е обичал толкова малко, че е бил съблазнен от предложението на онези хора. От парите или властта, или просто от тръпката от истинска игра на техно шпионаж. Искате да повярвам, че ме е използвал, експлоатирал е всичко, за което съм работила, доверието и уважението, което съм спечелила в своята област.

— Ако погледнете нещата непредубедено, става дума за него, а не за вас.

Рива само гледаше през прозореца.

— Аз го обичах, лейтенант. Може би от вашата позиция това е моя слабост и глупост, но аз го обичах така, както никога не съм обичала никой друг. Ако приема това, ще трябва да се откажа от тази любов и от всичко, което означава за мен. Не съм сигурна, че затворът е по-лош.

— Не е необходимо да вярвате в каквото и да било или да го приемате. Това е въпрос на личен избор. Ако не желаете да разберете дали затворът не е по-лош, ще трябва да сътрудничите. Утре в осем часа ще се подложите на Теста на истината, трето ниво. Ще се съгласите на пълен психиатричен преглед от психиатъра на отдела и ще наредите на адвокатите си да отворят целия ви архив. Целият, включително този на съпруга ви. Ако има някакви кодирани записи във вашия или неговия архив, вие ще им възложите да ги отворят.

— Нямам никакви кодирани записи — измърмори Рива.

— Вие сте работила в Сикрет сървис. Не е възможно да нямате кодирани записи.

Тя се обърна и очите ѝ бяха разфокусирани като на жена, която живее в някакъв сън.

— Права сте. Съжалявам. Ще им възложи това.

— Същото се отнася и за вашия архив — обясни Ив на Каро.

— Защо нейния? — Предишното негодувание бе забравено, когато Рива скочи в защита на майка си. — Тя не е замесена.

— Тя е свързана с вас, с жертвата и с проекта.

— Ако смятате, че може да е изложена на опасност, тя трябва да получи защита.

— Погрижил съм се за това, Рива — заяви Рурк и Каро го погледна бързо и с изненада в погледа.

— Можеше да го споменеш — измърмори тя и после въздъхна. — Но аз няма да споря. И незабавно ще се погрижа за упълномощаването на адвокатите.

— Добре. Междувременно и двете помислете и си спомнете всички разговори, които може да сте водили с всяка от жертвите или с когото и да било относно работата. Особено относно този Код „червено“. Ще поддържаме връзка.

Ив тръгна към вратата, но Рурк се забави за момент.

— Починете си малко и двете. Ако трябва, вземете утре свободен ден, но ви очаквам на работа вдругиден. — Той погледна Ив. — Имаш ли нещо против, лейтенант?

— Не. Това си е твоя уговорка.

— Благодаря ви, лейтенант. Детектив. — Каро отвори вратата. — Надявам се и вие малко да си починете.

— Ще стигнем и до това.

Ив изчака, докато се качиха в асансьора и потеглиха надолу, преди да заговори на Пийбоди.

— Предчувствието ти, че Каро може да е проверявала Бисел, беше добро. На какво се основаваше?

— Тя ми направи впечатление на педантична жена... и старателна майка. Не харесваше особено Бисел.

— Това го знам.

— И така, тя не го е харесвала много, но обича дъщеря си и иска тя да притежава каквото желае. Все пак, би пожелала да се увери, че той е такъв, за какъвто се представя. Трябвало е да го провери.

— И го е проверила достатъчно щателно, за да прецени, че е бил пряк. — Ив кимна. — Добро заключение... дори ако си достигнала до него с помощта на бисквитите.

— Хей, бисквитите наистина си струваха.

— Това постижение ти стига за целия ден. Върви вкъщи да подремнеш.

— Сериозно ли говориш?

— И се яви в домашния ми офис точно в седем.

— Ще навия часовника да ме събуди.

Тя погледна към цветните маратонки на Пийбоди.

— Това не би ме изненадало.

— Мога да поработя още два часа, ако все така ще пришпорвате нещата.

— Никой от нас няма да помогне на разследването, ако заспиваме прави. Нека продължим свежи на сутринта.

— Вземи колата ми — предложи Рурк и очите на Пийбоди едва не изскочиха от главата и не се залепиха върху маратонките ѝ.

— Наистина ли? Какво е това, ден на любезност към Пийбоди ли?

— И да не е, трябва да бъде. Ще ми спестиш необходимостта да наредя да ми я докарат, тъй като бих искал да пътувам с лейтенанта.

— Добре, готова съм да ти направя всяка дребна услуга.

Той ѝ даде кода на колата и развеселен проследи с поглед как бавно се отдалечава. После тя си позволи малък буги танц около шикозната червена спортна кола.

— Знаеш ли, тя няма да отпътува направо към дома си, поне не веднага. — Наблюдавайки щастливия танц на Пийбоди, Ив постави

юмруци на ханша си. — Ще я изкара на магистралата или на автострадата, ще форсира онзи невероятен двигател и ще свърши някъде в Ню Джързи, обяснявайки на някое пътно ченге робот, че самата тя е ченге и изпълнява някаква задача. После ще я карумне обратно към града, пътните ченгета работи отново ще я спрат, а тя ще им пробута същата история.

— Какво означава „карумне“?

— Това е звукът, който издава твоята движеща се играчка. Каруум. После, когато свърши смяната на Макнаб, той ще я придума да му позволи да изкара колата, пак ще ги спрат и ще се наложи да си показват значките. И ако някой от пътните полицаи работи предаде данните на колата по радиото, теб ще те глобят и ще трябва да обясняваш защо регистриран на твое име автомобил се използва от двама видиотени градски детективи.

— Звучи весело. Влизай, лейтенант. Аз ще карам.

Тя не възрази. Безсънието бе притъпило рефлексите ѝ, а трафикът започваше да става натоварен.

— Ти се държа сурово с Рива — отбеляза той, докато отдалечаваше полицейската кола от бордюра.

— Ако подходът ми не ти харесва, напиши някое проклето оплакване.

— Не че не ми харесва. Тя се нуждаеше от твоята строгост. И когато стъпи на крака, ще уважава това отношение. И сама ще го прилага спрямо теб.

Ив се протегна с удоволствие и затвори очи.

— Това не ме притеснява.

— Не би трябвало. Мисля, че ще я харесваш повече, когато започне да те притиска.

— Не съм казала, че не я харесвам.

— Не си, но я смяташ за слаба, а тя не е. — Той прокара леко длан върху косата на Ив. — Мислиш я за глупава, а тя не е. Всъщност е потресена на всички нива и оплаква мъж, за когото знае, че не го заслужава. Всъщност оплаква една илюзия. И смятам, че това може да бъде много болезнено.

— Ако ти свършиш гол и мъртъв с друга жена, аз ще танцувам румба върху трупа ти.

— Ти не можеш да танцуваш румба.

— Първо ще взема уроци.

Той се разсмя и разтри с длан бедрото ѝ.

— Можеш да го направиш като нищо, не че някога ще имаш тази възможност. Но същевременно ще скърбиш.

— Няма да ти предоставя това удоволствие — измърмори полузаспала тя. — Ти, измамен, шибан мачо.

— Ще плачеш в тъмнината и ще викаш името ми.

— Наистина ще викам името ти и ще питам: Как са нещата в Ада, скопено копеле? — и ще се спускам от смях.

— Исусе Христе, Ив, аз те обичам.

— Да бе, да. — И тя се ухили. — После ще изхвърля всичките ти скъпоценни обувки в машината за рециклиране, ще измъкна модните ти костюми и ще ги изгоря в празничен огън, и ще изритам Съмърсет по кльошавия задник въвн от къщата ми. След което ще организирам парти, на което ще изпием всичкото ти безценно вино и уиски. И след това ще наема двама... не, трима от най-откачените професионалисти да дойдат при мен и да ми доставят наслада.

Когато усети, че колата е спряла, тя отвори очи и забеляза втренчения му поглед.

— Какво има?

— Току-що разбрах, че доста си мислила по въпроса.

— Не, всъщност не. — Тя разкърши рамене и се прозина. — Всичко това ми хрумна изведнъж в пакет. Къде да слеза?

— Приемам, че ще ти трябват трима, за да бъдеш задоволена, понеже така си свикнала през последните две години.

— Да, ти би си помислил това. Добре, след оргията ще започна с твоите играчки. Първо, аз бих... — Тя замлъкна, присвивайки очи, докато фокусираше погледа си през прозореца на колата. — Смешно е, но това не прилича на Централното управление.

— Можеш да работиш от къщи и да планираш отгук паметника ми. След като и двамата се понаспим.

Той слезе от колата, заобиколи и отвори нейната врата, защото тя не помръдваше.

— Не съм актуализирала доклада си и не съм се обадила на командира.

— Кое то също може да бъде свършено отгук. — Той просто се пресегна, вдигна я и я нарами.

— И ти смяташ всичко това за мъжествено и секси, нали?

— Смятам го за целесъобразно.

Тя реши да се престори на заспала, когато той прекрачи прага на къщата. По такъв начин поне нямаше да се наложи да говори със Съмърсет. Но когато дочу дразнещия звук на гласа му, прииска ѝ се да си запуши ушите.

— Ранена ли е?

— Не. — Рурк я намести върху рамото си, докато започна да изкачва стълбището. — Просто е уморена.

— Самият ти изглеждаш уморен.

— Така е. Нали ще задържиш през следващите два часа всички съобщения, които не са спешни? И всичко останало, което не представлява приоритет за още час след това.

— Ще го направя.

— После трябва да разговарям с теб по няколко въпроса. Дотогава поддържай ниво на пълна охрана и стой в къщата.

— Много добре.

Тъй като отвори едното си око, тя зърна угрижената гримаса на Съмърсет, преди Рурк да завие на горната площадка на стълбището.

— Той участва ли в този Код „червено“?

— Знае твърде много за доста неща. Всеки, който се втрени в мен, ще проучи и него. — Той затвори с крак вратата зад себе си и отиде до леглото, за да я хвърли върху него.

— Предполагам, че изглеждаш изморен. — Тя наклони глава, докато изучаваше лицето му. — Но почти никога не ти личи.

— Сваляме обувките.

— Сама мога да си сваля обувките. — Тя отстрани ръцете му. — Оправяй се със собствените си обувки.

— Ах, да, чифт от скъпоценните ми обувки, обречени скоро да попаднат в рециклиращата машина.

Трябваше да признае, че той притежава страхотно чувство за хумор.

— Ако не внимаваш къде стъпваш, приятелче.

Тя свали обувките си, якето и кобура на оръжието, след което се плъзна в леглото.

— Ще спиш по-добре без дрехи.

— Бръмват ти разни мухи, когато съм гола.

— Скъпа Ив, бръмват ми мухи, когато облечеш екипировката за борба с безредиците. Нуждая се само от малко сън.

Тя се измъкна от джинсите и блузата, и после му направи подигравателна гримаса, когато той се плъзна под завивките до нея и я привлече до себе си.

— Хич да не ти хрумва за приятни движения.

— Тихо. — Той я целуна по темето и се сгуши до нея. — Заспивай.

Понеже ѝ бе топло, удобно и главата ѝ почиваше върху идеалната възглавница на рамото му, тя го направи. И в секундата, в която я усети да се унася, той я последва.

Как можаха нещата толкова да се объркат? Как всичко се разпадна, когато беше планирано толкова безупречно и прецизно? И осъществено, припомни си той, докато се криеше в мрака.

Той бе направил всичко правилно. Абсолютно всичко. И сега се криеше зад заключените врати и спуснатите завеси на прозорците, страхувайки се за живота си.

Собственият му живот.

Имаше някаква грешка. Това трябваше да е причината. Нещо някъде бе сбъркано. Но не беше логично.

Той се успокояваше с бавни глътки уиски.

Не бе допуснал грешка. Отиде в червеникавокафявата сграда точно навреме. Със защитена кожа и дрехи, предпазени от тънкия, прозрачен лабораторен костюм, а косата му бе покрита със стерилизирана шапка. Не би трябвало да има никаква следа вътре в къщата.

Той провери домашния робот, за да се увери, че е изключен за през нощта. След това се качи на втория етаж. Боже, как биеше сърцето му. Страхуваше се, почти се страхуваше (поправи се той), че те ще успеят да доловят силното му бумтене през шума на музиката и собствените им стонове, докато се чукаха.

Той държеше в ръка електрошоковата палка, а ножът лежеше в калъфа на колана му. Харесваше начина, по който калъфът се удряше по бедрото му. Бе като очакване.

Хвърли се бързо и безпогрешно според плана. Точно както се бе упражнявал. Един удар между лопатките и с първата половина от работата бе приключено. После може би, само може би, се поколеба за част от секундата. Може би се загледа в очите на Фелисити и улови ужаса в тях миг преди да удари с палката между онези красиви гърди.

Но след това не се поколеба. Не.

Сега ножът, извадена от кожа стомана с тихо секси свистене.

После убийството. Първите му убийства.

Трябваше да признае, че това му хареса. Много, много повече, отколкото бе очаквал. Усещането за проникващия в плътта нож и топлата плиснала кръв.

Толкова първично. Толкова значително.

И така той размишляваше с лекота, докато уискито успокояваше нервите му. Толкова е лесно, когато веднъж започнеш.

Сетне подреди сцената и беше много, много внимателен. Толкова внимателен и прецизен, че едва приключи, когато Рива пристигна и алармата му тихо прозвуча, за да сигнализира, че тя е започнала да изключва охранителната система.

Но той остана спокоен, остана хладнокръвен. Тих като сянка, помисли това с известна гордост, докато я чакаше да влезе в стаята.

Ухили ли се, когато тя стигна до леглото, бълвайки огън и жупел? Може би го направи, но то не се отрази на изпълнението му.

Едно бързо пръсване с анестетика и тя загуби съзнание.

Тогава той добави няколко важни щриха. Истински гений. Довлече я в банята, за да остави отпечатащи от пръстите ѝ върху мивката, и размаза малко кръв върху блузата ѝ. И помисли, че ножът, забит в матрака, говореше сам за себе си.

Значи това бе Рива, в края на краищата.

Той бе оставил входната врата откритата, точно по плана, когато си тръгна. Тя трябваше да бъде в безсъзнание достатъчно дълго, за да я открие охраната при рутинната проверка. Добре, добре, може би това беше малко погрешно пресметнато. Не използва спряя достатъчно дълго или прахоса малко време с допълнителните щрихи.

Но даже това не би трябвало да има значение. Обвиниха я. Блеър Бисел и Фелисити Кейд бяха мъртви, а тя бе единствената заподозряна.

Досега той би трябвало да бъде далеч. Банковите му сметки се пръскаха по шевовете от свежи пари. А вместо това бе един белязан

човек.

Трябваше да се измъкне. Трябваше да се защити.

Тук дори не бе в безопасност. Не и в пълна безопасност. Но можеше да поправи положението, осъзна той, и седя, докато облаците страх и самосъжаление започнаха да се разсейват. И същевременно трябваше да разреши известна част от проблема с финансовото изнудване.

После щеше да се справи и с останалото.

Още малко време за размисъл и щеше да се справи с всичко. Вече по-уверен, той стана, за да си налее още уиски и да планира следващите си стъпки.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив се събуди сама и бърза проверка ѝ показа, че е спала половин час по-дълго от възнамеряваното.

Твърде гроги, за да изругае, тя се измъкна от леглото, добра се залитаща до автоготвача и си сипа кафе. Отнесе го със себе си до душа, поръча пълен дебит вода с температура 38 градуса и после загълта кофеина, докато горещата вода барабанеше отгоре ѝ.

Беше преполовила огромната чаша, когато осъзна, че все още носи бельото си.

Сега изрече проклятие. След като погълна остатъка от кафето, съблече долните дрехи и ги подхвърли в ъгъла на банята.

Мъртви бяха миткащ съпруг и любовницата му, помисли Ив. И двамата свързани с артистичния свят. С възможна връзка с технотерористи. Компютърен супервирус. Компрометирана охрана в няколко обекта. Предварително планирано натопяване на експерт по сигурността, който отговаря за разработката на програма за унищожение и защита.

Какъв бе смисълът на постановката? Някой друг щеше да довърши разработката. Никой не бе незаменим.

Идеята я тревожеше, тя я изследваше, обръщаше я от всички страни и не харесваше никой от очертаващите се модели. Защо нещо толкова подредено и изкусно се превръщаше в своята противоположност, след като го лишиш от блясъка му?

Даже ако случаят се разглеждаше като банално престъпление на страстта, даже ако Рива Юинг бъдеше обвинена, съдена, осъдена и прекарваше остатъка от живота си в кафеза, какво се постигаше с това?

Тя пиеше втората си чаша кафе и отново прехвърляше наум случая, когато Рурк влезе в спалнята.

— Някой е искал да ти причини тежък удар с убийството на двама души и натопяването на една служителка.

— Има всякакви хора по света.

— Да, това му е недостатъкът на света. В него живеят хора. Но съществуват по-лесни начини от двойното убийство, за да те прецакат. Не мисля, че ти си целта.

— Скъпа, аз съм потресен. Бях толкова сигурен, че за теб съм бил целта.

— Но до каква степен би могъл да бъдеш. По-точно — „Рурк индъстрийз“ и „Секюркомп“. Ще трябва да си поиграем с тази идея. Но първо искам да огледам по-внимателно жертвите.

— Започнах проверките вместо теб. Събудих се по-рано — обясни той, когато тя се намръщи. — Сега, когато и двамата сме будни, мисля сериозно за нещо за хапване.

— Налага се да го направиш в моя кабинет.

— Естествено.

— Ти си доста сговорчив.

— Всъщност не, само съм гладен.

И защото наистина бе така, той поръча пържоли в офиса ѝ.

— Можеш да хвърлиш поглед върху живота и епохата на Блеър Бисел, докато се храниш. Компютър, покажи данните върху екран едно.

— Някаква кодирана информация?

— Никаква. Поне не такава, която се забеляза.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че всичко е много, много подредено.

Тя започна да реже пържолата си, докато четеше информацията на екрана.

Бисел, Блеър. Бял, висок метър осемдесет и пет, тегло осемдесет и девет килограма. Коса кестенява, очи зелени. Дата на раждане 3 март 2023 г. в Кливланд, Охайо. Родители Марш Бисел и Рита Хас. Разведени през 2030. Един брат, Картър, роден на 12 декември 2025 година.

Професия скулптор.

Живее на улица „Сиренити“ № 21981, Куинс, Ню Йорк.

— Улица „Сиренити“. — Ив поклати глава, докато дъвчеше. — Какъв чешит подхожда на такова име?

— Предполагам, че би предпочела алея „Ритни ме отзад“?

— Кой не би го предпочел?

Понеже Рурк се бе задълбал, информацията започваше с историята на образованието му — от групата за игра на Бисел на тригодишна възраст до неговия период в колежа по изкуства „Джулиард“ и двете му години в чужбина в една школа за изкуство в Париж.

Тя прочете медицинските му данни — счупен голям пищял на дванайсетгодишна възраст, стандартните проверки и корекции на зрението на петнайсет, двайсет, двайсет и пет години и т.н. Извършил бе някои телесни корекции — на задника, брадичката и носа.

Регистриран републиканец, той притежаваше брутно състояние от един милион и осемстотин хиляди долара и малко отгоре.

Нямаше криминално досие и липсваше дори пушене на трева като непълнолетен.

Беше плащал данъците си навреме и живял добре, но в рамките на възможностите си.

Рива бе съпругата от единствения му брак.

Родителите му все още бяха живи — баща му останал в Кливланд със съпруга номер две, а майка му — в Бока Ратон със съпруг номер три. Брат му, който нямаше регистриран брак, нито деца, се водеше с професия предприемач — сигурен намек за човек без доходна работа. Трудовото му досие бе разнообразно, тъй като той често бе сменял работата и местожителството си. Понастоящем брат му се водеше жител на Ямайка, съсобственик на тики^[1] бар.

И криминалното му досие бе твърде разнообразно. Ив отбеляза, че се касаеше за дребни простъпки. Малко подкупи, дребни кражби. Беше излежал осемнайсет месеца в щатски затвор в Охайо за участието си в продажбата на несъществуващи облигации.

Брутното му състояние едва надхвърляше дванайсет хиляди долара, които включваха неговия дял от тики бара.

— Чудя се дали по-малкият брат не е бил недоволен от факта, че по-големият е получил мангизите и славата. Няма записани насилствени престъпления, но с роднините е различно. Хората се вълнуват, когато става дума за роднини... и пари, и работата става объркана.

— Значи малкото братче пристига от Ямайка, убива големия брат и топи снаха си.

— Малко вероятно — призна тя с присвити устни, — но не толкова, ако предположиш, че Картър Бисел е знаел за проекта. Може би са го намерили и са му предложили пари за всякаква информация, която може да осигури. Може би е осигурил такава, а може би не. Но той е достатъчно хитър, за да разбере за изневерите на брат си. Може би е имало малко изнудване, семейна свада. Заплахи. — Тя сви рамене.

— Да, картинката ми е ясна. — Докато се хранеше, Рурк прехвърли в ума си тази хипотеза. — Възможно е да е бил посредник, свързка. Съперничеството между братята става жестоко. Той и онзи, който го е вербувал, решават да елиминират излишните.

— Засега това е най-смислено. Ще трябва да си поговорим с малкото братче Картър.

— Това е умно, защото не прекарваме достатъчно време в тики барове.

Тъй като бе пред нея, тя вдигна чашата с „Каберне“ и отпи, докато изучаваше лицето на мъжа си.

— Ти мислиш за друга възможност.

— Не, просто размишлявам. Погледни Фелисити Кейд. Информацията за Кейд е на екран две.

Тя достатъчно бързо се ориентира в картината на единственото дете на заможни родители. Солидно образование, много пътувания. Домове в Ню Йорк, градовете Хамптън^[2] и област Тоскана, Италия. Жена от хайлайфа, печелила джобни пари като брокер на произведения на изкуството. Не че ѝ трябваха допълнителни пари, за да си купува брошките, помисли Ив, с това брутно състояние — по-голямата част наследена и чрез доверителни фондове — от над пет милиона долара.

Никога не се е омъжвала, въпреки че имаше отразено едно кратко официално съжителство след двайсетата си година. На трийсетгодишна възраст живееше сама, живееше добре... или по-скоро бе живяла добре.

Беше предприела значителни корекции на тялото си, но лицето очевидно я е задоволявало. Нямаше необикновени или неочаквани факти в медицинската ѝ история и липсваше криминално досие. Нямаше и кодирани файлове.

— Доста харчи — отбеляза Ив. — Дрехи, фризьори, бижута, изкуство, пътешествия. Много пътувания. И не е ли любопитно това,

че е посещавала Ямайка четири пъти през последните осемнайсет месеца?

— Да, това е много интересно.

— Възможно ли е да е мамела изневеряващия съпруг с неговия брат негодник?

— Всичко си остава в семейството.

— Или може би тя го е вербувала, търсейки пропаднал човек в случай, че ситуацията изисква наличието му.

Той разреза сърцевината на един артишок.

— Рива е тази, която поема негативите.

— Да. Само ме остави да си поиграя с това. — Тя вдигна чашата си отново, отпивайки от нея, докато се изправяше, за да закрачи из стаята. — Първото ѝ пътуване е отпреди година и половина. Може би го е проучвала. Би могла да го използва като съюзник срещу Рива или Блеър. Или срещу двамата. Тя обича парите. Обича риска. Не спиш със съпруга на приятелката си, ако не обичаш риска... или ако притежаваш съвест. Играта с глобални технотерористи може да ѝ хареса. Тя обича да пътува и с многото хора, които среща — при пътуване, чрез общественото ѝ положение, в артистичния свят... да, възможно е да са се обърнали към нея.

— И така, защо тя намери смъртта си?

— Стигам дотам. Може би малкото братче е ревнувало. Това е вечен мотив, за да нарежеш любовницата си на парчета.

— Или за да се научиш да танцуваш румба.

— Ха-ха. Може би е искал по-голям дял или може би тя е играла с него двойна игра. А може би всичко това не струва пукната пара, но си заслужава да бъде разследвано.

Тя махна с чашата към екрана на стената.

— Ще ти кажа нещо друго, за което мисля. Те и двамата са дяволски неопетнени.

— Ах, аз се надявах да усетиш нещата по такъв начин. — Той се облегна назад на стола с чашата си. — Те са почти идеално праволинейни, нашите господин Бисел и госпожица Кейд. Почти толкова идеално, колкото човек би могъл да си представи. Образовани, почтени, финансово обезпечени. И не на последно място малко мръсотия. Всичко това си пасва толкова добре...

— Че изобщо не пасва. Те са лъжци и прелюбодейци, а лъжците и прелюбодейците общо взето са изцапани с малко мръсотия.

Той отпи и ѝ се усмихна над тъмночервената течност в кристалната чаша.

— С достатъчно ловкост и достатъчно пари може да бъде изтрита всяка мръсотия.

— Ти щеше да го разбереш. Ще трябва да се задълбочим в това, защото аз просто не приемам тази версия. Междувременно искам да разгледам Рива.

— Екран три.

Информацията се появи на екрана и връзката от съседния кабинет на Рурк иззвъня.

— Трябва да се обадя.

Тя кимна разсеяно и се зачете, докато той влизаше в собствения си кабинет.

Юинг, Рива. Бяла. Коса кестенява, очи сиви. Висока метър и шейсет и четири сантиметра, тегло петдесет и три килограма. Дата на раждане 15 май 2027 година. Родители Брайс Грубър и Каролайн Юинг, разведени през 2040 година. Живее на улица „Сиренити“ № 21981, Куинс, Ню Йорк. Професия — експерт по електронна охрана. Работи в „Секюркомп“, „Рурк индъстрийз“... Омъжена на 12 октомври 2057 за Блеър Бисел. Няма регистрирани деца.

Образование: основно училище „Кенеди“, Ню Йорк. Гимназия „Линкълн“, Ню Йорк. Джорджтаунски университет, Източен Вашингтон. Със степени по компютърни науки, електронна криминология и право.

Присъединила се към Сикрет сървис през януари 2051 година. Служила при президент Ан Б. Фостър, 2053–2055 година. Пълно служебно досие в прикачения файл. Включително кодирани записи, отваряни чрез упълномощаване от Юинг, Рива.

Всичко съвпада с думите ѝ, помисли Ив, и реши да прочете служебното досие по-късно.

Подала оставка от Сикрет сървис през януари 2056 година. Преместила се в Ню Йорк. Започнала работа в „Секюркомп“, „Рурк индъстрийз“, през януари 2056 до настоящия момент.

Няма криминално досие. Обвинение в дребно престъпление „бягство от училище“; обвинение в дребно престъпление „консумация на алкохол от малолетна“, и двете обвинения заличени от досието на непълнолетна в изпълнение на заповедта на съда. Положила общественополезен труд.

Медицинското досие включваше счупен показалец на осемгодишна възраст, лека фрактура на левия глезен на дванайсетгодишна възраст, счупена ключица на тринайсетгодишна възраст. Записите на лекаря и социалния работник потвърждаваха, че увредите и многобройните последвали фрактури са били в резултат на упражняване различни спортове и развлекателни дейности, включващи хокей на лед, софтбоул, обучение в бойни изкуства, ветроходство, баскетбол и ски.

Но най-сериозното увреждане получила като възрастна и то в работата си. Рива бе сторила това, за което всеки агент от Сикрет сървис полага клетва. Беше улучена от куршум, предназначен за президента.

Мощен изстрел, който я оставил на легло в продължение на три месеца и наложил лечение в една от най-добрите световни клиники. Тя била парализирана от кръста надолу в продължение на шест седмици.

Спомняйки си неприятното нараняване, което Макнаб получи по подобен начин по-рано това лято и колко нищожни бяха шансовете му, ако нервите не бяха регенерирали самостоятелно, тя имаше добра представа за болката, страха и усилията, през които Рива бе преминала, за да се възстанови.

Тя помнеше добре и опита за покушение. Самоубиецът фанатик, стрелял срещу президента, беше убил трима цивилни и двама агенти, преди да бъде спрял. Сега си припомни образа на Рива в медиите — критично ранения агент, спасил живота на президент Фостър. Но тогава тя изглеждаше много различно.

Ив я помнеше с по-дълга коса и с по-пълно лице с по-меки черти.

Ив погледна през рамо, когато Рурк се върна.

— Сега си я спомням. Помня как чух за нея, когато заслони президента. Вдигна се голям шум. Тя очисти онзи тип, нали? Застреля го, докато прикриваше Фостър.

— Те не смятаха, че ще оживее. А после не смятаха и че ще проходи. Тя им доказа, че грешат.

— След първите няколко дни шумотевицата около нея стихна.

— Тя искаше така. — Той погледна към образа на Рива, все още на екрана. — Не обичаше да е в центъра на вниманието. А сега отново ще се озове в подобна ситуация. Те бързо ще направят връзката и патакламата ще започне отново. Героична жена обвинена в двойно убийство и така нататък.

— Тя ще се справи.

— Да, ще се справи. Ще потъне до гуша в работа подобно на един друг, когото познавам.

— Това много ли ще забави проекта?

— С половин ден. Човекът е Токимото. Рива вече го инструктира, въпреки че планира да се заеме отново с проекта веднага, щом премине Теста на истината. Ако двама души са мъртви заради надеждата проектът да бъде изоставен, сметката е направена без кръчмаря.

— Човек би помислил, че всеки достатъчно умен, за да го извърши, ще бъде и достатъчно умен да разбере това. Отчаян ход? — предположи тя. — Неприятности сред бойните редици? Картър Бисел. Наистина искам да говоря с Картър Бисел.

— В Ямайка ли ще ходим?

— Още не си вземай хавлиената кърпа. Ще вляза във връзка с местните власти. Трябва да си напиша доклада, да изпратя копие на Уитни и се налага да следвам стандартната процедура при разследване. Да проверя резултатите от аутопсията, лабораторията, хората, събиращи улики на местопрестъплението. На сутринта медиите ще започнат да душат. Ти вероятно ще формулираш официално изявление като неин работодател.

— Вече работя върху него.

— Искам я пълен гроб, Рурк. Никакви изявления от нейна страна. Затова, ако се върне на работа, искам да мълчи като риба.

— Мога да ти обещаая това. Тя знае как да държи медиите на разстояние.

— Ти просто го гарантирай. Ако нямаш никаква друга работа, можеш да започнеш да се ровиш по-надълбоко в досиетата на Бисел и Кейд.

— Затова съм почистил масата. — Той отново вдигна чашата си с вино. — Ще си взема лопатата.

— Знаеш ли, ти си чудесен. — Тя пристъпи към него и леко го ухапа по долната устна. — Като се има предвид, че си един мазно говорещ цивилен с лепкави пръсти.

— Самата ти си чудесна. Като се има предвид, че си едно злобно, ограничено ченге.

— Не сме ли идеална двойка? Свиркай, ако откриеш нещо интересно.

Тя седна зад бюрото, за да подреди бележките си, показанията, предварителните констатации. После започна да пише доклад за своя архив и за този на командира си.

Някъде по средата, тя издърпа снимките от местопрестъплението и започна да ги разглежда отново. Били ли са в съзнание, когато са се посипали ударите с ножа?

Сигурно не, помисли Ив, имайки предвид малкото време, с което е разполагал убиецът. Който и да е бил той, ги е искал мъртви и не му е пукало за причинената болка. Според нея, това изключваше яростта. Деянието бе прекалено хладнокръвно и предварително планирано, за да допуска ярост.

Трябваше да изглежда като плод на ярост.

Входната врата е била отворена. Тя се намръщи, докато проверяваше отново бележките си. В показанията си Каро твърдеше, че при пристигането ѝ входната врата е била отворена. А в тези на Рива тя заяви, че е трябвало да изключи блокирането на ключалките и охранителната система. Ив бе склонна да вярва, че го е направила. Заради навика, рутината и обучението си, тя би го извършила автоматично дори в афектирано състояние.

Този, който ги е убил и е довел Рива до безпомощно състояние, е излязъл обратно през входната врата, оставяйки бравите отключени. Защо не? Какво значение би могло да има това?

Фактически...

Ив се изправи и отиде до прага.

— Сложна охранителна система като тази на Кейд — започна тя. — Ако е изключена и вратата е оставена леко открехната, колко време ще мине, преди компанията да направи рутинна проверка на обекта?

— Това зависи от желанието на клиента. Строго индивидуално е.
— Той вдигна поглед от собствената си работа. — Искаш от мен да проверя.

— Можеш да получиш отговора по-бързо, като се има предвид, че притежаваш света.

— Притежавам само отделни части от света. Отвори „Секюркомп“ — заповяда той на компютъра си. — „Разрешение на Рурк“.

Работя... „Секюркомп“ отворен на „Разрешение на Рурк“

— Достъп до клиентски файл за Кейд, Фелисити, жилищна сметка Ню Йорк.

Работя... Достъп до Кейд, Фелисити осигурен. На екран ли искаш информацията или на аудио?

— На екран. Подробен профил на клиента за охраната на дома.

Профилът е показан.

— Да видим тогава... Шейсет минути на ниво улица, врати и прозорци. Инструкциите са да се наблюдава за движение и да се задават всякакви въпроси на нейния домашен робот след шейсетминутен период.

— Това стандартна процедура ли е?

— Всъщност периодът е малко дълъг. Налага се да приема, че се е доверявала на охранителната система и не е искала да бъде безпокоена при евентуална повреда в нея.

— Шейсет минути. Добре. Добре, благодаря. — Тя се върна обратно, прехвърляйки информацията в главата си.

— Дали са преценили, че Рива ще бъде в безсъзнание най-малко един час или ако не в безсъзнание, то поне дезориентирана? Охранителната компания активира домашния робот, домашният робот докладва, че охраната е била компрометирана, а компанията автоматично докладва същото на полицията и изпраща екип.

Но Рива е труден клиент. Окопитва се по-бързо и макар да ѝ се гади и да е обърквана, тя се обажда по телефона. Така че тази част от плана — ако е била част от плана — не е сработила, защото Каро, притичала през няколкото пресечки с наметнато върху пижамата палто, затваря вратата, преди да са изтекли шейсетте минути.

Тя добави тази подробност към доклада си.

Какво бе оставено на местопрестъплението?

Кухненският нож от дома на Бисел-Юинг. В продължение на колко време е бил изчезнал? Сигурно не биха си спомнили. Военна електрошокова палка.

Използвана от военните, от специалните части, от специалните екипи за градски безредици. Кой още?

— Компютър, какво въоръжение се полага на агентите от Сикрет сървис на Съединените щати и особено на онези, придадени към президента?

Работя... На всички агенти се полагат МЗ електрошокова палка и невробластер. Като и двата модела са ръчни. Агентите могат да избират между бластери модел 4000 и модел 5200 според личните си предпочитания.

— Модел МЗ — измърмори Ив. — Бях останала с впечатлението, че агентите от Сикрет сървис носят модел А1.

Преди 5 декември 2055 г. палките А1 бяха на стандартно въоръжение в Сикрет сървис. Преминаването към по-мощните МЗ влезе в сила по това време. Опитът за покушение върху живота на тогавашния президент Ан. Б. Фостър на 8 август 2055 г., загубата на двама агенти и цивилните жертви по време на този опит за убийство доведоха до подобряване на въоръжението.

— Така ли?

Това е точната информация.

— Правилно. — Ив се отпусна назад на стола си. Който е използвал и оставил нарочно палката МЗ е предполагал, че Рива е притежавала такава. Тя не бе напуснала Сикрет сървис до януари. Но и не се бе завърнала никога повече към активна служба. Беше фасулска работа да се провери дали някога е получавала това оръжие.

Още една подробност за доклада ѝ. Когато събра всички необходими данни, тя ги вкара във файл и ги съхрани.

— Компютър, анализирай цялата информация за случая във файл ХЕ-45209-2. Използвай наличната информация, пусни сканиране на вероятност за извършител на Юинг, Рива.

Работя...

— Не бързай — измърмори Ив и се изправи, за да си вземе още кафе.

Тя се върна обратно зад бюрото си. Седна, отпи, играеше разсеяно с плюшената котка, която Рурк ѝ подари, след като Галахад

изглежда прекара вечерта със Съмърсет.

Което просто показваше, помисли тя, лошата преценка на котарака за характерите.

Сканирането на вероятността приключено. Вероятността Юинг, Рива да е извършител на убийствата на Бисел, Блеър и Кейд, Фелисити е 77.6%.

— Това е интересно. Твърде интересно за нещо, което на пръв поглед изглеждало като обикновена разходка. Утре тя ще премине ниво три и това с лекота ще свали още двайсет процента. Тогава адвокатите ѝ ще ми сритат задника.

— Не изглеждаш особено загрижена.

Тя обърна глава, за да погледне Рурк, облеган на рамката на вратата между двата им кабинета.

— Мога да приема пораженията си.

— Ще ти бъда задължен за това. Да, да — увери я той, разчитайки изражението ѝ. — Докато върша работата ти и т.н. и т.н. Но ти ще използваш някои от тези поражения, за да помогнеш на една моя приятелка. И аз ще ти бъда задължен за това. Медиите умират да шамаросат всеки, който е на първо място в тяхната игра, в каквото положение сега се намиращ ти.

— Бре! — Тя вдигна плюшената котка, сякаш говореше на нея. — Медиите ме тревожат почти толкова, колкото и банда скапани адвокати.

— Моля за извинение, но моите адвокати не са скапани.

Ив остави настрана плюшената котка и прониза Рурк със стоманен поглед.

— Предположих, че ще я защитават някои от твоите хора. Ако струват поне половината от това, което им плащаш, те ще постигнат оттегляне на обвиненията до двайсет и четири часа. По-добре да не го правят.

— Защо?

— Докато този, който ръководи това шоу смята, че тя е натясно, Рива ще бъде в безопасност и няма голяма вероятност той да удари. Ако още не е духнал и Рива разхлаби примката, той ще удари. Или те.

— Те.

— Ти имаш екип, който работи по въпроса. Някой върху убийството, втори върху инсценировката, трети върху удара срещу

охраната и информационните устройства в галерията и ателието. И се обзалагам, че има някой, който дърпа всички конци.

— Толкова е приятно, когато сме единодушни. Трябва да прехвърля това към нерегистрираната информация.

— Защо?

— Ела с мен и ще ти покажа защо.

— Аз работя тук.

— Ще поискаш да видиш това, лейтенант.

— Дано да си заслужава.

Нерегистрираното и недоловимо от „Компюгард“ оборудване се намираще в обезопасена стая.

Широката стена с прозорци беше защитена от любопитни очи и разкриваше панорамен изглед към Ню Йорк с всичките му кули и шпилове, които се издигаха в нощното небе.

Черната конзола под форма на буквата U беше лъскава и отрупана с десетки контролни панели. Тя винаги напомняше на Ив за някакъв вид футуристичен космически кораб. Дотолкова, че нямаше изобщо да се стресне, ако цялото нещо се издигнеше от пода и се понесеше нагоре, за да се изгуби в някоя деформация на времето.

Той извади бренди от заредения бар зад ламперията на стената и понеже възнамеряваше тя малко да поспи, ѝ сипа още чаша вино.

— Сега съм на кафе.

— Тогава няма да ти навреди, ако разредиш малко кофеина. И виж какво още имам. — Той вдигна пред очите ѝ един шоколад.

В погледа ѝ се появи алчност, преди тя да успее да я прикрие.

— Държиш тук шоколади? Никога преди не съм виждала тук нещо такова.

— Просто съм пълен с изненади. — Наблюдавайки я, той разклати шоколада насам-натам. — Можеш да го имаш, ако седнеш в скута ми.

— Това звучи като нещо, което перверзни стари мъже казват на млади, глупави момичета.

— Аз не съм стар и ти не си глупава. — Той седна и потупа коляното си. — Това е белгийски шоколад.

— Само защото седя в скута ти и похапвам от твоя шоколад не означава, че можеш да ме опипваш.

— Просто ще трябва да живея с надеждата, че ще промениш възгледите си. Което сигурно ще направиш, когато видиш какво съм открил за теб.

— Давай го или млъкни.

— Така те искам. — Той гризна ухото ѝ, връчи ѝ шоколада и пъкна един диск в апаратурата. Протегна ръка и постави длан върху конзолата.

— Рурк. Открити операции.

Машината забръмча по-скоро като събуждащо се могощо животно, отколкото като включен компютър. Проблеснаха светлини.

— Свали информацията.

— Ако имаш информация върху диска... — Тя преглътна шоколада. — Защо ти е нерегистрираната? Вече си записан.

— Не става дума за това, което имам, а за това какво възнамерявам да правя с него. Докато душех наоколо, се натъкнах на два информационни блока. Първоначално не открих нищо необикновено. Стандартни блокове, много обикновени и почтени. Но когато малко ги разрових, открих това. Компютър, покажи последната задача от диска върху екран едно.

Екран едно е включен. Показвам.

Ив се намръщи на снежнобелия екран с размазани черни букви.

ОГРАНИЧЕНА ИНФОРМАЦИЯ

ОТКАЗАН ДОСТЪП

— Това ли е? Отказан достъп? Блъснал си се в стена и аз трябва да идвам тук и да седя в скута ти?

— Не, ти седиш в скута ми, защото искаше моя шоколад.

Вместо да признае, че това беше истина, тя отхапа още едно блокче от шоколада.

— Защо образът е размазан?

— Защото за щастие използвах филтри, преди да започна да душа наоколо. Ако не бях го направил, щях да вдигна тревога и малките ми разкопки щяха да вдигнат всякакви знамена. Затова го правим тук вътре. Компютър, повтори последната задача.

Разбрано.

— Е?

— Ти ми нямаш никакво доверие. И затова просто седни там и мълчи.

Тя сви рамене и се премести от скута му на един стол. Приключи с шоколада си и мързеливо отпиваше от виното.

Не беше точно мъчение да го наблюдава как работи. Харесваше начина, по който той навиваше ръкавите си до лактите и връзваше косата си отзад — като мъж, подготвящ се да върши някаква сериозна физическа работа.

Той използваше както ръчни, така и гласови команди, така че тя можеше да наблюдава как бледите му пръсти летят по клавишите и да чува как се лее гласът му — по-ирландски със засилване на неговата концентрация.

— Отказан достъп? Аз ще ти покажа един отказан достъп, тъпако.

Леко усмихната, тя затвори очи, казвайки си, че само ще ги остави да починат, докато броди мислено през разследването до момента.

В следващия миг осъзна, че той леко я разклаща за рамото.

— Ив.

— Какво! — Очите ѝ се отвориха широко. — Не спях. Размишлявах.

— Да, можех да чуя как размишляваш.

— Ако това е някакъв намек на умен задник, че съм хъркала, можеш да ме ухапеш.

— Ще бъда повече от щастлив да те ухапя по-късно, но наистина вярвам, че ще поискаш да видиш това.

Тя разтри очи и фокусира поглед върху лицето му.

— Тъй като върху физиономията ти цъфти онази голяма „аз съм котешкия задник“ усмивка, предполагам, че си влязъл там, където искаше да проникнеш.

— Погледни. — Той посочи към екрана.

Четейки, Ив бавно се изправи на крака.

**ОТЕЧЕСТВЕНА ОХРАНИТЕЛНА ОРГАНИЗАЦИЯ
ДОСТЪП САМО ЗА РЕДСТАР!**

— Исусе Христе, Рурк, ти си пробил защитата на ООО?

— Направих го. — Той вдигна тост за себе си с брендито. — За бога, направих го и то ми отне значителни усилия. Ти беше... размишляваше повече от час.

Тя съзнаваше, че се пули, но не можеше да се контролира.

— Не можеш да пробиеш защитата на ООО.

— Добре, мразя разногласията, но както можеш ясно да видиш...

— Нямам предвид, че не можеш. Искам да кажа, че не бива.

— Отпусни се, лейтенант, ние сме защитени. — Той се наведе и я целуна по върха на носа. — Здраво и право.

— Рурк...

— Шшт, още не си го видяла. Компютър, вкарай паролата. Сега ще видиш, че файла, който търсех, е шифрован поради очевидни причини. Човек би предположил, че банда като ООО ще използва по-сложни шифри. Но не мисля, че са си представяли, че някой наистина ще се добере дотук. Това бе истинска кървава битка.

— Аз мисля, че си си изгубил ума. Може би ще успееш да се измъкнеш, пледирайки за невменяемост. Те пак ще те измъчват, ще ти промият мозъка и ще те заключат в кафеза за остатъка от живота ти, но може да не те пребият до смърт, ако разберат, че си луд. Та това е ООО. Антитерористичната организация, която използва не по-малко мръсни методи от терористите, заради които първоначално бе формирана и които трябваше да открие и унищожи. Рурк...

— Да, да. — Той с лекота отхвърли нейната загриженост. — Ах, ето. Погледни.

Тя въздъхна, обърна се отново към екрана и заби поглед в снимката от личната карта и личното досие на Бисел, Блеър, оперативен работник второ ниво.

— По дяволите! По дяволите! — Сега тя се усмихваше не по-малко щастливо от Рурк. — Намерихме си един друган призрак!

---

[1] Морски талисман от зелен камък. — Бел.пр. ↑

[2] Градовете Хамптън — Източен Хамптън, град в окръг Съфолк, югоизточен щат Ню Йорк, върху южния бряг на Лонг Айленд; Хамптън, независим град в югоизточен щат Вирджиния, на брега на залива Чесапийк. — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Разполагаш с един мъртъв призрак — посочи Рурк. — Питам се дали това не е прекалено.

— Логично е. Не разбираш ли? — Тя леко го перна по рамото. — Кой може да се промъкне по-лесно през охраната от един призрак?

— Добре, като оставим скромността настрана, трябва да изтъкна, че...

— Нямах никаква скромност, която да оставяш настрана. Бисел е бил в ООО, така че му приляга да има всички тези информационни блокове в студиото си, да се хване с експерт по охраната и да бъде мъртъв.

— Убит от друг призрак, местен или чуждестранен.

— Точно така. Те са знаели за Бисел и Кейд, и когато му е дошло времето, са уведомили Рива. Натопявайки я за престъплението.

— Защо? Какъв е смисълът да се натопи една невинна жена?

Тя изучаваше екрана намръщена. Помисли, че той изглежда като обикновен човек. Красив, ако си падаш по лъскавите типове, но същевременно обикновен. И в това, смяташе тя, имаше смисъл. Призраците трябваше да се сливат с околната среда, за да си останат такива.

— Не съм сигурна дали съм права, но ако е така, обяснението може да е много просто — не са искали никой да се взира прекалено внимателно в Бисел, за да не се разкрие членството му в организацията. Изневеряващ съпруг, убит от лудналата си жена в разгара на страстите. Полицията пристига, хвърля поглед на бъркотията, арестува Рива и точка.

— Наистина е просто, но би било още по-просто да се инсценира кражба с взлом, при която крадецът е сметнал, че там няма никой, и Рива да няма нищо общо с тази работа.

— Да. — Тя отново погледна Рурк. — И това ми подсказва, че тя вече е имала нещо общо.

— Код „червено“.

— Код „червено“ и други неща, върху които е работила през последните две години. — Тя закри из стаята с ръце в джобовете. — Текущият ти проект не е единственият правителствен или секретен проект.

— Така е. — Очите на Рурк бяха студени, докато изучаваше снимката от личната карта на Бисел. — Той се е оженил за нея заради работата ѝ. Поради професията, а не заради личността ѝ.

— Или заради теб. Те сигурно имат твое досие.

— Да, сигурен съм в това. И той е възнамерявал да го разгледа, преди да го ликвидират.

— Какво означава второ ниво? Оперативен работник второ ниво.

— Нямам представа.

— Хайде да разгледаме това досие. Виж кога е бил вербуван. — Права и с палци в джобовете, тя прочете информацията на екрана. — Преди девет години, значи не е бил новобранец. Изпратили са го за две години в Рим, после в Париж, в Бон. Обикалял е. Бих казала, че професията му на художник е била добро прикритие. Говорел е четири езика и това също е предимство. Знаем, че го бива с жените и това също не е навредило на задачите му.

— Ив, погледни неговия вербовчик.

— Къде?

С натискане на клавиш, той освети едно име.

— Фелисити Кейд? Кучи син. Тя го е вкарала в организацията. — Тя вдигна длан, давайки му знак да мълчи, и изложи мислите си. — Струва ми се, че тя е била нещо като негов треньор. Много често треньори и обучавани развиват близки отношения. Работили са заедно и са били любовници. Сигурно са били любовници, с известни прекъсвания, през цялото време. И двамата са представители на определен тип хора.

— За какъв тип говориш?

— Зализани социални животни от висшата класа. Суетни...

— Защо суетни?

— Много огледала, изобилие от модни парцали, много пари, похарчени за корекции на тялото и лицето, фризьорски салони.

Развеселен, той изучаваше ноктите си.

— Човек може да твърди, че тези атрибути просто са обикновени естествени елементи на комфортния стил на живот.

— Да, ако този човек си ти. Ти самият си много суетен, но по различен начин от тези двамата. Не окачваш огледала по стените на всяко проклето място, за да се оглеждаш винаги, щом мръднеш. Както Бисел.

Замислена, тя погледна отново Рурк и реши, че ако изглеждаше толкова добре като него, сигурно щеше да се оглежда по половин ден.

Ужасно.

— Всички тези огледала и отразяващи повърхности — продължи тя, когато той просто ѝ се усмихна, — можеш да кажеш, че това е било израз на липса на сигурност, както и на суетност.

— Аз бих предположил същото, но думите ти звучат като въпрос към Майра.

— Да. — Тя ще се занимае с това и то скоро. — Във всеки случай те са определен тип. Обичат артистичната сцена и да се показват в обществото. Дори да е прикритие, за тях е съвсем естествено. А на друго ниво е необходим определен тип хора за работа под прикритие. Човек живее в лъжа, изгражда си фалшива самоличност и представлява личност, която отчасти е реална и отчасти измислена. Как иначе можеш да се справиш с тази задача?

— Ще се съглася, че Бисел и Кейд изглеждат по-подходящи от Бисел и Рива. Поне външно.

— Добре, но те са се нуждаели от Рива — вероятно са получили задача да инфилтрират „Секюркомп“. Фелисити първа се запознава и сприятелява с Рива. Може би я изучава. Но по някаква причина Рива не е подходящ кандидат за ООО.

— Работила е за правителството — изтъкна Рурк. — Едва не загуби живота си за него. Тя е лоялна и помня, че администрацията, към която принадлежеше, не изпитваше топли чувства към ООО.

— Политика. — Ив тежко въздъхна. — Влудява ме. Но даже да приемем, че тя не е подходящ кандидат за работа под прикритие, това не означава, че не е добър източник за ООО. Ето защо те вкарват в играта Бисел. Романтика, секс. Но фактът, че има брак, е показателен за намеренията им да я използват дълго време.

— Да, само да я използват.

Тя отново се обърна към него.

— Наистина е неприятно да видиш как твой приятел е подритван по този начин. Съжалявам.

— Чудя се дали ще бъде по-лесно или по-тежко за нея, когато узнае всичко.

— Както и да бъде, ще трябва да се справи. Няма голям избор. — Тя кимна към екраните на стената. — Тези двамата са я използвали като източник на информация и сигурно са поставили различни джаджи в дома ѝ, в информационното ѝ устройство, в автомобилите ѝ и може би върху самата нея. Тя е била техният подслушващ бръмбар, неволна къртица и сигурно доста са я записвали. Не е имало смисъл да се поддържа фасадата на брака и приятелството, ако тези неща не са се компенсирани.

— Съгласен съм. — И той усети, че фактът за това компенсиране щеше много да го ядоса. — Но какъв смисъл има да се елиминират двама оперативни работници на организацията? Ако убийството е извършено от техни хора, то прилича на прахосничество. А ако е външен човек, изглежда някак прекалено. Много е объркано, Ив, и в двата случая.

— Объркано е, но успя да извади от играта трима ключови играчи. — Тя почукваше с пръсти върху хълбоците си. — Има още нещо. Трябва да има. Може би Бисел и Кейд са се провалили. Може би са се опитали да играят двойна игра. Може да са компрометирали прикритието си. Трябва да проучим живота им. Необходима ми е цялата информация, която успееш да събереш за тях. И тъй като си имаме работа с призраци, майната им на правилата.

— Можеш ли да повториш това отново? Онова за майната им на правилата. То е истинска музика за моите уши.

— Това ти харесва, нали?

— Мисля, че ми харесва. — Но той не изглеждаше доволен, когато тя изрече тези думи. Изражението му по-скоро бе заплашително. — Някой трябва да плати за стореното на Рива. Ще бъда доволен да участвам в това заплащане.

— Предимство е да имаш опасен приятел като теб.

— Ела седни в скута ми и го повтори.

— Събери информацията, приятелче. Трябва да се обадя по телефона и да говоря с хората в дома на Рива. Не искам никой да се пързая там, преди да сме го претърсили за бръмбари на сутринта.

— Ако е имало бръмбари, организацията сигурно е използвала собствен ликвидатор.

— Трябвало е да действат бързо между момента, в който Рива е получила пакета, и убийството, а после и пристигането ѝ. — Тя прекара пръсти през косата си, докато правеше преглед на хронологичното подреждане на събитията. — Ако са влезли веднага, са успели да изчистят бръмбарите. Но някой е бил във Флатайрън. Струва ми се, че операция като тази — двойно убийство — изисква малък, стегнат екип. Не е нужно твърде много хора да знаят.

— Става дума за Отечествената — напомни ѝ Рурк. — При заповеди за прочистване на частно жилище от бръмбари не е необходимо да се уведомяват ликвидаторите за причината.

— Просто изпълнение на заповеди — измърмори тя и помисли за кървавата гледка в леглото на Фелисити Кейд. Какъв тип човек е издал заповед за такава бруталност. Това не е обикновено убийство, мислеше тя. Няма начин да се изчисти зверското, кърваво престъпление.

— Да, имаш право. Все пак, ако са получени заповеди, възможно е изпълнителите да са пропуснали нещо от тях.

Те поработиха още два часа, преди той да я убеди, че това е всичко, което може да направи тази вечер. Убеди я да си легнат и когато се увери, че е заспала, стана от леглото и се върна обратно в кабинета си. И отхвърли още работа.

Не беше трудно да получи достъп до своето досие, след като вече бе пробил основната защита. Те разполагаха с по-малко компрометираща информация за него, отколкото бе очаквал. Едва ли повече, забеляза той, от общоизвестното — или от това, което той лично бе пригодил за публична консумация.

В донякъде пъстрата му кариера имаше няколко подозирани, предполагаеми, вероятни простъпки. Повечето от тях бяха достатъчно правдоподобни, но му се приписваха и няколко греха, които не бяха негово дело.

Но това едва ли имаше значение.

По-скоро се развесели, отколкото ядоса, когато откри, че всъщност двукратно бе имал романтична връзка с оперативни работнички, придадени към него с надежда за измъкване на информация.

Запали цигара и се облегна назад на стола, докато си припомняше с обич двете жени. Смяташе, че не може да се оплаче. Бе се радвал на компанията им и беше достатъчно сигурен, че въпреки провала на основната им мисия, те бяха останали доволни от връзката си с него.

Не знаеха нищо за майка му и това бе огромно облекчение. Мег Рурк официално се водеше негова майка и той нямаше нищо против. Какво значение имаше за ООО кой го е родил? Младо момиче, достатъчно глупаво да обича и вярва на мъж като Патрик Рурк, не представляваше никакъв интерес.

Особено след като отдавна бе мъртва.

Тъй като те не си бяха направили труда да се върнат толкова назад или да ровят толкова надълбоко, те не знаеха за Броуди или за леля му и останалите роднини, които той откри в Западна Ирландия. Новооткритите му роднини нямаше да бъдат наблюдавани или потърсени и личното им пространство нямаше да бъде нарушено от ООО.

Но за баща му имаше дебело досие. Патрик Рурк представляваше значителен интерес за ООО, Интерпол, Глобалния съвет за разузнаване и други тайни организации, които ООО използваше за информация. Той откри, че по едно време са възнамерявали да го вербуват, но го преценили като твърде непостоянен.

Непостоянен, помисли Рурк и мрачно се изсмя. Да, той трудно можеше да оспори това.

Те го бяха свързали с Макс Рикър и това не бе изненадващо. Рикър беше умен човек и мрежата му се разпростираше над цялата планета и отвъд нея, с много пари от оръжия и нелегални сделки. Но той беше прекалено суетен, за да прикрива всичките си следи.

Патрик Рурк бе смятан за един от нередовните инструменти на Рикър и при това не особено умел. Твърде привързан към чашката и други химикали. И не достатъчно дискретен, за да заслужи по-висока позиция, да не говорим за постоянна платена служба при Рикър.

Но излизането на тази връзка на светло правеше още по-приятен факта, че Ив беше тази, която тикна Рикър в кафеза.

Той почти бе затворил досието отново, когато зърна бележка за пътуване до Далас. Този път кръвта му се смрази в жилите.

„Рурк пътува от Дъблин до Далас, Тексас. По обиколен маршрут и под името Рурк о’Хара. Пристигна в Далас на 12 май 2020 г. в седемнайсет и трийсет. На летището го посрещна субект, известен като Ричард Трой, Ричи Уилямс, Уилям Баунти, Рик Марко. Субектите пътуваха с кола до хотел «Каса дябло», където Трой бе регистриран под името Рик Марко. Рурк нае стая под тази на о’Хара.

В дваайсет и петнайсет субектите напуснаха хотела и отидоха пеш до бар «Блек садъл», където останаха до нула часа и дваайсет минути. Приложени са стенограми на разговора.“

Имаше и още стандартни доклади за наблюдение, покриващи период от три дни с двамата мъже, които влизаха и излизаха, срещаха се с други типове в барове и съмнителни нощни клубове.

Много пиене, перчене, откъслечни фрази и части от разговори за изнасяне на муниципии от една база в Атланта.

Макс Рикър. Рурк не се нуждаеше от информация, за да разбере, че както собственият му баща, така и този на Ив са били най-малко в периферията на мрежата на Рикър. Знаеше, че мъжете са се срещнали в Далас.

Няколко дни, помисли той, само няколко дни преди Ив да бъде открита пребита и потрошена в глуха уличка.

Те са знаели всичко това, помисли той, както и ООО.

„Субектът Рурк напусна хотела в десет и трийсет и пет на следващата сутрин. Трой го откара до летището, откъдето той взе редовен полет за Атланта.

Трой се върна в хотелската стая, която споделяше с една малолетна. Наблюдението над Рурк пое оперативен работник Кларк.“

— Малолетна — прошепна Рурк. — Вие, копелета. Вие, проклети копелета, сигурно сте знаели.

Обзет от толкова силна ярост, че чак му прилоша, той отвори досието на Ричард Трой в ООО.

Още не се бе съмнало, когато тя се размърда и усети как ръцете му я прегърнаха. Много нежно. Полузаспала, тя се обърна към него, сгуши се и откри топлината на тялото и после жарта на устните му върху нейните.

Целувката беше толкова нежна, някак толкова мила, че тя се остави да я омае, докато плуваше в този полусън.

В тъмнината, винаги успяваше да го намери в тъмнината и знаеше, че той ще бъде там, за да я утеши или възбуди. Или да иска онези неща от нея.

Тя прекара пръсти през косата му, притегли главата му в покана да задълбочи целувката. По-дълбоко, това сливане на устни и езици и все пак леко като сън, който тя вече забравяше.

Защото сега съществуваше само Рурк, гладкото плъзгане на кожата му върху нейната, извивките на тялото му, неговият мирис и вкус. Тя вече бе изпълнена с него, докато шепнеше името му.

Устата му покриваше тялото ѝ като благословия. Бузи, шия, рамене, после се притисна нежно към възвишението на гърдата ѝ, за да се задържи на мястото, в което биеше сърцето.

— Обичам те. — Устните му образуваха думите до гърдата ѝ. — Безумно влюбен съм в теб.

Не безумно, помисли тя, и се усмихна в мрака, докато пулсът ѝ се ускоряваше. Намерили сме се. Двамата сме се открили.

Той сгуши главата си там за момент — буза до сърце — и затвори очи, докато се увери, че контролира по-дивите си емоции и че дланите му ще бъдат нежни с нея.

Изпитваше изгаряща нужда да бъде нежен.

Тя въздъхна тихо и сънено и той знаеше, че е доволна да бъде събудена по такъв начин. Независимо какво ѝ бе причинено, сърцето ѝ беше открито за него и това открито сърце го издигаше над всичко, което бе очаквал да постигне.

Ето защо той беше нежен, когато я докосна и когато я възбуди докрай, всичко бе прекрасно и превъзходно.

Когато се плъзна в нея те бяха една обща сянка, движеща се в мрака.

Тя го прегръщаше там, в голямото легло под прозореца на тавана, откъдето светлината се процеждаше перлено сива с изгрева. Можеха да останат така цял час, помисли Ив. Да останат тихи, съединени и щастливи, преди да дойде време да се изправят пред света, работата, кръвта.

— Ив. — Той притисна устни до рамото ѝ. — Трябва да поговорим.

— Ммм. Не ми се говори. Спя.

— Важно е. — Той се отдръпна, въпреки стона ѝ на протест. — Съжалявам. Осветлението е включено на дваисет процента.

— О, човече. — Тя закри очите си с длан. — Колко е часът? Пет? Никой не заслужава разговор в пет сутринта.

— Вече е почти пет и половина, а екипът ти ще пристигне тук в седем. Ще ни трябва време за това.

Тя разтвори пръсти и погледна между тях.

— За какво?

— Снощи се върнах в кабинета и отворих още файлове.

И той забеляза обидата през тези разперени пръсти.

— Помня как каза, че това е всичко, което можеш да направиш.

— За теб бе всичко. Направих го за себе си. Исках да погледна собственото си досие, в случай... Просто за всеки случай.

Тя бързо седна в леглото.

— Загазил ли си? Боже, да нямаш неприятности с проклетата ООО?

— Не. — Той постави длани върху раменете ѝ и ги прекара надолу-нагоре по ръцете ѝ. И страдаше, защото знаеше, че и тя ще страда. — Не става дума за това. Докато преглеждах файловете, разгледах досието на баща ми.

— Майка ти. — Тя се пресегна за ръката му и я стисна.

— Не. Изглежда, че радарът им изобщо не я е засякъл. Не са обърнали особено внимание на далечното му минало и тя не е била важна, полезна или интересна за тях, което може само да ме радва. Но Патрик Рурк е предизвикал по-голям интерес и са отделяли време да следят ходовете му от време на време. Изглежда най-вече заради шанса да им осигури нещо срещу Рикър.

— Бих казала, че не го е направил, защото Рикър действаше до миналата година.

— Не им е дал достатъчно информация. Това е дълго и заплетено досие с твърде много препратки и изобилие от наблюдения, които не са дали никакъв резултат.

— Добре, той сега е вън от играта. Рикър. Какво общо може да има с всичко това?

— Те са установили наблюдение над баща ми, смятайки, че работи като касиер за Рикър, и са го проследили през май до Далас. В годината, в която си била на осем години.

Тя бавно кимна, но трябваше да преглътне.

— Знаем, че е бил в Далас някъде по това време и е помагал за организирането на удара в Атланта, ужилването, при което операцията на Скинър отиде по дяволите. Това не е важно. Слушай, тъй като съм станала, ще отида да взема душ.

— Ив. — Той хвана дланите ѝ в своите и усети как подскачат, докато тя се опитваше да се освободи. — На летището го е посрещнал мъж на име Ричард Трой.

Сега очите ѝ станаха огромни и страхът — същият, който той съзираше, когато тя се събуждаше от кошмари — ги замъгляваше.

— Това няма нищо общо със случая. Случаят е приоритетен. Трябва да...

— Никога не съм поглеждал в миналото ти, защото знаех, че не го искаш. — Дланите ѝ изстинаха в неговите, но той не ги пускаше. Щеше му се да може да ги затопли. — И сега не смятах да гледам, а само да се уверя, че семейство Броуди не са били наблюдавани. Връзката... — Той доближи вцепенените ѝ длани до устните си. — Скъпа Ив, връзката между баща ти и моя баща е там. Не можем да се преструваме, че не знаем. Не искам да те нараня. Не мога да го понеса.

— Ще трябва да ме пуснеш.

— Не мога. Съжалявам. Опитах да се убедя да не ти казвам. Тя няма нужда да знае, няма да поиска да знае. Но не мога да крия това от теб. Ще те заболи повече и на всичко отгоре ще се почувстваш обидена, ако се отнасям с теб така, сякаш не можеш да го понесеш.

— Това е коварно. — Гласът ѝ хриптеше и очите ѝ горяха. — Това е дяволски гадно коварно.

— Може би, но от това не става по-малко вярно. Трябваше да ти кажа какво открих и ти ще решиш каква част от него искаш да чуеш.

— Трябва да помисля! — Тя издърпа дланите си от неговите. — Трябва да помисля. Просто ме остави сама да помисля. — Тя скочи от леглото и изтича в банята. Затръшна вратата.

Той почти я последва, но когато се запита дали го прави заради нея или заради себе си, не можа да си отговори със сигурност на този въпрос. Реши да я изчака.

Тя взе изгарящо горещ душ. Някъде по средата сърдечният ѝ ритъм почти се нормализира. Остана твърде дълго в изсушаващата кабинка и след това се почувства малко замаяна. Просто имаше нужда от кафе. Само чаша кафе и да изхвърли тези глупости от ума си.

Чакаше я работа. Патрик Рурк, баща ѝ или Далас нямаха никакво шибано значение. От тези неща нямаше никаква полза. Не можеше да си позволи да си пълни главата с такива нелепости, когато трябваше да върши работа.

И тя погледна лицето си в огледалото над мивката, бледото си, ужасено лице. Искаше ѝ се да го разбие с юмрук. И почти го направи.

Но се обърна, облече халата си и се върна в спалнята.

Той беше станал и облякъл собствения си халат. Не каза нищо, докато се приближаваше и ѝ връчваше кафето.

— Не искам да знам нищо за това. Разбираш ли, не искам да знам.

— Добре тогава. — Той докосна страната ѝ. — Ще го изхвърлим.

Тя осъзна, че той не би я нарекъл страхлива. Дори не би го помислил. Просто щеше да я обича.

— Не искам да знам за това — повтори тя. — Но ти трябва да ми кажеш. — Тръгна към столовете и се отпусна върху един, защото се страхуваше, че коленете ѝ ще се подкосят. — Трой ли се казваше?

Той седна срещу нея, като остави ниската масичка между тях, понеже усещаше, че тя иска да остане на разстояние.

— Той е имал няколко псевдонима, но това изглежда е истинското му име. Ричард Трой. Има досие. Не го прочетох цялото, а само... само епизода в Далас. Но го копирах за теб, в случай, че поискаш да го видиш.

Тя не знаеше какво иска.

— Те са се срещнали в Далас.

— Срецнали са се. Твоят посреца моя на летицето и го отвежда в хотела, където ти... където си била ти. Той се е регистрирал. Покъсно същата вечер са излезли и са се напили. Има стенограма на разговора им и на всички останали разговори през трите дни, в които са били там заедно. Куп хвалби и перчене, както и малко размишления за операцията в Атланта.

— Операцията с оръжия на Рикър.

— Да. Баща ми трябвало да замине за Атланта, което и направил на следващия ден. Предположението е, че той взел подкуп от ченгетата, които вярвали, че е вътрешен човек в организацията на Рикър и го използвали. Взел тези пари, както и парите на Рикър, и заблуждавайки и двете страни, се завърнал в Дъблин.

— Това потвърждава теорията ни, когато си имаме вземане-даване със Скинър. Мърлява работа от страна на ченгетата, ако не са загрели какво е имал на ум баща ти и не са предупредили местната полиция. Значи за смъртта на тринайсетте ченгета, които загинаха при онази провалена акция, са били отговорни ООО, Рикър, както и всеки друг.

— Бих казал, че ООО не дава пукната пара за ченгетата.

— Добре. — Тя успя да се фокусира върху това и да прехвърли известна част от гнева си върху организацията. — Те са смятали Рикър за главен ръководител, а операцията в Атланта наистина беше голяма, но въпросът не се изчерпва с това. Може би са били прекалено концентрирани върху провалянето на Рикър, смазването на неговата мрежа и победния си танц. И затова не са разбрали, че такава дребна риба като Патрик Рурк ще прецака всички страни. Абсолютно безскрупулно е, че са оставили ченгетата да умрат по такъв начин.

— Те са знаели за теб.

— Какво?

— Знаели са, че в онази проклетата стая е имало дете с него. Малолетно момиче. Копелетата са знаели.

Когато погледът ѝ стана стъклен, той изруга. Рурк бутна масичката встрани, натисна главата на Ив между коленете ѝ.

— Бавно, дишай бавно. Боже, боже, съжалявам.

Гласът му звучеше в ушите ѝ като бучене. Неговият прекрасен глас шепнеше сега на келтски, докато той губеше самоконтрол. Тя усещаше това по тона му, по треперенето на дланта му върху главата ѝ.

Осъзна, че стои на колене до нея. Страдаше не по-малко, ако не и повече, от самата нея.

Не беше ли странно? Не беше ли свръхестествено?

— Аз съм добре.

— Само още минутка. Още трепериш. Искам ги мъртви. Онези, които са знаели, че си затворена при него, и не са направили нищо. Искам да им изпия кръвта.

Тя помръдна достатъчно, за да положи буза на коляното си и да го погледне. В момента той напълно приличаше на мъж, готов да разкъса нечие гърло.

— Аз съм добре — увери го тя. — Това няма да има значение, Рурк. И не защото аз оцелях, а той — не. Трябва да прочета досието.

Той кимна и после просто отпусна глава върху нейната.

— Ако беше скрил от мен... — Гласът ѝ беше дрезгав, но тя не се опита да го прочисти. — Това щеше да ме угнети. Щеше да угнети и двама ни. Знаем, че не е лесно и за теб, но да ми кажеш... Щом вярваш, че ще го преживеем, значи нещата ще се оправят. Трябва да погледна тази информация.

— Ще отида да я донеса.

— Не, аз ще дойда с теб. Ще гледаме заедно.

Те се върнаха в неговия кабинет и прочетоха заедно информацията, която той извикваше на екрана.

Тя не седна. Нямахше да допусне краката си да се подкосят отново. Независимо, че четеше доклада на оперативния работник.

„Сексуално и физическо малтретиране на малолетно момиче, за което се твърди, че е дъщеря на субекта. За момичето няма записана информация, нито е регистрирана майка или осиновителка. В момента не се препоръчва намеса. Ако субектът разбере, че е наблюдаван или ако някоя социална или прилагаща закона агенция бъде информирана за ситуацията с малолетното момиче, ценността на субекта ще бъде компрометирана.

Препоръчвам бездействие по отношение на малолетното момиче.“

— Оставили са нещата просто така. — Рурк заговори тихо, прекалено тихо. — Мразя шибаните ченгета... С изключение на присъстващите — добави след секунда.

— Те не са ченгета. Не дават и пукната пара за закона, а още по-малко — за справедливостта. Дяволски сигурно е, че не им пука за никой отделен индивид. За тях е важна само общата картина и винаги е било така от момента на формирането им в началото на Градските войни — важна е общата картина, а хората в нея да вървят по дяволите.

Тя потисна гнева и ужаса си и продължи да чете. И чак когато стигна до края, постави ръка върху конзолата, за да запази равновесие.

— Те са разбрали какво се случи. Разбрали са, че аз го убих. Боже мой, разбрали са и са почистили след мен.

— За защита, ама друг път. За да прикрият собствената си виновеност.

— Тук се казва... казва се, че поставените подслушващи устройства са били повредени и изключени през онази нощ. Какви са шансовете това да е вярно? — Тя пое дълбоко въздух и прочете пасажо отново.

„Наблюдението бе възстановено в седем часа и шестнайсет минути. В продължение на шест часа нямаше записан звук или движение в стаята. Предполагането, че субектът е излязъл по време на тъмния период, накара агентът да рискува и лично да провери стаята. При влизането агентът забеляза мъртвия субект. Определена причина за смъртта — множество порезни рани, нанесени с малък кухненски нож. Малолетното момиче не бе открито в стаята.

В стаята нямаше информация, свързана с Рикър или Рурк. След заповеди от дома, мястото бе почистено. Екипът за отстраняване на тялото бе уведомен. Малолетно момиче, за което се смята, че е дъщеря на субекта, е поставено под медицинско наблюдение. Тежка физическа и емоционална травма. Малолетната е с неустановена самоличност и по случая ще работи социален работник.

Местните власти на няколко града са неспособни да идентифицират малолетното момиче. Малолетната е неспособна да си спомни и/или да каже името си и други обстоятелства. Не може да се направи връзка с Трой или с тази агенция. Малолетната беше приета от Националната агенция за малолетни и ѝ бе дадено името Далас, Ив.

Досието със случая Трой е приключено.“

— Има ли мое досие?

— Да.

— Направили ли са връзката?

— Не го прочетох.

— Май притежаваш много силна воля? — Когато той не отговори, тя се отвърна от екрана и направи крачка към него.

Той отстъпи крачка назад.

— Някой ще плати за това. Нищо няма да ме спре. Не мога да го убия, макар че, боже, как съм го сънувал. Но някой ще плати за безучастността си, за отдръпването си, защото са позволили това да ти се случи.

— Така няма да промениш нищо.

— Да, за бога, ще променя. — Част от гнева, който той съдържаше вътре в себе си след прочитането на докладите, изби навън. — Съществуват везните, Ив. Проверки и везни, от това е съставено твоето скъпоценно правосъдие. И аз ще кажа думата си по въпроса.

Беше ѝ студено, твърде студено, но думите и видът му сега почти я зашеметиха.

— Няма да ми помогне мисълта, че отиваш да преследваш някакъв призрак, на когото е възложено да се занимава с това повече от двайсет години.

— Не е необходимо да мислиш по въпроса.

Малък мехур от паника се надигна в гърлото ѝ.

— Искам да се концентрираш върху работата, която обеща да свършиш. — Той обиколи конзолата и спря до нея. Очите му представляваха син лед, когато вдигна брадичката ѝ с ръка.

— Мислиш ли, че мога или ще се откажа?

— Не. Мислиш ли, че мога да отстъпя и да те оставя да преследваш някого и да раздаваш собствено правосъдие?

— Не. Значи имаме проблем. Междувременно ще ти дам всичко, което искаш от мен за твоя случай. Няма да споря с теб, Ив — заяви той, преди тя да успее да отговори. — И няма да те моля или да очаквам да промениш моралната си позиция. Искам само да постъпиш по същия начин, както когато става дума за мен.

— Искам да запомниш нещо. — Гласът ѝ желаше да се разтрепери. Душата ѝ желаше да затрепери. — Искам да помислиш за това, преди да направиш нещо, което после не можеш да промениш.

— Ще направя каквото трябва — отвърна категорично той. — Ти също.

— Рурк. — Тя сграбчи ръцете му и се страхуваше, че вече усеща как той ѝ се изплъзва. — Каквото и да ми се е случило тогава в Далас, аз го преодолях. И стоя тук именно затова. Може би притежавам всичко, което има значение за мен, теб включително, поради случилото се. Ако това е истина, бих преминала през всичко отново. Бих преживяла всяка минута от Ада, за да те имам, да имам полицейската си значка, да имам този живот. Това равновесие ми стига. Искам да помислиш върху думите ми.

— Тогава ще помисля.

— Трябва да се приготвя за сутрешния доклад. — Да мисля за нещо друго, каквото и да е друго. — Също и ти. Засега трябва да изоставим тази тема. Ако не можеш да го направиш, няма да помогнеш нито на мен, нито на приятелката си.

— Ив. — Той произнесе името ѝ нежно, така нежно, както я бе любил, и избърса сълзата, която тя не осъзнаваше, че се стича по бузата ѝ.

Тя не издържа, когато ръцете му я обгърнаха. И понеже се почувства сигурна в топлата му прегръдка, Ив се сгуши в него и си позволи да заплаче.

ОСМА ГЛАВА

Тя отново бе във форма, когато екипът ѝ пристигна за сутрешното заседание. Мислите за преживяното в Далас бяха потиснати, за да бъдат извадени на повърхността по-късно, когато остане сама и може да ги понесе. Щеше да прецени какво би могло и какво не да се направи по въпроса.

Той би ги убил. Тя не хранеше никакви илюзии за това. Оставен на себе си, Рурк щеше да открие отговорните за указанието за бездействие в Далас и да ги... елиминира.

Тържеството на справедливостта.

Той щеше да го направи, ако тя не открие ключа към неговия гняв, към чувството му за справедливост, нуждата му да въздаде справедливост. Нуждата да я защити... и да пролее кръв заради едно отчаяно и малтретирано дете.

Трябваше по някакъв начин да открие ключа. И докато го търсеше, щеше да се изправи срещу една от най-могъщите и потайни организации на планетата или извън нея.

Предишните ѝ планове за разширяване на екипа и включването на силна група мъже, подбрани от електронния отдел, трябваше да почака. Тя държеше в ръцете си сложна малка бомба. Ако много мърдаше и я прехвърляше насам-натам, щеше да избухне в лицето ѝ.

Щеше да запази екипа си колкото е възможно по-малък и стегнат.

Фийни. Не можеше да мине без Фийни. Той сега дъвчеше една от любимите си датски пасти, докато спореше с Макнаб за някакъв играч в американския футбол на име Снукс.

Експертът от Отдел „Електронна обработка на информацията“ Иан Макнаб не приличаше на човек, който би се ядосал на футболна тема. Но нямаше вид и на ченге. Носеше пурпурни кожени панталони, стегнати сякаш с турникети здраво на глезените, за да се виждат червените му маратонки на ездач. Ризата му бе на червени ивици и достатъчно тясна, за да демонстрира тесния торс и костеливите рамене. Беше сплел русата си коса в относително проста плитка, която

висеше отзад между лопатките му, но компенсираше тази скромност с джунгла от сребърни халки, които се виеха край лявото му ухо.

Макар да притежаваше красиво лице — тясно, гладко, с умни зелени очи — той не приличаше на типа мъже, по който си падаше решителната и стабилна Пийбоди.

Човек можеше да се досети за отношенията им по небрежния маниер, с който ръката му докосваше коляното на Пийбоди и по начина, с който тя го ръгна с лакът, когато той се опита да ѝ отнеме пастата.

В знак на доказателство, че любовта цъфти, Пийбоди раздели пастата си на две и му връчи половината.

Тя се нуждаеше и от тримата, както и от мъжа — нейния мъж — който отпиваше от кафето си и чакаше тя да започне шоуто.

Още с първите думи Ив ги изложи на риск.

— Ако всички са приключили с малката си пауза на кафе, трябва да обсъдим един малък въпрос за двойно убийство.

— Донесох ти докладите на Отдел „Електронна обработка на информацията“. — Фийни кимна към пакета дискове, който бе оставил на бюрото ѝ. — Всяко едно от местата — къщата, галерията, студиото — са били изпържени. Пълно съсипване на данните. Имам някои идеи как да възстановим информацията, но няма да бъде лесно, нито бързо. Ще стане по-лесно и бързо с използването на част от апаратурата, с която разполага нашият граждански консултант.

— Тогава тя е на твое разположение — заяви Рурк и Фийни доволно се усмихна в предвкушване на работата.

— Мога да събера тук до час възстановителен екип за повредените устройства. Ще изградим мрежа и...

— Това няма да бъде възможно — прекъсна го Ив. — Ще те помоля лично да докараш тук едно от устройствата. Останалите в Централното управление ще изискват охрана на най-високо ниво. Трябва да се преместят от бараката, Фийни. Колкото се може по-бързо.

— Далас, електрониката не е твоя област, но даже ти би трябвало да си в състояние да разбереш колко много време ще ми отнеме да направя тази магия с повече от десет устройства. Не мога да ги мъкна тук всеки път по едно-две и то без възстановителен екип от минимум шест души. Става дума за дни, ако не и за седмици, преди да измъкнем нещо, което да може да се чете.

— Няма друг начин. Характерът и естеството на разследването се промениха. Добрах се до информация, която потвърждава замесване и евентуално участие в тези убийства на Отечествената охранителна организация.

Настъпи миг на абсолютно мълчание, след което последва развълнуваната реакция на Макнаб.

— Призраците? О, бейби, най-последно ме побиха тръпки.

— Това не ти е видеофилм, детектив, или някаква скалъпена игра, в която си играеш на таен агент. Двама души са мъртви.

— С цялото ми уважение, лейтенант, те и без това са си мъртви.

Тъй като не можа да измисли какво да отговори, просто не му обърна внимание.

— Не мога да разкрия как тази информация стигна до мен. — Но тя забеляза погледът на Фийни към Рурк — предположението и гордостта в него. — Ако се стигне до съдебна заповед, изискваща разкриване на моя източник — което е напълно възможно — ще излъжа. Трябва да знаете това предварително. Ще лъжесвидетелствам без колебание и не само за да защитя източника, но и за да запазя целостта на това разследване и да защитя Рива Юинг, която, убедена съм, е невинна.

— На мен самият анонимната информация ми се нрави — заяви без скрупули Фийни. — Предаване на информация, чийто източник не може да бъде проследен. Има няколко начина това да се направи с твоето устройство тук, така че да изглежда, сякаш си получила такава информация. И ще издържи повечето проверки.

— Незаконно е — отбеляза Ив и той се усмихна.

— Просто размишлявам на глас.

— Когато всеки от вас пое този случай, всички вярвахме, че се касае за стандартно разследване на убийство. Но не е. Сега имате избор — да се откажете от разследването, преди да разкрия информацията, с която разполагам. Щом веднъж я разкрия, оставате в разследването. И то може много да се усложни. Не можем да привлечем никой друг. Не може да се обсъжда извън обезопасени места. Ще се наложи всеки от нас да бъде проверяван ежедневно за евентуални бръмбари — става дума за дом, работно място, автомобили и самия човек. Ще бъдете изложени на риск и със сигурност — подложени на наблюдение.

— Лейтенант. — Пийбоди изчака, докато погледът на Ив се отклони към нея. — Би трябвало да знаете, че вече сме в играта.

— Това не прилича на обикновената ни работа.

— Не, защото най-последно ме побиха тръпки. — Пийбоди се ухили с изричането на тези думи и си спечели хихикане от страна на Макнаб.

Ив поклати глава и седна на ръба на бюрото си. Знаеше, че няма да се откажат, но трябваше да им даде възможност за избор.

— Блеър Бисел е бил оперативен работник второ ниво за ООО, вербуван и обучен от Фелисити Кейд.

— Това било ли е удар за ООО?

Тя погледна Макнаб.

— Все още не съм си изяснила всичко, за да ти го поднеса на тепсия, детектив. Никакви записки — нареди тя, когато той извади бележника си. — Нищо вкарано или записано, освен в обезопасени устройства. Ето какво знам. Бисел е бил в Отечествената девет години. На второ ниво е действал главно като свързка. Предавал е информация от място на място, осигурявал е достъп до информация или я е натрупвал, след което я е предавал на друг посредник. Това в повечето, но не във всички случаи, е била Кейд. Преди три години Кейд била придадена към Рива Юинг с цел запознанство и завързване на приятелство.

— Защо Юинг? — попита Пийбоди.

— Те са я наблюдавали няколко години, включително през периода ѝ в Сикрет сървис. Това наблюдение било засилено след нейното раняване и последвалата оставка. Била е потърсена от вербовчик на ООО по време на възстановяването ѝ и според досието му отказала твърде нелюбезно. Понеже ѝ бил предложен значителен стимулиращ пакет, отказът и следващата ѝ работа били подозрителни.

— „Рурк индъстрийз“ — продължи Ив — са апетитна хапка за ООО. Те са отделили доста време и човешки ресурс в безуспешни опити да свържат компанията с шпионаж. Рива Юинг е била считана за отличен кандидат за предоставяне на информация поради нейните лични и професионални взаимоотношения с главата на компанията и позицията на майка ѝ като секретарка на Рурк. Надявали са се Рива да се разбъбри за работата си, боса си, проектите и т.н. и ООО да поведе с една точка.

— Но тя не го е направила — предположи Фийни.

— Не им е осигурила това, което са търсели, но те вече са били инвестирали много. И Фелисити е била обвързана. Тя вкарала Бисел в играта и създала условията за дългосрочен улов.

— Той се е оженил за нея заради информацията? — прошепна Пийбоди. — Ама че гадост.

— За информацията — потвърди Ив. — И за по-солидно прикритие и допълнителните нейни контакти. Тя все още поддържа приятелски отношения с някои от колегите си от Сикрет сървис, между които е и „ухото“ на бившия президент Фостър. Нито Фостър, нито сегашната администрация са поддържали особено приятелски контакти с ООО. Вярно е и обратното. Между тях съществува доста неприязън, борба за превъзходство, много тайни и злословие.

— Разбирам всичко това много добре, дете — обади се Фийни. — Но то не обяснява защо Бисел и Кейд бяха убити, а Юинг — натопена.

— Дяволски добре съзнавам, че не го обяснява. Затова хайде да разберем.

Тя погледна Рурк и безмълвно му прехвърли топката.

— Код „червено“ трябва да е факторът във всичко това — започна той. — Устройствата са били извадени от строя с вируса „Думсдей“ или близък негов мутант. Възможно е, макар да ме боли, те да са преодолели сигурността ми в „Секюркомп“, използвайки Рива като свой канал. Поръчката ни бе възложена от Глобалния съвет за разузнаване и яростно оспорвана от ООО и няколко други организации.

— ООО биха пожелали тази поръчка за себе си — предположи Макнаб. — Приватизацията на този тип работа ограничи бюджета на някои от тези агенции.

— Вярно е — съгласи се Рурк.

— Добави и това, че ако имаха поръчката — продължи Пийбоди, — биха се сдобили и с цялата информация за Код „червено“. Нямахте да им се налага да чакат за информацията през разни канали.

Ив кимна.

— Използвали са Рива точно за това.

— Плюс факта, че „Рурк индъстрийз“ се смята от някои фракции за подозрителна... — Рурк остави тези думи да увиснат във въздуха, сякаш почти се забавляваше. — ООО намери за целесъобразно да се

съсредоточи върху инфилтрация и събиране на данни и информация — на всичко достъпно — за да се опита да заведе дело срещу корпорацията. За шпионаж, двойна игра, укриване на данъци. Нещо такова.

Той не се страхуваше от това. Рурк бе — най-малкото заради Ив — напълно легитимен бизнесмен. А дори да не беше, не се съмняваше, че щеше да заобиколи ООО, както винаги бе постъпвал.

— Ще прегледам сигурността и ще запуша всички потенциални пробойни, но в момента това прилича на запушване на дупката, след като плъхът вече е влязъл, за да си гризне сиренце.

— Винаги можеш да предложиш още сирене — отбеляза Фийни.

Рурк леко се усмихна.

— Имаме такова намерение.

— Какво ще кажете за самия вирус? — попита Пийбоди. — Щом това е било удар на ООО и устройствата са били повредени, значи ООО притежава вируса или негов мутант. Те самите не биха ли работили върху програма за унищожение и защита, вместо... Ох.

— Глобалният шпионаж не се различава особено от корпоративния. — Рурк вдигна каната и си наля кафе в чашата. — Ако работят въз основа на предположения или има друга организация, която работи върху програми за защита, ще им бъде полезно да разберат какво сме намислили ние.

— И да извършат убийство заради това. Още един вид организирана престъпност. — Пийбоди леко се изчерви. — Съжалявам, но говоря така, защото съм свързана с Нова ера. В действителност знам, че правителствата се нуждаят от тайна организация за събиране на разузнавателна информация, в помощ на предвиждането на терористични атаки, в помощ на премахването на терористи и политически фанатизирани групи. Но именно фактът, че те невинаги трябва да играят по правилата, може да поквари отделните индивиди, които съставят цялото. Това прозвуча точно все едно го каза баща ми.

— Всичко е наред, Ти-Боди — Макнаб стисна коляното ѝ.

— Ако ООО се е разпоредила за убийството на Кейд и Бисел — продължи Ив, — те може да не заплатят за това в публичните съдилища. Но ако са натопили Рива Юинг и са я оставили да се огъва под напора на вятъра, ще си платят. Тя е жител на Ню Йорк и това я

прави наша. Ще говоря с командира, след което отивам при Рива Юинг и ще ѝ разкажа всичко. Освен ако не ми наредят нещо друго. Вярвам, че чрез нейните контакти мога да си уредя среща с представители на ООО. И ще поиграем малко на топка.

Когато приключи заседанието, тя тръгна с Пийбоди, но изведнъж спря, сякаш внезапно си спомни нещо.

— Ох, Фийни, трябва да поговоря още минутка с теб. Пийбоди, слез долу. Изпрати искане в офиса на командира да ми отдели известно време. Най-висок приоритет.

— Не очаквам да бъда повече от два или три часа в „Секюркомп“ — съобща Рурк на Фийни. — Ти знаеш къде се намира всичко тук. Нагласи нещата така, както прецениш. Съмърсет ще може да отговори на всичките ти евентуални въпроси. Ще се върна веднага щом мога, за да запретна ръкави. Лейтенант.

Той знаеше, че когато се наведе да я целуне, тя ще понечи да се отдръпне. Кое то бе само една от причините, поради които не можеше да се въздържа да не го направи. Остави я да затвори вратата след него и след като хвърли последен замислен поглед назад, се отдалечи.

Вътре Ив разтри лицето си с длани.

— Искам да те помоля за една лична услуга.

— Добре.

— Това е... малко трудно за мен.

— Виждам го. Трябва ли да седнем?

— Не. Искам да кажа, че ти можеш. Аз... не мога. По дяволите. — Тя се отдалечи и се загледа втренчено през прозореца. — Не знам какво знаеш за времето, когато бях дете и не искам да говоря за това.

Той знаеше доста неща — достатъчно, за да се стегнат коремните му мускули, когато тя повдигна темата. Но гласът му остана спокоен.

— Много добре.

— В Далас имаше един оперативен работник на ООО, когато... по време на периода, в който... По дяволите.

— Те са следили баща ти?

— Да. Очи и уши. Те... сложно е, Фийни, и аз не разполагам с цялата информация, за да я изложа. Но е факт, че съществува досие. Рурк го прочете и...

— Почакай. Те са имали очи и уши, знаели са, че там има дете и не са се намесили?

— Не това е най-важното.

— Майната му на най-важното.

— Фийни. — Тя се обърна и отгоре ѝ се стовари същият гняв, който демонстрира и Рурк. — Не би трябвало да ти разказвам нищо от това. Ако нещо... В зависимост от изхода на нещата могат да те сметнат за неволен съучастник. Но може би, като ти кажа, ще можем да променим крайния изход. Той ще търси разплата, а е неспособен да го стори. Това може да го съсипе. Ти го знаеш. Моля те да ми помогнеш да го спрем.

— Да го спрем ли? Какво те кара да мислиш, че аз няма да му помогна?

— Защото ти си ченге — сопна се тя. — Защото знаеш, че не можеш да свалиш нещата на такова лично ниво. Знаеш какво ще се случи, ако го направиш. Искам да го държиш зает, прекалено зает, за да отдели някакво време за онова друго нещо. Искам да откриеш начин и да се опиташ да го разубедиш. Мисля, че той ще те послуша.

— Защо?

— Не знам. — Тя прекара пръсти през косата си. — Просто го знам. За бога, Фийни, не ме карай да отивам при Съмърсет със същата молба. Достатъчно трудно ми е да моля теб. Просто имам нужда да си осигуря малко време, за да премисля ясно нещата.

— Няма да бъде проблем да го държа зает, като виждам, че само трима ще работим върху четиринайсет устройства. Да говоря с него. — Ръцете на Фийни се върнаха в джобовете му, докато свиваше рамене. — Ще видя дали ще успея да намеря свободно време. Не мога да обещаая.

— Разбирам. Разбирам, Фийни. Благодаря.

— Нека те попитам нещо, Далас. Само между нас, тук и сега. Не е необходимо да повдигаме отново въпроса, но искам ясен отговор от теб. Ти не желаеш ли възмездие?

Тя погледна към пода, после вдигна очи и срещна погледа му.

— Желая го толкова силно, че почти усещам вкуса му. Искам го толкова силно, толкова дяволски силно, че това ме плаши. Искам го, Фийни, толкова силно, че съзнавам как трябва да го забравя. Длъжна съм, или ще направя нещо, с което сигурно няма да мога да живея.

Той кимна и това бе достатъчно и за двамата.

— Хайде тогава да вървим на работа.

Командир Уитни беше едър мъж, който седеше зад голямо бюро. Ив знаеше, че денят му е пълен с документи и политика, с дипломация и указания. Но това не го правеше по-малко ценге.

Кожата му беше с цвят на полиран дъб и очите, които сияеха от тъмното му лице, бяха тъмни и интелигентни. Косата му бе по-сива от миналата година и Ив помисли, че жена му сигурно настоява да я боядиса.

Ив лично я харесваше — контрастът на сивото, тъй като не можеше да бъде наречено сребърно или бяло — смесено с черно. Това добавяше още един аспект към авторитета.

Той слушаше и за нея мълчанието му по време на доклада ѝ беше едновременно потискащо и успокояващо.

Когато приключи, тя остана права, и макар да не погледна Пийбоди, знаеше, че партньорката ѝ е затаила дъх.

— Източникът ти на тази информация надежден ли е?

— Сър, тъй като тази информация стигна до мен от неизвестни източници, аз не мога да се закълна в надеждността ѝ, но съм убедена, че самите данни са надеждни.

Той вдигна вежди и кимна.

— Предпазливо казано. Това може да се потвърди, ако и когато продължиш да работиш по него. Как смяташ да процедираш?

— Възнамерявам да разкрия тази информация на Рива Юинг.

— Това ще накара адвокатите ѝ да скочат и да затанцуват.

— Сър, тя не е убила Бисел и Кейд. Съвестта не ми позволява да скрия тази информация от човек, който всъщност е още една жертва.

— Разбирам. Просто мразя танца на адвокатите.

Дочу се съвсем леко пръхтене откъм Пийбоди, бързо трансформирано в кашлица.

— Прокурорът няма да е щастлив — добави Уитни.

— Може да е достатъчно щастлив, за да затанцува, ако свържем ООО с двойно убийство и умишлено натопяване на граждан. Това евентуално ще превърне този случай в голям хит — добави Ив, когато забеляза колебание в погледа на Уитни. — Достатъчно голям, за да привлече интереса на много медии. На глобалните медии, като прокурорът ще бъде в центъра на вниманието.

— Това е интересно и политическо мислене, Далас. Ти ме изненадваш.

— Когато съм принудена, мога да насоча ума си в политическа посока и предполагам, че вие ще можете да се разпрострете в тази област, когато уведомите прокурора.

— Можеш да бъдеш сигурна.

— Юинг може да се окаже полезна и с осигуряване на контакти, за да ми помогне в изследването на този аспект, свързан с ООО, от моето разследване.

— Веднага, щом разбере за този аспект от разследването ти, ООО ще се опита с всички сили да сложи край на разследването.

Бездействие, помисли тя. Това трябва да е терминът за същото, което бяха поискали от нея.

Да бъде проклета, ако те го постигнат.

— Те нямат власт над Полицейското управление на Ню Йорк при разследването на убийство. Една невинна жена бе умишлено замесена в двойно убийство.

Едно невинно дете, помисли тя, неспособна да спре мисълта, беше умишлено игнорирано и оставено да бъде бито и изнасилвано. Оставено да убие, за да оцелее.

— Не става дума за национална или глобална сигурност, командир, това просто е мръсно. — Гърлото започваше да я пари, но тя не му обърна внимание и си заповяда да се придържа към фактите. Да се ограничи само с тях.

— Законната корпорация, за която Юинг работи, е спечелила обещаващата правителствена поръчка Код „червено“ за разработване унищожителна програма за блокиране на предполагаеми планове на технотерористична организация. Ако ООО се е опитала да възпрепятства изследователската и развойна работа, която сега се извършва в „Секюркомп“, това не е въпрос на национална или глобална сигурност. Това е опасен и безскрупулен корпоративен шпионаж.

— Мога да ти обещаая, че тяхната история ще бъде съвсем различна.

— Те могат да въртят и сучат до второто пришествие, но това няма да промени факта, че двама души бяха брутално убити и невинен граждански умишлено бе натопен. Медиите вече не свалят името на Рива

Юинг от екрана. Тя не го заслужава. Едва не е загинала, заставайки като щит пред президент Фостър, защото такава е била работата ѝ. Нито повече, нито по-малко. Тя е свършила работата си за „Секюркомп“ и по такъв начин ще бъде отчасти отговорна за създаването на друг щит срещу заплаха, която притежава потенциал да затвори Пентагона, Агенцията за национална сигурност, парламента и проклетата ООО.

Той вдигна ръка.

— За нея е по-добре да си има работа с теб, отколкото с адвокати. Не оспорвам думите ти — добави той, когато обидата премина по лицето на Ив. — Четох досието ѝ. Ти разбираш, че имаш възможността просто да оттеглиш обвиненията и да позволиш на Юинг да съчини собствената си история. Отначало нюйоркската полиция и ти може да изглеждат арогантни, но това не след дълго ще отmine.

— Двама души ще продължат да бъдат мъртви.

— Двама агенти, Далас. Страничен продукт на работата. — Той отново вдигна ръка преди Ив да успее да заговори. — Имаш ли мнение по въпроса, детектив Пийбоди?

— Да, сър. Ако говоря стриктно професионално, това ще бъде страничен продукт на работата. Но аз бих очаквала Далас и колегите ми офицери да сторят всичко по силите си, за да ми осигурят правосъдие. Ние не отминаваме с лека ръка убийството, просто защото е професионален риск.

— Добре аргументираш мнението си, детектив. Сега разбирам, че всички сме от едната страна на барикадата. Говорете с Юинг. Аз ще отнеса това на шефа Тибъл. Само на шеф Тибъл — добави той, — защото трябва да знае.

— Благодаря ви, сър. Екипът на Отдел „Електронна обработка на информацията“ ще работи предимно от моето жилище. То разполага с повече нива на сигурност, отколкото Централното ни управление.

— Това не ме учудва. Документирай всичко, Далас, но засега докладите ти до мен ще останат само устни. Искам да бъда осведомен на минутата, щом осъществиш някакъв контакт с агент или представител на ООО. Пази си задника, защото ако го уцелят, същото ще се случи и с управлението.

— Мина добре — отбеляза Пийбоди, докато слизаха към гаража.

— Доста добре.

— Когато ме попита дали имам мнение, почти припаднах.

— Нямах да попитам, ако не искаше да те чуе.

— Може би, но началството обикновено иска да чуе това, което желае. Има нещо друго, за което си мисля. — Тя прекара много небрежно длан надолу по сакото си, за да го приглади. — Поради естеството на разследването и определени чувствителни моменти в него, може да бъде по-сигурно, ако членовете на екипа останат в жилището ти.

— Така ли? — измърмори Ив.

— Добре, да, имайки предвид... — Тя замлъкна, изучавайки техния граховозелен градски автомобил. — Устройството проверено и защитено ли е?

— Поддръжката твърди така, но те доста лъжат. Общо взето би трябвало да е достатъчно сигурно, за да си вършиш работата.

Пийбоди влезе в колата.

— Първо, ти имаш инсталирани онези допълнителни нива сигурност, така че няма да има нужда да внимаваме какво казваме или правим. Обсъждането на данни и информация е част от разследването. И Отдел „Електронна обработка на информацията“ ще могат да работят на смени, ако е необходимо. А тъй като ние с Макнаб се подготвяме за нанасяне в новия си апартамент, моето жилище е в пълен хаос. — Тя се усмихна очарователно. — Какво ще кажеш?

— Това не е парти.

— Абсолютно не. — Пийбоди потисна усмивката си и остана сериозна. — Предлагам това за доброто на екипа и разследването.

— И защото във фризера ми винаги има сладолед.

— Добре, така е. Глупава ли изглеждам?

За Рурк не бе необичайно да поиска проверка на място във всеки отдел и по всяко време. По-необичайно беше да управлява лично скенерите и да прави тестовете на собствената си екипировка.

Само служещите с най-високо ниво на допуск имаха достъп до лабораторията десето ниво. Но никой от тях не се оплакваше от

сканирането на тялото или от забавянето, когато скенерът направеше серия проверки, след което сканирането се повтаряше.

Никой не мърмореше, когато беше повикан екип унищожители с техните бели костюми и черни шлемове, за да претърсят за бръмбари. Разменяха се погледи, свиваха се рамене, но никой не задаваше въпроси.

Самата лаборатория бе абсолютно чиста. Филтри и очистители поддържаха въздуха кристалночист. Подовете, стените и таваните бяха бели. Нямаше прозорци и стените бяха с дебелина петнайсет сантиметра. Имаше мини камери за запис на всяко помещение, целия персонал, всяко движение и всеки звук.

Всяка работна станция представляваше куб с прозрачни стени или редици прозрачни поставки, всяка съдържаща компактна и мощна апаратура. Нямаше други връзки, освен вътрешни.

Оторизираният персонал носеше кодирани значки и преминаваше всеки път през три степени участъци, когато влизаше или излизаше от лабораторията. Достъпът изискваше глас и потвърждение на образа на ретината и отпечатъка на дланта.

Скенерите, алармите и предпазните устройства правеха невъзможно — според Рурк — изнасянето на някаква информация от лабораторията без неговото знание и разрешение. Поставянето на бръмбар вътре щеше да изисква магьосничество.

Той би заложил репутацията си за това. И общо взето го направи.

Рурк сигнализира на шефа на лабораторията Токимото и влезе в помещението, което техниците наричаха „сейфа“.

То представляваше кабинет — спартански, почти военен — с обикновено бюро, два стола и стена от затворени чекмеджета. На бюрото имаше мощна информационна и комуникационна система с връзка, която можеше да изпраща или получава данни извън лабораторията само с личния глас и парола на Рурк.

— Затвори вратата — нареди той на Токимото. — Седни.

Токимото изпълни нарежданията, след което сплете пръстите на дългите си, чисти ръце в скута.

— Ако си ме довел тук, за да питаш за Юинг, губиш си времето. А и двамата ценим времето си. Тя не е убивала никого, колкото и да го е заслужавал.

Рурк седна и настрои мисленето и подхода си, докато оглеждаше Токимото.

Мъжът бе на четиридесет години, спретнат и с дълги крайници. Носеше черната си коса ниско подстригана. Кожата му бе много бяла, а очите — светлокафяви под дългите, прави вежди. Имаше тесен нос и сега от обидата устата му бе стисната в тънка линия.

Рурк констатира, че този е един от редките случаи, в които е виждал Токимото ядосан през шестте години на тяхното сътрудничество.

— Това е интересно — отбеляза Рурк.

— Поласкан съм, че мнението ми представлява интерес — отвърна Токимото със своя отривист, педантичен глас.

— Не знаех, че си влюбен в Рива. Очевидно не съм обърнал внимание.

Лицето и тялото на Токимото останаха неподвижни.

— Юинг е... беше... омъжена жена. Аз уважавам институцията на брака. Ние сме сътрудници и колеги, и нищо повече.

— Значи не си й казал нищо и не си предприел никакъв ход спрямо нея. Добре, това си е твоя работа. Твоя лична работа и не ме засяга, ако няма връзка със случващото се в тази лаборатория. Но ще кажа, че в момента един приятел няма да й дойде зле.

— Не искам да се натрапвам.

— Пак ще кажа, че си е твоя работа. — Рурк извади един диск от джоба си и го пхна в компютъра. — Погледни. Искам да чуя мнението ти.

Токимото се изправи и заобиколи внимателно бюрото, за да разгледа екрана. Присви устни пред образа на решетка със сложни линии и кутийки.

— Би ли увеличил? Тази зона. — Токимото посочи един участък от решетката.

Рурк мълчаливо натисна клавишите, за да увеличи посочения участък.

— Има сянка ето тук в квадрант Б, секция пета до десета. Там имаше бръмбар, но сега го няма. Мисля... почакай. Мръдна ли?

Рурк знаеше, че въпросът не е отправен към него. Но за да отговори, той отново увеличи и пусна диска напред.

— Да, да, движи се. Почти неразличима сянка, когато се движи. По-забележим е неподвижен.

— И твоето заключение?

— Устройството е поставено върху подвижен предмет. Човек или робот. Много е специално. Миниатюрно и много добре защитено. Наше ли е?

— Не мисля, но ще поработим върху това. Това е схема на сигурността в лабораторията, Токимото. И това... — Той почука с пръст върху екрана, където сянката беше най-тъмна. — Това е станцията на Рива.

— Има грешка.

— Няма грешка.

— Тя никога няма да предаде теб или колегите си. Тя е почтена.

— Не, не мисля, че би предала мен или теб. Ето какво ще те попитам. Обръщал ли се е някой към теб с въпрос, свързан с Код „червено“?

— Не. — Отговорът бе изречен просто, без намеци за обида, гняв или страх. — Ако имаше такова нещо, щях да ти докладвам.

— Да, вярвам ти. Защото си почтен, Токимото. Показвам ти това, защото си такъв. Защото ти се доверявам по този много деликатен въпрос.

— Имаш лоялността ми, но не мога да повярвам за Рива.

— Аз също не мога. Как, според теб, този бръмбар е инфектирал лабораторията?

— Върху някой човек, както казах.

— Върху нея.

Токимото сбърчи вежди, докато изучаваше отново екрана.

— За мен е парадоксално. Тя щеше да знае, ако носеше устройство и нямаше да влезе в лабораторията. Следователно, не би могла да носи подслушвателното устройство. А и сигурността в лабораторията е щателно поддържана, на много нива и щеше да засече устройство. Не го е направила, следователно бръмбар не е могъл да проникне в лабораторията. И все пак е там.

— Това е много логично, Токимото, но защо не разшириш мисленето си. Как би могла Рива неволно да внесе в лабораторията устройство, което не е било засечено от охранителната система?

— Тя е експерт, а твоите скенери са възможно най-мощните. Невъзможно е устройство да е било поставено върху нея, без да го забележат тя и скенерите. Това е...

Той замълча, изправи се и Рурк виждаше как идеята разцъфваше върху лицето му.

— Вътрешно — подсказа Рурк.

— Такива неща теоретично са възможни. Някои са били тествани. Разработваните в момента, включително тези, върху които се работеше тук, не се оказаха ефективни.

— Устройството може да бъде инжектирано подкожно.

— Теоретично.

— Много добре, благодаря ти.

— Грози ли я... заплашена ли е Юинг от някаква опасност?

— Тя е защитена. Обаждането на някой приятел, който ѝ симпатизира и вярва в нея, ще ѝ се отрази добре. Междувременно искам работата по Код „червено“ да върви денонощно. Четири смени. Ако е в състояние, Рива ще се върне тук утре.

— Ще бъде добре дошла. Тя би трябвало да го знае, но аз няма да кажа нищо, ако така желаш.

— Самият аз възнамерявам да ѝ кажа. Ако го обсъждаш с нея, направи го в „сейфа“. — Той тръгна към вратата и спря. — Йоши, животът никога не е толкова продължителен, колкото искаме да бъде, и изгубеното време никога не може да се върне.

Сянка от усмивка изви устните на Токимото.

— Пословица.

— Не. Това е моят начин да ти подсказва да предприемеш вече някой проклет ход спрямо нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За момента Ив не виждаше как можеше да се осигури пълна сигурност, но прие шифрованото съобщение от Рурк на странния малък комуникатор, който той й даде същата сутрин.

Той се носеше на китката, но тя не го харесваше заради теглото му и абсурдността да говори на ръкава си. Затова го пъкна в джоба на куртката си и когато устройството отново започна да вибрира до бедрото й, тя подскочи, сякаш ударена от лазер.

— Исусе. Технологията е таралеж в... ха-ха... гащите. — Тя се прозина и пропусна думите му. — Какво?

— Това не може да мине за професионален поздрав, лейтенант.

— Заседнала съм в трафика. Защо тези хора не работят? Защо си нямат домове?

— Как може да се мотаят по твоите улици? И аз им се ядосвам и съм на път да взема един пакет. Трябва да го отнеса у дома. Много искам да го видиш, затова да се срещнем там.

— Какво? Кога? Проклет автобус! Аз шофирам тук. Отивам в Ист Сайд, ако не попадна в голяма автомобилна катастрофа с цел освобождаване на проклетите улици!

— Аз лично изпълнявам тази поръчка заради теб. Ела вкъщи, Ив.

— Но аз... — Тя изръмжа на комуникатора, когато връзката прекъсна и после с отвращение го подхвърли на Пийбоди. — Скапа се.

— Не, лейтенант. Той затвори. Исква да се върнете в жилището, накъдето води Рива Юинг.

— Откъде разбра?

— Гледам много шпионски видеофилми. Трябва да е открил нещо и иска да го разисквате в най-сигурното място. Трябва да признаете, че това наистина е смразяващо.

— Да, страшно смразяващо, но ми остава да говоря с Морис или отново да погледна телата. Не съм сритала Глупака в лабораторията, за да провери дали има съдебномедицински резултати, които могат да бъдат полезни. И колкото и да не ми се иска, трябва да говоря със

свързката с медиите за изработването на позиция, когато свалим обвинението срещу Юинг.

— Тези рутинни занимания не са толкова важни, когато бондираш.

— Бондирам ли? Какво е това? Бондирането не ме интересува и фактически не ми харесва.

— Имам предвид Бонд, Джеймс Бонд. Нали знаете — супершпионина.

— Боже! — Ив се стрелна по една странична улица и успя да измине разстоянието между две пресечки, преди да спре отново. — Защо аз?

— Наистина се ровя във видеофилмите и гледам даже стари. Джаджи, секс и сложни майтапи. Знаете ли, Далас, ако Рурк беше актьор, той идеално можеше да играе Бонд във видеофилм. Той е съвършен Бонд.

Тя премина светофара и вдигна очи към небето.

— Повтарям, боже! Защо аз?

Ив се втурна в къщата и се озъби на Съмърсет.

— Сътрудниците ти пристигнаха. Подготвих им подходящи стаи. Съдейки по предишния си опит, ще трябва да подменя всички хранителни запаси, наблюдайки върху продукти без всякаква хранителна стойност.

— Да не ми казваш това, защото, не дай си боже, имам вид на заинтересована?

— Ти си стопанката на тази къща, отговорна за удобството на своите гости.

— Те не са гости. Те са ченгета.

Пийбоди се мъкнеше отзад, когато Ив заизкачва стълбището.

— Имаш ли нещо против, ако Макнаб и аз се настаним в същата стая, в която бяхме последния път?

Усмивка смекчи каменната физиономия на Съмърсет.

— Разбира се, детектив. Уредил съм го.

— Магьосник. Благодаря.

— Пийбоди! — Ядосаният глас на Ив се понесе надолу по стълбите. — С мен, дявол да го вземе!

— Ужасен трафик — измърмори Пийбоди и завъртя очи. — Ужасно настроение.

Наложи се да хукне нагоре по стълбите, а после да се стрелне по коридора, за да настигне Ив.

— Ако ще ближеш задника на живеещия тук труп, прави го, когато си сама.

— Не го ближех. — Носът на Пийбоди трепереше след думите на лейтенанта. — Просто попитах къде ще живея по време на тази операция. Освен това не е необходимо да се подмазвам на Съмърсет. Той ме харесва.

— Това напълно описва капацитета за човешки чувства. — Тя нахлу в кабинета на Рурк и се намръщи, когато го видя да сервира кафе на Рива и Каро. — Можеше да ми кажеш, че ще ги доведеш — изрази недоволството си Ив, — преди да започна да си пробивам път през Ист Сайд.

— Съжалявам за неудобството, но това е мястото, в което трябва да бъдем.

— Това е мой случай, мое разследване и моя операция. Аз решавам къде трябва да бъдем.

— Не става дума за ръководството, лейтенант. И когато познанията ти по електроника се изравнят с моите или ги надминат, тогава ще преоценим нещата. — Тонът му беше прекалено любезен. — Междувременно... кафе?

— Нямам време за кафе.

— Заповядай, Пийбоди — покани я той, след което хвана ръката на Ив. — Само за момент, лейтенант.

Тя се остави да я отведе в нейния кабинет. Не ѝ хареса, но му позволи. После избухна, когато той затвори вратата.

— Трябва да установим някакви параметри. Ти работиш заедно с Отдел „Електронна обработка на информацията“. Нямах право да транспортираш моята заподозряна и майка ѝ, когато и където ти скимне. Оставяш настрана личните си чувства към тях или отпадаш от разследването.

— Това бе необходимо. Ти си ядосана и в лошо настроение — сопна ѝ се той, докато тя вдигаше пара. — Добре, но и с мен е така. Затова можем да останем тук и да се обвиняваме един друг през следващите десет минути или да продължим работата.

Тя трябваше да си поеме дъх, преди да успее да разсее червената мъгла на гнева пред очите си. Той изглеждаше готов за кавга. Не че тя имаше нещо против, но се интересуваше повече от причината.

— Добре, ти си ядосан и си в лошо настроение. Каква е причината?

— Ще ти покажа, ако ми отделиш няколко минути, без да ми лазиш по нервите.

— Не ми допада тази гледка, Шампионе, веднага започвам да ти лазя по нервите.

Той тръгна назад към вратата и после отново се обърна към нея.

— Разбирам, че понякога съм действал по начин, който не демонстрира необходимото уважение към твоята власт и положение. Това беше грешка... не че не може да се случи пак, но бе грешка. Но този път е различно.

— На мен ми изглежда същото.

— Не мога да направя нищо по въпроса. От друга страна, тези две жени са мои служителки. Такова отношение към мен пред тях подрива авторитета и положението ми, Ив.

— И аз не мога да направя нищо по въпроса. Те знаят, че си издръжлив. — Усмивката ѝ бе остра като бръснач. — И сега, когато знаят, и аз съм такава...

— Не става дума за... — Той млъкна и се помоли за търпение. — Боже, няма смисъл от това. Можем да се разправяме и по-късно.

— Бъди сигурен. — Тя протегна ръка край него и сама отвори вратата.

Мислейки за власт и положение, Ив първа прекрачи прага.

— Разполагаш с пет минути — уведоми го тя.

— Няма да отнеме повече време. Компютър, заключи само тази стая за тиха работа (ТР).

Разбрано. Започвам тиха работа.

— Какво по дяволите е... — Ив се завъртя с ръка на оръжието си, докато титанови щитове се спускаха върху прозорците зад гърба ѝ. Други се плъзнаха върху вратите. Осветлението стана червеникаво и всички машини в стаята издадоха серии сигнали и бръмчене.

— Абсолютен Бонд — измърмори Пийбоди с широка усмивка на възхищение върху лицето.

Заключването приключено. Осигурена тиха работа.

— В домашния ти кабинет. — Рива се изправи и отиде да разгледа щитовете на прозорците. — Малко параноично, но е превъзходно. Цялата къща ли си снабдил с възможност за ТР? Наистина ми се иска да видя...

— Вие, дечица, можете да си поиграете с играчките по-късно — прекъсна я Ив. — Сега бих желала да узная защо те са ни необходими.

— Пуснах някои тестове в „Секюркомп“. Много подробни и точни. Те показаха следи от подвижен бръмбар.

— Подвижен? — Рива поклати глава. — Някой е преминал през охраната, през всички скенери с такова устройство върху себе си? Това не би трябвало да е възможно. И фактически не е възможно.

— Така мислех и аз, но устройството също е много специално. И то не беше върху някой друг, Рива, а в теб.

— В мен? Вътрешно? Това е изключено. Пълна фалшификация.

— Тогава няма да имаш нещо против сканиране на тялото?

Чертите й замръзнаха и тя зае отбранителна позиция.

— Подлагам се на сканиране, когато влизам или излизам от проклетата лаборатория, Рурк.

— Тук имам нещо малко по-чувствително, малко по-специфично.

— Давай. — Рива разпери ръце. — Нямам какво да крия.

— Компютър, отвори панел А.

Разбрано.

Една секция от стената се отвори. Вътре имаше малка стая, едва ли по-голяма от килер. Тя съдържаше нещо, което приличаше на модерна изсушаваща тръба с прозрачни, закръглени стени и врата без видима ключалка. Не се виждаха никакви контролни панели.

— Нещо, върху което работих самостоятелно — заяви Рурк, когато Рива вдигна вежди. — Индивидуален скенер за сигурност с висок интензитет от наличното на пазара в момента. Чете и жизнени показатели, което е удобно за преценка на настроението на субекта по време на сканирането.

— Безопасен ли е? — Каро бе станала на крака и застана близо до уреда. — Съжалявам, но ако не е официално одобрен, може да съществува някакъв риск.

— Самият аз съм го използвал — успокои я той. — Съвсем безопасен е. Докато сканира, ще почувстваш топлина върху кожата си — уведоми той Рива. — Но не неприятна, а само ще забележиш

промяна в температурата, докато машината се движи от участък на участък.

— Хайде просто да го направим. Днес трябва да се явя на Тест на истината. Бих искала да имам малко време между тестовете, ако нямаш нищо против.

— Компютър, отвори скенера.

Разбрано.

Врата се отвори върху тръбата с леко излизане на въздух. Рурк направи знак с ръка и Рива влезе вътре с обърната към тях глава.

— Започни сканиране на Юинг, Рива, на цялото тяло с пълна мощност по моя команда. Трябва да прочете и запише ръста ти — обясни той. — Теглото, телесната ти маса и т.н.

— Добре.

— Когато вратата се затвори, процесът ще отнеме само няколко секунди. Ще се покажат аудио и видео резултати, ако не възразяваш.

— Просто го направи.

— Компютър, започни.

Вратата на тръбата се затвори. Светлините вътре станаха студено сини. Ив слушаше, докато се съобщаваше телесната статистика на Рива. Хоризонтален червен лъч се издигна от пода на тръбата, покривайки бавно тялото нагоре и после отново надолу. Бяха отбелязани многобройните ѝ фрактури и преценка на заздравяването им.

— Великолепно. — Гласът на Рива звучеше приглушено от тръбата, но тя започваше да се усмихва. Ив можа да види как по-голямата част от гнева ѝ се превърна в професионално възхищение. — И щателно. Ще трябва да изкараш това на пазара.

— Още няколко пощипвания — отвърна Рурк.

Сетне се появиха серии червени и сини лъчи, кръстосващи тялото ѝ и пулсиращи, докато го сканираха участък след участък от стъпалата до главата.

Локализирано електронно устройство под кожата. Сектор две.

— За какво, по дяволите, говори? — В гласа ѝ се долавяше лека паника и Рива притисна длани срещу стената на тръбата. — Къде е сектор две? Това са безсмислици.

Рурк забеляза ускоряването на пулса и повишаването на кръвното ѝ налягане.

— Нека да приключи, Рива.

— Побързай. Само побързай. — Тя здраво стисна очи. — Искам да изляза оттук.

— Всичко е наред, Рива. — Каро заговори тихо. — Само още малко и ще приключи. Всичко ще бъде наред.

— Нищо не е наред. И нищо вече няма да е наред.

Не се долавя второ устройство. Единствено действащо електронно устройство под кожата в сектор две. Нуждая се от команда, за да маркирам мястото.

— Направи го — заповяда Рурк.

Чу се бързо бръмчене и проблесна светкавица. Рива се плесна отзад по шията, сякаш я бе ухапала мравка.

Оценката и сканирането приключени.

— Съхрани и покажи всички данни. Отключи и приключи програмата.

Осветлението в тръбата угасна и вратата се отвори.

— Вътре в мен? Под кожата ми. — Тя държеше свитата си длан отзад върху шията. — Как съм могла да не разбера? Кълна се, кълна се в Бога, че не знаех.

— Не съм и помислял, че си знаела. Сега седни.

— Вътрешно устройство. Това е налагало някаква процедура. А аз не съм имала процедура. То просто не може да бъде там.

— Там е. — Рурк я дръпна до един стол, отстъпи назад, когато Каро седна до нея, и я хвана за ръката. — Поставено е там без твое знание и съгласие.

— Трябва да съм била в безсъзнание. Но не съм била в безсъзнание.

— Но си спала, нали? — намеси се Ив. — Някой спи и не е трудно да се манипулира със спринцовка с въздух под налягане вместо игла, за да бъде упоен. Или да му се пусне нещо в храната или питието, за да проспие имплантирането.

— Аз спях у дома в собственото си проклето легло. Единственият човек, който би могъл да извърши нещо подобно, би трябвало да бъде... Блеър — заключи тя с треперещ глас. — Но това е лудост. Той не знаеше нищо за вътрешни или подкожни устройства.

Тя забеляза как Рурк и Ив се спогледаха.

— Какво става? Какво, по дяволите, става?

— Не й казах, лейтенант. — Рурк наведе глава. — Не е моя работа.

Ив пристъпи към Рива.

— Ще трябва да се стегнеш, защото това ще бъде като удар в лицето.

Тя разказа всичко на Рива по начин, по който самата тя би пожелала. Направо, ясно и без емоции. Наблюдаваше я как се отпуска на стола, побледнява, а очите й се изпълват със сълзи. Но те не потекоха надолу и цветът на лицето й скоро се завърна.

— Той... те са ме белязали като източник на информация. — Гласът й бе дрезгав, а очите блестяха. — За да шпионират чрез мен „Секюркомп“, а вероятно и други райони на „Рурк индъстрийз“ чрез майка ми. Също... — Тя спря, прочисти гърлото си и продължи с поукрепнал глас. — Логично е да се предположи, че са използвали връзката ми със Сикрет сървис, президент Фостър и членове на нейния екип, с които поддържам приятелски отношения. С това имплантирано устройство те са записвали всичките ми разговори — професионални и лични.

Тя пое чашата с вода, донесена от Пийбоди, без да вдигне очи.

— Заради контролиращата си позиция в „Секюркомп“, аз водя ежедневно многобройни разговори с техническия персонал, давам нареждания, получавам доклади. Имам навика да вкарвам собствените си доклади в компютъра с глас. Това ми помага да видя напредъка или някаква нужда от нова посока. Те са научили всичко за проектите ми и за тези, на които съм помагала, след като са поставили това нещо в мен. Те двамата са ме изсмукали напълно. И са го правели всеки ден, всеки ден.

Тя вдигна поглед към Рурк.

— В края на краищата се оказва, че съм те предала.

— Не си. — Тонът на Каро бе груб и нетърпелив. — Ти си била предадена и това е съвсем различно нещо. Но да изпитваш самосъжаление не е продуктивно. Никой не те обвинява, а да се обвиняваш сама е удоволствие, което не можеш да си позволиш в момента.

— За бога, имам право на малко време за размишление, след като съм била технологично изнасилена.

— Размишлявай по-късно. Как ще го отстраним? — попита Каро Рурк, след което срещна погледа на Ив. — Или няма да го правим?

— Мина ми през ума да го оставим на мястото му. Това е една възможност, но бих предпочела да го извадим. Бих предпочела, ако все още подслушват, да разберат, че сме ги пипнали. Така може по-бързо да ги извадим на светло.

— Те убиха Блеър и Фелисити и натопиха мен. Защо?

— Бих казала, защото беше неудобна. Колкото до убийството, все още не знам. Може би е била ООО, може би другата страна. Но и в двата случая са знаели как да влязат, как да повредят данните и как да те накарат да се появиш на нужното място. Всичко това е отнело известно време и планиране. Бисел или Кейд, а може би и двамата са били определени за ликвидиране. Когато разбере защо, мога да продължа да работя оттам.

— Устройството може да се отстрани тук. В къщата има човек с медицинско образование — обясни Рурк.

— Извади го. — Рива потърка с длан шията си отзад. — Искам да го видя.

— Организирай го — нареди Ив на Рурк. — Рива, не можеш да обсъждаш нищо по темата извън тези стени. Дори с адвокатите си. Не още. Но искам да се свържеш с някой от Сикрет сървис или от екипа на Фостър, когото сметнеш за най-подходящ. Искам да ми уредят среща с някой от ООО, достатъчно гаден, за да знае за Бисел и Кейд. Нямам време за губене с някой канцеларски робот. Трябва ми някоя истинска клечка.

— Ще се свържа.

— Добре. Ще оставя електрониката на хората, които знаят какво да правят с нея. — Тя изрече тези думи, гледайки към Рурк. — А аз отивам да свърша малко полицейска работа... ако отворите отново това място.

— Компютър, край на заключването. Възстанови нормалните операции.

Разбрано.

— Ще дойда след няколко секунди — заяви Рурк на Рива и Каро, след което ги остави сами, за да излезе с Ив.

— Пийбоди, виж как се справят момчетата от Отдел „Електронна обработка на информацията“. Аз ще те настигна.

— Разбира се.

Ив се насочи към собствения си кабинет, вместо към този на Рурк и пъкна ръце в джобовете.

— Мислех, че си й казал всичко за аспекта ООО и за заключенията относно Бисел и Кейд.

— Съзнавам това и разбирам, че си имала причина да го предположиш.

— Предположението се основаваше на бързината, с която ти опънах нервите.

— Разбрано.

— Все още съм ядосана и в лошо настроение.

— Добре, и с мен е същото, така че си имаш компания.

— Все още мога да поискам да вдигна скандал по-късно.

— Ще ти дам писмено разрешение.

Тя пристъпи към него и все така с ръце в джобовете го целуна силно по устата.

— До скоро — сбогува се Ив и излезе навън.

Тъй като не разбираше какво прави електронния отдел в домашната лаборатория на Рурк, тя дръпна настрана Пийбоди и й възложи задачата да открие и се свърже с Картър Бисел. Самата тя измоли кратка консултация с доктор Майра.

— Твоята секретарка започва да ме мрази — отбеляза Ив.

— Не, тя просто е много стриктна в спазването на графика с приемните часове. — Майра програмира обичайния си чай и посочи към сините си кресла във формата на лъжица.

Днес е избрала червения цвят. Не съвсем червен, помисли Ив. Сигурно имаше име за този цвят, който приличаше на цвета на изсъхнали есенни листа. Тя носеше троен гердан от малки златни топчета в комплект с миниатюрни златни обеци.

Плетените й обувки бяха в абсолютно същия цвят като роклята. Ив никога не можа да разбере как жените постигат такъв синхрон или по-скоро защо си правят труда да го постигнат.

Но тоалетът отиваше на Майра. Всичко й отиваше. Днес тъмната й коса с нейните слънчеви отблясъци беше прибрана назад в някакъв вид сплетен кок на тила. Беше я оставила отново да расте.

Ив реши, че както и да се облича или сресва Майра, тя винаги ще изглежда безупречно — нещо съвсем различно от стандартната представа за експерт по профилите и полицейски психиатър.

— Предполагам, че искаше да ме видиш във връзка с Теста на истината на Рива Юинг този следобед. Както пожела, аз лично ще направя теста.

— Така е. Този разговор, всички разговори с Юинг и резултатите от теста са суперсекретни. Само за моите, твоите и очите на командир Уитни.

Майра отпи от чая си и присви устни.

— И какво налага такава секретност?

— Глобален шпионаж — отвърна Ив и ѝ разказа останалото.

— Ти ѝ вярваш. — Майра се изправи за друга чаша чай. — За това, че са я измамили и изобщо не е умишлено замесена в убийствата и в предпоставките, които може да са довели до тях.

— Така е. Очаквам ти да го потвърдиш.

— А ако резултатите противоречат на думите ѝ и на твоята вяра?

— Тогава тя ще се върне в кафеза, докато разбере причината за това.

Майра кимна.

— Тя се съгласи на ниво три. Труден процес, както знаеш от личен опит.

— Преминала съм през него, така че и тя ще се справи.

Майра кимна и не сваляше поглед от лицето на Ив.

— Ти я харесваш.

— Да, сигурно. Но това няма да ми попречи. И в двата случая.

— Убийствата са били много жестоки, много брутални. Човек не би очаквал такова нещо от една правителствена, макар и тайна организация.

— Не очаквам нищо от призраци.

Майра леко се усмихна.

— Не ги обичаш.

— Не. ООО има досие за баща ми.

Усмивката на Майра избледня.

— Предполагам, че това може да се очаква.

— Техен агент го е наблюдавал, както и стаите, в които бяхме в Далас.

Майра остави чашата настрана.

— Знаели са за теб? За това, което ти е било сторено, и не са се намесили?

— Знаели са, има го в досието. Както са знаели и какво направих, за да се измъкна. Почистили са след мен и са приключили нещата дотам. Така че не, не съм фен на ООО.

— Който е издал заповедта за ненамеса, когато благополучието на дете и самият му живот са били поставени на карта, трябва да бъде затворен като всеки, малтретирал малолетни. Това ме шокира. След всичко, което съм видяла, чула и знам, пак съм шокирана.

— Щом са могли да сторят това в Далас, значи са могли да причинят и всичко на Рива Юинг. Но този път няма да се измъкнат безнаказано.

— Ти ще обявиш публично историята с Рива Юинг.

— Дяволски вярно.

Ив се върна обратно в отдела за разследване на убийства, взе ескалатора, вместо асансьора, за да си даде повече време за обмисляне на следващите си стъпки. Все още се стряскаше, когато влезеше и завареше Пийбоди да седи зад бюро, а не в стъклена кабинка.

Тъй като партньорката ѝ говореше по комуникатора, Ив отиде направо в собствения си кабинет. Заклучи вратата, след което се качи на бюрото, за да достигне панела на тавана, зад който в момента криеше личния си запас от шоколад.

Нуждаеше се от нещо хубаво. Истински шоколад, силно кафе. Всичко на света щеше да бъде розово през тези десет минути, които отделяше за това лично и съвсем заслужено удоволствие.

Но вместо кутията ѝ с шоколад, там имаше само една-единствена празна опаковка.

— Кучи син! — Тя почти дръпна долу обвивката с намерението да я разкъса на парчета. Но се спря. — Ще се погрижим за това, ти, проклет крадец на шоколади.

Ив скочи долу и взе втория си полеви комплект. Отвори го и се качи отново на бюрото, за да свали обвивката с пинсети, след което я постави върху една стерилна повърхност на бюрото си.

— Искаш да си играем, значи ще си играем.

След секунди почукването на вратата ѝ предизвика изръмжаване.

— Далас? Лейтенант? Вратата ви е заключена.

— Знам, че проклетата врата е заключена. Аз я заключих.

— О! Имам информация за Картър Бисел.

Ив се изправи, ритна бюрото и отключи вратата.

— Заключи отново! — заповяда тя, след което отново седна зад бюрото с инструментите си.

— Разбира се. — Пийбоди сви рамене и заключи вратата. — Свързах се... какво правите?

— Какво, по дяволите, мислиш, че правя?

— Добре, изглежда, че сканирате обвивка от шоколад за пръстови отпечатъци.

— Значи сигурно това правя. Свързала си се с Картър Бисел?

— Не, аз... Далас, да не би някой шоколад да се е появил като доказателство в това разследване?

— Това е личен въпрос. Чиста е, копелето е внимавало. Но това не е краят. Разполагам и с други начини.

— Лейтенант, явно сте направила и сканиране за отпечатъци на част от тавана.

— Мислиш ли, че не съзнавам какво правя, детектив? Приличам ли ти на човек в амнезия?

— Не, изглеждате изключително вкисната.

— И отново способността ти за наблюдение е остра и прецизна. Поздравления. Майната ти. — Тя смачка опаковката и я хвърли. — Ще се оправя с това по-късно. И наистина ще се оправя. Картър Бисел. А къде ми е кафето?

— Уф, понеже се отказахте от услугите на помощник...

— О, недей. — Тя се отблъсна от бюрото и отиде с тежки стъпки до автоготвача.

— Просто чаках възможност да кажа това. Но вие знаете, че нямам нищо против да ви нося кафе. Понякога и вие можете да ми носите. Както сега, например, тъй като сте точно там.

Ив изпусна тежка въздишка и взе втора чаша кафе.

— Благодаря. Окей. Бисел... Картър. Опитах да се обадя в жилището му, но никой не отговори. Оставих съобщение на комуникатора му. После опитах в бара, където се води собственик, и хванах партньора му Дизел Мур. Мур вдигна страшна врява веднага,

щом споменах Бисел. Казва, че също иска да го открие и го нарече с няколко nelаскави имена. Съобщи ми, че Бисел го е оставил в безизходица преди месец и изчезнал с парите. Мур твърди, че се намира в ужасно финансово положение. Изчакал, уговаряйки сам себе си, че Бисел ще се върне с разумно обяснение, но това не се случило. И вчера повдигнал обвинение срещу партньора си.

— Ти удостовери ли това?

— Да. Местните власти търсят Бисел и нямат данни той да е напуснал острова. Може да е взел лодка или самолет, за да избяга. Те проверяват тези възможности, но не особено старателно. Духнал е само с две хиляди долара и част от тях му се полагат като партньорски дял. Освен това и преди му се е случвало да изчезва за кратки периоди без предупреждение или обяснение.

— Те проверили ли са жилището му?

— Да. Изглежда, че част от дрехите му може да липсват, както и някои лични вещи, но там няма признаци на борба, престъпление или подготовка за дълго пътуване.

— Преди месец Фелисити Кейд е пътувала до Ямайка. Чудя се за какво ли са си говорили тя и Картър Бисел?

— Може би е искала да вербува и него.

— Или може би е търсила още един жертвен агнец. Мисля, че пак трябва да огледаме сцената на местопрестъплението.

Комуникаторът на бюрото ѝ иззвъня и тя остави панела от тавана настрана.

— Далас.

„Съобщение, Далас, лейтенант Ив. Виж офицера на улица Уест Ейтийн 24. Смърт на единствена жертва, жена. Идентифицирана като Маккой, Клои.“

— Прието. Действам. Далас, край.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Облечена в надиплена розова нощница, с внимателно гримирано лице и сресана коса, тя се беше нагълтала с хапчета, после бе легнала на леглото сред планина от красиви възглавници и червено плюшено мече.

Миришеше на младост, на цветя и можеше погрешно да бъде взета за заспала, ако очите ѝ не бяха широко отворени с втренчен поглед, вече замъглен от смъртта.

Бележката лежеше на леглото до нея до върховете на пръстите на ръката ѝ, с единствен странен ред, написан с драматичен, разкривен почерк върху евтина, рециклирана хартия.

„Няма светлина, няма живот без него.“

Празното шишенце от хапчетата стоеше на нощното шкафче до чаша с хладка вода и една-единствена роза, лишена от всичките ѝ бодли.

Ив разглеждаше стаята и реши, че розата подхожда на розовата нощница и белите завеси, на поставените в рамки плакати на фантастични пейзажи и ливади. Стаята изглеждаше подредена, макар и прекалено женска, въпреки многобройните използвани хартиени кърпички, натрупани като сняг върху пода до леглото, останките от половин килограм разтопен сладолед „Греховен шоколад“ и половин бутилка бяло вино.

— Какво ти е впечатлението? — попита Ив Пийбоди.

— Изглежда, че си е устроила голям пир, изпълнен със самосъжаление. Вино и сладолед за утеха, океан от сълзи. Сигурно е използвала виното, за да се навие за хапчетата. Била е млада, глупава и театрална. Комбинацията я е довела до самоунищожение, защото е останала сама.

— Да, така изглежда. Откъде може да е взела хапчетата?

С ръка в ръкавица, Пийбоди вдигна шишенцето, за да разгледа зелената пластмаса без надписи.

— Това не е с рецепта. Черен пазар.

— Прилича ли ти на човек, който би имал връзки на черния пазар?

— Не. — И въпросът накара Пийбоди да се намръщи, изучавайки по-внимателно стаята и тялото. — Не, но има периферни дилъри, които обслужват колежите и артистичните кръгове. А тя се е движила и в двете среди.

— Така е, така е. Възможно е. Сигурно е действала бързо, но от кратката ни по-ранна среща аз бих я определила като импулсивен тип. И все пак...

Ив обиколи стаята, влезе в малката баня и оттам в тясната всекидневна с нейната мини кухня. Там имаше много финтифлюшки и още репродукции с романтична тематика по стените. В малката мивка нямаше чинии, нито разхвърляни дрехи наоколо. Нямаше други изхвърлени кърпички, освен в спалнята.

Тя забеляза, прокарвайки пръст по масата, че няма нито прашина.

— Мястото наистина е чисто. Странно е, че някой толкова потънал в мъката си се самоубива и в същото време почиства така щателно.

— Може винаги да си е било чисто.

— Възможно е — съгласи се Ив.

— Или може би е лъснала мястото точно както е направила със себе си, преди да се самоубие. Една от моите пралели натрапливо оправя леглото си всяка сутрин веднага след ставане, защото ако се гътне и умре, не иска някой да помисли, че е мърлява домакиня. Някои хора имат такива странности.

— Така, значи тя намира хапчетата, купува си розова роза. След това пристига вкъщи, почиства всичко и се издокарва. Седи плачеща на леглото, яде сладолед и пие вино. Пише бележката, после изгълтва хапчетата, ляга и умира. Може да е станало точно по този начин.

Пийбоди изду бузи.

— Но вие не мислите така и аз чувствам, че пропускам нещо наистина очевидно.

— Единственото очевидно нещо е едно мъртво двайсет и една годишно момиче. И на пръв поглед прилича на самоубийство, предизвикано от любовна мъка.

— Точно както убийството на Бисел и Кейд приличаше на мотивирано от ревност.

— Хайде сега, Пийбоди. — Ив пъкна палци в предните си джобове. — Да не искаш да кажеш?...

— Добре, тръгвам по тази линия на разсъждение, но ако това, както и двойното убийство, е удар на ООО или терористите, какъв е мотивът?

— Тя познаваше Бисел. Беше негова любовница.

— Да, но бе и отхвърлено дете. Ако е знаела нещо, свързано с работата на Бисел или с Код „червено“, нещо каквото и да е важно, аз ще си изям собствената лъскава и нова детективска значка.

— Склонна съм да се съглася, но може би някой друг не е мислил така. Или може би това е било просто почистване. Факт е, че съществува връзка между нея и Бисел, ето защо няма да третираме това като ясно самоубийство. Ще започнем с тялото, след което искам мястото да се претърси щателно. Как се казва жената, която я е открила?

— Дийна Хорнбок, съседка от отсрещното жилище.

— Проучи я. Искам да знам всичко за нея, преди да я разпитам. Нека полицаят да я държи в апартамента ѝ и да я контролира.

— Отбелязано.

— Свържи се с хората от „Местопрестъпление“ и с Морис. Искам той лично да работи по нея. И искам екипа от „Местопрестъпление“ да претърси това място до последната молекула.

Пийбоди се спря на вратата.

— Вие наистина не мислите, че тя се е самоубила.

— Ако го е направила, ще си изям собствената и вече не толкова лъскава лейтенантска значка. Да се хващаме за работа.

Нямаше следи от борба, нито доказателства за нападение или нараняване на тялото, които биха посочили употреба на сила. Но Ив и не очакваше да ги открие. Момичето бе умряло малко след три през нощта. Безболезнено, тихо. Безсмислено, помисли Ив.

Комуникаторите ѝ бяха настроени на работен режим, макар че бяха изключени малко след полунощ. Когато ги включи отново, Ив откри, че последното предаване е входящо — от Дийна от другата

страна на коридора в апартамент 2100 и съдържаше много сълзи и симпатия.

„Идвам, бе каза Дийна. Не трябва да си сама в такъв момент.“

Много сълзливи благодарности, след което връзката прекъсна.

Но информационното устройство не искаше да стартира. Можеше да се хване на бас, че е инфектирано. Какво би могла да има една глупава студентка по изкуствата в информационното си устройство, което да разтревожи ООО или технотерористите?

Когато приключи с целия оглед на тялото и банята, тя се премести във всекидневната, където Пийбоди работеше с екипа.

— Прибират я в найлонов чувал за транспортиране. Съмнителна смърт. Информирай ме накратко за Дийна Хорнбок.

— Студентка, неомъжена, дващсет и една годишна. И тя изучава театрално изкуство с профил сценичен дизайн. Порботила е доста над биографията си. Живее тук от година. Преди това е живяла в общежитието на „Сохо театрални студии“, където се е преместила от дома си в Сейнт Пол, обитаван от нея, майка ѝ и втория ѝ баща. Има един по-малък брат. Липсва криминално досие, само един инцидент с прекратени пълномощия като зонален отговорник по отдиha на осемнайсетгодишна възраст. Плаща си наема навреме. Говорих с хазяина.

— Добре.

— Маккой също не дължи наем, въпреки че е плащала непосредствено преди последната дата. Платила го е вчера по електронен път в шестнайсет часа, трийсет и три минути.

— Да? Наистина е акуратно да платиш месечния си наем, когато планираш да се самоубиеш. Да видим какво ще каже приятелката ѝ.

Дийна Хорнбок беше потресена, но сдържана, седеше на плюшено червено кресло и отпиваше непрекъснато от бутилка с вода. Тя бе слаба, забележителна черна жена с огромни кехлибарени очи и малка татуировка с чифт червени крилца върху лявото слепоочие.

— Госпожице Хорнбок, аз съм лейтенант Далас, а това е детектив Пийбоди. Трябва да ви зададем няколко въпроса.

— Разбирам. Наистина ще се опитам да помогна. Не знаех какво да направя. Наистина не знаех и затова изтичах навън и започнах да викам някой да се обади на полицията. Предполагам, че някой го е

направил. Просто седях във в коридора, докато пристигна офицер Нали.

— Как влязохте в апартамента на Клои?

— О, аз имам ключ. Тя също има ключ от моя апартамент. Всяка една от нас спокойно влизаше в апартамента на другата. Трябва ли да ви го дам? Ключът?

— Ще ви бъда благодарна. Ще го вземем, преди да тръгнем. Защо не ми разкажете какво се случи?

— Добре. — Тя пое дълбоко въздух, изпусна го и се почеса по лицето. — Та, така. Върнах се от лекции и реших да видя какво прави тя. Беше толкова разстроена от смъртта на Блеър. Направо съсипана, нали разбирате? — Дийна въздъхна дълбоко. — Просто влязох направо вътре. Когато я оставих предишната вечер, обещах да намина този следобед, затова не си направих труда да почукам или нещо подобно. Просто влязох вътре и извиках, че съм пристигнала.

— Вратата заключена ли беше?

— Да. Когато тя не отговори, аз влязох в спалнята. Щях да се опитам да я уговоря да излезем или поне да отидем в моя апартамент. Да я развеселя. Боже! — Тя разтри с едната ръка разкошните си очи и пое няколко дълбоки глътки въздух.

— Трудно е да го кажа — успя накрая да промълви. — Отново е пред очите ми.

— Разбирам.

— Влязох вътре. Видях я на леглото. Отначало не разбрах, просто не ми мина през ума... Казах нещо като: „О, стига, Кло.“ Казах нещо подобно... — Гласът ѝ започна да прекъсва. — „Исусе, стига, Кло.“ Малко нетърпеливо, предполагам, защото всичко бе толкова... изкуствено и драматично. Бях ѝ малко ядосана, докато се приближавах към леглото. И тогава...

— Не бързайте — прошепна Ив, когато Дийна отпи една безкрайна глътка от бутилката с вода.

— Очите ѝ бяха отворени. Втренчени и отворени, а аз все още не разбирах. В продължение на секунда не можах да схвана. Сякаш част от мозъка ми бе изключена. Виждала съм мъртвец преди. Прабаба ми. — Дийна избърса една сълза. — Тя живя с нас известно време и една нощ почина в съня си. Аз я намерих на сутринта, така че съм виждала мъртвец и преди. Но не е същото, когато си млад и не го очакваш.

Ив помисли, че никога не е същото.

— Вие докоснахте ли я, или нещо подобно?

— Мисля, че я докоснах по рамото или по ръката. Мисля, че протегнах ръка да я пипна, защото не разбирах как може да е мъртва. Но тя бе студена. Боже, кожата ѝ беше студена и аз разбрах. Тогава изтичах навън и започнах да викам.

— Седнала сте в коридора и сте останала там до идването на офицер Нали.

— Да, точно така.

— Вие или някой друг да е влизал в апартамента преди идването на офицера?

— Не. Просто седях пред вратата ѝ и плачех. Някои хора излязоха от апартаментите си и ме попитаха какво става. Отговорих, че е мъртва. Казах, че Клои е мъртва, че се е самоубила.

— Добре. Разговаряла сте с нея снощи.

— Обадох ѝ се, когато се прибрах. Работя върху сценографията на една пиеса в Уест Енд. Знаех, че този период е много тежък за нея. Поговорихме малко, след което отидох да я видя. Останах до около единайсет. Имах лекция рано на другата сутрин, а тя каза, че ще си ляга. За да се спаси в съня — така се изрази. Тя изрича подобни неща, но не смятах, че възнамерява... — Дийна се пресегна, за да хване ръката на Ив.

— Офицер Далас. Никога нямаше да я оставя сама, ако бях разбрала какво искаше да каже. Никога нямаше да ѝ позволя да го стори.

— Вие не сте виновна. Била сте добра приятелка. — И защото виждаше как вината я измъчва, тя не поправи Дийна за своя чин. — Как беше апартаментът?

— Моля?

— Питам се в какво състояние се намираха стаите снощи, когато сте била там.

— О! Мисля, че беше много подредено. Клои обича реда. Отначало плачеше много и хвърляше различни неща.

— Имахте ли нещо за ядене или пиене?

— Пийнахме малко вино. Аз занесох една бутилка и изпихме може би половината.

— Сладолед?

— Сладолед ли? — Дийна премига с насълзени очи. — Не, не помислих за това. Но щеше да бъде хубаво, ако се бях сетила.

— Вие ли измихте чашите от виното?

— Чашите ли? Ах, не. Не се сетих. Бях уморена, а тя бе изтощена от плач. Просто оставихме всичко във всекидневната.

— А не в спалнята?

— Не, седяхме на пода във всекидневната. Само два часа. Може би ако бях останала с нея...

— Искам да ви помоля да погледнете тази бележка. — Ив извади розовия лист от плика за доказателства. — Това ли е почеркът на Клои?

— Да. — Дийна затвори и стисна очи. — Да, едър и впечатляващ, това е Клои. Но тя грешеше. Имаше живот и без него. Винаги има още живот. И, за бога, това нямаше да доведе доникъде. Беше само фантазия.

— Срещала ли сте някога Блеър Бисел?

— Не. — Тя извади салфетка и издуха носа си. — Тя наистина го пазеше в тайна. Дори не знаех за него. Искам да кажа, знаех, че има някой и че този някой е женен, но тя не ми каза името му, нито нещо повече за него. Каза, че се е заклела да мълчи. С най-тържествена клетва. — Дийна леко се усмихна. — Съвсем в нейния стил е да каже: „Тържествено се заклев.“ Това и фактът, че разбираше как аз не гледам на него като на любовта на живота ѝ, както тя смяташе, обяснява защо не ми е разказвала много подробности за него. Не знаех името му, нито дали той бе човекът, за когото работеше на непълен работен ден в галерията, докато онова не се случи. Искам да кажа, след като жена му го уби и тя ми съобщи за това снощи.

— Значи никога не е идвал тук.

— Не, идвал е. Поне аз мисля, че е идвал. Ние с Клои си имахме сигнал. Ако някоя от нас беше заета с нещо и не искаше друга компания — ако ме разбирате правилно — ние закачвахме тази розова панделка върху дръжката на вратата. Идеята бе нейна. Доколкото знам — и съм доста сигурна, че в противен случай щях да разбера — през последните няколко месеца тя не се срещаше с никого, освен с художника. Розовата панделка се появяваше на вратата горе-долу веднъж седмично.

— Тя обикновено изключваше ли комуникаторите си, когато имаше гости?

— О, да. Такава беше Клои. Не искаше нищо от външния свят да нарушава атмосферата.

— Да сте чула или видяла нещо, след като я оставихте снощи?

— Веднага си легнах. Бях изпила две чаши вино, пък и цялата тази емоционална атмосфера. Бях грохнала от умора. Не чух нищо, докато алармата не ме изстреля от леглото в шест и половина тази сутрин.

— В колко часа излизате за лекции?

— Около седем и четвърт. Горедолу.

— Забелязахте ли нещо тогава?

— Не, нищо. Помислих да изтичам и да погледна Клои, но прецених, че ще бъде... — Гласът ѝ отново затрепери. — Помислих, че ще спи... а аз и без това бързах, така че излязох и отидох на лекции.

— Разбирам, че не ви е лесно и ви благодаря за отговорите на всички въпроси. — Тя започна да се надига, после седна отново, сякаш току-що си спомни нещо. — О, когато преглеждах съобщенията на комуникатора, забелязах едно колие, което тя носеше, докато разговаряше с вас. Сърце на верижка, мисля. Красиво. Играеше си с него, докато разговаряше.

— Медальонът ли? Мисля, че художникът ѝ го подари преди два месеца. Тя никога не го сваляше. Беше много сантиментална.

— Върху тялото нямаше медальон — отбеляза Пийбоди, когато се върнаха обратно в апартамента на Клои.

— Не.

— И никакъв медальон не бе намерен в жилището.

— Вярно е.

— Значи е вероятно този, който я е убил или накарал да се самоубие, да е взел медальона.

— Той липсва с абсолютна сигурност. Хората слагат разни неща в медальоните, нали?

— Разбира се — снимки, кичури коса, проби ДНК.

— Ако Бисел ѝ го е дал, възможно е в него да е имало нещо повече от романтичен спомен.

— Ще трябва ли да си изям лъскавата нова значка?

Ив поклати глава.

— Това не означава, че тя е знаела какво притежава. Но се хващам на бас, че е загинала заради него и заради съдържанието на информационното устройство.

Пийбоди се замисли и огледа всекидневната.

— Тя е изчистила и подредила... или някой друг го е направил. Не разбирам защо някой би измил чашите за вино на съседката си или би почистил жилището. Ако го е направила тя, имала е причина. Очаквала ли е някого? Това означава, че сигурно са ѝ се обадили, но няма никакъв запис на нито един от комуникаторите.

— Няма запис, който се показва. Информационното устройство не работи. Възможно е някой да ѝ е изпратил имейл.

— Значи трябва екипът на Отдел „Електронна обработка на информацията“ да прегледа по-внимателно устройството и комуникаторите.

— Добро предложение.

— Сградата разполага с елементарна охрана, но те трябва да прегледат записите от предишната вечер, както и за обаждане на номера за спешни случаи 911.

— Аз ще го уредя.

— Можем да осъществим всички тези контакти, докато зареждаме телата си с храна. В края на краищата, вие пропуснахте шоколадовата си пауза.

— Не ми напомняй. — Не беше необходимо да вдига поглед, за да разбере, че устните върху лицето на Пийбоди започват да се свиват. — Добре, ще ядем. И без това трябва да премисля някои неща.

Ив не би могла да каже защо реши, че в „Синята катерица“ ще намери нещо, подобно на храна. Цялото меню бе пълно с такива названия, които нямаха и далечна прилика с храната. Може би имаше нужда да се докосне с нещо до предишния си живот или да се потопи в спомените за това как седи до някоя от лепкавите маси, полуосветена от някой Зомби, докато Мейвис подскача на сцената и крещи своите песни.

Или може би, помисли тя, докато разглеждаше соевия бургер в чинията си, просто искаше да умре.

— Няма да ям това — измърмори Ив и все пак отхапа от бургера. — Нищо от него не идва от естествената вселена.

— Разглезила сте се. — Пийбоди се трудеше с видимо удоволствие върху пилешкото и чипса. — Месо от истински крави, истинско кафе, кокоши яйца и всичко останало.

Ив се намръщи и отхапа отново от бургера. Сега вече можеше да каже защо избра „Катерицата“. Искаше да докаже на себе си, че не е разглезена.

— Има една, която си пийва от кафето на автоготвача в офиса ми винаги, когато ѝ скимне.

— Разбира се, това е първата степен от правилото за раздяла. — Пийбоди размаха парче чипс, който имаше някаква далечна прилика с цвета на морков. — Аз се разглезвам от връзката си с вас. Или може би става дума за втора степен, защото Рурк ви изпраща кафето. Значи вие сте първа степен. Но тъй като сте омъжена...

— Млъкни и яж.

Очевидно е, помисли Ив, че понеже яде мистериозната субстанция, набедена да бъде заместител на месо, плесната между две тухли от някакъв вид хлебен сурогат, тя не е разглезена.

Човек свиква с навиците си, това е всичко. И понеже Рурк настояваше за говеждо месо и други естествени хранителни продукти, тя бе свикнала с тях. И сега дори не забеляза разликата. Храната просто я имаше, подобно на стол или картина на стената, която дори не поглеждаше...

Защото беше ежедневие. Тя извади комуникатора си.

— Фийни — Лицето му изпълни нейния екран. — Дано връзката е добра.

Ив забеляза, че косата му, колкото и да я подкъсяваше, стърчеше на всички страни като таралеж. Тя заключи, че с каквото и да се занимава той, работата му не спори.

— Трябваш ми, за да отведа цивилния и магическите му пръсти до Куинс. За да разглоби тези скулптури.

— Искаш да разглобим скулптурите ли? Все още не си открил очи и уши в къщата, нали?

— Накарах две момчета да я проверят отново.

— Изкарай ги навън, а вие с Рурк влизайте вътре. Скулптурите, Фийни. Тя не би се сетила за скулптурите. Рива не би ги проверила, защото той ги докара. Изобщо не би се сетила за тях, а те са твърде вероятно място. Разглобете ги.

— Добре, добре. Малко разнообразие ще ми се отрази добре.

— Накарай Рурк да говори с нея, за да разбере дали е работила на някое определено място у дома си, освен в офиса. Или дали е разговаряла с него или с някой друг за „Секюркомп“. Когато локализираш тези места, концентрирай се върху произведенията на изкуството — доколкото ги има — в този сектор.

— Разбрах. Ще оставя Макнаб да поработи върху тази подробност тук. Момчето е достатъчно младо и малко разочарование няма да го убие.

Ив прибра комуникатора.

— Приключвай с това — нареди тя, кимвайки към чинията на Пийбоди. — Връщаме се във Флатайрън, за да разглобим недовършените творби на Бисел.

— Държете се така, защото казах, че сте разглежена, нали?

— Никога не знаеш от какво ще ти кипне, нали? Аз мисля за друго. Клои няма нищо от произведенията на Бисел в апартамента си. Не би ли помислила, че може да го е изнудила да ѝ подари нещо? Някой малък екземпляр от работата на любовника ѝ? Тя е влюбена в него или поне така смята, тя изучава изкуство, работи в неговата галерия, но не притежава образец от неговия гений.

— И мислиш, че този образец е последвал нейния медальон.

— По пътя ще се свържем с Дийна и ще разберем.

Ив стоеше в ателието с ръце на хълбоците, докато разглеждаше сложните извивки и плетеници от метали, образуващи скулптурите.

— Добре, заблудих се. Разглобяването ще изисква специални инструменти. Имаме ги тук, но използването им е друга работа.

— Аз всъщност знам как да използвам някои от тях.

— Защо това не ме изненадва? — Ив обиколи най-високата от скулптурите. — Работата е там, че ако ги разрежем, разтопим или просто взривим, ще повредим или унищожим устройството. Ако

наистина има устройство. И ще ни трябва помощта на електронния отдел или някой от онези удобни скенери, за да проверим.

— Екипът ги провери.

— Басирам се, че стандартната проверка не ги открива. Както и по-щателната. Виж, пълната проверка е друго нещо. Този тип е продавал тия боклуци по целия свят. В корпорации, частни резиденции и дори в правителствени сгради.

— И ако имат подслушвателни устройства, това е доста коварен начин за снабдяване с информация.

— Ммм. — Ив продължи да обикаля, разглеждайки. — Не мисля, че те са хабили неговия талант. Според мен има смисъл. Логично е. Басирам се, че би им харесало да поставят една от скулптурите в някоя от компаниите на Рурк. Но за беда той не харесваше работата на Бисел и дори влиянието на Рива не помогна. Но това вече няма особено значение, тъй като те й сложиха бръмбар.

— Може да прозвучи параноично, но мислиш ли, че сега някой ни наблюдава?

— Може би. — И Ив широко се усмихна за всеки случай. По дяволите сигурността, заключването и тихата работа. Тя се надяваше да гледат. Беше време за ръкопашен бой. — Ако ни наблюдават, ще е по-добре да се покажат и да играят на открито. Освен ако не са хленчеци страхливци плюс копелета убийци и перверзни воайори. Аз ще разглобя тези. Затваряме етажа, докато го направя. Така че по-добре да гледат внимателно, докато още имат възможност.

Тя повика асансьора и влезе вътре.

— Пийбоди, не ми харесва, че Картър Бисел е в неизвестност. Искам да го намерят.

— Ще сригам местните.

— Направи го. Лично.

— А?

— Отиди там, говори с местните полицейски власти, разпитай партньора му и всички, които го познават. Осигури ни профил за брата. Има причина, поради която Фелисити се е срещнала с него. Искам да знам тази причина.

— Да замина за Ямайка? — Гласът на Пийбоди се покачи с три октави. — Заминавам за Ямайка?

— Една от нас трябва да остане и да работи оттук. Можеш да получиш тази информация там максимум за четирийсет и осем часа. Не искам да скачаш гола над вълните.

— А мога ли да скачам над вълните с подходящ бански костюм... в продължение на един час, да кажем.

Ив трябваше да употреби значителни усилия, за да не затреперят устните ѝ.

— Не искам да чувам нищо подобно. Особено след като изпращам Макнаб с теб.

— О, боже мой. Сънувам най-хубавия сън.

Добре, може би не успя напълно да потисне усмивката си.

— Можеш да тръгнеш веднага, щом Фийни го освободи. Това не е островна ваканция.

— Съвсем не. Но сигурно ще мога да изпия едно питие в кокосова черупка — в съответствие с обстоятелствата, лейтенант — тъй като ще разпитвам собственика на тики бар.

— Те ще те наблюдават. — Усмивката на Пийбоди изчезна след думите на Ив. — Който е отговорен за цялата тази работа ще разбере, когато се качваш на самолета и когато той отлети. Ще знаят хотела ти, какво ядеш на вечеря и какво имаш в кокосовата черупка. Помни това и бъди нащрек.

— Изпращате Макнаб с мен, за да ми пази гърба.

— За да си пазите гърбовете един на друг. Не очаквам някой да ви нападне, но не очаквах и някой да нападне Клои Маккой.

— Никой не би могъл, Далас.

— Това винаги може да се очаква. — Очите на Ив бяха студени и безизразни, когато излезе от асансьора във фойето и се обърна, за да освободи асансьора. — И ако предполагах такава възможност, тя нямаше да е мъртва.

Ив отпрати Пийбоди да приготвя багажа си и отиде в моргата. Когато пристъпи вътре, Морис точно обличаше защитния си костюм.

Той имаше приятен златен загар, а три цветни топчета се клатушкаха от плитка на слепоочието му. Това ѝ напомни, че току-що се бе завърнал от почивка.

— Приятно е да те видя отново в окопите — поздравя Ив.

— Завръщането ми няма да е пълно без посещение от любимото ми ченге по убийствата. Ти ми изпрати три трупа за точно толкова дни. Това е голямо постижение дори за теб.

— Да поговорим за новия.

— Не съм стигнал още до нея. Даже моите възможности са ограничени. Изпратила си я с най-висок приоритет. И понеже става дума за теб, предполагам, че бедното младо същество наистина е с предимство. Съмнителна смърт. — Той погледна надолу към Клои. — Но за мен смъртта е винаги подозрителна. Повикаха те за евентуално самоубийство?

— Да, но аз не налапвам тази въдица.

— Няма следи от насилие. — Той оправи очилата си и се наведе ниско долу. Ив чакаше, докато Морис изследваше с очите и шублера си тялото, след което разгледа резултатите и образа върху своя екран. — Няма прободни рани, нито от удари. Тя ли е писала бележката?

— Да, доколкото успях да разбера.

— И е била сама в апартамента си. В леглото?

— Да. Дисковете на охраната не показаха никой друг, освен живущите, да влиза в сградата. Няма отделна охрана на всеки етаж.

— Добре, аз ще я отворя и ще видим това, което ще видим. Искаш ли да ми кажеш какво търсиш?

— Искам да разбера какво е погълнала или какво са й дали да погълне. Количеството, силата и времето му на действие. И искам бързо да го науча.

— Това мога да направя.

— Какво ще кажеш за токсикологичните данни от другите две тела. Бисел и Кейд?

— Момент. — Той отиде до своя информационен център и извика файловете. — Току-що са пристигнали. Изглежда, че и двамата са си позволили по около сто милилитра шампанско — френско, превъзходна реколта. Последното им хранене е било три часа преди смъртта... много изискано. Черен хайвер, пушена съомга, сирене бри, ягоди. В тялото на жената няма забранени или други химически субстанции. Слаби следи от афродизиак при мъжа.

— Правили ли са секс?

— Със сигурност са правили. Поне са загинали във весело и удовлетворено състояние на духа.

— Потвърдено ли е оръжието на убийството?

— Да. Кухненски нож с назъбено острие. Намереният на местопрестъплението съответства на нанесените рани.

— Шоков удар и намушкване.

— В този ред — съгласи се той. — Няма рани по крайниците при самозащита. Малко кожа под ноктите на жената, която е от другата жертва. Заключение — малко страстно драскане, много слабо, по време на любовните конвулсии. Правили са секс и по следите от електрошоковата палка може да се предположи, че са го правили повторно, когато са били извадени от строя. Някой им е бил много ядосан.

— Сигурно. — Тя погледна назад към Клои, просната върху каменната маса — бяла, гола и студена. — Някои хора биха помислили, че се е отървала лесно.

— Но ние знаем, че не е така. Ще имам грижата за нея.

— Можеш да ми се обадиш къщи веднага, щом получиш резултатите. Морис, ще кодираш двойно файловете на тези тримата, нали? И не позволявай на никой друг да работи с тях.

В очите му зад дебелиите стъкла проблесна интерес.

— Става все по-интересно.

— Да, фактически, аз ще се върна и ще взема данните, когато приключиш. Не ги изпращай.

— Сега съм направо заинтригуван. Защо да не ти ги донеса? По този начин ще можеш да ми предложиш малко от чудесното вино на Рурк, докато ми обясняваш нещата.

— Става.

Той успя да си купи време и пространство. Това беше важното. Нищо не вървеше точно по плана му, но поне можеше да мисли трезво. Можеше и щеше да запази главата си и да мисли трезво.

Мислеше трезво и при случая и с Клои Маккой, нали? Свърши работата както трябва.

Но полицията не вярваше на инсценировката. И в това нямаше смисъл. Никакъв проклет смисъл.

Не би могъл да им връчи по-симпатичен пакет, даже да го бе завързал с някаква проклета панделка.

Пот се стичаше по гърба му, докато обикаляше внимателно подобрите стаи, които засега бяха негов затвор и убежище. Не можеха да го свържат с убийствата и това бе най-важното. Това беше приоритет номер едно.

С останалото щеше да се оправи. Просто се нуждаеше от още време.

Значи всичко бе наред, засега всичко бе наред. Намираше се в безопасност. И щеше да открие начин да се измъкне.

Имаше малко пари — твърде малко в сравнение с обещаното, но все пак тази малка сума му осигуряваше известно пространство за дишане.

И независимо колко влудяващо беше всичко това, част от него бе много вълнуваща. Той беше звездата от собствения си филм, който създаваше по пътя си. Не беше това, за което го вземаха баламите, о не, в никакъв случай.

Той дръпна от цигарата с марихуана — една малка награда — и се почувства като господар на света.

Ще направи това, което трябва да направи, и ще бъде умен. Внимателен и умен.

Никой не знаеше къде се намира или че това е той.

Щеше да остави нещата такива.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк и Фийни съзерцаваха фигура, изработена от различни метали в градината на къщата в Куинс.

— Какво мислиш, че е това? — попита накрая Фийни.

— Мисля, че е женска фигура. Донякъде влечуго. Донякъде насекомо. Изглежда, че е направена от мед, месинг и стомана. Парчета желязо и може би ламарина.

— Какво внушава?

— Предполагам, че внушава как жената може да бъде потайна като змия, жестока като паяк или някоя друга подобна глупост. Вярвам, че не изразява ласкателство към женския пол и знам, че е грозна.

— Това го разбирам... че е грозна. — Фийни почеса брадичката си и после извади пликчето си със захаросани бадеми. След като извади шепа от тях, той предложи на Рурк.

И така, те дъвчеха ядки и разглеждаха скулптурата.

— И хората плащат луди пари за този боклук? — попита Фийни.

— Така е. Наистина го правят.

— Не го проумявам. Разбира се, нямам никаква представа от изкуство.

— Хмм. — Рурк обиколи скулптурата. — Понякога тези неща им говорят на емоционално или на интелектуално ниво. Въздействат им по някакъв начин. Това се получава, когато производението е открило подходящ дом. В други случаи, и те са по-чести, парите се харчат само защото купувачът чувства, че производението би трябвало да му говори нещо и е твърде видиотен, горд или уплашен да признае, че току-що закупената творба не говори нищо на никого, защото всъщност е оскърбително парче боклук.

Фийни присви устни и кимна.

— Аз харесвам картини, които приличат на това, което възпроизвеждат. Сграда, дърво, купа с шибани плодове. Колкото до това тук, мисля, че и внукът ми би могъл да го сглоби.

— Странно е, но смятам, че са необходими доста умения, талант и визия, макар и необичайни, за да се сътвори нещо подобно.

— Ти го казваш. — Фийни сви рамене, но изобщо не бе убеден.

— Изкусен начин за скриване на наблюдателни устройства, ако изобщо ги има.

— Далас мисли така.

— И тя общо взето си знае работата. — Рурк включи дистанционния скенер, който той и Фийни бяха настроили. — Искаш ли ти да го провериш или аз да го направя?

— Инструментът е твой. — Фийни прочисти гърлото си. — Да, както ти каза, тя си знае работата. Точно сега е малко нервна.

— Така ли?

— Остави това нещо за минутка.

Рурк вдигна вежди, но се съгласи.

— Личен разговор ли ще водим?

— Да. — И на Фийни това никак не му допадаше. — Казах, че точно сега Далас е малко нервна. Заради онова, което евентуално можеш да направиш.

Рурк продължи да нагласява скенера.

— Във връзка с какво?

— Във връзка с досието на баща ѝ и това, което гадовете от ООО са оставили да ѝ се случи тогава в Далас.

Сега Рурк вдигна поглед и видя, че лицето на Фийни е напрегнато. Гняв и смущение, помисли той.

— Тя е разговаряла с теб?

— Известно време въртеше и сучеше около темата. Не знаеше колко съм осведомен по въпроса и не ѝ се говореше много. И аз не изгарях от желание да участвам в такъв разговор с нея. И понеже тя се чувстваше по същия начин, не се наложи да ѝ казвам, че знам от теб.

— Вие двамата ме изумявате — измърмори Рурк. — Знаеш какво ѝ се е случило и тя инстинктивно го е разбрала. Но и двамата не можете да изречете думите един пред друг. Ти не можеш да ги произнесеш, макар че си ѝ баща повече, отколкото онзи сатанински син някога е бил.

Фийни отпусна рамене и се втрени в грозотията, приличаща на клекнала жаба, отдалечена на няколко крачки разстояние от тях.

— Може би това е причината, но то не е важно. Щом тя се притеснява, че ще тръгнеш да преследваш някакъв проклет призрак, значи наистина е силно разтревожена. И няма да оправиш нищо, ако я плашиш по такъв начин.

Рурк нагласи скенера да анализира размерите, теглото и химическия състав на скулптурата.

— Не те чувам да казваш, че ще сбъркам, ако го преследвам. Нито че той или началниците му не заслужават да платят за бездействието си, докато едно дете е било изнасилвано, бито и малтретирано.

— Не, няма да кажа такова нещо. — Фийни стисна здраво устни и после срещна погледа на Рурк. — Първо, това ще бъде една шибана лъжа от ония, които могат да ми изгорят езика, защото една част от мен умира от желание да ти помогне.

Фийни прибра обратно пликчето в увисналия си джоб, след което ритна основата на скулптурата. Жестът бе толкова характерен за Ив, че Рурк усети как устата му се разтегли в усмивка.

— И второ?

— Второ, на теб няма да ти пука дали е правилно или не. А за Далас ти пука. Интересуват те чувствата ѝ и какво иска от теб. — Той се изчерви, докато говореше, и бузите му порозовяха от смущение. — Не искам да навлизам в цялата тази работа. Това ме кара да се чувствам като задник. Но казвам, че би трябвало да помислиш доста сериозно какво можеш да ѝ причиниш, преди да предприемеш каквото и да било.

— Мисля съвсем сериозно по въпроса.

— Добре. Нека тогава просто да продължим.

Въпреки че беше едновременно трогнат и развеселен, Рурк кимна.

— Продължаваме тогава. — Той включи скенера и после разгледа резултата от сканирането. — Получавам очакваните метали, разтворители, полировъчни пасти и лакове. И това при използването на най-голямата мощност, която корпорациите и правителствените агенции биха употребили във високорискови или чувствителни райони.

— Сега го пусни отново. Да видим какво ще направи с камбаните и свирките, които му добавихме.

— По-добре се дръпни настрана — предупреди го Рурк. — Лъчът може да гори дрехи и плът.

Фийни се отдръпна от скулптурата и после реши, че най-доброто място ще е зад скенера.

Червеният лъч се стрелна с бръмчене на насекомо. Когато удари метала, цялата скулптура започна да трепти.

— Дявол да го вземе! Ако сме го направили твърде мощен, може да превърне този боклук в локва.

— Не е толкова мощен — измърмори Рурк. — Няколко връзки може да омекнат, но нещо друго... — И той го увеличи още, засилвайки скоростта, така че лъчът сканираше скулптурата по-бързо от планираното. Даже зад устройството, той почувства топлината, миризмата и електрическото бръмчене във въздуха.

Когато Рурк изключи уреда, Фийни шумно издиша.

— Това се казва кучи син! Ама че кучи син! Аз ще направя следващото сканиране.

— Може да е по-умно да носиш предпазни очила следващия път. — Рурк премига. — Виждам точки пред очите си. — Но той се усмихваше, както и Фийни. — Добра скорост, нали?

— Добре си го нагласил. И погледни тук. — Фийни тупна Рурк по гърба, когато той се наведе да прочете резултата. — Виждам чипове, фиброоптика и малко проклет силикон.

— Бръмбари.

Фийни се изправи и сви пръсти в юмруци.

— Бръмбари. Браво на момичето!

Когато Ив влезе в кабинета си, тя не се изненада особено, че вижда на стола си за посетители телевизионната репортерка Надин Фарст грижливо да си слага червило.

Тя премига с дълги копринени ресници над котешките си очи и изкриви прясно оцветената си уста в усмивка.

— Сладости — изчурулика Надин и посочи към малкия плик върху бюрото на Ив. — Отделих шест за теб, преди да подкупя твоите мъже.

Ив бръкна в кутията и извади един шоколад.

— Вътре има вафла с овесена каша. Не виждам причина за присъствието на овесената каша, особено в сладки неща.

— Така е отбелязано. Защо не ми ги върнеш? Тогава няма да засягат твоята чувствителност.

Ив измъкна кръглата вафла и я подаде, а после затвори вратата на кабинета си. Затворената врата накара Надин да повдигне безупречните арки на веждите си, преди да отхапе от десерта.

— Правиш го, за да ме скастриш, че съм нахлула в кабинета ти ли, или за да си разменим някакви женски тайни?

— Нямам никакви пикантни тайни.

— Ти си омъжена за Рурк. Би трябвало да имаш най-пикантните тайни на или извън планетата.

Ив седна и вдигна крака върху бюрото.

— Разказвала ли съм ти някога какво може да причини той на женското тяло само с върха на пръста си?

Надин се наведе напред.

— Не.

— Добре. Само исках да се уверя.

— Кучка — изруга Надин със смях. — Сега за двойното убийство и за Рива Юинг.

— Обвиненията срещу Юинг ще бъдат оттеглени.

— Оттеглени. — Надин едва не падна от стола. — Нека си взема камерата и да направим репортаж. Ще ми отнеме по-малко от...

— Седни, Надин.

— Далас, Юинг е страхотна история. Бившата американска героиня, станала лоша... а какво ще кажеш да бъде оправдана? Добави красивия художник и разкошната дама от хайлайфа, секса, страстта.

— Става дума за нещо по-голямо от Юинг и то няма връзка със секса и страстта.

Надин седна отново.

— Какво може да бъде по-голямо от това?

— Ще ти разкажа какво можеш и какво не можеш да излъчиш.

Физиономията на Надин се изостри като бръснач.

— Почакай само минутка.

— Или няма да ти разкажа нищо.

— Ти знаеш, Далас, че все един ден ще ми се довериш, за да знам какво мога да излъча и какво не.

— Ако не ти се доверявах, ти и твоите сладости нямаше да сте тук. — Тя се изправи, докато говореше и взе скенера, с който я бе снабдил Отдел „Електронна обработка на информацията“ — подобрен от Рурк и Фийни — за да провери да не би да има някакво ново подслушвателно устройство в кабинета.

— Какво правиш с това?

— Просто анализирам. Но както казах — продължи тя, когато се увери, че стаята е чиста, — фактически, ако ти не седеше тук, разкрасявайки красивото си лице, когато влязох, аз щях да те потърся. Имам причини да желая част от историята да стане обществено достояние, Надин.

— Слушам те.

Ив поклати глава.

— Налага се да изтрия всяка дума от историята и продълженията ѝ, преди да излезеш с тях. Искам да ми обещаеш това. Вярвам на думата ти, но трябва да ми обещаеш. Трябва да го кажеш.

Надин я сърбяха пръстите да извади диктофона си, но съумя да си наложи самоконтрол и ги сви в дланта си.

— Трябва да касае за нещо голямо. Имаш думата ми.

— Бисел и Кейд са били от ООО.

— Ти ме будалкаш.

— Тази информация идва от неназован източник и е направо златна. Бракът на Бисел с Юинг е бил част от операция без нейното знание и съгласие. Тя е била използвана и натопена за убийството на Бисел и Кейд с цел прикриване на операцията и може би нещо повече.

— За нещо толкова интересно от неназован източник, златен или не, аз се нуждаю от солидни факти.

— Аз ще ти ги изложа. Без записи — предупреди тя и порови в чекмеджетата на бюрото си, докато изрови тънък бележник от рециклирана хартия и стар молив. — Напиши го тук и го дръж заедно с всички дискове със стенограми от бележките ти на сигурно място, докато ти се разреши да го излъчиш.

Надин направи няколко пробни драсканици с молива.

— Да видим колко от стенографията, на която майка ми насила ме научи, все още е в главата ми. Давай.

Това отне час, след което Надин изхвърча от офиса, за да се заключи в кабинета си в Канал 75 и да напише историята. Когато

първоначалната информация, разрешена от нея, бъде разпространена, тя щеше да избухне като бомба, помисли Ив. Заслужаваше си да избухне. Животът на невинни хора, отнет или съсипан в името на какво? На глобалната сигурност? На секси природата на шпионажа?

Тези неща не бяха важни, не и когато този невинен отнет живот я гледаше в очите.

Ив приключи по-голямата част от неприятната работа, която обикновено прехвърляше на Пийбоди. Трябваше да признае, че бе удобно да има помощник през последната година. В дългосрочна перспектива щеше да направи услуга с това на Пийбоди.

Тя провери колко е часът и реши да приключва. Можеше да свърши значително повече работа вкъщи. Тя излезе навън с останалите сладки неща, сложени на безопасно място в джоба на сакото ѝ.

Ив се намъкна в претъпкания асансьор, което ѝ напомни защо рядко си тръгваше при смяната на дежурните. Преди да се затвори вратата, една ръка се промъкна, отваряйки я отново — последваха вайкания и зловни проклетия от страна на пътуващите.

— Винаги има място за още един. — Детектив Бакстър си проби път навътре. — Ти никога не се обаждаш и никога не пишеш — обърна се той към Ив.

— Щом можеш да си тръгваш на минутата в края на работния ден, значи сигурно нямаш достатъчно работа с документи.

— Имам си стажант. — Той се ухили. — Трухарт харесва канцеларската работа и това е полезно за него.

Тъй като тя мислеше същото за Пийбоди, беше ѝ трудно да спори.

— Имаме удушване с ръце в Ист Сайд — съобщи ѝ той. — Трупът е имал достатъчно пари, за да спре с тях стадо диви коне.

— Конете на стада ли са или на глутници?

— Не знам точно, но мисля, че на стада. Както и да е, тя имала гаден характер, страшна злоба и дузина наследници, които са щастливи да я видят мъртва. Оставям Трухарт да води разследването.

— Той готов ли е за това?

— Моментът е подходящ да разберем. Ще го наблюдавам отблизо. Казах му, че според мен икономът го е направил, а той само кимна страшно сериозен и отвърна, че ще работи върху една от възможностите. Исусе, той е сладко дете.

Ченгетата излитаха навън като тапи от всяко ниво. Когато асансьорът стигна гаража, почти нямаше въздух.

— Чух, че се е наложило да освободиш главния заподозрян в двойното убийство. Сигурно е неприятно.

— Неприятно е само в случай, че тя го е извършила. — Тя поспря до блестящата спортна кола на Бакстър. — Как можеш да си позволиш такова возило?

— Не става дума за възможности, а за ловка игра със суми. — Той погледна натам, където нейната жалка полицейска кола стоеше унило в клетката си. — Мен не можеш да засечеш да карам такъв таралясник. Ще се чувствам така, сякаш са ми закачили табелката на палеца на крака. Ти имаш достатъчно висок чин, за да караш нещо по-добро.

— И двете служби — „Поддръжка“ и „Заявки“ — ме мразят. Освен това, тази кола ме докарва до мястото, на което отивам.

— Но не със стил. — Той се плъзна в колата си и включи двигателя, който изрева като побеснял бик, след което с друга широка усмивка бързо изчезна от погледа ѝ.

— Каква е тази работа с мъжете и колите? — почуди се тя. — Просто не разбирам как членовете им са вързани за колите.

Поклащайки глава, тя започна да пресича гаража.

— Лейтенант Далас.

Ръката ѝ инстинктивно се плъзна в куртката и върху оръжието и остана там, докато се обръщаше и разглеждаше мъжа, който се появи между паркираните коли.

— Този гараж е собственост на Полицейското управление на Ню Йорк и е само за персонала.

— Куин Спароу, помощник-директор, „Информационни ресурси“, ООО. — Той протегна напред дясната си длан. — Ще извадя картата си с другата ръка.

— Само че бавно, помощник-директор Спароу.

Той го направи, изваждайки с два пръста отварящата се карта. Вдигна я и зачака тя да я разгледа. Ив проучи личната карта, а после и лицето му.

Той изглеждаше млад, за да е някаква голяма клечка в ООО, но и тя нямаше представа колко рано ги вербуваха. Можеше да бъде четирийсетгодишен, предположи Ив, но прецени, че му липсват

няколко години за тази възраст. Но не беше зелен. Твърдият му поглед ѝ казваше, че се е пекъл на някакъв огън.

Бе висок горе-долу колкото нея — метър и петдесет и пет, така че очите им се намираха на едно ниво. Имаше тъмна коса, прошарена с руси кичури и сресана назад над високо чело. Челюстта му даваше вид, че ще издържи на удар; носът му бе леко вдлъбнат, което ѝ подсказа, че вероятно е преживял нещо подобно.

Тялото му беше в стегната, спортна форма под черния костюм на държавен служител, което я накара да помисли за боксьор или футболист. В гласа му не се долавяше акцент и той чакаше неподвижно и безмълвно тя да приключи проверката си.

— Какво искате, Спароу?

— Съобщиха ми, че желаете да разговаряме. Защо не поговорим? Колата ми е паркирана до вашата.

Тя погледна към черния седан.

— Не мисля така. По-добре да се поразходим.

— Няма проблем. — Той започна да пъха ръка в десния си джоб. Тя извади оръжието си и го допря до гърлото му. Чу го да поема шумно въздух и да го изпуска. Забеляза бързото пламъче на изненада и тревога върху лицето му, преди то отново да се отпусне в равнодушни линии.

— Дръжте ръцете си там, където мога да ги виждам.

— Това също не е проблем. — Той ги вдигна напред и нагоре. — Нервна сте, лейтенант.

— Имам причина, помощник-директор. Хайде да вървим. — Вместо да прибере оръжието си в кобура, тя го плъзна в сакото си, докато вървяха към изхода на гаража. — Какво ви кара да мислите, че търся разговор?

— Рива Юинг разговаря с един общ познат от Сикрет сървис. Предвид настоящата ситуация ме изпратиха от базата в Ню Йорк, за да говоря с вас.

— Каква е функцията ви?

— Предимно анализатор на информация. Администратор.

— Познавахте ли Бисел?

— Не лично, не.

Тя се обърна и закрачи бързо надолу по тротоара.

— Предполагам, че този разговор се записва.

Той ѝ се усмихна с много непринудена и приятна усмивка.

— Съществува ли нещо, което човек да не пожелае да запише?

— Басирам се, че има много неща, които не искате да се запишат.

— Тя хлътна в един бар, посещаван предимно от ченгета. Понеже дежурните се сменяха, той беше пълен с тях. Ив отиде до една маса, където двама детективи от нейния отдел споделяха бира и професионален разговор.

— Имам среща тук. — Тя извади легитимацията си и им я показва. — Направете ми услуга и ми отстъпете масата. Бирата е от мен.

Имаше известни протести, но легитимацията бе проучена и детективите се преместиха. Ив избра стол с гръб към стената.

— Фелисити Кейд е вербувала Блеър Бисел за ООО — започна тя.

— Как се добрахте до тази информация?

— Впоследствие — продължи тя. — Той е действал като информационна свръзка — информацията е вашата територия, нали? Препредавал я е до и от източници и е използвал професията си като прикритие. Заповядано ли му беше да се ожени за Рива Юинг или това бе негово собствено предложение?

Лицето на Спароу се вкамени.

— Не съм упълномощен да обсъждам...

— Тогава просто слушайте. Той и Кейд са избрали Юинг заради нейните контакти с правителствени служители и позицията ѝ в частния сектор в „Секюркомп“. Тя е била инжектирана, без да знае, с вътрешно наблюдателно устройство...

— Почакайте малко. — Той удари с ръка върху масата. — Ще изчакате една проклета минута. Информацията ви е неточна и ако включвате такава изкривена информация в докладите си, това ще ви докара неприятности. Искам да знам източника ви.

— Няма да научите източника ми, а моята информация е точна. Устройството бе извадено от Юинг днес. Вече няма да я използвате. Не трябваше да я топите в моята смяна, Спароу. Искате да извадите от строя двама от вашите, това си е ваша работа, но не можете да топите цивилни да поемат вината за убийство.

— Ние не сме я натопили.

— Това ли е официалната позиция?

— Нямахте убийство заповядано или разрешено от ООО.

— Вие излъгахте, когато казахте, че не познавате Блеър Бисел. Помощник-директор сте и дяволски добре сте го познавал.

Очите на Спароу останаха безизразни и Ив реши, че е била права за предишния му опит.

— Казах, че не го познавах лично. Не съм твърдял, че не го познавам професионално.

— Като се изплъзвате така, Спароу, не ме карате да ви харесвам повече.

— Вижте, лейтенант, аз съм тук, за да си върша работата. Инцидентът с него и Кейд се разследва вътрешно. Смята се, че убийството е извършено от клетка на групата „Думсдей“.

— И защо група технотерористи ще си прави труда да натопява Юинг?

— Това се разследва. Става дума за глобална сигурност, лейтенант. — Сега гласът му бе много тих и много студен. — Ликвидирането на двама оперативни работници е проблем на ООО. От вас се иска да се оттеглите.

— От мен се иска да си върша работата. Още едно от страничните „ястия“ на Бисел е мъртво — това беше двайсет и една годишно момиче, все още с достатъчно жълто около устата, за да вярва в истинската любов.

Той видимо стисна челюсти.

— Знаем за това отстраняване. Ние...

— Отстраняване. Майната ви, Спароу.

— То не бе извършено от нас.

— Знаете ли всичко, което става вътре във вашата организация?

Той отвори уста, после изглежда се въздържа да каже каквото възнамеряваше.

— Инструктиран съм подробно по тези въпроси. Този разговор е любезност, оказвана заради изключителните заслуги на Юинг пред страната ѝ и желанието на ООО да сътрудничи колкото е възможно повече с местните власти. Но това е само любезност. Има подробности по тези въпроси, които нямате право да знаете. Обвиненията срещу Юинг бяха оттеглени.

— И това оправя всичко ли? Мислите, че можете да наблюдавате, подслушвате и да седите спокойно, да си играете с хората и да ги

разместватe като пионки в игра на шах.

Тя разпозна натиска върху гърдите си и знаеше, че ще трябва да се бори за въздух, ако го остави да се засили. Ако си позволеше да мисли за онази стая в Далас.

Затова тя блокира тази мисъл, потисна я и помисли за младата жена в розова спалня с червено плюшено мече и розова роза.

— Срамота е, че неколцина загинаха междувременно. Клои Маккой е мъртва. Имате ли начин да оправите това?

Очите му не трепваха; тонът му не се промени.

— Разследва се, лейтенант. Случаят ще бъде разрешен. На отговорните ще се потърси сметка. Трябва да се оттеглите.

— Така, както вашите хора се оттеглиха в Далас ли? — Тя го изрече, преди да успее да се спре. — Така, както седяхте на задниците си, събирайки информация, независимо какво се случваше на невинните?

— Не знам за какво говорите. Далас не е фактор в това разследване.

— Изглеждате умен човек, заместник-директор Спароу. Потърсете информацията и свържете нещата. — Тя стана. — Няма да се оттегля. Юинг не само ще бъде освободена, но и публично оневинена със или без вашето сътрудничество. А който е убил Клои Маккой ще отговаря, както законът счете за необходимо, а не вашата банда призраци.

Тя не викаше, но и не си правеше труда да говори тихо. Няколко глави се обърнаха към тях и тя знаеше, че доста ченгета слушат.

— Този път ще има отплата. Вие и вашите подслушвателни постове си набийте това в информационните банки и го анализирайте. Когато ме потърсите отново, бъдете готов за преговори. Или няма да има какво да си кажем.

Тя излезе от бара. Дишането ѝ започваше прекалено да се ускорява и ѝ се завиваше свят. Трябваше да издържи. Нямахше да мисли за това, което ѝ причиниха, а за предстоящите си стъпки.

Ив си обеща, че ще има отплата. Не можеше да я получи заради пребитото, ужасено дете в Далас и щеше да направи всичко по силите си, за да попречи на Рурк, но дяволски сигурно щеше да я получи заради Рива Юинг и Клои Маккой.

Тя не обръщаше внимание на напрежението в основата на тила си, докато изкарваше колата от гаража. Но се остави на желязната му хватка, борейки се с трафика.

Рекламни надписи изригваха вечерната си песен: РАЗПРОДАЖБА, РАЗПРОДАЖБА, РАЗПРОДАЖБА. Край на летните разпродажби във ВСИЧКИ магазини на „Скай мол“. Стотина щастливи клиенти щяха да получат портативен комуникатор, задействан само с докосване, АБСОЛЮТНО БЕЗПЛАТНО. Докато наличностите в склада се изчерпят.

Светлината на рекламите я заливаше, придружена от шума на перките на следящите трафика хеликоптери, клаксоните на автомобилите, надвишаващи многократно нормите за позволен шум, крясъците на някаква луда, предупреждаваща за огнения край на света.

— Пламъците на Исус! — викаше тя. — Огненият гняв на Бог, изпратен долу да пречисти нечестивите!

Напрежението започна да се промъква нагоре, стисна я за слепоочията. Когато главоболието я връхлетя с пълна сила, тя разбра, че ще бъде жестоко.

И през целия шум на Ню Йорк и пулсациите на агресивното му сърце, тя чу хладния, сдържан глас на Спароу, който ѝ говореше за отстраняване.

Ние не сме за еднократна употреба, каза си тя, когато ръцете ѝ стиснаха кормилото в желязна хватка. Независимо над колко тела бе стояла, независимо колко души бе наредила да бъдат отнесени в чували, никой от тях, ама никой, не беше за еднократна употреба.

Тя влезе през отворената врата на дома си и се помоли за десет минути тишина, за десет минути без пищящия шум в ушите ѝ.

Втурна се вътре с надеждата да избегне редовната си вечерна среща със Съмърсет и изкачи половината стълби, когато чу името си.

Огледа се и видя Мейвис.

— Хей. Не знаех, че си тук. — Тя разсеяно разтри болезненото си слепоочие.

— Казах на Съмърсет, че искам да поговоря няколко минути с теб. Изглеждаш доста заета и уморена. Сигурно моментът не е подходящ.

— Не, всичко е наред. — Една доза Мейвис беше по-добро лекарство от всяко обезболяващо хапче.

Още едно напомняне коя бе тя, помисли Ив. Или коя е сега.

Предположи, че настроението на Мейвис е консервативно, понеже не носеше нищо лъскаво, фактически не помнеше кога за последен път бе виждала Мейвис облечена в нещо толкова обикновено като джинси и тениска. Даже ако тениската свършваше няколко сантиметра над кръста и беше покрита с червени и жълти ресни, тя представляваше най-обикновеният артикул в модната класация на Мейвис Фрийстоун.

Косата ѝ бе кестенява, като само един-единствен червено-жълт кичур стърчеше отгоре, за да я оживи.

Изглежда малко бледа, помисли Ив, когато тръгна надолу по стълбата, но после разбра, че Мейвис е без червило и грим.

— Да не си била на църква или нещо подобно? — попита Ив.

— Не.

Намръщена, Ив я огледа отново.

— Боже, ти май излизаш на разходка. Не съм те виждала от две седмици и...

Тя ужасена млъкна, когато Мейвис избухна в сълзи.

— О, по дяволите. Какво толкова казах? Не мога ли да предположа, че излизаш на разходка? — Тя бързо потупа Мейвис по рамото. — Помислих, че искаш да излезеш навън с бебето. О, господи!

— Не знам какво ми става. Не знам какво да правя.

— Да не би нещо да не е наред с... това? С бебето?

— Не. Нищо не е наред. Всичко не е наред — нареждаше тя. — Нищо. Всичко. Далас. — С патетично ридание, тя се хвърли в прегръдката на Ив. — Толкова съм уплашена.

— Трябва да повикаме лекар. — Тя огледа отчаяно фоайето, сякаш някой медик можеше да се появи отнякъде като с магическа пръчка, фактически, в паниката си силно копнееше да се появи Съмърсет. Или за някаква друга помощ.

— Не, не, не, не, не. — Мейвис плачеше на рамото на Ив със силни, разтърсващи ридания. — Нямам нужда от лекар.

— Поседни малко. Трябва да седнеш. — Или да легне, почуди се Ив. Да глътне нещо успокоително. Бог да ми е на помощ. — Може би трябва да проверя дали Рурк се е върнал.

— Не ми трябва Рурк. Не искам никой мъж. Искам теб.

— Добре, добре. — Тя отведе Мейвис до един диван, опитвайки се да не бъде смачкана, когато приятелката ѝ почти се настани в скута ѝ. — Имаш мен... Мислех за теб днес.

— Наистина ли?

— Обядвах в „Синята катерица“ и... О, богородице — измърмори тя, когато риданията на Мейвис се засилиха. — Дай ми някакво указание, намекни нещо. Не знам какво да правя, ако не съм информирана какво става.

— Толкова съм уплашена.

— Това го разбрах. Защо? От какво? Някой притеснява ли те? Да нямаш някой откачен фен или нещо подобно?

— Не, феновете са страхотни. — Раменете ѝ се тресяха, когато тя се притисна към Ив.

— Ах... ти и Леонардо сте се скарали?

Сега тя поклати глава.

— Не, той е най-чудесният мъж на света. Най-идеалното човешко същество във вселената. Аз не го заслужавам.

— О, това са чисти глупости.

— Не са глупости. Не го заслужавам. — Мейвис се дръпна назад и обърна разплаканото си лице нагоре към Ив. — Аз съм глупава.

— Не, не си. Глупаво е да казваш, че си глупава.

— Даже никога не завърших училище. Избягах на четиринайсетгодишна възраст и те дори не си направиха труда да ме потърсят.

— Ако родителите ти са били глупави, Мейвис, това не означава, че и ти си такава.

Ако моите са били чудовища, това не означава, че и аз съм такава.

— Какво бях аз, когато ти ме арестува? Крадла. Познавах само измамите — дребни измами, едри измами, кражби на портфейли или служех за прикритие на някой друг мошеник.

— Виж се сега. Най-идеалното човешко същество на планетата е лудо по теб, имаш си своята кариера в списанието и си бременна. О, боже, о, боже, моля те не плачи повече така — примоли се тя, когато Мейвис се разкисна отново.

— Нищо не знам.

— Да, знаеш. Познаваш... материята. Музикалната материя. — Така си беше. — Разбираш от мода. И познаваш хората. Може да си го научила чрез измамите, Мейвис, но ти познаваш хората. Знаеш как да ги накараш да се гордеят със себе си.

— Далас. — Мейвис избърса лице с длани. — Не разбирам нищо от бебета.

— Ох. Ах... но ти слушаш всички онези дискове, нали? И не каза ли, че ще се запишеш в някакъв курс? Нещо такова?

Това не е от моята област, помисли трескаво тя. Определено е извън моята орбита. Защо по дяволите изпратих Пийбоди в Ямайка?

— Каква полза може да има от всичко това? — Изтощена от плач, Мейвис се отпусна назад с глава върху възглавниците в края на дивана. — Учат те само как да храниш бебето, да го пременяш или как да го държиш, за да не го повредиш. Такива неща. Как да правиш нещата. Те не могат да те научат как да бъдеш майка, Далас. И аз не знам как ще се справя.

— Може би си идва от само себе си. Разбираш ли, когато накрая го родиш, просто се случва. И вече знаеш.

— Страхувам се, че ще оплескам всичко. Че няма да се справя както трябва. Леонардо е толкова щастлив и развълнуван. Толкова силно го желае.

— Мейвис, ако не...

— Искам го. — Тя затвори очи. — Искам го повече от всичко на този свят и отвъд него. Именно това толкова ме плаши. Далас, мисля, че няма да го преживея, ако не се справя. Ако имам бебе и не почувствам каквото трябва, ако не разбере нуждите му... истинските нужди, а не храната и пелените. Как ще разбере как да го обичам, когато мен никой никога не ме е обичал?

— Аз те обичам, Мейвис.

Очите на Мейвис отново се напълниха със сълзи.

— Знам, че ме обичаш. И Леонардо. — Сега тя изтри очи с длани. — Но не е същото. Това... — Тя постави ръка върху корема си. — Предполага се, че това е различно. Знам, че е така, но просто не разбирам как. Мисля, че се паникьосах — довърши тя с дълбока въздишка. — Не можах да говоря за това с Леонардо. Имах нужда от теб.

Тя хвана ръката на Ив.

— Неца, които можеш да кажеш само на най-добрата си приятелка. Сега съм по-добре. Сигурно просто хормоните ме правят такава.

— Ти си първата истинска приятелка, която някога съм имала — изрече бавно Ив. — Беше решила да се сближиш с мен и аз просто не можах да се отърва от теб. И преди да се усетя, станахме близки. Преживели сме доста трудности заедно.

— Да. — Мейвис подсмръкна и първият намек за усмивка се появи върху устните ѝ. — Така е.

— И защото си първата ми истинска приятелка, щях да ти кажа, ако беше глупава. Щях да ти кажа, ако смятах, че ще бъдеш неспособна майка. Щях да ти кажа, ако мислех, че грешиш с раждането на бебето.

— Щеше ли? Наистина ли? — Мейвис стисна ръката на Ив, като я гледаше изпитателно. — Заклевах ли се в Бога?

— Заклевам се в Бога.

— Това ме накара да се почувствам по-добре. Наистина. Може ли да остана за малко? Да се обадя на Леонардо и да му кажа да... О, боже! О, боже мой!

Ив подскочи, когато насълзените очи на Мейвис се разшириха, докато тя седеше изправена и с длан на корема.

— Какво? Да не би да повърнеш или нещо друго?

— То мръдна. Усетих го, че мръдна.

— Какво мръдна?

— Бебето. — Тя вдигна очи към Ив и сега лицето ѝ сияеше, сякаш някой бе щракнал превключвател под кожата ѝ. — Бебето ми помръдна. Като... малки трептящи крилца.

Ив почувства как самата тя побледня и изстина до мозъка на костите си.

— Очаква ли се да прави това?

— Да-да. Бебето ми помръдна, Далас. Вътре в мен. То наистина е истинско.

— Може би се опитва да ти каже да не се тревожиш толкова много.

— Да. — Мейвис изтри новите си сълзи и се усмихна с прекрасна усмивка през тях. — Ние ще бъдем добре. По-добре от

отлично. Щастлива съм, че ти беше тук, когато това се случи. Няма да оплескам нещата.

— Не, няма да ги оплескаш.

— И ще знам какво да правя.

— Мейвис. — Ив отново седна до нея. — Струва ми се, че вече знаеш.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк влезе в къщата и видя Ив да седи на стълбището, обхванала главата си с дланите. Усети надигането на тревога в корема си, докато бързаше към нея.

— Какво не е наред? Какво се е случило?

Тя издиша шумно и мъчително към края.

— Мейвис.

— Ах, господи! Бебето ли?

— Всичко това е свързано с бебето. Поне така мисля. Какво знам аз? Тя дори не си беше сложила червило. Какво трябваше да направя?

— Мисля, че ще бъде по-добре да започнем отначало. Аз ще бъда пръв. Всичко наред ли е с Мейвис и бебето?

— Трябва да е така. То мръдна.

— Къде? — Той се усети и вдигна очи към небесата. — Изкара ми ангелите. Значи е почувствала как се движи бебето? Това не е ли добре?

— Тя мисли така, значи трябва да е добре. — Ив го погледна. Той все още държеше ръката ѝ и изучаваше нейното лице. Чакаше.

Всичко беше толкова нормално, ако не чувстваш — а тя чувстваше — тази неуловима промяна на ритъма. Точно сега нещата между тях не бяха съвсем нормални и може би никога вече нямаше да бъдат такива. Но и двамата бяха готови да претендират за обратното.

Преструвката, че няма нищо недоизказано между тях, бе странно ужасяваща.

Но тя беше готова да се крие зад нея не по-малко от него, сякаш това бе всичко, което притежаваше.

— Тя беше много разстроена и плачеше, когато се прибрах — продължи Ив. — Смята, че няма да се оправи с детето, защото собственото ѝ детство е било тежко или нещо подобно. Страхува се, че няма да знае какво да прави или как да се чувства. Изплака си очите.

— Чувал съм, че това е съвсем нормално за бременните жени. Плачът. Предполагам, че е малко уплашена. Трябва да е доста

страховито, ако мислиш за целия процес.

— Добре, аз не искам да мисля, това е сигурно.

Той пусна ръката ѝ и се отдръпна съвсем малко от нея. Така тя разбра, че и той го почувства.

Нарече се страхливка, но после изхвърли тази мисъл от съзнанието си.

— Във всеки случай тя почти се успокои и после бебето направи, каквото направи там вътре, и тя отново си беше щастлива. И фактически почти летеше, когато си тръгна, за да каже на Леонардо.

— Добре тогава, защо седиш тук и изглеждаш нещастна?

— Тя ще се върне.

— Хубаво. Ще се радвам да я видя.

— Ще доведе Трина. — Гласът на Ив се издигна с почти цяла октава, докато сграбчваше ризата на Рурк. — И техните инструменти за изтезания.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Те не се нахвърлят върху теб със странни, остри сечива, нито разпръскват неизвестни субстанции върху лицето и тялото ти. Не знам какво ще ми направят, но каквото и да е, аз не го искам.

— Едва ли е толкова зле, колкото го представяш, но ти можеше — с пълно основание — да използваш работата си като извинение и да отложиш всичко за известно време.

— Не можах да се преборя с нея. — Тя отново отпусна глава в дланите си. — Тя ме накара да капитулирам с това нейно голо лице. Колко често си виждал Мейвис без грим и червило?

Той съвсем леко погали косата ѝ.

— Никога.

— Именно. Очите ѝ са целите подпухнали и червени... и блестящи. А коремът ѝ се издува напред. Тази малка бяла издутинка, стърчаща напред. Какво трябваше да направя?

— Точно каквото си направила. — Той се наведе, за да я целуне по главата ѝ. — Ти си добра приятелка.

— По-добре да бях кучка. По-лесно и емоционално по-удовлетворително е да бъдеш кучка.

— И ти си толкова добра в това. Всъщност моментът е подходящ, за да запаля отново грила за барбекю.

— Не мога да повярвам, че ме ритна, когато съм паднала.

— Сега съм му сложил дръжка. Упражнявах се тайно. Ще хапнем бургери. Те са най-лесни.

Тя можеше да му каже, че е обядвала бургер, но тези думи щяха да придадат твърде силен блясък на онова, което бе преглътнала в „Синята катерица“.

— Просто искам да работя — оплака се тя. Но това беше проформа. Идването на гости можеше да им се отрази добре, да се отрази добре на цялата ситуация.

Да поддържа илюзията, че всичко тук е нормално.

— Просто искам да прекарам обикновена вечер в работа по коварните и убийствени заговори на ООО и чуждестранните технотерористи. Прекалено ли е да се иска нещо подобно?

— Разбира се, че не, но животът ще ти попречи. Искаш ли да ти разкажа как Фийни и аз се справихме в Куинс?

— По дяволите, по дяволите! — Тя размаха ръце и почти удари Рурк по брадичката с юмрук. — Виждаш ли? Тази история така ме обърка, че дори не си спомних какво става със собствения ми случай. Къде е Фийни?

— Остана в Куинс да надзирава премахването на някои от скулптурите. Те са конфискувани. Ти беше дяволски права за бръмбарите.

Виж как ме гледаш, помисли той. Опитваш се да прочетеш мислите ми. За да не се налага отново да разговаряме. Какво ще правим по въпроса? — запита се Рурк.

— Открихме шест скулптури — три вън и три вътре — в които имаше бръмбари. — Той се усмихна. Усмивката не стигна до очите му, но все пак се усмихна. — И много секси технология. Ще бъде забавно да разглобя едно от устройствата за анализ, когато го измъкнем от метала.

— Очи или уши са бръмбарите?

— И двете. Според предварителното изследване те използват сателитна връзка. Няма съмнение, че който е наблюдавал и подслушвал знае, че сме ги намерили.

— Добре. — Тя се отблъсна с ръце и стана на крака. — Ако Бисел е шпионирал собствената си жена за ООО, те вече знаят за нашите ходове. Днес имах среща с един заместник-директор.

— Така ли? — Той го изрече много тихо и студено и от думите му по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Да. И ако Бисел е преминал на другата страна и е работел за нея, макар аз лично да не виждам кой знае какви разлики между страните тук, те ще се сблъскат. Аз ще се оправя с това — заяви тя без никаква преструвка. — Аз ще се оправя с това.

— Несъмнено. Нямам намерение да ти казвам как да се оправяш с това — добави много внимателно той. — Можеш ли да кажеш същото?

— Не е същото. — Тя се отдръпна назад като жена, усетила, че се плъзга в пропаст. — Нека просто поставим нещата на масата. Да се концентрираме върху същността на проблема.

— С удоволствие. Какъв е той?

— Разследването. Да го направим горе и да се информираме взаимно.

— Много добре. — Той докосна лицето ѝ, после се наведе и леко допря устните ѝ със своите. — Засега ще правим онова, което е най-нормално за нас. Ще се качим горе, ще поговорим за убийството, след което ще хапнем с приятели. Устройва ли те?

— Да, устройва ме. — Тя направи усилие и отвърна на целувката му. После се изправи на крака. Разкърши рамене. — Така е по-добре. Брифинг и бургер. Това държи ума ми далеч от Трина и нейната ужасна чанта с фокуси...

Понеже той искаше тя да се усмихне, нуждаеше се от нейната усмивка, Рурк прокара пръсти по ръката ѝ, когато тръгнаха нагоре по стълбището.

— С какъв аромат крем за кожа очакваш да те намаже Трина?

— Млъкни. Просто млъкни.

— Това е живот — заяви Макнаб, докато поемаше глътка тропически въздух.

— Ние не живеем. Ние разследваме. Няма да има живот, докато не изпълним служебната цел на пътуването.

Той вдигна глава и започна да я разглежда зад стъклата на сините си слънчеви очила.

— Прозвуча точно като Далас. Намирам го за странно възбуждащо.

Тя го сръга с лакът, но не вложи в жеста кой знае какво.

— Отиваме право в „Уейвс“ и ще разпитаме Дизел Мур за Картър Бисел. Ще минем през жилището на Бисел и ще говорим с всички негови съседни или приятели.

— Сега звучиш като шеф. — Той я потупа приятелски по задника, в момента покрит с тънки летни панталони. — И това ми харесва.

— Хвърлил си ми око, но аз съм от Отдел „Убийства“. — И боже, с какво удоволствие изрече тя тези думи. — Така че аз командвам това преследваческо парти. И нареждам първо да свършим работата, а после... да живеем.

— Чух. Но трябва да си наемем транспорт.

Той плъзна поглед по редицата моторолери, заключени с вериги пред една барака до хотела им. Те бяха разноцветни и весели като цирков парад и плачеха за туристи.

Пийбоди се ухили.

— И аз чух.

„Уейвс“ бе свърталище, сместено в стара дървена сграда в една от по-негостоприемните улици на Кингстън. Двамата се загубиха два пъти или се престориха, че са се загубили, докато бръмчаха с моторолера по тесните улици, а островният бриз галеше градските им скули. След кратък разгорещен спор, те се договориха той да кара на отиване, а тя — на връщане. На Пийбоди ѝ бе не по-малко приятно да язди моторолера с ръце около кръста му, отколкото щеше да ѝ бъде и когато сама щеше да го управлява.

Но когато навлязоха в по-бедната и по-негостоприемна част от града, тя бе щастлива, че оръжието се намира под лятното ѝ сако.

Пийбоди забеляза три незаконни сделки с дрога и мерна как двама наркомани се друсеха на една веранда. Когато лъскава спортна кола ги задмина и шофьорът я погледна с тъмните си, опасни очи, почти ѝ се прииска да носеше униформата си.

Тя също го погледна и демонстративно постави ръка върху оръжието си.

— Кофти тръпка — заяви Пийбоди в ухото на Макнаб, когато колата даде газ и изчезна в странична улица.

— О, да. Тук наказанията за незаконни неща са твърди като члена на тийнейджър, но изглежда на никой не му пука в тази част на града.

Там имаше секс магазини и клубове и улични лумпени, които продаваха същата стока. Гледката не беше особено привлекателна. Тя дочу гърмяща музика от няколко врати, но екзотичното ѝ очарование се изгуби в скучните и непрекъснати покани на уличните проститутки и портиерите.

Пийбоди помисли, че туристите могат да стигнат дотук, но освен ако не търсят секс, незаконни сделки или нож в гърба, бързо ще се измъкнат отново.

Паркираха моторолера пред мизерния малък бар и докато Макнаб използваше веригата, която му дадоха, за да го заключи за една улична лампа, Пийбоди се огледа наоколо.

— Ще опитам нещо — каза тя. — Може да се наложи да ме подкрепиш.

Тя избра двамата млади мъже — единият черен, другият бял — които седяха на една веранда и пушеха Бог знае какво от черна лула, която си подаваха един на друг. Подготвяйки се, тя избра най-студената си физиономия на ченге и крачейки важно, стигна до тях. И не обърна внимание на предупредителното изсъскване на Макнаб зад гърба ѝ.

— Виждаш ли онзи моторолер?

Черният се ухили и дръпна бавно и продължително от лулата.

— Имам очи, кучко.

— Да, изглежда и двамата имате. — Тя прехвърли тежестта си на другия крак и използва лакът, за да отвори якето, така че да се покажат полицейската значка и оръжието. — Ако искате да ги запазите в черепите си, няма да ги отмествате от онзи моторолер. Защото като се върна и той не е там, където го оставих, и то в същото състояние, колегата ми и аз ще ви открием като болни кучета. И докато той набива онази тръба в задника ти — обясни тя на белия, показвайки зъбите си, — аз ще извадя очите на твоя приятел — задник. С палци.

Белият оголи зъби.

— Хей, майната ти.

Стомахът ѝ малко се сви, но и тя показа страшната си зъбата усмивка.

— Виж какво, ако говориш така, няма да спечелиш хубавата награда, която съм ти приготвила в края на нашето състезание. Ако моторолерът е там недокоснат, когато се върна, няма да замъкна грозните ви задници в кафеза за притежаване и употреба на наркотици и ще ви дам нова лъскава десетачка.

— Пет сега и пет после.

Тя прехвърли поглед върху черния.

— Нищо сега и нищо по-късно, освен ако не ми харесаш. Хей, Макнаб, какво се случва, когато нещо не ми хареса?

— Не мога да говоря за това. Получавам кошмари.

— Направете си услуга — предложи Пийбоди. — Спечелете десетачката.

Тя се обърна и закрачи бавно към бара.

— Пот ми тече по гърба — процеди Пийбоди с ъгъла на устата си.

— Не си личи. Ти дори ме уплаши.

— Далас щеше да им подхвърли нещо повече, но аз помислих, че и това е доста добро.

— Страхотно, бейби. — Той отвори вратата и отвътре ги удари вълна студен въздух с миризма на дим, алкохол и човешка плът, която нямаше нищо общо със сапуна и водата.

Слънцето още не бе залязло и бизнесът бе въл. Все пак имаше групички посетители, струпани около масите или наведени над бара. Върху тясна платформа, служеща за сцена, някакъв развален холографен оркестър свиреше лошо реге. Образът на барабаниста избледняваше и движението на устните на певицата не беше в синхрон с думите на песента, напомняйки на Макнаб за зле дублираните видеофилми, които братовчедка му Шийла толкова харесваше.

Маратонките му без пръсти издаваха тихи всмукващи звуци, докато пресичаше лепкавия под.

Мур работеше на бара. Изглеждаше малко по-слаб и доста поизмъчен, отколкото на снимката от личната карта, която те разглеждаха. Прическата му бе особена — някаква експлозия от черни конски опашки, на която Макнаб се възхищаваше. Те отиваха на

махагоновия цвят на лицето, а кожата му блестеше от пот въпреки включения климатик.

Ядосаните му черни очи преминаха върху Пийбоди и Макнаб така, сякаш ги оцениха като екип. Той пъхна някаква подобна на кал бира в ръцете на клиент, след което използва парцала си за бара, за да избърше блестящия си под светлината на приятна синя лампа гръден кош.

Излезе иззад бара и сви татуираните си устни.

— Платил съм за месеца, значи идвате тук да ме изръсите за още един депозит. Майната ви.

Пийбоди отвори уста, но Макнаб я настъпи, за да я накара да замълчи.

— Ние не сме местни ченгета. Местните си имат фонд за оцеляване, но ние нямаме нищо общо с това. Фактически, с удоволствие ще внесем нещо в личния ти фонд, ако разполагаш с информация, която го заслужава.

Въпреки че очите ѝ искаха да се разширят и завъртят, тя запази неподвижно изражението на лицето си. Никога преди не бе чувала този студен и изпълнен с лека досада тон в гласа на Макнаб.

— Когато ченге ми предлага пари, обикновено намира начин да ми одере кожата за това.

Макнаб извади двайсетачка от джоба си и я постави под ръката си върху бара, като не сваляше поглед от Мур.

— Няма лъжа.

Парите ловко изчезнаха като в магически фокус.

— За какво плащаш?

— Информация — повтори Макнаб. — Картър Бисел.

— Гаден кучи син. — Някой удари с юмрук в далечния край на бара и поиска проклетото обслужване. — Млъкни, копеле! — отвърна му Мур. — Когато откриете проклетия Картър, искам да го застрелям. Дължи ми две хиляди, без да споменавам неприятностите, които преживях, докато се оправях сам с това място, след като той реши да замине на шибана почивка.

— От колко време държите заедно бара? — попита го Пийбоди.

— Достатъчно дълго. Виж, имахме преди това бизнес... можеш да го наречеш корабоплаване. Решихме да отворим това малко заведение тук и всеки да плаща своя дял от наема. Картър има глава за

бизнес. Справяхме се добре. Изпадаше в запои от време на време. Човекът обича ром и дрога, а когато притежаваш подобно място, не е трудно да ги имаш. И понякога не се показваше за по два дни, но аз не съм шибаната му майка, така че какво? Той изчезва, следващия път аз изчезвам. Става.

— Но този път... — подкани го Макнаб.

— Този път просто го няма. — Мур измъкна бутилка под тезгяха, наля нещо кафяво и гъсто в ниска чаша, след което го погълна. — Взе две хиляди от оборотните средства, което почти ги ликвидира за целия месец.

— Без предупреждение?

— Никакво. Той все говори за големи неща. За големи неща и луксозен живот, да се сдобием с хубаво заведение. Картър е пълен с такива глупости. Винаги отива да направи големия удар, но никога няма да го постигне, защото е дребна риба. С достатъчно ром може да разправя такива работи безкрайно и как на брат му се паднал целият късмет.

— Срещал ли си се някога с брат му? — попита Пийбоди.

— Не. Смятах, че си измисля, докато не видях онзи албум със снимки и изрезки, който Картър държи в жилището си. Пълен с медийни съобщения и други глупости за брат му художника.

— Имал е албум за брат си?

— Да, пълен с боклуци. Не знам поради каква причина, защото разбрах от начина, по който Картър говореше за него, че го мрази и в червата.

— Споменавал ли е някога, че ще отиде в Ню Йорк, за да се срещне с него?

— Глупости. Картър говореше за много пътувания и срещи с всякакви хора. Празни приказки.

— Чувал ли си го да споменава Фелисити Кейд?

— Ммм. Лъскава блондинка. — Мур облиза устни. — Страшно парче. Идвала е насам два пъти.

— Не се обиждай — отбеляза любезно Пийбоди, — но този бар не прилича на място, в което подобна жена може да прекара много време.

— Човек никога не знае какво става в главата на такова готино парче. Такива няма защо да ги пъдя. Дойде една вечер и се заигра с

Картър. И не се наложи да играе много дълго. Но не успя да му завърти главата. Той обикновено се хвали с жените, които сваля. Обича да мисли, че е страшен сваляч. Но за тази мълча като риба. Беше някак потаен. — Мур сви рамене. — Това за мен е без значение. Имам си собствен живот.

— Тя дълго време ли беше с Картър?

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Тя идва два пъти. Излизаха заедно. Понякога той си вземаше два свободни дни. Ако мислите, че е заминал с тази жена, грешите. Няма начин тя да го приеме за по-дълго време.

— Той имаше ли някакъв друг бизнес, друга жена, с която да е заминал?

— Преживял е всичко това с местните. Той чукаше жени, когато имаше възможност. Но не се задържаше за дълго при никоя. Ако е имал някакви тайни връзки, не ме е допуснал до тях. Но аз щях да чуя във всички случаи. Това е малък остров.

— Малък остров — съгласи се Пийбоди, след като приключиха с Мур. — Няма много места, в които да се скриеш.

Тя излезе навън и забеляза с удоволствие, че моторолерът е на мястото си и очевидно недокоснат.

— Плати на тези типове.

— Защо трябва да им плащам?

— Оставих ги на пост.

Макнаб замърмори, но им хвърли една десетачка, преди да отключи моторолера.

— Ти се справи наистина добре с онази работа за изнудването. — Тя искаше да го оципе признателно по задника, но реши, че няма да изглежда професионално. Тези неща можеха да почакаат. Вместо това яхна моторолера. — Щастлива съм, че се измъкваме от това място преди мръкване.

— Ти и аз заедно, Ти-боди. — Той очевидно не мислеше толкова за професионалната им репутация, защото я оципа по задника, докато се качваше зад нея. — Да потегляме.

Картър Бисел живееше в двустайна барака, която едва ли превъзхождаше палатка, издигната върху смес от пясък и натрошени

раковини. Според Пийбоди това жилище все пак притежаваше известна привлекателност заради близостта му до плажа, но същата тази близост го превръщаше в лесна мишена за тропическите бури.

Тя можеше да види къде са добавени кърпки, както и да заключи от увисналия въжен хамак, че Картър е предпочитал да прекарва свободното си време люлеейки се, вместо прекалено да се тревожи за поддръжката на жилището си.

Туфи бодлива плажна трева се подаваха между черупките на раковини. Стар и напълно ръждясал моторолер беше заключен с верига за мъртва палма.

— Изобщо не прилича на Куинс — отбеляза Макнаб, като ритна настрана счупена бутилка. — Може и да е превъзхождал брат си с гледката към океана, но останалата част от битовите условия са го поставили много назад в класацията за братско съперничество.

— Когато гледаш това, разбираш, че наистина би могъл просто да напусне ей така. — Пийбоди извади ключа, който бяха взели от местното полицейско управление. — Всичко, което виждаме, говори, че е неудачник.

— Но не казва какво е търсила тук Фелисити Кейд.

— Може би са искали да го използват за организацията. Човек не би очаквал в такова място филиал на ООО или терористична клетка. И точно в това може да е имало смисъл.

Тя отключи вратата, която изскърца при отварянето. Вътре беше задушно и горещо. Забеляза как огромно насекомо се скри в сенките и трябваше да прехапе устни, за да сдържи писъка си. Не беше голям фен на пълзящите твари.

Пийбоди включи осветлението и откри, че не работи. Двамата с Макнаб извадиха джобните си фенерчета.

— Имам по-добра идея. Почакай малко.

Тя си наложи да не тръгне назад към вратата от страх, когато той я остави сама. Почти можеше да чуе как паяците плетат своята паяжина. Освети с фенерчето си всекидневната.

Вътре имаше само диван. Една от възглавниците му бе експлодирала и от скъсания плат се подаваше някаква сива гъба от пълнежа. Нямаше килими, нито картини. Върху каса, служеща за маса, стоеше самотна лампа без абажур. Но екранът за забавления беше нов,

последен модел и както тя забеляза след кратък оглед, закрепен здраво за пода.

Не особено благонадежден човек, реши тя. В допълнение към характеристиките мърляч и негодник.

Кухнята се намираше край едната стена на всекидневната. Плот, затрупан с кутии от храна за въщи, миксер, евтин автоготвач и замърсен мини хладилник. Тя точно отвори хладилника, за да изследва съдържанието му от домашна бира, някаква мъхната тръба, която можеше някога да е била кисела краставичка и един лимон с размери на топка за голф, когато Макнаб пристигна с моторолера.

Фарът осветяваше ярко всичко вътре.

— Добра идея — реши тя. — Странна, но добра. — Отвори единствения шкаф и намери три чаши, две чинии и отворен плик със соев чипс.

— Знаеш ли, финансите му не са били за завиждане, но е имал достатъчно пари, за да живее по-добре от това. — Тя се обърна, докато Макнаб оглеждаше под възглавниците на дивана. — И можеш да се басираш, че не всичките му пари са били декларирани.

— Сигурно не е успявал да ги задържи. Широки пръсти. Харчил ги е за жени и дрога. — Той вдигна малък плик с бял прах, който извади от повредената възглавница.

— Как са пропуснали местните това?

— Не са си направили труда да огледат внимателно. Аз се питам защо го е оставил.

— Защото е бързал и е смятал да се върне... или не е тръгнал доброволно. — Тя тръгна към спалнята. — Докарай моторолера.

Леглото не беше оправено. Но Пийбоди забеляза, че чаршафите са първокачествени. Те пасваха на устройството за забавление повече от останалото обзавеждане в къщата. Малкият гардероб съдържаше три ризи, два чифта панталони и скъсан чифт гумени сандали. В скрина имаше четири чифта боксерки, дузина тениски и пет чифта шорти.

Имаше комуникатор, но той бе изключен. Информационното устройство стоеше на пода и имаше вид на преживяло няколко войни. Пийбоди остави Макнаб да си играе с него, докато самата тя претърсваше миниатюрната баня.

— Няма четка за зъби, но има половин туба с паста — извика тя оттам. — Няма четка за коса или гребен, но има шампоан. Още един комплект чаршафи... уф, бейби, много вонят... напъхани в коша за пране заедно с мухлясала хавлиена кърпа.

Тя излезе оттам.

— Изглежда, че е взел няколко най-необходими неща, но преди да го направи е имал компания. Женска компания, която е заслужавала чистите, луксозни чаршафи.

— Какво правиш? — попита разсеяно Макнаб.

— Вземаме чаршафите за лабораторно изследване. Той е застлал с тях леглото, но то не е оправено. Това ми говори, че са били използвани. Говори ми за секс, така че по тях може да има малко ДНК.

Той изгрухтя и продължи да работи с компютъра.

— Ще ти кажа какво още липсва тук, освен четката му за зъби и гребен. Няма албум за брат му. Това е интересно.

— Интересно е и това. — Той се завъртя, докато не се озова с лице към нея, а фарът на моторолера осветяваше лицето му. — Наистина е интересно, че устройството е изгоряло. И изглежда е било инфектирано със същия вирус, както и останалите в Ню Йорк.

В Ню Йорк Ив крачеше в заключения кабинет на Рурк със сигурния си комуникатор, нагласен на режим „уединение“, докато слушаше доклада на Пийбоди. Предполагаше, че все още е възможно някой да копира предаването въпреки заключването на кабинета и многото нива на сигурност, но това щеше да отнеме време и усилия.

— Ще упражня силен натиск върху местните — съобщи тя на Пийбоди. — И ще ти осигуря разрешение да транспортираш всякакви предмети от онова място, които сметнеш полезни за разследването. Може да отнеме няколко часа, но ще се погрижа ти и тези предмети да пътуват на сутринта. Стой там. Пак ще се свържа с теб.

Тя прекъсна предаването, след което закрачи отново, докато преценяваше как най-добре да задвижи машината.

— Бих предложил — обади се Рурк, — да ги върне частен самолет, като по този начин бъде заобиколена местната полиция.

Тя се намръщи, но обмисли предложението.

— Не, не искам да ги заобикалям. Така ще е необходимо малко повече време, но нещата ще останат чисти. Когато всичко излезе наяве, а аз дяволски сигурно ще се погрижа това да се случи, искам всичките ни действия да са кристални. Ще започна с дипломатична игра с местния полицейски шеф и ако това не свърши работа, ще го прехвърля на Уитни. Но трябва да свърши. Какво им пука, че ще измъкнем оттам повредена информационна станция и няколко чаршафа?

— Тогава ще те оставя да се оправяш с това и ще се върна при нашата компания. Малко месо на скара трябва да те подготви за бъдещите изпитания.

— Не ми напомняй. Не харесвам начина, по който Трина ме фиксира с поглед.

Той деблокира заключването и я остави сама. И щом отново го включи, тя седна зад работната си станция. Помисли, че може да остане тук цяла нощ. Заключена, в безопасност, далеч от всякаква козметика. С достъп до храна, питие, комуникации. Щеше да бъде и... успокоително да се скрие и да поработи отново в уединение.

Тогава помисли за Мейвис, която бе дошла преди двайсет минути със сияещия Леонардо.

Ив реши, че във времена като тези да останеш сам не е нищо друго, освен приятен и далечен спомен.

Включи комуникатора и се подготви да смаже колелата на машината.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив смяташе, че е демонстрация на силен характер да не се изолира в заключената стая. Стегна се, слезе надолу по стълбите и се насочи през къщата към задния вътрешен двор.

И се загледа във въображаемата сцена.

Познаваше своите сцени. Обикновено в тях някъде наблизко имаше труп, но тя все още помнеше как да разчита сцена, в която смъртта не бе част от пейзажа.

Някаква птичка повтаряше своята песен от две ноти, която беше едновременно жизнерадостна и настойчива. Оранжево-черни пеперуди се събираха като чудновата армия върху червените връхчета на храст, който растеше точно отвъд западния ъгъл на каменния заден двор.

Най-новата играчка на Рурк — огромно сребристо чудовище на колела — изригваше дим и очевидно вървеше в комплект със самия мъж на кормилото, въоръжен с шпатула с дълга дръжка. Пушекът миришеше на месо — истинско месо от истински крави. Няколко индивида се хранеха в момента с месото — дебели пържоли върху хлебчета.

Те седяха на маси или стояха прави и бърбеха, както си му е редът на парти.

Градският съдебен лекар отпиваше бира от бутилката и изглежда водеше занимателен разговор с Мейвис. Майра — и откъде, по дяволите, се бе появила тя — седеше до маса, отрупана с храна и блещукащи свещи, където водеше някакъв непринуден разговор с Леонардо и ужасяващата Трина.

Капитанът на Отдел „Електронна обработка на информацията“ стоеше прав, дъвчеше бургер, който държеше в едната си ръка, и даваше на Рурк съвети за тайните и мистиката на готвенето под открито небе.

Всички изглеждаха дяволски весели и сити и според Ив не на мястото си. Не беше ли напуснала току-що една заключена стая, където прекара доста време, проправяйки си път през бюрокрацията и

скритите мини на дипломацията и подкупите? Не се ли намираше по средата на трудно разследване, което включваше тайни организации и държавни тайни?

А сега се бе озовала сред бургери и бира в полумрака, изпълнен с птички и пеперуди.

Животът ѝ, реши тя, е съвършено странен.

Леонардо пръв я забеляза и с широка усмивка на голямото си лице с цвят на карамел тръгна към нея, облечен в нещо, което според Ив беше официалното му облекло — лъскави бели панталони и светложълта риза, която тясно прилепваше под формата на буквата Х към впечатляващия му гръден кош. Той се наведе и меката му къдрава коса я докосна по бузата точно преди устните му.

— Мейвис ми разказа колко разтревожена е била и е дошла при теб. Исках да ти благодаря, че си била заедно с нея и си ѝ отделила време тази вечер, за да се почувства отново нормална и стабилна.

— Тя просто изпитваше нужда да повърне.

— Знам това. — После той прегърна Ив с големите си ръце и я притисна силно до каменната стена на гърдите си. И когато отново заговори, този път гласът му беше дрезгав и разтреперан. — Бебето е помръднало.

— Да. — Тя не бе съвсем сигурна какво трябва да отговори и предпазливо го потупа някъде по километрите гола кожа на гърба му. Просто каза: — Е, сега всичко е наред.

— Всичко е идеално. — Той въздъхна. — Идеално. — Отдели я от себе си и златистите му очи блестяха. — Добри приятели, жената, която обичам, с нашето дете в нея. Животът е толкова ценен. Сега осъзнавам това повече от всякога. Знам, че доктор Майра иска да говори с теб. Само исках пръв да ти кажа набързо тези неща.

Привличайки я близо до себе си, той почти я отнесе до масата, където седеше Майра.

— И не смей да започваш — заплаши Леонардо с пръст Трина. — Далас трябва да поговори с доктор Майра и малко да си почине.

— Мога спокойно да почакам. — Трина се ухили с широка пурпурна усмивка, от която Ив я побиха тръпки. — Имам планове. Много планове. — Тя вдигна чинията си и се отдалечи върху петнайсетсантиметровата платформа на сандалите си.

— О, боже мой.

С поглед, изразяващ нещо средно между симпатия и смях, Майра потупа стола до себе си.

— Седни. Каква разкошна вечер. Откраднах един час от нея, за да дойда тук и да участвам в нещо, което трябваше да бъде бърза професионална визита. А сега имам тази хубава чаша вино и този великолепен хамбургер.

— Наистина ли той ги приготви? — Ив хвърли поглед назад към Рурк. — На онова нещо?

— Наистина. Може да ти се стори невероятно, но той обясни най-подробно на моя Денис как се използва грила. — Майра отхапа нов залък. — Изглежда го е разучил.

— Няма друго нещо, което може така да заинтересува Рурк. Професионална визита ли? — подкани я тя.

— Да. Можех да почакам до утре, но помислих, че ще поискаш да научиш колкото е възможно по-скоро как Рива Юинг издържа своето трето ниво.

— Благодаря. Как е тя?

— Малко нестабилна и уморена. Майка ѝ я отведе направо вкъщи. Мисля, че там е в добри ръце.

— Да, Каро е още една от личностите, които изглежда си знаят работата.

— Страхува се за дъщеря си, Ив. Колкото и стабилна да изглежда външно, вътрешно е страшно разтревожена. Мога да говоря с нея или Рурк би могъл. Сигурна съм, че той ще го направи. Но в действителност ти си тази, която взема решенията. И ти си тази, чиито разсъждения и мнение по въпроса тя ще уважава най-много.

— Затова ли дойде, за да ми съобщиш за ниво три или да ми кажеш, че трябва да говоря с Каро?

— И за двете. — Майра поглади ръката ѝ. — Освен това прегледах резултатите от кръвните ѝ тестове, взети точно след задържането ѝ.

— В тях нямаше нищо. Никакви химикали, дрога или нещо друго. И медицинските прегледи не откриха травма, посочваща, че е била по физически начин доведена в състояние на безсъзнание.

— Не. — Майра вдигна чашата си. — Но и двете знаем, че съществуват някои анестетици, способни да упоаят бързо и да се разнасят, без да оставят доловима следа, до два или три часа.

— Точно нещото, което ООО биха имали подръка.

— Сигурно. Когато Рива бе задържана, аз я върнах към всички стъпки и фази на онази нощ. Тя си спомни някакво движение в ляво от нея, докато гледала леглото. Не помни ясно това, освен под хипноза. Движение — продължи Майра, — после миризма на нещо силно, горчиво и вкусът му в гърлото ѝ.

— Вероятно я е напръскал със спрей. — Ив огледа градините, но сега не виждаше заетите пеперуди, нито чуваше настойчивата птичка. Видя осветената от свещи спалня и свитите едно до друго тела върху окървавените чаршафи. — Изчакал я е да се качи и я е нападнал отляво, като я е напръскал със спрея. И е нагласил останалото, докато тя е била в безсъзнание.

— Ако е било така, значи се касае за предварително обмислен план. Хладнокръвно организиран. И все пак... до голяма степен стореното беше обгърнато с драматичност — освен насието, което демонстрираше способност за бруталност, имаше допълнителни стъпки, усложнения, които не са били необходими за постигане на резултата, който според нас е бил желан.

— Защото той се е забавлявал с всичко това.

— Да. — Доволна, Майра се наслаждаваше на хамбургера си. — Така е. Няколкото недомислия и претенциозни жестове, при положение, че простотата би послужила по-добре на целите му, ми говорят, че е бил завладян от собствената си роля. Насладил ѝ се е и може би е искал да я разкраси.

— Добавяйки щрихи към един стегнат и прост план, които са разбалансирали цялото. Как го наричат това? Импровизация.

— Много добре казано. Притежаваш организирано мислене и свежи хрумвания. Съмнявам се, че е работил сам или че същият, който е измислил плана, е бил същевременно негов изпълнител. Сега ще те предам на Морис, за да си свършиш работата с него и да се насладиш на част от вечерта си.

— Малко е трудно да се наслаждавам на каквото и да е, когато знам, че Трина има планове. — Но Ив се изправи и отиде при Морис. — Имаш ли нещо за мен?

— Далас! — Мейвис скочи на крака. — Знаеш ли, че Морис е свирил на сакс?

— На какво?

— На саксофон — отговори Морис. — Това е музикален инструмент, лейтенант.

— Знам какво е саксофон — измърмори тя.

— Той свиреше с оркестър в колежа — продължи Морис. — И понякога те още се събират за частни сеанси. Наричат се „Трупове“.

— Разбира се.

— Ще посвирим някой път, нали? — Морис попита Мейвис.

— Само кажи времето и мястото.

— Прекалено хубаво, за да е истина! — Тя направи няколко танцови стъпки и се хвърли в ръцете на Леонардо.

— Това е една много щастлива млада жена.

— Нямахте да мислиш така, ако я беше видял преди няколко часа.

— Бременните дами са склонни към променливо настроение. Полага им се. Искаш ли бира?

— Какво, по дяволите... — Тя измъкна една от охладителя. — Какво имаш за мен?

— Нищо толкова прекрасно като този говежди бургер. Клои Маккой. Няма доказателства за неотдавнашна сексуална активност. Но... изглежда, че я е очаквала, защото си е поставила защита. Продуктът се нарича „Свобода“. Покрива вагиналната област със слой, който защитава срещу болести, предавани по полов път и забременяване.

— Да, знам какво представлява. Можеш да го използваш до двайсет и четири часа преди клатенето. Тя кога го е използвала?

— Най-доброто ми предположение ли? Час, а може би и два часа преди да умре. Освен това е погълнала петдесет милиграма лекарство против махмурлук горе-долу по същото време.

— Хайде де, това не е ли интересно?

За да демонстрира единодушието им по въпроса, той чукна с бутилката си бира нейната.

— Поне час преди да е глътнала смъртоносните таблетки. И ако те са били купени на черния пазар, някой е разполагал с много ценен източник. Те не са общоизвестно генерично лекарство, търговско название или домашно производство. Да не забравя за виното. Били са разтворени във вино, преди да бъдат погълнати.

— Значи тя взема предпазни мерки против венерически болести, изтрезнява, почиства апартамента си, облича си секси нощница, гримира се и си сресва косата. После пуска няколко смъртоносни таблетки във виното си и се самоубива. — Ив отпи дълга глътка от бирата. — И ти каза, че не си ми донесъл нищо толкова интересно, колкото бургера.

— Още не си го опитала.

— Ще стигна и до това. Какво е заключението по случая на главния съдебен лекар на Ню Йорк?

— Убийство, нагласено да изглежда като самоубийство. Това момиче не е погълнало съзнателно онези хапчета.

— Не, не е. — И това направи Клои Маккой нейна. — За смъртоносни хапчета е необходима рецепта... след доста тестове и обяснения. Ако не ги е получила по този начин — а е било точно така — и те не са били от черния пазар, би ли казал, че много вероятен източник за лекарства от този тип и сила може да бъде тайна правителствена организация?

— Не бих казал не.

— Нито пък аз. — Тя помисли няколко минути. — Има нещо, което искам да провериш.

Когато приключи с Морис, Ив тръгна към грила.

— Получих нова информация — съобщи тя на Фийни, след което откри, че ѝ пъхат чиния в ръката.

— Чакай малко. Винаги се намира време за месо.

Устата ѝ се напълни със слюнка от миризмата на бургера.

— Много нова информация, Фийни. Патологът заключава убийство за Маккой и успях да смажа машината в Ямайка, така че Пийбоди и Макнаб да донесат тук веществените доказателства. Майра твърди...

— Продължавай. — Рурк вдигна бургера от чинията ѝ и го доближи до устата ѝ. — Отхапи. Знаеш, че ти се иска.

— Това не е подходящо време за семеен пикник.

— Мисли за него като за комбинирано семейно и приятелско събиране.

— Трябва да се храниш, Далас — каза ѝ Фийни. — Говеждото е първокачествено. Няма да искаш да го прахосаш.

— Добре. Добре. — Тя го ухапа. — Майра твърди... Добре, това е наистина добро, и аз не виждам абсолютно никаква причина да не седна и да не го изям, докато те информирам.

— Само почакай да включа грила на автоматичен режим и можеш да ни информираш и двамата.

Тя се премести на една маса и когато седна, сграбчи бургера с две ръце. Още докато отхапваше втори залък, Рурк вече поставяше някакви печени зеленчуци в чинията ѝ.

— За баланс на месото — обясни ѝ той.

— Както кажеш. — Щом искаше да играе така, сякаш всичко бе наред между тях, тя нямаше нищо против. Главата ѝ бе пълна с достатъчно неща и без брачните щуротии. — Добре, ето как мисля, че е станало, и искам Отдел „Електронна обработка на информацията“ да се порови в комуникаторите на Маккой и да го удостовери. Той се е свързал с нея — този, който я е убил. Тя е достатъчно щастлива и развълнувана, за да вземе малко лекарство против махмурлук, за да противодейства на изпитото вино със съседката. Използва препарат против забременяване. Подрежда мястото и себе си.

— Звучи като очакване на любимо гадже, а не като подготовка за самоубийство с няколко смъртоносни хапчета. — Фийни поклати глава. — Тя се е въргала с Блеър Бисел, а Бисел е мъртъв. Смяташ, че е имала нов човек.

— Възможно е. Но по-вероятно този, който ѝ се е обадил, да я е накарал да помисли едно от няколко възможни неща. Че е имал новини за Бисел — цялата работа е била грешка, прикритие или може би операция. Че ще доведе Бисел да се скрие при нея, докато стане безопасно да си отиде. Или я е накарал да помисли, че той е Бисел.

— Виж, това би било труден номер.

— Не и ако си брат на човека. Приличаш много на него и лесно можеш да подсилиш тази прилика. Завиждаш си на копелето през целия си живот и ето ти шанс да получиш нещо младо за негова сметка.

Фийни съзерцаваше бирата, която бе донесъл на масата.

— Това е добра възможност. Дяволски добра. Трябвало е да се свърже с нея, ако е имала време да се подготви. Ще се поровим по-дълбоко в комуникаторите и ще прегледаме отново информационното

й устройство. Ако е използвал електронна поща, ще бъде трудно да открием писмото.

— Това е твоя работа. Аз се фокусирам върху Картър Бисел. Той знае с какво се е занимавал големия му брат, който е имал интимна връзка с вербувалата го жена. Блеър работи и спи с Кейд. Тя знае за Маккой и за скритото нещо в медальона, което Бисел ѝ е дал. Съществува причина, поради която медальонът е бил взет от местопрестъплението. Маккой е отделна нишка, която трябва да бъде отрязана.

— Казах, че това е добро, но защо просто да не влезе и да я отреже? — попита Фийни. — За какво е цялото голямо шоу?

— Същата работа като с Юинг — много камбанки и свирки, много шоу и дим. Той обича да импровизира. Това му доставя удоволствие. И може би защото нуждата от прикритие е оправдавала такива неща, или заради самата драма. Може би и двата мотива са били валидни.

— Давай нататък. — Фийни се ухили на Рурк. — Свършил съм добра работа с нея.

— Наистина си свършил добра работа. Тя е ченге до мозъка на костите си.

— Нека се опитаме да се придържаме към темата. — Но Ив отхапа здравословно и задоволително парче от бургера. — Но и в двата случая под повърхността прозира един и същ мотив. Убий и си направи значителен труд да изглежда, че не е убийство. Натопи някой друг за това. Юинг в първия случай. Самата Маккой — във втория.

— Нарезда се добре — съгласи се Рурк. — Но когато убиецът ѝ е пристигнал, тя не би ли попитала или възразила, ако Бисел не е бил с него?

— Той влиза. Казва ѝ, че трябва да внимават. Имат нужда от помощта ѝ. Колкото по-театрална е историята, толкова по-бързо тя ще я приеме и ще заиграе по свирката му. Той само е трябвало да я убеди да напише бележката. По дяволите, възможно е самата тя да я е написала предварително като драматичен жест. Той пуска лекарството във виното ѝ. И след като тя го изпива, той само трябва да я постави на леглото и да си отиде.

— Или. — Тя изяде една печена чушка, без да се замисли. — ООО са могли да нагласят цялата работа. Влезли са вътре, накарали са

я да изпие отровата. Но това не обяснява крема против забременяване или лекарството против махмурлук. Който я е убил не е знаел, че е употребила и двете. Той не е толкова умен, колкото си мисли.

Рурк си спомни младата жена, прегърнала през сълзи краката на Ив в галерията. Подхождаше — беше достатъчно тъжно, за да подхожда.

— Връщаш се към брата на Бисел.

— Да, неговият профил ми харесва. Той се води изчезнал почти цял месец. Достатъчно време, за да му променят физиономията и да заприлича повече на брат си. — Тя приключи с бургера и отпи отново от бирата. — Но съществува още една възможност, тя е малка, но интересна.

— Блеър Бисел я е убил — вметна Рурк.

— Доста бърз си за човек, който пече на грил бургери през свободното си време.

— И двамата сте се надишали с дим — обади се Фийни. — Бисел е в студено чекмедже в моргата.

— Така изглежда. И вероятно е така — съгласи се Ив. — Но нека за минута включим случая в територията на шпионските видеофилми — за които Рива каза, че са едно от неговите хобита — а сега ние знаем, че са били негова професия. Ами ако Бисел е играл двойна роля? Или е бил двоен агент със или без знанието на ООО. Те откриват, че Кейд е преминала на другата страна... или просто му писва, че тя играе с брат му. Той им устройва капан, убива ги и удобно натопява бившата си жена, която му е дошла до гуша. Очиства Маккой и си взема обратно онова, което тя е пазела за него в медальона.

— Нали не мислиш, че някой толкова умен като Морис няма да забележи, че тялото не отговаря на снимката от личната карта? Даже с няколко удара по лицето, остава идентификацията по зъбите. Там има и ДНК. И всичко това съвпада с тези на Блеър Бисел.

— Да, и той сигурно е във фризера. Казах, че тази възможност е малка, а Картър Бисел е на първо място в списъка ми. Морис ще го прегледа и ще разбере дали е претърпял скорошна лицева хирургия. И понеже, ако това е истина, ще имаме нова нишка, аз искам да направя справка и да откриеш някой неотдавна починал лицева хирург. Басирам се, че Картър Бисел е свършил работата — или за да

играе Каин, или е бил измамен и играе Авел. Един от братята Бисел е жив. Просто трябва да разберем кой от двамата.

Ив се застави да не мисли за това, което ѝ сториха. В противен случай можеше да изпищи като дете. Косата ѝ бе залепена за главата с гъста розова паста. Нов продукт, според Трина, с гаранция да добавя блясък и обем, и да изтъква естествените достойнства на косъма.

Според Ив, нищо от гореизброеното нямаше значение.

Лицето и шията ѝ бяха дебело намазани с нещо зелено и запечатани с някакъв спрей. Преди това, кожата ѝ бе лъскана и търкана, разглеждана и критикувана. И не само кожата на лицето и шията ѝ, помисли Ив все още с вътрешно потръпване, но и всеки сантиметър, покриващ тялото ѝ. От шията надолу тя бе боядисана в жълто и после запечатана със същия спрей, преди унизеното ѝ тяло да бъде завито в горещ чаршаф.

Поне я покриха. Малко облекчение.

Тя тихо изключи очилата за виртуална реалност, програмирани от Трина, когато тя насочи цялото си внимание към очарованата Мейвис. Ив не желаше глупавите природни звуци или меките, разливащи се цветове на програмата за релаксация.

Може и да лежеше гола върху тапицираната маса, покрита от главата до петите с нещо лепкаво. Но все още беше ченге и искаше да мисли като ченге.

Обратно към жертвите. Винаги се връщаше към жертвите.

Бисел, Кейд, Маккой, с Бисел като фокус. Кой или какво щеше да спечели от тяхната смърт?

ООО. В началото на Градските войни, правителството създаде тази организация като начин за защита на страната, за полицейско патрулиране по улиците и тайно събиране на информация за радикални фракции.

И организацията свърши работата. Това беше необходимо. Някои твърдяха, че оттогава през годините тя се бе превърнала в нещо по-близо до легализирана терористична група, отколкото до организация за защита и информационни операции.

Тя бе съгласна с това.

Ето защо убийствата можеха да бъдат санитарна операция. Ако Бисел и Кейд бяха преминали на другата страна, а Маккой неволно знаеше прекалено много, и тримата може да са били ликвидирани, за да се защити някой глобален проект за сигурност. Код „червено“ беше очевидният съществен елемент. Информационните устройства бяха повредени. Каква информация е трябвало да бъде унищожена? Или използването на вируса е било просто ход за насочване на вниманието към технотерористите?

Групата „Думсдей“. Убийства, ликвидации, унищожение в голям и малък мащаб чрез технологичен саботаж бяха причината за съществуването им. Кейд и Бисел може да са играли двойна игра или да са изпълнявали задача за инфилтриране. Възможно е да са били набелязани от терористите, ликвидирани, а Маккой — третирана като съпътстваща щета.

Но тогава защо те не се хвалеха с това? Медийната игра с много размахване на кървави юмруци и заплашителни съобщения представляваше важна част от програмата на всяка терористична група. Бе изминало достатъчно време, за да може поемането на отговорност да стигне до медиите.

Но и в двата случая защо бе необходимо да се натопява Юинг? Защо, ако всяка от двете организации поради собствени причини е искала да прикрие участието си в убийствата, е трябвало да отделя толкова много време и труд, за да уличава Рива Юинг?

За да забави, затрудни или ликвидира работата ѝ по програмата за унищожение и да използва информацията, която Бисел е събрал с устройствата си, за да създаде първа такава програма в случая с ООО, или да преформулира вируса, за да преодолее унищожението в случая с „Думсдей“.

Това беше възможно и тя нямаше да затваря тези врати. Щеше да изследва всички вероятности и да се потруди над тях.

Но при тези сценарии, Картър Бисел все още се носеше наоколо като проклета пращинка. Дали Кейд го е вербувала — със или без разрешение от ООО? Със или без знанието на Блеър Бисел?

И къде, по дяволите, беше той?

Тя се опита да си го представи, но образът му бе неясен и се разтваряше във всички преливащи цветове, които се рееха в съзнанието ѝ.

Вече не чуваше птичето чуруликане на Мейвис и Трина в периферията на съзнанието си, така че там имаше само лек шум, подобен на сърдечен ритъм вътре в утроба.

Дори когато осъзна, че програмата за релаксация е включена отново, тя се унесе в сън.

В домашната компютърна лаборатория на Рурк Фийни се облегна на мястото си и притисна силно с длани парещите си очи.

— Трябва да вземеш нещо за това главоболие, причинено от взиране в екрана — отбеляза Рурк. — Преди да ти се стовари с пълна сила.

— Да, да. — Фийни напълни бузите си с въздух и го изпусна. — Вече не отхвърлям толкова много експертна работа, както преди. — Той изучаваше устройството, разглобено в момента на части и малки частици върху неговия плот. — Разглезил съм се с прехвърлянето на този вид подробно изследване на една от младите ми пушки.

Той погледна към станцията на Рурк и донякъде се успокои, когато видя, че напредъкът на цивилния бе точно толкова бавен и мъчителен, колкото и неговия собствен.

— Имаш ли представа кога ще можем да поправим едно от тези неща, ако работим така, само двамата?

— Предполагам някъде през следващото десетилетие, ако имаме късмет, и през четвъртото хилядолетие, ако нямаме. Тази кучка е опечена. — Рурк се отблъсна назад и се намръщи на изгорелите вътрешности на проекта, върху който се трудеше. — Можем да ги подменим, поправим, пренастроим и ударим с чук. Но ще възстановим информацията. В момента съм достатъчно ядосан, за да превърна това в работата на живота си. Но Бог ми е свидетел, че можехме да го направим по-бързо и по-лесно с още няколко ръце и мозъчни клетки. Макнаб е добър. Той има нужния коефициент интелигентност, за да се занимава с нещо подобно в продължение на дълги часове и пак няма да му е достатъчно.

Поседяха известно време в мрачно мълчание, след което се спогледаха.

— Ти говори с нея — промълви Рурк.

— А, не, аз не съм женен за нея.

— Аз не съм ченге.
— Това тук е твоята обстановка.
— Това е разследване на Полицейското управление на Ню Йорк.
— Сякаш то означава нещо за теб. Добре, добре. — Фийни махна с ръка, преди Рурк да успее да заговори отново. — Нека уредим този въпрос по мъжки.
— С канадска борба ли?
Фийни изсумтя и после бръкна в джоба си.
— С ези-тура. Кажи какво избираш.

Ив чу нещо, наподобяващо флейти. За момент видя себе си как тича гола по обсипана с цветя поляна, където малки крилати същества свиреха с дълги, подобни на тръстика инструменти. Пееха птици, слънцето блестеше, небето бе тържество на лазурно синьото.

Тя се събуди стресната и промълви:

— Бау.

— Брей, Далас, ти наистина бе заспала.

Премигвайки, Ив се фокусира върху проснатата върху масата фигура до нея. Помисли, че е Мейвис. Прозвуча като Мейвис, но беше трудно да се определи със сигурност, тъй като фигурата бе покрита с яркорозово от раменете до пръстите на краката, лицето ѝ наплескано с електрическо синьо, а косата намазана със смес от зелено, червено и оранжево. Тя пак щеше да каже „бау“, но това ѝ се стори прекалено.

— Не ти е текла слюнка от устата или нещо подобно — увери я Мейвис. — В случай, че се притесняваш.

— Изпусна два сексуални стона. — Гласът на Трина дойде някъде откъм краката ѝ и Ив се вцепени.

— Какво правиш?

— Гледам си работата. Цялата си изплакната. Втрих обновяващия кожата ти крем. Мъжът ти ще го хареса. Ще приключи с косата и лицето ти, когато свърши с краката.

— Какво правиш с краката ми? — Ив внимателно се надигна на лакти и погледна надолу. — О, боже мой! Боже всемогъщи! Боядисала си ми ноктите на краката.

— Просто луксозен педикюр. Това не е сатанински ритуал.

— Ноктите ми са розови.

— Да, с теб бях консервативна. Целунат от слънцето корал. Подхожда на отгънка на кожата ти. Краката ти бяха един позор — добави Трина, като пръсна със запечатващия спрей. — Добре поне, че беше във виртуалната реалност, докато ги работех.

— А тя защо не е там? — попита Ив и посочи Мейвис.

— Харесва ми повече, когато следя манипулациите. Обичам да ме плакнат, разтриват, да ми втриват нещо и да ме боядисват. За мен това е най-върховното удоволствие. А ти го мразиш.

— Мейвис. Щом знаеш, че го мразя, защо ме караш да правя това?

Мейвис се усмихна с усмивка в електрик.

— Защото е приятно.

Ив вдигна ръка, за да докосне лицето си, след което зяпна шокирана, виждайки ноктите си.

— Боядисала си и ноктите на ръцете ми. Хората ще ги видят.

— Неутрален френски цвят. — Трина дойде до главата ѝ и пипна с пръст една от веждите на Ив. — Нуждаят се от оформяне. Сигурно ти е студено, Далас.

— Разбираш ли, че аз съм ченге? Разбираш ли, че ако трябва да арестувам заподозрян и той види моя блестящ, но все пак неутрален френски маникюр, ще си умре от смях.

— Знам, че си ченге. — Трина се усмихна и показа зъбите си. Левият ѝ горен резец беше украсен с миниатюрен зелен жребец. — Затова поставих върху едната ти малка гърда татуировка гратис.

— Гърда? Татуировка? — Ив бързо седна, сякаш бе изстреляна от катапулт. — Татуировка?

— Тя е само временна. Наистина се получи добре.

Тя бе прекалено ужасена, за да погледне. За да се противопостави на страха, Ив сграбчи с длан лъскавата черна коса на Трина и дръпна надолу главата на мъчителката си. Ако трябваше, щеше да удря тази глава в тапицираната маса, докато не изпадне в безсъзнание. Без да обръща внимание на виковете на Трина и изречените през смях призиви за мир на Мейвис, Ив наведе глава и погледна гърдите си.

Там, върху извивката на лявата имаше татуирано копие на значката ѝ, старателно копирана, макар и не по-голяма от нокътя на

нейния палец. Хватката ѝ леко се разхлаби, докато разчиташе името си с наведена глава. И Трина се изплъзна.

— Исусе, да не си луда? Казах, че е временна.

— Даде ли ми някаква халюциногенна субстанция, докато бях във виртуалната реалност?

— Какво? — Очевидно вбесена, Трина разклати глава, намествайки разрешената си коса, скръсти ръце и загледа Мейвис.

— Какво не е наред с нея? Не, не съм ти дала нищо. Имам удостоверение за консултант по грижи за тялото и прическите. Нямам дрога в менюто си. Ти ме попита нещо подобно и...

— Попитах нещо подобно, защото гледам какво си нарисувала върху една интимна част от тялото ми и то даже ми харесва, така че искам да бъде сигурна, че не съм под влиянието на някакво причиняващо илюзии лекарство.

Трина изсумтя, но в очите ѝ светеше огънче, издаващо едновременно удоволствие и хумор.

— Ако я харесваш, мога да я направя постоянна.

— Не. — Ив инстинктивно закри гърдата си с ръка. — Не, не, не. Не.

— Разбрах. Само временна. Мейвис ще трябва да постои повече, така че ще приключим с теб. — Трина натисна някакъв механизъм върху масата и една нейна част се вдигна като облегалка на стол.

— Как успя да поставиш всички тези цветове в лепкавата каша, която представлява косата ти?

— Ставам многоцветна — обясни Мейвис. — Ще имам малко червени кичури, оранжеви бодли, и...

— В моята нямаше нищо подобно. — Гърлото ѝ се сви от страх. — Нямаше ли?

— Отпусни се. — За да си отмъсти малко, Трина дръпна назад за косата главата на Ив. — Ще измия розовите кичури.

— Тя само се шегува — намеси се Мейвис, когато Ив побледня. — Честно.

Когато всичко приключи, Ив беше отпусната като сварени спагети. Веднага щом остана сама, тя се втурна в най-близката баня, затвори вратата и се подготви за поглед в огледалото.

Коленете ѝ се подкосиха от облекчение, когато видя, че в косата ѝ няма розови кичури или нещо подобно. И веждите ѝ не приличаха на карнавала от цветове, който искреше от веждите на Мейвис, когато Трина приключи с тях.

Ив увери себе си си, че не е суетна. Просто искаше да изглежда такава, каквата е. Нямаше нищо лошо в това. И понеже наистина бе така, топката от напрежение между лопатките ѝ се стопи.

Добре, може би изглеждаше малко по-добре от обикновено. Трина правеше нещо на веждите ѝ всеки път, когато поставяше ръце върху тях, и то очерта по-добре арките им и подчертаваше очите ѝ. И кожата ѝ излъчваше приятен блясък.

Тя поклати глава доволна, когато косата ѝ падна на мястото си без никакво затруднение.

После очите ѝ се разшириха в шок. Тя беше суетна или се приближаваше опасно близо до това състояние. И това трябваше да бъде прекратено. Ив решително се отвърна от огледалото. Трябваше да се измъкне от този глупав халат и да облече дрехи. И веднага щом го направеше, щеше да провери какво става в лабораторията.

Тя увери себе си, че работата е единственото нещо, за което си струва да бъдеш суетна.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Едва бе прекрачила прага на спалнята, когато Рурк излезе от асансьора.

— Само исках да се преоблека и после щях да се отбия в лабораторията.

— Добре, трябва да поговоря за минутка с теб. Видях, че Мейвис и Трина са си тръгнали.

— За какво? — Тя започна да рови в гардероба си за стари и удобни дрехи. По такъв начин ръцете ѝ бяха заети, докато се молеше разговорът да няма нищо общо с оперативната задача в Далас. — Постигнахте ли някакъв пробив?

— Не. Това е мъчителна и изморителна работа. Бавна и отегчителна, Фийни си взе един час за възстановяване. Този труд е ад за очите.

— Добре. — Едва ли можеше да протестира срещу почивката им, след като самата тя бе прекарала голяма част от вечерта легнала по гръб и намазана с нещо лепкаво. — Не мога да помогна особено в областта на компютрите, но трябва да проверя някои възможности и да си поиграя с няколко теории. Съзнанието ми е прояснено. Мразя това състояние.

— Не ти харесва, че съзнанието ти е прояснено ли?

— Не. — Раменете ѝ се отпуснаха отново. Слушаше внимателно всеки нюанс в гласа му и всичко беше наред. Засега. — Мразя нещата, които Трина наистина прави... Напомпана съм с тях — обясни тя, докато измъкваше парцалива и стара блуза с къси ръкави, която бе заровила под купчина копринени и кашмирени блузи. — И си мисля... Какво гледаш?

— Теб. Скъпа Ив, ти изглеждаш...

— Не започвай. — Тя размаха блузата към него и отстъпи две крачки. Помисли, че даже това е фалшиво. Испита огромно облекчение от факта, че той може да я гледа по такъв начин. И разбра, когато го

направи, че кръвта ѝ се затопля, а тялото ѝ се стяга. — Дори не започвай.

— Направила си си педикюр.

Пръстите ѝ инстинктивно се свиха от смущение.

— Тя го направи, докато бях под въздействието на виртуалната реалност и не поиска да ми каже как да го махна.

— Харесва ми. Секси.

— Какво секси има в розови нокти? Какво секси може да има в това? Почакай, забравих с кого говоря. Ако ми беше боядисала и зъбите розови, ти пак щеше да мислиш, че е секси.

— Влюбен глупак — измърмори той и пристъпи достатъчно близо, за да докосне с палец страната ѝ. — Меко.

— Стига де. — Тя го плесна по ръката.

— И миришеш... екзотично — обяви той, след като пак се приближи, за да вдъхне аромата ѝ. — Малко тропически. Като лимонова горичка през пролетта, със съвсем лек нюанс на... жасмин, струва ми се. Цъфтящ през нощта жасмин.

— Рурк. Ръцете долу.

— Твърде късно е. — Той се разсмя и я хвана за бедрата. — Нали знаеш, че един мъж се нуждае от почивката си. Защо ти да не бъдеш моята отмора?

Тя беше негова, но все пак го отблъсна, когато устните му се долепиха до нейните.

— Моята почивка вече приключи.

— Ще я продължиш. Вкусът ти е невероятен. — Устните му преминаха по брадичката ѝ и надолу, а заетите му ръце вече разкопчаваха халата, плъзгайки се под него. — Нека просто видим... — той дръпна долната ѝ устна — какво още е направила Трина.

Той смъкна халата от раменете ѝ и опита със зъби голата кожа.

Малката топка от страстно желание, свита в корема ѝ, се увеличи. Тя наклони глава настрана, за да му позволи по-добър достъп.

— Давам ти двайсет минути, трийсет най-много, за да установиш контрол над себе си.

— Трийсет точно ще ми стигнат за... — Той спря, когато погледът му слезе към гърдите ѝ. — Я виж ти. — Гласът му излезе като мъркане, докато разтриваше леко с палец значката ѝ. — Какво имаме тук?

— Едно от малките хрумвания на Трина. Татуировката е само временна и даже ми хареса, след като преживях първоначалния шок.

Той не каза нищо, а само продължи да гали картинката с кръгови движения.

— Рурк?

— Изумен съм от откритието, че това може да ме възбуди. Колко странно.

— Ти се шегуваш.

Погледът му срещна нейния и това горещо синьо я прониза.

— Добре. — Нервите танцуваха под кожата ѝ. По нея. — Не се шегуваш.

— Лейтенант. — Той отново я хвана за бедрата и рязко я повдигна, докато краката ѝ се увиха около кръста му. — По-добре се подготви.

Нямаше как да се подготви срещу този вид нападение срещу чувствата, този вид брутална инвазия на цялото ѝ същество. Тъй като леглото бе твърде далеч, той просто повали и себе си, и нея на дивана и я превзе с устни и ръце.

Тя се притискаше към него. Струваше ѝ се, че ако не го прегръща здраво, може да изскочи от собствената си кожа. Чувствата бушуваха в нея, носейки се в кръвта, мускулите и нервите ѝ, докато тя не затрепери цялата и не достигна кулминацията с викове на наслада.

Вибрираща, тя се бореше за въздух и после срещна, най-после посрещна тези гладни устни със своите. Отчасти от страст, отчасти от отчаяно облекчение, че най-после бяха заедно поне тук, тя се вкопчи в ризата му. Не само Рурк желаше вкуса и усещането на плътта. Неговата беше гореща, сякаш той гореше отвътре навън за нея.

Нейното чудо.

— Позволи ми. — Тя се бореше с колана му. — Позволи ми.

И те се търкулнаха от дивана и паднаха на пода със силен тътен.

Нейният задъхан смях го прониза. Боже, каква нужда имаше да чува този смях и да вижда как бдителността изчезва от очите ѝ.

Той искаше да я прегръща и да бъде прегръщан.

Нейната миризма, нейните форми, ароматът ѝ топяха вече и без това несигурния му контрол. Искаше да я консумира като крем, да я погълне като празнична трапеза след пълен глад. Искаше да се зарови в нея до края на света.

Ако беше възможно толкова силно да се обича, да се желае и да се жадува, той вече бе преминал границата с нея. Нямаше връщане назад. Тя потръпваше и се движеше под него. Ръката ѝ се пресегна, обхвана го и пое твърдата му дължина в своята влажна, дива топлина.

Удоволствието го погълна, потопа го — насищане на съзнание и тяло — докато бедрата ѝ се движеха нагоре, а той тласкаше надолу.

Виждаше очите ѝ, този тъмен кехлибар, който бе замъглен от възбудата, и устните ѝ, които трепнаха за миг, преди главата ѝ да се отметне назад и от гърлото ѝ да излезе дрезгав стон. Неговото ченге. Неговата Ив. Неговото чудо.

Той се отдаде на усещането и капитулира пред нея.

Пулсът ѝ почти се нормализира, когато той се обърна, за да легне тя на гърдите му, вместо под неговата тежест. От тази позиция тя преплете пръсти и подпря брадичка върху тях, за да разгледа лицето му.

Помисли, че в момента той определено изглеждаше успокоен, изцяло отпуснат и задоволен като човек, готов малко да подремне.

— Розов педикюр и татуировки на циците. Какво става с мъжете?

Той сви устни, макар и да не отваряше още очи.

— Толкова лесно ни манипулират. Наистина, ние сме оставени на милостта на жената с всичките ѝ мистериозни уловки.

— Оставен си на милостта на собствените си жлези.

— Това също е вярно. — Той въздъхна щастливо. — Слава богу.

— Значи наистина ти харесва всичко това? Помади, лосиони, бои и прочие?

— Ив. Скъпа Ив. — Сега той отвори очи и погали с ръка косата ѝ. — Ти ми харесваш. Това би трябвало да е очевидно.

— Но харесваш и козметиката.

— Харесвам те със или без нея. — Той бързо я притегли и долепи устни до нейните. — Ти си моя.

Устните ѝ потрепнаха.

— Твоята какво?

— Всичко.

— Сладкодумник — измърмори тя и отвърна на целувката му. — Ти си истински сладкодумник. Но да знаеш, че няма да запазя

татуировката, дори тя да те превръща в мой сексуален роб. Оставям я само за няколко дни и това е.

— Тялото и изборът са си твои. Но не мога да кажа, че бих искал да я оставиш. Изненадата определено превключи нещо в мен. Наистина е малко объркващо.

— Може би ще те изненадвам от време на време.

— Винаги го правиш.

Харесваше ѝ да знае това и бързо го потупа по бузата, преди да се претърколи встрани.

— Възстановителният период приключи.

— В това няма нищо изненадващо.

— Цивилният, облечи някакви дрехи и докладвай.

— Не съм съвсем сигурен, че използвах докрай трийсетте си минути. Някой малко бързаше.

Тя вдигна панталоните и му ги хвърли в лицето.

— Покрий си хубавия задник, приятелче. Каза, че искаш да говориш с мен, преди да те срази розовия ми педикюр. За какво?

— Преди да стигна до това, бих искал да изразя надеждата, че през следващите няколко дни ще оставаш боса колкото е възможно повече. И продължавам — каза той през смях, когато тя му хвърли стоманен поглед. — Двамата с Фийни смятаме, че ни трябва повече хора в лабораторията. Ако работим само двамата, това възстановяване може да отнеме седмици в най-добрия случай.

— Макнаб ще се върне утре.

— Значи ставаме трима, с изключение на моментите, когато един от нас бъде извикан за нещо друго. Ако искаш да получиш отговори, Ив, трябва да ни дадеш инструментите, с които да ги осигурим.

— Защо Фийни, като шеф на Отдел „Електронна обработка на информацията“, не поиска това?

— Защото загубих на проклетото ези-тура и това нямаше да се случи, ако сам бях хвърлил монетата. Но той се възпротиви с думите — и вярвам, че го цитирам точно — едно куче не те хапе два пъти. Което е цветистият му начин да каже, че знае как съм печелил преди на ези-тура с него.

— Не можеш лесно да го преметнеш.

— Така е. А никой от нас не е зелен, когато става дума за електроника, нито пък сме мързеливи. Колкото и да ни е трудно да го

признаем, ние имаме нужда от помощ. Имам някого наум, който...

— Ако мислиш за Джейми Лингстром, забрави го. Няма да въвличам дете в подобна несигурна ситуация.

— Не мислех за него. Джейми ходи на училище и смятам да си остане там. Искам Рива. Тя вече познава ситуацията — продължи той, преди Ив да успее да заговори. — Тя е една от най-добрите, има достъп до най-високо секретно ниво и вече знае как се развиват нещата.

— Защото е една от участничките в тях. Рисковано е да се включва някой от главните участници. Да се включва още един цивилен.

— Няма да е необходимо да бъде притискана да бърза и това ще спести време на всички ни. Тя има личен мотив и затова ще работи повече от всички останали. Тя не е заподозряна, Ив, а е друг вид жертва. — Той направи пауза и тонът му бе по-студен, когато продължи. — Не е ли редно една жертва да има правото да се защити, както и да разчита на някого да я защити, ако се появи такава възможност?

— Може би. — Те се приближаваха натам, към онази пропаст с неравни краища. Искаше да отстъпи назад и нещо още по-лошо — да се престори, че пропастта я няма. Но пропастта се разширяваше непрекъснато, докато стоеше там с тяло, все още пазещо топлината на неговата плът.

— Каза ли го на Фийни?

— Да. И обсъдихме същите неща, както с теб сега. После му показах нейните дипломи. Той изгаря от нетърпение да работи с нея.

— Ти си го съблазнил.

Това го накара съвсем леко да се усмихне.

— Тази представа е малко неудобна за мен. Предпочитам да съм го убедил. За Рива и Токимото.

— Още един от твоите хора. Още един цивилен?

— Да, и има няколко причини за този избор. Първо, по-малко вероятно е от цивилни с достъп до строго секретни данни като тези двамата да изтече информация към медиите. Недей да пухтиш — скастри я леко той, когато тя показа зъбите си. — С този избор рискуваме много по-малко изтичане на информация, отколкото с други

хора. За Рива по очевидни причини, а за Токимото, защото е влюбен в нея.

— Добре, това е отлична шибана причина.

— Тя не знае — продължи Рурк убедено. — И той може никога да не предприеме нещо в тази посока, но фактите са си факти. Поради чувствата си към нея и естественият му интерес към работата, той ще вложи повече енергия и усилия от всички останали. Любовта стимулира това у човека.

Когато тя не отвърна нищо, той се обърна, за да отвори панел в стената и мини хладилника зад него. Извади бутилка с вода. Отвори я и си сипа.

Водата накваси гърлото му, но не охладя гнева, който започваше да се надига в него.

— Освен това, ако включиш ченгета, ще трябва да се оправяш с документацията и бюджета, да им издействаш достъп до това ниво секретност и т.н. Моят бюджет е по-голям от този на Полицейското управление на Ню Йорк.

— Ти имаш по-голям бюджет от Гренландия.

— Може би, но важното е, че имам законен интерес в разрешаването на този проблем и защитата на контракта ми за Код „червено“. И ще загубя много, ако не открием бързо отговорите. Затова и заради стореното на моя приятелка, защото конкуренцията в бранша ни е жестока, аз препоръчвам да включим в работата най-добрите хора.

— Не е необходимо да се вкисваш.

— Вкисвам се. От цялата шибана работа. Не мога да седя спокойно, когато мои приятели са тормозени по такъв начин и ми е много неприятно, че тази каша с повредените устройства и възстановяването на информацията им върви толкова бавно. Прекарвам цялото си време в лабораторията, вместо да го използвам, за да открия кой точно е бил отговорен за случилото се в Далас.

Ив усети в стомаха си малко, твърдо, ледено топче. И ето, че той се появи в стаята — големият тръбящ светец слон, който тя се надяваше да игнорира.

— Значи това е истинският ти мотив, нали? Скрит под всичко останало.

— Да, той е под него и над него, около него и в него.

— Искам да се откажеш. — Гласът ѝ остана спокоен, въпреки спазмите в стомаха. — Искам да се откажеш, преди да си преминал една граница, на която не мога да не обърна внимание.

— Имам си собствени граници, лейтенант.

— Точно така, точно така. Лейтенант. — Тя вдигна значката си от тоалетната масичка и отново я пусна долу. — Далас, лейтенант Ив, Полицейско управление на Ню Йорк. Не можеш да стоиш тук и да говориш за убийство на ченге по убийствата и да очакваш аз да си затворя очите и да се преструвам, че това е нищо.

— Аз разговарям с жена си. — Той удари бутилката толкова силно, че водата се разля по полираната повърхност на масата. — С жената, която съм се заклел да обичам много. Но няма голяма обич, няма живот за мен, ако отстъпя и не направя нищо. Ако си скръстят ръцете, докато онези, отговорните за случилото се с теб, си живеят живота, сякаш онова е било нищо.

— Техният живот не ме интересува. Но смъртта им от твоите ръце е друго нещо.

— По дяволите, Ив! — Той се отвърна от нея и навлече ризата си. — Не искай от мен да бъда такъв, какъвто не съм. Не го искай от мен. Аз никога не съм искал от теб нещо подобно.

— Не. — Тя се стегна. — Не, не си. Не си — повтаряше много тихо тя, тъй като истинността на този аргумент я порази като неоспорима истина. — Значи не мога да говоря за това. Не мога да мисля за него или да се боря за нещо, за което никога няма да постигнем съгласие. Но ти по-добре помисли по въпроса. И когато мислиш трябва да си спомниш, че аз не съм майка ти.

Той бавно се обърна и лицето му беше студено и напрегнато.

— Никога не съм бъркал коя си и коя не си.

— Нямам нужда от твоята справедливост, защото оцелях след преживяното и си създадох собствен живот.

— А плачеш в съня си и се тресеш от кошмари.

Тя и сега бе готова да се разтрепери, но нямаше да заплаче. Сълзите нямаше да помогнат на никого.

— Това, което си намислил, няма да ме промени. Включи в работата всеки, за когото Фийни е съгласен. Аз си имам своя работа.

— Почакай. — Той отиде до собствения си скрин и отвори едно чекмедже. Беше ядосан, както и тя, и не можеше да разбере как

толкова лесно преминаха от интимност към разправия. Извади малката снимка в рамка, която държеше там, и после отиде до Ив, за да ѝ я даде.

Тя видя красива млада жена с червена коса и зелени очи, нарастващи белези по лицето и шина върху пръста на ръката, с която прегръщаше момчето.

Разкошното малко момче с келтски сини очи, притиснало буза до тази на жената. До страната на майка си. Рурк и майка му.

— Нищо не можах да направя за нея. Ако знаех... но аз не знаех, така че миналото си е минало. Тя беше умряла, преди да порасна достатъчно, за да запаметя добре лицето ѝ. Не можах да ѝ се отплатя дори с това.

— Знам, че те боли.

— Не е заради това. Те са знаели за него. ООО, Интерпол, всички глобални разузнавателни организации. Знаели са за Патрик Рурк дълго преди неговото пътуване до Далас, за да се срещне с Ричард Трой. Но тя, жената, която ме роди, убитата и захвърлена жена, не е заслужила дори бележка под линия в техните файлове. За тях е била нищо, както и едно малко, безпомощно дете в Далас също е било нищо.

Болеше я за него, за самата нея и за жената, която никога не бе срещала.

— Не си могъл да я спасиш и аз съжалявам за това. Не си могъл да спасиш и мен, но за това не съжалявам. Мога да се спасявам сама. Няма да споря с теб, защото това не оправя нищо. И двамата ни чака много работа.

Тя постави снимката върху скрина му.

— Трябва да я оставиш тук отгоре. Тя е била прекрасна.

Но когато Ив напусна стаята, той отново прибра фотографията. Все още бе прекалено болезнено да вижда постоянно тези образи.

Двамата установиха широк периметър помежду си и работиха така поотделно до късно през нощта. Поспаха малко в двата края на голямото легло и никой не се опита да скъси разстоянието. На сутринта спазваха установилата се между тях дистанция, избягвайки територията на другия, като внимаваха къде минават, когато териториите се застъпваха.

Ив знаеше, че Рива Юинг и Токимото са в къщата и ги остави на Фийни, докато самата тя се барира в кабинета си в очакване да се появят Пийбоди и Макнаб.

Можеше да се съсредоточи върху работата за дълги периоди от време, като обмисля възможностите си, а сетне да преглежда информацията, за да разработи други сценарии. Можеше да разглежда своята дъска със снимки, бележки за убийствата и да реконструира престъпленията, мотивите и методите за тях въз основа на доказателствата, с които разполагаше, докато не започнеше да ги вижда в живи картини.

Но ако само оставеше тези доказателства настрана, се появяваше друга картина.

А ако концентрацията ѝ се нарушеше дори за момент, появяваше се и друг образ. Тя и Рурк от двете страни на бездънна пропаст.

Мразеше смесването на личния си живот с работата. И още повече мразеше неспособността си да предотврати той да се промъква в мислите ѝ, след като трябваше да ги съсредоточи върху работата.

И за какво всъщност се тревожеше толкова, попита се тя, докато отново отиваше в кухнята за кафе. Че Рурк иска да преследва и убие някакъв ООО агент, когото тя дори не познава? Тя се бореше с него и това, че не си крещяха и не си разменяха удари, не означаваше, че битката им не продължава.

Толкова бе разбрала от брачната игра.

Те се караха, защото той таеше в себе си гняв, затворен като тигър в клетка заради стореното ѝ като малко дете. И над този гняв, острейки нокти и зъби, се наслаждаваше още ярост заради случилото се с майка му.

Бруталност, насилие, занемаряване. Бог бе свидетел, че и двамата бяха живели с това и бяха оцелели. Защо въпреки всичко не можеха да живеят спокойно?

Тя блъсна вратата на кухнята, за да излезе на малката тераса и да подиша въздух.

И как бе живяла с всичко това? С работата — да, понякога тя работеше до пълно изтощение, дори до страдание, но се нуждаеше от самия процес и от резултатите от него. Когато застанеше над жертвата, тя работеше и заради жертвата, и за да открие такова вътрешно равновесие, каквото системата позволяваше. Дори от време на време,

когато това равновесие не отговаряше на собствените ѝ стандарти, мразеше системата.

Но дори когато мразиш, можеш да уважаваш.

Кошмарите? Не бяха ли те някакъв механизъм за справяне с травмата, несъзнателен отдушник за страха, болката, дори унижението? Майра вероятно можеше да ѝ изреди цял поменик от модерни термини и психиатрични концепции по темата. Но в основата си те бяха само лостове за събитията — едни можеше да понесе, за други не можеше да бъде сигурна. Все пак се справяше.

Бог знаеше, че се справя по-добре с помощта на Рурк, който я измъкваше от лепкавата им хватка, прегръщаше я и ѝ напомняше, че сега се намира в безопасност.

Но тя не ги бе преодоляла и не се мъчеше да се справи със стореното ѝ чрез копнеж да посрещне бруталността с още по-голяма бруталност. Как можеше да носи значката си, ако не вярваше с цялата си душа в сърцето и душата на закона?

А той не вярваше.

Тя прокара пръсти през косата си, докато гледаше навън буйните градини в късното лято, зелените корони на дърветата, блясъка и искрите на света, създаден от него според собствения му вкус. Когато го срещна и се влюби в него, когато се омъжи за него тя знаеше, че той не споделя и никога няма да споделя тези нейни възгледи.

Две изгубени души, както каза той веднъж. Такива бяха те. И колкото и общи неща да споделяха, никога нямаше да постигнат съгласие по този единствен въпрос.

Може би именно противопоставянето с разкъсващата му сила правеше връзката им толкова интензивна. То придаваше на тяхната ужасна и ужасяваща любов такава сила.

Тя можеше да докосне сърцето му. То бе толкова отворено за нея, толкова чудодейно отворено. Можеше да докосне неговата мъка и да му даде някаква утеха, на каквато не съзнаваше, че е способна. Но не успя и никога нямаше да успее да проумее напълно неговия гняв. Този твърд възел вътре в него, който той прикриваше толкова умело с елегантност и стил.

Може би това не ѝ бе писано. Може би ако успееше да го докосне, да хване този възел и да го развърже, той нямаше да бъде същия мъж, когото обичаше.

Но боже, боже мой, какво щеше да прави тя, ако той убие някого заради нея? Как щеше да го преживее?

Как щяха да го преживеят и двамата?

Можеше ли да продължи да преследва убийци със съзнанието, че живее с убиец? И защото се страхуваше от отговора, тя не се задълбочи прекалено в търсене отговора на този въпрос. Вместо това влезе обратно вътре и отново напълни чашата си.

Ив влезе в кабинета, застана пред дъската и принуди ума си да се върне към работата. Когато някой почука по вратата, тя отговори с разсеяно и леко недоволно:

— Какво?

— Лейтенант. Съжалявам, че ви безпокоя.

— Ох, Каро. — Изненада се, когато видя секретарката на Рурк в нейния строг черен костюм на прага на кабинета си. — Няма проблем. Не знаех, че сте тук.

— Дойдох заедно с Рива. Отивам да работя в офиса в центъра на града. Трябваше да взема от Рурк някои подробности за един проект. Добре, това няма значение. — Тя вдигна ръце в необичаен жест на объркване и после ги отпусна отново. — Искях да говоря с вас, преди да тръгна, ако можете да ми отделите малко време.

— Разбира се. Добре. Искате ли кафе или нещо друго?

— Не. Нищо, благодаря. Аз... аз бих искала да затворя вратата.

— Затворете я. — Тя забеляза погледа, който Каро отправи към дъската, снимките от сцени на убийства, ужасните фотографии на труповете. Ив умишлено отиде до бюрото си и посочи стол, който да изключи ужасяващата гледка от зрителното поле на Каро. — Седнете.

— Сигурно гледате такива неща през цялото време. — Каро хвърли последен продължителен поглед към дъската, преди да застави краката си да тръгнат, и седна на стола. — Свиква ли се с това?

— И да, и не. Още изглеждате малко замаяна. Може би не трябваше да се връщате толкова скоро на работа.

— Трябва да работя. — Каро изправи рамене. — Вие можете да ме разберете.

— Да, разбирам ви.

— Същото важи и за Рива. Знам, че завръщането на работа ще помогне на състоянието на духа ѝ. Тя не е на себе си. Нито пък аз. Не

спим добре, но се преструваме една пред друга. Но аз дойдох тук, за да кажа нещо съвсем различно. Не обичам да говоря объркано.

— Предполагам, че е така. Винаги сте ме впечатлявала като супер експедитивна. И сигурно трябва да сте такава, за да се справяте с нещата на Рурк. Но ако нещо такова не ви се бе отразило, щях да ви взема за робот.

— Точно верният тон. — Каро успя да се усмихне. — Вие знаете с какъв тон да подходите към жертвите и оцелелите, свидетелите или заподозрените. Бяхте отривиста, дори рязка с Рива. Това е тонът, на който тя реагира най-добре, когато е под стрес. Вие сте много интуитивна, лейтенант. И би трябвало да бъдете... за да се справяте с Рурк.

— Сигурно. — Ив се опита да не оставя думите, които си размениха предната вечер, да прозвучат отново в съзнанието ѝ. — От какво имате нужда, Каро?

— Съжалявам. Знам, че ви отнемам времето. Искях да ви благодаря за всичко, което направихте и продължавате да правите. Съзнавам, че всеки ден гледате това, което е върху дъската, в различни варианти. Че си имате работа с жертви и оцелели, изслушвате показания и въпроси, и работите, за да откриете отговорите. С това се занимавате. Но за мен е лично и исках да ви го кажа, да ви благодаря лично.

— Тогава лично сте добре дошла. Аз ви харесвам, Каро. Харесвам дъщеря ви. Но и да не беше така, пак щях да върша същото нещо, което върша сега.

— Да, знам. Но този факт не променя благодарността ми. Когато бащата на Рива ни напусна, бях съсипана. Сърцето ми бе разбито, а енергията — изтощена. Бях съвсем малко по-възрастна от вас — добави тя — и случилото ми се струваше краят на света. Чудех се какво да правя. Как щях да го преживея? Как щях да го преживея с моето бебе?

Тя спря и поклати глава.

— Това сигурно изобщо не ви интересува.

— Не е така. — Ив даде знак на Каро да продължи да седи, когато тя понечи да се изправи. — Довършете си мисълта. Интересува ме.

Каро отново седна и въздъхна.

— Добре тогава, тъй като всичко това непрекъснато ми минава през ума. По онова време имах много малко полезни лични качества — известни секретарски умения, които бях оставила да хванат ръжда, тъй като исках да бъда професионална майка. Имахме дългове и макар по-голямата част да бяха негови, той беше по-умен и... добре, по-злобен от мен.

— Трябва да е бил доста умен тогава.

— Благодаря. Тогава аз не бях толкова... опитна, колкото съм сега. И той имаше по-добри адвокати — добави тя със съвсем лека усмивка. — Така че се намирах в дълбока дупка — финансово, емоционално и физически, оставих се да се разболея от стрес и мъка. Бях много, много уплашена. Но онова беше нищо, нищо повече от препъване, което за момент те изважда от равновесие, в сравнение с това. Рива можеше да бъде убита.

Каро притисна длан до устните си и видимо се мъчеше да запази контрол.

— Никой не го каза на глас, но възможността съществуваше. Който е извършил това нещо, би могъл да я убие, вместо да я използва за прикриване на следите си.

— Но не се случи такова нещо. Евентуалностите не би трябвало да ви плашат.

— Вие нямате деца — изрече Каро с друга, по-широка усмивка, но очите ѝ заблестяха от сълзите, които се опитваше да сдържи. — Тя можеше да бъде убита или изпратена в затвора в очакване на съдебен процес, ако вие не бяхте толкова добра в работата си. Ако вие с Рурк не бяхте пожелали да помогнете. Аз му дължа много. И сега съм задължена на него и на вас много повече.

— Вие смятате, че той иска отплата за помощта му за вас и за Рива?

— Не. Той никога не би поискал такова нещо. — Тя отвори чантата си, извади салфетка и попи сълзите в очите си. Всяко нейно движение бе пестеливо. — Това го обижда. Както и вас, предполагам. Вие сте толкова подходящи един за друг.

Ив почувства гърлото си свито и успя само да свие рамене.

— Питам се дали ще бъдете подходяща за него. Когато за пръв път дойдохте в офиса, толкова енергична и безцеремонна. И студена.

Поне аз ви видях такава. После видях и него, след като вие си тръгнахте. Беше объркан, озадачен и разстроен — нещо рядко за Рурк.

— Наистина ли? Е добре, това ни събра.

— Беше много поучително да ви гледа човек как се намерихте един друг. — Тя смени салфетката и затвори изящната си черна ръчна чанта. — Той е важна част от живота ми. Радвам се да го виждам щастлив.

Тя не знаеше какво да отговори на тези думи, затова зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ.

— Как започнахте работа при него?

— Започнах работа като секретарка на най-ниско ниво и вършех работа за работи в една рекламна агенция тук, в Ню Йорк. Уменията ми не бяха толкова ръждясали, колкото мислех, и успях да събера пари за някои курсове, за да си ги припомня. През повечето време работих като момиче за всичко в един от юридическите отдели, после бях секретар — местех се от отдел в отдел, работех където и когато имаха нужда от мен.

— Научавали сте по-малко от всичко.

— Да. Харесваше ми и го смятах за обучение. Това беше добра работа и добре платена. По едно време, предполагам, че е било преди десетина години, Рурк оглави компанията, където работех, и компанията — заедно с няколко други — се премести в сградата в центъра на града.

Ив забеляза, че сега очите ѝ бяха сухи, а гласът по-силен. Връщате се назад в спомените си. Отдалечаваше се на известно разстояние от настоящето.

— Малко след това бях повишена в помощник на една секретарка в един от филиалите за разработка на проекти на компанията. И след около година ме помолиха да присъствам на заседанието — просто да водя бележки, да нося кафе и да изглеждам прилично, тъй като щеше да присъства самият Рурк. Тогава нюйоркският филиал беше съвсем нов. Вътре кипеше енергия и по-голямата част идваше от него.

— Има я даже в излишък — измърмори Ив.

— Наистина е така. По време на заседанието един от изпълнителните директори ми се сопна, когато не изпълних

достатъчно бързо желанието му и аз отговорих, че маниерите му са толкова непривлекателни, колкото и костюмът му, или нещо подобно.

— Значи Рива е наследила темперамента си от вас.

Каро си позволи сподавен смях.

— Предполагам, че е така. Рурк не обърна внимание на малкия инцидент — или аз помислих така — и продължи със заседанието. По някое време ме помоли да направя холограма на сградата, която той проектираше и по-късно да му занеса информацията за нещо друго. Накара ме да подскачам наоколо, изпълнявайки задачи, които не бяха от никоя определена област, но годините, през които бях работила на различни места, се оказаха полезни. И все пак, след като сблъсъкът ми с директора отмина, аз бях ужасена, че ще ме уволнят. Заседанието продължи повече от два часа, които ми се сториха години. Когато свърши, аз само исках да намеря някой ъгъл и да припадна. Но той ми направи знак. „Това е Каро, нали — изрече Рурк с чудесния си глас. — Ще вземеш онези файлове и ще дойдеш с мен, нали?“

Тя отново тихо се засмя и цветът на лицето ѝ се завърна, а дланите ѝ почиваха в скута.

— Бях абсолютно сигурна, че ще бъда уволнена и трескаво съобразявах как ще си намеря друга работа, за да издържам Рива в колежа, да плащам вноските за купения преди три години апартамент. Той ме взе с него в личния си асансьор и аз вътрешно треперех, но не допусках да го оставя да забележи това. Бях достатъчно унижавана от бившия ми съпруг, за да ми държи влага за цял живот, така че нямаше да оставя този млад реформатор да забележи страха ми.

— Той е разбрал — отбеляза Ив, представяйки си картината.

— Разбира се. Той винаги разбира. Но тогава се гордеех със сдържаността си и приемах, че това е всичко, което ми е останало. Той ме попита какво мисля за... — Тя сбърчи чело. — Забравих името му. Директорът, който ми се сопна на събранието. Отговорих му много обидено, тъй като смятах, че вече излизам от вратата, дали има предвид лично или професионално, а той ми се усмихна.

Тя спря за момент и наклони глава.

— Надявам се, че няма да се обидите, ако добавя тук нещо.

— Не се обиждам толкова лесно.

— Бях достатъчно възрастна, за да съм му майка и когато погледна надолу към мен и се засмя, го усетих в дъното на стомаха си.

Усетих силата на неговата сексуалност в една ситуация, която по никакъв начин не бе сексуална. Изненадана съм, че успях да формулирам свързана мисъл след това разкритие.

— Разбирам и това.

— Вие без съмнение го разбирате. Когато ми се усмихна и каза, че се интересува както от личното, така и от професионалното ми мнение за този директор, аз бях просто достатъчно вцепенена и оглушена от собствената си напълно неадекватна реакция, когато му отговорих, че смятам мъжа за достатъчно компетентен в работата му, но че на лично ниво той е задник. Когато се озовах в офиса му, той ми предложи кафе и ме помоли да почакам само момент. Отиде до бюрото си и започна да работи, докато аз седях напълно объркана. Тогава не знаех, че е извадил досието ми и проверява моята квалификация и достъпа ми до секретни материали.

— И много вероятно — какво сте закусвала онази сутрин.

— Това не би ме изненадало — съгласи се Каро. — После той се обърна към мен любезно с думите, че си търси секретарка, която може да мисли и да има точна преценка за ситуации и хора и няма да му пробутва куп глупости, когато той иска да чуе истината. Тя трябвало да бъде експедитивна, неуморима, лоялна, тъй като ще отговаря само пред него и ще има моменти, в които той ще иска... необичайни неща. Той продължи да описва работата, но аз не съм сигурна, че чух всичко. И назова заплатата, която ме накара да бъда много благодарна, че съм седнала. Сетне ме попита дали се интересувам от това.

— Предполагам, че сте била заинтересована.

— Отговорих с героично спокойствие „да, сър, ще бъда много заинтересована да кандидатствам за тази работа.“ И че ще бъда щастлива да се явя за интервю и на необходимите тестове. Той отговори, че току-що сме приключили с интервюто и съм изкарала тестовете, така че мога веднага да започна работа.

— Той ви е хвърлил око предварително.

— Очевидно е било така. И затова можах да отгледам дъщеря си в комфорт и сигурност. И да открия себе си. Така че му дължа много. Вие ме успокоихте — заяви Каро с въздишка. — Просто като ме изслушахте. Напомнихте ми, че преодолявате кризата като правите това, което трябва да се направи по-нататък. — Тя се изправи. — Благодаря ви за отделеното време.

— Предполагам, че Рива е взела малко от вашата издръжливост. Така че ще преживее тази ситуация и ще продължи нататък.

— Разчитам на това. — Каро тръгна към вратата и после се обърна. — И още нещо дребно, но мисля, че може да ви достави удоволствие. Мнозина от заетите хора карат помощниците или секретарките си да избират подаръци за половинките им. За рождени дни, годишнини, подаръци за компенсация след някоя свада. Той никога не прави това. Всичко, което ви дава, идва от него. Може би не е толкова дребно нещо в края на краищата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Пийбоди нахлу вътре с лимоновозелена горна дреха. Ив забеляза, че тя вече не тропаше с токове, а някак... шляпаше. Това беше още нещо, с което се налагаше да свикне. Усмивката ѝ бе широка и зъбата, а в косата ѝ бе вплетена броеница от разноцветни, малки мъниста, спускаща се от темето до шията.

— Здравейте, Далас. Трябва да ви кажа, че Ямайка е страхотна.

— Имаш мъниста в косата си.

— Да, направих си тази малка плитка. — Тя я подръпна. — Сега мога да си го позволя. Не съм в униформа.

— Но защо ти е това? Няма значение. Къде са устройствата?

— Детектив Макнаб и аз транспортирахме лично устройствата през митниците и проверките по сигурността и ги придружихме директно дотук в лабораторията за анализ и изучаване. Не ги изпускахме от поглед. Сега Макнаб е с екипа на електронния отдел на същото място. Оставих го там, за да дойда да ви докладвам. Лейтенант.

— Няма смисъл да се мръщиш, защото те подразних за мънистата.

— Може би просто няма да ви връча подаръка.

— Носиш ми подарък?

— За спомен от първото ми напускане на града като детектив. — Тя го издърпа от чантата си. — Но вие не го заслужавате.

Ив гледаше малкото пластмасово палмово дърво с малкия пластмасов гол мъж, изтегнал се под него. Той държеше малка чаша с форма на купа, пълна с блестяща зелена течност. Несъмнено алкохолна напитка, заключи Ив по глупавата усмивка на лицето му.

— Права си. Не заслужавам това.

— Кич е. — Обидена, Пийбоди остави подаръка върху бюрото на Ив. — Но е забавно. Ето.

— А-ха. Моментално ще информирам теб и останалия екип за последното развитие на събитията. Ще имаме кратък брифинг,

включващ и цивилните, след което... Почакай — спря тя, когато комуникаторът ѝ иззвъня. — Далас.

— Имаме неприятности.

По тона на гласа му и мрачната физиономия на Морис, Ив разбра, че бедата е сериозна.

— В моргата ли си?

— Аз съм в моргата — потвърди той, — но Бисел го няма.

— Изгубил си тялото ли?

— Телата не се губят — сопна ѝ се той, въпреки че прекара последните трийсет и пет минути както в компютъризирано, така и в лично търсене и сканиране. — И нашите гости рядко стават и се разхождат до супера на ъгъла за поничка със сирене. Което означава, че някой е влязъл тук и го е отвлякъл.

— Добре. — Той звучеше повече обидено, отколкото ядосано. Тя щеше да промени това. — Заклучи мястото.

— Моля?

— Заклучи моргата, Морис. Никой да не влиза и да не излиза — жив или мъртъв — докато не дойда там. И това ще ми отнеме почти час.

— Цял час, за да...

— Запечатай стаята, където се съхраняваше тялото. Събери дисковете от охраната за последните два часа и четири часа и копирай всичките си работни записи по Бисел за мен. И искам да знам за всички, които са имали работа при мъртъвците, откакто ти лично си видял тялото за последен път. Кейд там ли е още?

— Да. Кейд е още тук, дявол да го вземе, Далас.

— Ще бъда там веднага, щом мога. — Тя изключи връзката. — Събери останалите от екипа — нареди на Пийбоди, след което сама изруга, когато комуникаторът ѝ отново избръмча. — Мърдай. — Изстреля заповедта и Пийбоди се забърза към вратата. — Далас.

— Лейтенант. — Лицето на Уитни запълни екрана и не изглеждаше по-весело от това на Морис. — Яви се в Кулата за среща с шефа и заместник-директор Спароу от ООО. Девет нула нула.

— Това ще трябва да почака.

Той премига веднъж и гласът му стана леденостуден.

— Лейтенант?

— Сър, ще информирам екипа си. Ще го запозная с най-необходимото, но трябва да се направи. После е наложително присъствието ми в моргата. Току-що разговарях с главния съдебен лекар Морис. Тялото на Бисел липсва.

— Не е на мястото си или е изчезнало?

— Предполагам, че е изчезнало, сър. Заповядах да се заключи и запечатана моргата, както и да се прибере цялата документация. Ние с детектив Пийбоди ще се срещнем с Морис до един час и ще преценим положението. Вярвам, че това е по-важно от срещата в Кулата. Отечествената и Спароу просто ще трябва да изчакат реда си, за да танцуват с мен.

— Искам всички подробности до най-дребния детайл, веднага щом е възможно. Срещата ще бъде отложена за единайсет нула нула. Бъди там, лейтенант.

Тя не си направи труда да отговори, тъй като той ѝ затвори толкова бързо, колкото и тя на Морис. Затова просто се намръщи на комуникатора и процеди:

— Майната ти.

След това се изправи и обърна дъската с убийствата с лице към стената.

Тя видя за пръв път Токимото, когато той влезе заедно с Рива и трябваше да си напомним да вярва на Фийни и Рурк за подбора на собствените им хора, дори когато не знаеше кои, по дяволите, бяха те. Реши, че Рива изглежда достатъчно жизнена, макар и с малко изпито лице, и че Рурк не бе прав за любовните трепети, тъй като Токимото не я докосна и дори не я погледна, докато сядаха.

— Капитан Фийни ще ви информира за електрониката — започна тя, — така че няма да се меся там, а само ще кажа, че ми трябва информация, всякаква информация и то бързо. Възстановяването е с най-висок приоритет. Сега Код „червено“ е на второ място.

— Лейтенант. — Токимото заговори с тихия си глас и интересното му лице бе внимателно и приветливо. — Бих искал да кажа, че Код „червено“ по самото си естество не може да бъде на второ място. За да възстановим информацията, трябва да разберем как е била

повредена. Научаването на това ще ни доведе до предпазването ѝ. Както виждате, проблемът е цялостен.

— Не, не виждам и затова не съм от Отдел „Електронна обработка на информацията“. Вие сте включен, за да помогнете в разследване на убийство. Тъй като устройствата бяха повредени, а в тях имаше информация, касаеща неизвестна личност или личности, които са убили най-малко трима души. Когато видя тази информация, ще знам защо толкова ги е притеснявала и затова тя е мой приоритет. Разбрано ли е?

— Да. Разбира се.

— Добре. Устройствата, които детективи Макнаб и Пийбоди транспортираха от жилището на Картър Бисел, сега са в къщата. Картър Бисел е изчезнал. Трябва да се приеме, че той е или е бил част от това. Степента на участието му тепърва ще се изяснява.

— Блеър рядкото споменаваше, но когато го правеше, говореше за него като за неудачник. Не знам дали това изобщо може да помогне — сподели Рива с Ив. — Но останах с впечатлението, че за него Картър е по-голям срам от всичко останало на света.

— Знаете ли кога за последен път двамата са разговаряли?

— Мисля, че преди около година Картър може да се е свързал с Блеър, за да иска пари. Влязох в стаята, когато той извършваше електронен трансфер и спомена нещо за пилеене на пари заради маймуната на шията му, наречена Картър. Беше разстроен и не искаше да говори за това, така че аз не отворих повече дума по въпроса. Сега, когато си спомням, разбирам, че съм мълчала по същия начин за доста неща.

— Тази ли е думата, която използва? Маймуна на шията му?

— Да. Беше разстроен и ядосан. Помня как се изненадах, че е заел на Картър пари, и му го казах. Той изключи апаратурата и се развика, че парите са си негови, както и бизнеса му, излезе от стаята и затръшна вратата. Тъй като това бе така и не виждах смисъл да се карам заради някакъв идиот, когато никога не бях виждала, аз си замълчах.

— Интересно. Рурк, намери малко време и разбери заради мен какви лични и тайни сметки може да е имал Блеър Бисел. Бих искала да науча колко често е хранил „маймуната“. — Тя направи пауза и огледа стаята. — На цивилните членове на този екип трябва да бъде

обяснено, че никаква информация, научена или разкрита по време на това разследване, не бива да се обсъжда с никой външен човек. С приятели, съседи, любовници, медиите или със семейните животни. Ще добавя, че ако някаква информация изтече, това ще бъде смятано за саботиране на разследването. Ако има изтичане на информация, изтичането ще бъде запушено и преследвано, и някой ще прекара известно време в кафеза. Нямам намерение да се правя на добра — добави тя, разчитайки мислите на Рурк. — Това може да са твои хора, но те не са мои.

— Не вярвам някой в тази стая да не е разбрал позицията ти по въпроса — отвърна той. — Лейтенант.

— Ако някой е обиден от думите ми — заяви с равен глас тя, — сега е моментът да го каже. Не мисля, че точно сега Клои Маккой е прекалено загрижена за чувствителността и наранените си чувства. На друго ниво Бисел, работейки самостоятелно или заедно с ООО, е пъхнал шпионски устройства в творбите си. Знаем, че тези устройства са били поставяни на различни места в къщата, която е споделял с Рива Юинг и трябва да приемем, че целта е била да се събере информация за проектите, с които тя се е занимавала в „Секюркомп“.

Докато говореше, тя наблюдаваше Рива и забеляза как отначало брадичката ѝ потрепна, след което челюстите ѝ се стиснаха здраво.

— Ще ни трябват фактурите за продажби, за да открием местата на останалите му скулптури. Те ще трябва да бъдат сканирани. Когато това стане, случаят ще се разчуе и вие ще бъдете засегната, Рива, заради неизбежните асоциации.

— Мога да го понеса.

— Разбира се, като човек, превърнат в жертва и то толкова интимно от същия този заговор, Юинг не може да бъде обвинявана за действията на мъж, който я е използвал и измамил.

Рива леко се усмихна на ядосания Токимото.

— Със сигурност могат да ме обвинят. Светът е такъв.

— Някои от тези реакции могат да се очакват доста скоро — продължи Ив. — Тялото на Бисел е изчезнало.

Тя наблюдаваше, наблюдаваше внимателно. Лицето на Рива побледня, сякаш току-що бе чула фраза на непознат за нея език. До нея Токимото подскочи на стола си, а после се пресегна, без да гледа и направо склучи длан върху ръката на Рива.

Значи, помисли Ив, Рурк отново бе прав. Не трябваше да се басира с него.

— Не разбирам какво искате да кажете — заговори внимателно Рива. — Не мисля, че ви разбирам.

— Говорих със съдебния лекар, който ме информира, че тялото на Бисел вече не е в моргата.

— Но... защо някой би взел... — Рива вдигна ръка и разтри гърлото си, сякаш освобождаваше думите си от задръстване. — Просто не мога да го проумея.

— Моя работа е да го проумея. Можете ли да удостоверите къде сте била снощи?

— Вие сте жестока — изрече тихо Токимото.

— Педантична съм. Рива?

— Да. Да. Хм... — Тя затвори очи и дишаше тежко. — Вечеряхме у дома. Майка ми и аз. Гледахме екрана. Идеята беше нейна — даваха само комедии. Ядохме пуканки, пихме вино. Пих много. — Тя въздъхна. — Седяхме така до около един часа. Заспах на дивана. Събудих се около четири часа. Тя ме беше завила. Само се обърнах и отново заспах. Най-добрият сън, който съм имала от дни насам.

— Много добре. Искам цивилните да се върнат в лабораторията. — Тя директно погледна Рурк. — Искам пълен доклад за напредъка в четиринайсет нула нула.

— Да, сигурен съм, че искаш. — Той отиде до Рива и ѝ предложи ръката си, за да ѝ помогне да се изправи на крака. — Не би ли желала първо малко чист въздух или да останеш за момент сама?

— Не, не. Добре съм. Да се хващаме за работа. Нека просто да работим.

Ив почака, докато Рурк затвори вратата, след като хвърли още един студен поглед към нея.

— Леле-мале! — Макнаб имитира изтръпване. — Тук е доста студено.

— Затвори си плювалника, кретен — изсъска Пийбоди. — Съжалявам, лейтенант, петстотинте миниатюрни проводници са прекъснали кръвната циркулация в мозъка му... това е положението.

— Хей.

— Нека продължим. Изследвах няколко възможности, никоя от които не бе задоволителна или особено информативна. Всичко зависи

от това как вкарвам данните. Но важното е, че все още не знаем с какво си имаме работа. Тайни операции, агент негодяй, семейно насилие. Знаем само, че имаме три убийства, един изчезнал труп и връзка в Ямайка.

— Клои Маккой беше убита заради това, което е знаела или е притежавала. Аутопсията потвърди, че е използвала средство против забременяване. Очаквала е любовник. Единственият любовник, който стана известен, е Блеър Бисел.

— Който е мъртъв и е сред изчезналите — обади се Фийни.

— Тя почти сигурно е вярвала, че очаква Блеър Бисел. Била е наивна, театрална и лековерна млада жена. Изиграй го както трябва и тя ще повярва, че любовникът ѝ е възкръснал и пристига за любовна игра — да ѝ разкаже всичко, да потърси помощта ѝ, да тръгне към залеза заедно с нея. Убиецът само е трябвало да проникне в апартамента ѝ, да я накара да запази спокойствие и да изпие виното с лекарството. Аз съм приятел на Блеър, негов колега, брат. Той ме помоли да ти обясня всичко. Ще дойде тук веднага, щом стане безопасно.

— И тя е трябвало да го пусне вътре — съгласи се Пийбоди. — Тази вълнуваща история сигурно ѝ е харесала.

— Със сигурност го е пуснала, ако това е бил Блеър Бисел.

Макнаб потисна сумтенето си.

— Възкръснал.

— Не е било необходимо да го прави, ако никога не е умирал. Ако е инсценирал собствената си смърт.

— Тялото беше идентифицирано, Далас — възрази Пийбоди. — Отпечатащи, ДНК, всички необходими изследвания.

— Той беше агент на ООО, така че не изключвам фалшива самоличност. Но Маккой отхвърля тази възможност вместо мен. Ако е притежавала нещо или е знаела нещо, защо не се е погрижил за това, преди да извърши престъплението? После съществува и проблемът с мотива. Защо да умираш заедно с любовницата си, натопявайки за това собствената си съпруга? Във файловете му няма нищо, което да посочва, че е имал някакви неприятности с Отечествената. По всичко изглежда, че го е криел. Секси тайна работа, грижовна съпруга, която неволно го е снабдявала с ценна информация, две любовници за

разнообразие, успешна кариера, финансова обезпеченост. Животът е доста хубав, така че защо да умира?

Тя седна върху тясната страна на бюрото си.

— Можем да се прехвърлим върху брата. Завист, обида. Знаем, че Кейд го е посетила в Ямайка и имаме причини да вярваме, че ѝ става любовник. С разрешението на ООО ли го прави? Или е действала самостоятелно, или в комбина с Блеър Бисел? И защо? Може би това е било инсценировка, която се е провалила. Може би е ставало дума за Каин и Авел и Картър е увеличил шансовете си, като е премахнал брат си — жалко за жената — и е натопил Рива за това. Наследството е доста кръгла сумичка. Ако Рива бъде обвинена и осъдена за убийствата, тя няма да я наследи. И той ще получи хубав пай.

— Може би е изнудвал Блеър — предположи Пийбоди. — Маймуната на шията му.

— Добре, Рурк ще ни помогне да разберем точно това. Картър знае нещо за Блеър — връзката с ООО, извънбрачните връзки, нещо друго, и го дои редовно. На Блеър му е дошло до гуша и решава да отхвърли „маймуната“. Но убийството на трима души изглежда малко прекалено. Защо просто да не отиде до островите, да ликвидира брата и да се върне отново в живота си? Някои от тези отговори трябва да бъдат в онези устройства, Фийни, трябва ми малко отговори.

— Имам един за теб. Знаменит пластичен лицев хирург от Швеция е бил убит, както изглежда, при провалено нахлуване с взлом в собствения му офис. Преди две седмици. Записите за пациентите му не са прибрани, тъй като информационното му устройство е било повредено.

— Повредено ли?

— Така пише в доклада. Йоргансен — това беше името му — бил открит с прерязано гърло. Аптечката му била опразнена, а информационното устройство — повредено. Предполагам инфектирано, но няма начин да го докажа, без да видя самото устройство.

— Виж дали можеш да бъдеш любезен с колегата си от Швеция, за да ни го изпратят.

— Ще опитам.

— Опитвай бързо. — Тя скочи на крака. — Извикаха ме в Кулата по настояване на шибаната ООО. Вземам мерки за защита на всичките

ни задници, защото тази среща няма да бъде приятна. Лайната ще паднат върху вентилатора и ако той духа в посоката, в която се надявам, призраците ще нагазят до колене в тях. Но сигурно ще има и някакво противодействие. Затова, докато трае тази част от разследването, ние ще се барикадираме тук.

— Боже — Макнаб се ухили като идиот. — Как ще го понесем?

— И ще работим двацет и четири часа от двацет и седем — добави Ив и гледаше как усмивката се превърна в гримаса. — На смени. Да започваме. Пийбоди.

— Да, лейтенант. С вас съм.

— Комуникация само по сигурни линии — добави тя, докато излизаше през вратата... и почти се сблъска с Рурк.

— Лейтенант, моля за секунда от времето ти.

— Придружи ме и говори. Нямам никакви излишни секунди.

— Аз просто ще отида до... — Ще бъда някъде другаде, помисли Пийбоди, и изтича напред.

— Ако си обиден заради начина, по който се отнесох с хората ти, по-добре ми го спести. Бързам.

— Ще ми трябва повече от секунда за обсъждане на твоята тактичност и уменията на хората. Съзнавам, че не гледаш на Рива като на заподозряна и по твой собствен начин ѝ изграждаш алиби.

— Е?

— Няма да работя на тъмно, Ив. Ако имаш нужда от помощта ми, не бива първо да ми даваш задачи, а после да ме изключваш от тях. Очаквам да ме запознаеш с подробностите.

— Знаеш всичко, което трябва да знаеш. Когато е необходимо да знаеш повече, тогава ще ти кажа повече.

Той сграбчи ръката ѝ и я завъртя към себе си.

— Това ли е начинът ти да ме зашлевиш, защото отказах да заема същата висока морална позиция като теб?

— Ако те зашлевя, приятелче, вярвай ми, ще го усетиш. Това и онова са две различни теми.

— Глупости.

— О, майната ти на теб и на дебелогъзия член, който яздиш. — Тя се отскубна от него и загуби контрол за достатъчно дълго време, за да го блъсне назад.

Видя как очите му пламнаха, но той не ѝ отвърна със същото и не я докосна. Тя се мразеше заради завистта си към способността му да сдържа своята агресивност, докато тя не успяваше.

— Става дума за проклетата ми работа и не мога да си позволя нито времето, нито лукса да мисля за нещо друго точно сега. Щом не харесваш начина, по който ръководя това разследване и този екип, тогава се откажи от участието си. Напусни, по дяволите. Нямах представа с какво си имам работа.

— Ти току-що ми взе думите от устата. Изпитвам известна тревога, основателна тревога, че жена ми се изправя срещу ООО. Това не е просто убийство или дори организирана престъпност. Не става дума за някаква група терористи с диви погледи. Това е една от най-могъщите организации на света. Ако са замесени в случая, както изглежда от известна гледна точка, логично следва, че няма да имат особени скрупули, за да не навредят на едно застанало на пътя им нюйоркско ченге. Като навредят лично или професионално на това ченге. Моето ченге.

— Справи се с проблема. Това е част от пакета, който си приел. Щом искаш да извадиш задника ми от прашката в тази ситуация, намери ми информация. Това е, което можеш да направиш. Това е всичко, което можеш да сториш.

— Наистина е част от пакета, който съм приел — съгласи се той със заплашително тих глас. — Ще направиш добре, ако и ти си припомниш целия пакет, който ти самата си приела. Целият, Ив. Ще трябва да живееш с това или без него.

Тя стоеше на място, изтръпнала до мозъка на костите си, когато той се обърна и се отдалечи от нея. Кожата ѝ изстина, а стомахът ѝ се свиваше в конвулсии, докато тичаше надолу по стълбите на къщата. Нещо от преживяното сигурно личеше върху лицето ѝ, когато Пийбоди се обърна към нея при влизането ѝ в колата.

— Далас? Добре ли си?

Тя поклати глава. Не бе сигурна, че ще може да отговори с думи. Гърлото ѝ гореше. Натисна газта и засили колата надолу по алеята, оградена от красиви дървета и храсти, които започваха да припламват от първите признаци на есента.

— Мъжете са костеливи орехи — заяви Пийбоди. — Колкото повече си около тях, толкова по-костеливи стават. И ми се струва, че

такъв като Рурк е по-костелив от останалите.

— Всичко това му омръзна. Наистина му дойде до гуша. — Тя трябваше да притисне с длан своя разбунтувал се стомах. — А също и на мен, по дяволите, също и на мен. Но успя да пробие защитата ми. Наистина е добър. Кучият син. — Гласът ѝ искаше да премине във фалцет, така че тя спря и дълбоко си пое въздух. — Той знае точно къде да те нарани.

— Колкото повече някой те обича, толкова по-добре се прицелва.

— Исусе, изглежда наистина ме обича. А аз не мога да направя това сега. Той знае, че не мога да се откажа сега.

— За катаклизъм във връзката никога няма подходящ момент.

— Ти на коя страна си, по дяволите?

— Добре де, след като седя до вас и ме притискате толкова силно, значи съм на ваша страна. Можете да се обзаложите.

— Ще трябва да изхвърля това от съзнанието си. — Но тя се опасяваше, че топката в стомаха ѝ щеше да я тормози през целия ден. Все пак включи комуникатора на таблото и предприе следващата стъпка.

— Надин Фарст.

— Няма да успея за обяда. Ще трябва да се уговорим за друг час. Веднага щом е възможно.

— Добре. — Надин даже не мигна с внимателно гримираните си ресници. — Ще намеря свободно време и ще ти се обадя.

— Ще чакам обаждането ти. — Ив изключи връзката.

— Кой, по дяволите, беше това? — поиска да разбере Пийбоди.

— Не само призраците могат да използват кодове. Това бях аз и казах на Надин да разпространи историята, че Блеър Бисел е бил човек на ООО с няколко подбрани подробности за нейното потвърждаване и разширяване. И в края на деня ще видим чий задник е почервенял.

— Рурк няма да бъде единственият, на когото му е дошло до гуша.

— Благодаря. — Ив успя да се усмихне. — Това ме кара да се чувствам значително по-добре.

Морис беше изпълнил точно указанията ѝ. Тъй като бяха необходими цели десет минути за получаването на разрешение за нея и

Пийбоди за достъп в моргата, Ив реши, че той е доста ядосан. Морис лично ги пусна вътре и после ги поведе през ледения бял тунел към залите за аутопсия.

— В колко часа пристигна тук тази сутрин? — попита Ив скования му гръб.

— Около седем. Рано, понеже правех услуга на едно ченге или възнамерявах да я направя, като дойда преди началото на работното време и пусна тестове на Бисел, за да разбере дали си е правил скоро пластична операция на лицето. Взех си кафе и прегледах досегашните си бележки по случая, след което слязох тук долу около седем и петнайсет часа.

Той използва картата си и гласова команда, за да отвори заключените врати на една от залите за съхранение.

— Заключена ли беше тази врата?

— Да.

— Ще наредя на екипа за проверка на местопрестъпленията да я проверят за манипулации.

— Чекмеджето на Бисел бе празно — продължи Морис и доближи стената с хладилни чекмеджета от неръждаема стомана. Отвори едно и от него изсвистя въздух и ледена бяла пара. — Отначало се ядосах, защото реших, че е бил преместен или погрешно поставен на друго място и затова проверих последния запис, който удостоверяваше, че е бил съхранен правилно. Обадих се на помощник-съдебния лекар Марли Дру, която беше нощна смяна. Тя все още бе тук, тъй като смяната ѝ свършва в осем. Нямаше запис някой да е влизал в това помещение, да внася или да изнася нещо.

— Ще трябва да говоря с нея.

— Тя е в кабинета си и те очаква. Направихме щателно претърсване. Данните му са още тук, но трупът го няма.

— Колко трупа всичко имате в момента?

— Двайсет и шест. Четири са пристигнали снощи — автомобилна катастрофа — приети са в два и дваисет часа.

— Проверил ли си всички камери за съхранение?

Обидата се отрази върху лицето му.

— Далас, това не ми е първият работен ден. Когато ти казвам, че един труп не е тук, това означава, че той не е тук.

— Добре. Значи си имал само двацет и два трупа, преди новите да бъдат приети в два и двацет?

— Не, имахме двацет. Два бяха определени за премахване на разноски на общината. Двама клошари, непотърсени от никого.

— Премахване.

Сега към обидата се прибави допълнително раздражение, превръщайки гласа му в безмилостен леден нож.

— Познаваш проклетата процедура. Общината кремира непотърсените и бедняците след четирисет и осем часа. Ние се занимаваме с тях по време на нощна смяна и ги изпращаме в крематориум.

— Кой ги придружава?

— Шофьор и санитар. — Понеже видя накъде биеше тя, той ѝ се озъби. — Няма начин да са взели Бисел по погрешка, ако това е, което си мислиш. Ние тук не разиграваме проклети комедии. Сериозна и деликатна работа е да се грижиш за мъртвите.

— Съзнавам го напълно, Морис. — Собственият ѝ гняв започваше да се надига, когато пристъпи напред и се изправи пред него. — Но Бисел не е тук и затова нека разгледаме отделните процедури.

— Отлично. Има преходно помещение. Трупите, определени за преместване и премахване се изваждат от камерите за съхранение — записите за тях се проверяват от дежурния помощник-съдебен лекар, а тези записи се проверяват няколко пъти, за да се избегнат грешки. Екипът по прехвърляне ги закарва в преходното помещение и ги изважда от системата с друга серия проверки. Не е възможно някой погрешно да е определил Бисел за премахване, оставяйки вместо него някой от градските бедняци. Просто ми липсва едно проклето тяло. Броят им не излиза.

— Не мисля, че е било грешка. Първо се свържи с крематориума. Разбери колко твои трупа са изгорили снощи. И искам имената на хората, които са транспортирали телата. Все още ли са тук?

— Те работят на друг график. — Морис изглеждаше повече разтревожен, отколкото ядосан, изведе я навън и отново заключи вратата. — Трябва да са си тръгнали в шест часа. — Той закрачи бързо към офиса си. Извади на екрана графика от предишната нощ, докато включваше комуникатора си.

— Пауъл и Сибрески. Познавам и двамата. Големи шегаджии са — обичат да се шегуват с мъртвите — но са добри работници. Внимават какво вършат. Обажда се главен съдебен лекар Морис — каза той в комуникатора. — Искам потвърждение на доставка за премахване по договор с общината, направена рано тази сутрин.

— Един момент моля, доктор Морис, ще ви свържа с приемната.

— Дали някой друг, освен мен мисли, че това е отвратително? — почуди се на глас Пийбоди. — Имам предвид приемната. Боже!

— Млъкни, Пийбоди. Прегледай бързо досиетата на тези Пауъл и Сибрески и ме запознай с картинката.

— Запознах те с картинката — възрази Морис. — Хората тук не се издънват просто така и не губят тела. Инсталирана е много щателна система за... Да, Морис е — представи се той, когато приемната се обади. — Рано тази сутрин изпратихме Джон и Джейн Доу за премахване. Номерът на заповедите НИС-ДЖД500251 и 252. Ще го потвърдите ли?

— Разбира се, доктор Морис. Само нека да ги изкарам на екрана. Имам тези доставки и премахването е извършено. Трябват ли ви потвърдителните номера?

— Не, благодаря ви. Това е достатъчно.

— Искате ли да потвърдя третата доставка?

Ив не трябваше да поглежда стомаха му, за да се увери, че той хлътна. Но това пролича по начина, по който Морис бавно наведе тялото си в креслото зад своето бюро.

— Трета ли?

— НИС-ДЖД500253. И трите са били приети от надзирателя на приемната Клемънт, който го е удостоверил с подписа си в един часа и шест минути след полунощ.

— Премахването е приключило?

— О, да, докторе. Премахването е приключило в... три трийсет и осем часа сутринта. Има ли още нещо, с което мога да ви помогна?

— Не. Не. Благодаря ви. — Той изключи връзката. — Не разбирам как е могло да се случи. Не е логично. Заповедта е тук, точно тук. — Той почука с пръсти върху екрана си. За две, а не за три тела. Няма трета заповед за премахване, няма трето тяло, извадено от преходното помещение.

— Трябва да говоря с Пауъл и Сибрески.

— Идвам с теб. Трябва да проследя цялата тази работа, Далас — заяви той, преди тя да е успяла да възрази. — Това е моят дом. Гостите може и да са мъртви, но те все още са мои.

— Добре. Повикай екипа за местопрестъпленията, Пийбоди. И да накараме Фийни да ни изпрати някой спец от Отдел „Електронна обработка на информацията“, който да разгледа устройството на Морис. Искам да знам дали някои от данните са били променени през последните двайсет и четири часа.

Те измъкнаха от леглото един много ядосан Сибрески. Беше нисък мъж с разрошена бяла коса и влажни очи. Въпреки че малко омекна, когато видя Морис, той все още си чешеше задника и протестираше.

— Какво има, по дяволите? И двамата с жена ми работим през нощта. Трябва малко да се поспи. Вие, дневните хора смятате, че всичко върви по вашия часовник.

— Наистина съжалявам, че развалям съня ти, Сибрески — започна Ив, — и наистина съжалявам, че не си си измил зъбите преди този малък разговор.

— Хей.

— Но истината е, че провеждам едно от тези досадни дневни разследвания. Рано тази сутрин си откарал доставка за крематориума.

— Да, и какво? Това ми е проклетата работа, мадам. Хей, Морис, какво става, по дяволите?

— Сиб, това е важно. Ти...

— Морис — прекъсна го Ив по-внимателно, отколкото би постъпила с когото и да било другото. — Колко курса направи дотам?

— Само един от градската морга — ние ги изпращаме групово, ако са под пет. Ако са пет или повече, трябва да ги изпратиш с два курса. Това се случва по-често през зимата, когато спящите ритват камбаната от измръзване. В добро време като това бизнесът много не върви.

— Колко тела имаше в този курс?

— По дяволите! — Той отново се почеса по задника и издаде напред долната си устна в гримаса, която Ив прецени като концентрация. — Три. Да, три. Двама мъже и една жена. Исусе,

преминахме през рутинната процедура — файловете, документите по отписването, записването и останалите глупости. Не е моя грешка, ако някой е решил да потърси едно от телата след четирийсет и осем часа.

— Кой разреши транспорта за теб и Пауъл?

— Сал, предполагам. Ти знаеш, Морис, Сали Райзър. Обикновено тя ги изважда от преходното помещение. Вече беше направено, когато се явих там, но това не бе Пауъл.

— Кое не бе Пауъл?

— Пауъл се обади, че е болен, така че работеше новият човек. Истински бърз кучи син — изрече Сибрески с гримаса. — Беше се оправил с цялата документация, когато пристигнах там. Но това за мен няма никакво значение. Аз просто ги откарвам.

— Как се казваше новият човек? — попита Ив.

— По дяволите, всичко ли трябва да помня в десет часа на шибаната сутрин? Мисля, че се казваше Анджело. Какво, по дяволите, ме интересува? Той само заместваше Пауъл. Искаше сам да свърши цялата работа с документацията и аз нямах нищо против. Както казах, той наистина беше бърз кучи син.

— Басирам се, че е бил такъв. Пийбоди.

Пийбоди предусети желанието ѝ и извади от малката си чанта снимки на Блеър и Картър Бисел.

— Господин Сибрески, можете ли да разпознаете някой от тези мъже като Анджело?

— Не. — Сибрески за разнообразие започна да се чеше по корема. — Бързият кучи син имаше големи, глупави мустаци, гъсти вежди, зализана назад коса, която висеше до задника му като на някоя дебелогъза видео звезда. Имаше и белег на лицето. — Той посочи с пръст лявата си буза. — Лош белег, вървеше от ъгъла на окоото почти до устата. И зъбите му бяха издадени напред. Човекът беше доста грозен.

— Сибрески, аз ще ти съсия деня — събщи му Ив. — Ще трябва да се облечеш и да дойдеш в Централното управление. Искам да разгледаш снимки и да поработиш с един полицейски художник.

— Ах, стига бе, мадам!

— Тази дама е лейтенант. Върви да си obuеш панталоните.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив не се изненада, когато застана над тялото на Джоузеф Пауъл, но беше бясна. Наложих да се потисне яростта си, да я потисне силно, преди да успее да замъгли съжденията ѝ.

Той бе живял сам и това представляваше едно от многото удобства за неговия убиец. Беше мършав, с малко месо върху птичите кости и купа коса, подстригана късо около ушите и нагласена по някакъв начин така, че да се издига от главата му право нагоре в петнайсетсантиметрова корона, боядисана в електрик.

От огледа на жилището му личеше, че е обичал музика и соев чипс с вкус на сирене. Все още носеше слушалките си и в леглото заедно с него имаше отворен плик чипс.

Нямаше завеси на прозореца на спалнята, а само спуснатата синя като косата му щора. Тя блокираше достатъчно слънчевата светлина, потопявайки стаята в мрак, и пропускаше всички улични звуци, които бучаха по стъклото като надигаща се буря.

Той бе пушил малко марихуана заедно с чипса си. Тя видя остатъците от хартия и пепел в чинийката с форма на изумително надарена гола жена върху масата до леглото.

Още едно улеснение за убиеца. Човекът е бил дрогиран, в главата му е гърмяла музика и не е тежал повече от четирийсет килограма. Вероятно дори не е усетил удара от лазера, притиснат до сънната му артерия.

Малък късмет.

На стената срещу леглото висеше, закрепен с кабарчета плакат в естествен ръст на Мейвис Фрийстоун, изригваща във въздушен скок, с широка усмивка, изпълнена с радост. Беше облечена в нещо малко повече от усмивката ѝ и нанесен на стратегически места блясък.

МЕЙВИС

НАПЪЛНО ИЗСТИСКАНА!

Тази гледка с висящата на мръсната бежова стена Мейвис, която се смееше надолу към мъртвия, накара Ив да се почувства невероятно

тъжна и отвратена.

Поради присъствието на мъртвеца и защото знаеше, че трябва да възстанови самообладанието си, тя се отдръпна назад и остави Морис да извърши първоначалния оглед.

— Един лазерен удар — констатира той. — Пълен контакт. Ясно се виждат следите от изгаряне от оръжието. Няма друга видима травма. Няма признаци за борба или рани при самоотбрана. Нервната му система сигурно е била моментално извадена от строя. Моментална смърт.

— Трябва ми сигурно установяване на самоличността, Морис. Ако искаш, аз мога...

Той бързо се обърна към нея.

— Знам си урока. Знам какво, по дяволите, трябва да се свърши тук и не ми е необходимо ти... — Той затвори очи и вдигна и двете си ръце. Пое дълбоко въздух и шумно издиша. — И това беше толкова неочаквано. Съжалявам.

— Няма нищо. Разбирам, че ти се струпа много.

— Почти до гуша. — Той притисна с пръсти очите си. — Това наистина ми дойде малко много. Някой е влязъл в тази стая и е убил това... момче, толкова безгрижно, колкото ти можеш да размажеш муха. Направил го е, без да го познава и без да изпитва никакви чувства към него. Сторил го е само за да премахне една малка бариера, която му е пречела да проникне в моя дом. Това наистина не е означавало нещо повече за него от обуването на обувки, за да не си удари палеца. Жертвата със сигурност е идентифицирана като Пауъл, Джоузеф. Само една минута ми трябва, Далас, за да се стегна и да бъда полезен на него и на теб.

Тя чакаше, докато той излезе от стаята.

— Пийбоди, искам да се справиш с това. Огледай местопрестъплението, извикай „метачите“ и започни да чукаш по вратите на съседите. Аз трябва да стигна до Кулата.

— И аз трябва да съм там.

— Заповядаха на мен, а не на теб.

Пийбоди стисна челюсти.

— Аз съм ваш партньор и щом задника ви е подходящ за прашка, значи и моят става.

— Оценявам чувствата ти, колкото и странна да е метафората, но искам моят партньор да работи тук. Той се нуждае от теб — обясни тя, гледайки надолу към Пауъл. — Трябва да започнеш процедурите заради него и да помогнеш на доктор Морис. И ако те подготвят задника ми за прашка, Пийбоди, искам ти здраво да движиш това разследване, за да поддържаш реномето на екипа. Не те предпазвам, а разчитам на теб.

— Добре, ще се заема с това. — Тя пристъпи напред и застана до Ив над Джоузеф Пауъл. — Ще се погрижа за него.

Ив кимна.

— Виждаш ли какво се е случило тук? Разкажи ми.

— Той е влязъл през вратата. Знае как да преодолява сигурността, пък и тук няма кой знае каква сигурност за преодоляване. Няма камери, нито портиер. Избрал е Пауъл вместо Сибрески, защото Пауъл е живял сам и като санитар сигурно се е занимавал повече с документацията. Тук е било удобно да свърши работата и убиецът веднага се е заел с нея. Пауъл е в леглото, дрогиран или заспал — сигурно и двете. Той само се е навел надолу, притиснал е оръжието до гърлото му и го е убил. Хмм...

Тя бързо огледа стаята.

— Няма магнитна карта, нито лично удостоверение. Може да ги е взел и променил, за да ги използва. Ще проверим това. После просто е излязъл навън. Ще научим часа на смъртта, но вероятно е било вчера по пладне.

— Започни с това. Ще се върна в къщата веднага, щом мога. Морис може да поиска да уведоми роднините лично. Ако не...

— Аз ще се погрижа. Не се тревожете за нещата тук, Далас.

— Тогава няма да се тревожа.

Тя спря на излизане пред плаката на Мейвис.

— Не й казвай никога за това — нареди Ив и напусна местопрестъплението.

В лабораторията Рива работеше заедно с Токимото. Те рядко разговаряха и когато го правеха, то беше с някакъв съкратен компютърен жаргон, който само истински информационен магьосник

можеше да преведе. Но през повечето време не си разменяха думи. Просто четяха взаимно мислите си.

Но тя не можеше да отгатне колко му се искаше да заговори и как част от съзнанието му, незаета с работата, формираше отново и отново думите и фразите.

Той си напомняше, че тя е изпаднала в беда. Току-що бе овдовяла и то оставена от мъж, за когото научи, че я е използвал. Тя бе уязвима и емоционално крехка. Това беше... отвратително — нали — даже да помисли да я доближи на някакво лично ниво в такъв момент.

Но когато тя се облегна назад с тиха въздишка на изтощение, думите просто изскочиха от устата му.

— Ти се преуморяваш. Трябва да си починеш. Двайсет минути. Разходка на чист въздух.

— Близо сме. Знам това.

— Тогава двайсет минути почивка няма да имат никакво значение. Очите ти са зачервени.

Тя успя да се усмихне накриво.

— Благодаря, че ми го каза.

— Очите ти са прекрасни. Ти ги измъчваш.

— Да, да, да. — Тя ги затвори с въздишка. — Ти дори не знаеш какъв цвят са. Освен, че в момента са червени.

— Сиви са. Като дим. Или мъгла в безлунна нощ.

Тя отвори очи и го зяпна.

— Откъде ти дойде това?

— Нямам представа. — Макар да бе поласкан, той реши да продължи. — Може би мозъкът ми е зачервен като очите ти. Мисля, че трябва да се поразходим.

— Защо не? — Тя го изучаваше, докато се изправяше на крака. — Разбира се. Защо не?

В другия край на стаята Рурк ги гледеше как излизат.

— Крайно време беше — измърмори той.

— Имаш ли нещо? — попита Фийни и почти скочи върху него.

— Не. Съжалявам. Мислех за нещо друго.

— Малко си отнесен днес, а, момче?

— Достатъчно съм концентриран. — Той се пресегна за чашата си с кафе, намери я празна и трябваше да се пребори с желанието си да я разбие в стъклената стена.

— Защо да не ти я напълня? — предложи услужливо Фийни, вземайки я от ръката му. — Точно щях и аз да си сипя.

— Благодаря ти.

След като свърши това, Фийни се върна и се завъртя на стола си до Рурк.

— Тя може да се оправя сама. Знаеш го.

— Кой би могъл да го знае по-добре? — Рурк взе инструмент, тънък като зъболекарска сонда, и деликатно почисти корозията. После, защото Фийни просто седеше и отпиваше от кафето, той остави отново инструмента.

— Притесних я, преди да излезе. Заслужаваше си го, боже мой, наистина си го заслужаваше. Но съжалявам за неподходящия момент.

— Няма да заставам между мъж и жена му. Тези, които го правят, обикновено излизат от ситуацията така, сякаш са били ръфани от подивели кучета. Ще кажа, че когато жената е в настроение да ми стотви мозъка за закуска, аз обикновено мога да се спася с цветя. Купувам ги от някоя улична продавачка и ѝ ги нося вкъщи с голяма глупава усмивка на лицето. — Той седеше и отпиваше от кафето. — Цветя няма да свършат работа с Далас.

— В никакъв случай — потвърди Рурк. — И торба с диаманти от съзвездие Телец няма да свърши работа с нея, освен ако не я треснеш с тях по онова парче дърво, което тя нарича своя глава. Исусе Христе, тази жена ме съсипва. Непрекъснато.

Фийни не каза нищо в продължение на пет бучащи секунди.

— Виждаш ли, ти искаш да се съглася с теб. Да кажа нещо като „Да бе, тази Далас наистина е тъпачка.“ Но ако го направя, ще ми сриташ задника. Затова просто ще си пия кафето.

— Това много ми помага.

— Ти си умно момче. Знаеш какво трябва да направиш.

— И какво би трябвало да е то?

Той потупа Рурк по рамото.

— Да се унизиш — отвърна Фийни и премести стола си на безопасно разстояние.

Нещата не бяха приключили. Не, за бога, не бяха приключили и той сега се намираще в креслото на пилота.

Крачеше и обикаляше стаите си — стаите, с които толкова се гордееше, стаите, които отпразнува като единствено и напълно свои. Никой не знаеше за тях.

Е добре, никой жив не знаеше за тях.

Те представляваха идеално място за обмисляне на ходовете му. И за да се поздрави отново за добре свършената работа.

Синьокосият кретен беше просто детска игра. Абсолютна детска игра. Той попуши от цигарата с марихуана, за да поддържа енергията и ума си нащрек, тъй като скоро го чакаше работа — много лична работа.

Защитаваше се чрез стъпки, фази и пластове. И това самосъхранение бе най-важното. Бързата тръпка на убийството, на надхитрянето на онези, които биха го зачеркнали, бе приятно постижение, но не и най-важното.

Най-важно беше да си покрие задника, което и направи, и то по прекрасен начин, както сам се уверяваше. Ченгетата сега се намираха в задънена улица без труп, върху който да работят.

Следващата задача бе финансирането. А той все още не можеше да измисли докрай как да сложи ръце върху полагащите му се пари.

Спря, за да разгледа отражението си в едно огледало. Щеше да се наложи да промени лицето си и това не му харесваше. Обичаше лицето, което го гледаше от огледалото. Но жертви се налагаха за доброто на цялото начинание.

Щом веднъж приключеше работата си и завържеше някои стърчащи конци, той щеше да намери хирург, който да не задава прекалено много въпроси. Имаше достатъчно средства, за да плати, наистина ги имаше. И щеше да открие начин да се добере и до останалите, когато бъде в състояние просто да мисли, без всички тези усложнения, които изникваха по пътя му.

Значи това бяха нива едно и две. Но третото ниво беше отмъщението и той знаеше как точно да си върне този дълг.

Нямаше да позволи да го използват и предадат, нито да го правят на глупак.

Той просто щеше да се погрижи за бизнеса си.

Ив изчисти всичко от съзнанието си, с изключение на случващото се в момента и бъдещата си стратегия. Тя не сваляше поглед от целта, крачейки бързо към чакалнята пред сводестия кабинет на началник Тибъл. И се наложи да забави крачка, когато Дон Уебстър пресече пътя ѝ.

— Махни се. Имам работа.

— Аз също. В същото място, същата работа.

Сърцето ѝ подскочи. Уебстър работеше в Отдел „Вътрешни разследвания“.

— Не ми казаха, че „Вътрешни разследвания“ участва. Това е сериозно нарушение, Уебстър. Имам право да получа доклад от отдела.

— Не ти трябва.

— Не ми казвай какво ми трябва — изсъска тя. — Щом някой пуска взвод плъхове след мен, аз ще получа доклад.

— Взводът плъхове е на твоя страна. — Той хвана ръката ѝ и после бързо я пусна, когато очите ѝ се превърнаха в тесни цепки. — За бога, Далас, нямам нищо против теб. Дай ми една минута. Само една минута. — Той я насочи към близкия ъгъл.

— Само че бързо.

— Нека първо кажа, че в това няма нищо лично. Или да кажа, че няма нищо интимно. Не искам Рурк отново да се опита да превърне мозъка ми във вегетарианска яхния.

— Мога да го направя и без него.

— Разбрано. Аз съм тук, за да ти помогна.

— Да ми помогнеш за какво?

— Да сриташ задника на едно малко момченце от Отечествената.

Ив си напосми, че двамата с Дон имат своя лична история. Тази история включваше една-единствена нощ между чаршафите преди много години. И поради някаква причина, която никога не разбра напълно, тази единствена нощ бе влязла под кожата на Уебстър. Той изпитваше... нещо към нея, което бе сигурно, че Рурк му е избил от главата преди самата тя да го стори.

Затова предполагаше, че по тази линия са приятели по някакъв странен начин. Той бе добро ченге — с прахосани качества, според нея — в Отдел „Вътрешни разследвания“, но наистина добро ченге. И беше честен.

— Защо?

— Защото, лейтенант, „Вътрешни разследвания“ не обича външни организации да се опитват да се намесват на наша територия.

— Самият ти не обичаш да ни се месиш.

— По-полека, нали ще се успокоиш? Когато сме информирани, че ООО разследва някое от нашите ченгета, ние сме длъжни също да го разследваме. И когато това ченге излезе кристалночисто — като теб — ние по изключение отделяме от времето и ресурсите си. Когато някой отвън се опитва да превърне в мишена едно добро ченге, вътрешният отдел му предлага защита. — Той й се ухили. — Аз съм твоят рицар в блестящи шибани доспехи.

— Махни се. — Тя се отвърна.

— Не изхвърляй щита, Далас. „Вътрешни разследвания“ ще участва в тази среща. Просто исках да узнаеш позицията ми, преди да влезеш.

— Добре, добре. — Това не беше лесно, но тя потисна реакцията и негодуванието си. Сигурно щеше да се нуждае от цялата помощ, която можеше да получи. — Оценявам го.

Ив вървеше към кабинета на Тибъл с гордо вдигната глава.

— Далас, лейтенант Ив — представи се тя на униформената секретарка, застанала на пост отпред. — Явявам се по заповед.

— Лейтенант Уебстър, „Вътрешни разследвания“, явявам се по заповед.

— Един момент.

Това не отне много време. Ив пристъпи в кабинета на Тибъл точно преди Уебстър.

Тибъл стоеше до прозореца със скръстени длани на гърба и поглед към града долу. Ив го смяташе за добро ченге. Умен, силен и солиден. Беше се озовал в Кулата с помощ отвън, но тя знаеше, че политическата му ловкост го задържа там.

Бе висок и строен с късо подстригана коса и проникателно, тъмнокожо лице.

Тибъл заговори, без да се обръща и гласът му бе властен и авторитетен.

— Закъсня, лейтенант Далас.

— Да, сър. Извинявам се. Беше неизбежно.

— Познаваш агент Спароу.

Тя погледна към Спароу, който вече бе седнал.

— Срецали сме се.

— Седни. Също и ти, лейтенант Уебстър. Уебстър представлява тук „Вътрешни разследвания“. Командир Уитни присъства по мое настояване. — Той се обърна, огледа с ястребовия си поглед стаята и отиде зад бюрото си.

— Лейтенант Далас, изглежда, че ООО изпитва известна тревога заради природата на настоящето ти разследване, посоката, в която се движи то и твоите методи. Те поискаха чрез мен да спреш разследването и да предадеш всичките си бележки, информация и улики на заместник-директор Спароу, прехвърляйки по такъв начин случая под егидата на ООО.

— Не мога да изпълня това искане, началник Тибъл.

— Това е въпрос на глобална сигурност... — започна Спароу.

— Това е въпрос на разследване на убийство — прекъсна го Ив.
— Четирима цивилни бяха убити в Ню Йорк.

— Четирима ли? — попита Тибъл.

— Да, сър. Забавих се заради откриването на четвърта жертва. Джоузеф Пауъл, общински служител, който работи по транспортирането и отстраняването в моргата. Партньорът ми и главен съдебен лекар Морис са на местопрестъплението.

— Каква е връзката с останалите убийства?

— Доктор Морис ми се обади тази сутрин, за да ме уведоми, че трупът, идентифициран като Блеър Бисел, е бил изваден от камерата за съхранение.

Спароу се наведе напред на стола си.

— Изгубили сте тялото? Изгубили сте ключов фактор в разследването и ти седиш тук и отказваш да ни го прехвърлиш?

— Трупът не е бил изгубен — отвърна спокойно Ив, — а изваден. Тайно. Такива неща попадат под вашата егида, нали, заместник-директор?

— Ако обвиняваш ООО, че е откраднала труп...

— Не съм отправила такива обвинения, а просто коментирах тайното естество на работата ти. — Тя бръкна в джоба си и извади едно микропроследяващо устройство. — С такива неща си играеш, нали? — Вдигна го високо във въздуха, като го държеше с палец и показалец и го обръщаше на всички страни. — Странно. Открих го в автомобила си — в официалната ми полицейска кола, която беше

паркирана пред моргата. За глобална сигурност ли смята ООО следенето и шпионирането на офицер от нюйоркската полиция, докато тя изпълнява свещения си дълг?

— Това е деликатен въпрос и отвъд твоята...

— Електронно наблюдение над полицейски офицер, който не е обвинен или не е заподозрян в престъпление, или в престъпване на закона — намеси се Уебстър, — нарушава федералните и щатски правила за лична неприкосновеност, както и полицейските правила. Ако лейтенант Далас е заподозряна от ООО в престъпление или престъпване на закона, което налага гореспоменатото наблюдение, „Вътрешни разследвания“ би трябвало да се запознае с документацията, заповедта, обвинението и уликите, довели до наблюдението.

— Не знам за никакво такова наблюдение от страна на моята агенция.

— Това ли наричаш правдоподобно отричане, Спароу? — попита Ив. — Или то е просто една голяма, дебела лъжа?

— Лейтенант — обади се Тибъл тихо, но авторитетно.

— Да, сър. Извинявам се.

— Началник, командир, лейтенанти. — Спароу направи пауза и остави погледа си да огледа лицата им. — ООО желае да си сътрудничи с местните власти, прилагащи закона винаги, когато такова сътрудничество е възможно, но глобалните въпроси са с приоритет. Искаме лейтенант Далас да бъде отстранена от разследването и всички данни, отнасящи се към него, да ми бъдат предадени като представител на организацията.

— Не мога да изпълня това искане — повтори Ив.

— Началник Тибъл — продължи Спароу. — Аз ви връчих писмото с искането и пълномощията ми от нашия директор.

— Да, прочетох ги. Както прочетох и докладите и досието по случая, донесени от лейтенант Далас. И от двете четива намирам нейното за по-убедително.

— Ако това искане бъде отхвърлено, мога да получа федерална заповед за тези доклади и досиета, както и пълномощия за прекратяване на разследването.

— Нека спрем да говорим глупости, заместник-директор. — Тибъл скръсти ръце и се наведе напред. — Ако можехте да ги

получите, щяхте да го направите, вместо да ни губите времето. Агенцията ви е затънала в калта на този случай. Двама от вашите са мъртви и се предполага, че те са използвали невинна цивилна без нейното знание или съгласие, за да събират информация от частен характер.

— „Секюркомп“ е в списъка на агенцията за наблюдение, началник Тибъл.

— Само мога да си представям какво има в списъка за наблюдение на агенцията ви. Независимо от това или от всякакви други законни причини, които можете да имате за този списък, Рива Юинг беше непростимо — и незаконно — използвана, репутацията ѝ — опетнена, а животът ѝ — преобърнат с главата надолу. Тя не е една от вас. Клои Маккой е мъртва. Тя не беше от вашите хора. Джоузеф Пауъл е мъртъв. Той не бе един от вас.

— Сър...

Тибъл просто вдигна пръст във въздуха.

— Преброих три жертви в сравнение с вашите две и тежестта е по-голяма от тази страна на оградата. Няма да принуждавам моя лейтенант да се отказва от активно разследване.

— По време на това разследване вашият лейтенант нелегално получаваше или използваше данни от ООО. Можем да повдигнем обвинения по този въпрос.

Тибъл разпери ръце.

— Свободни сте да го направите. Може да се наложи да повдигнеш обвинения и срещу командир Уитни и самия мен, тъй като и двамата получихме тази информация от лейтенанта.

Той остана седнал, но Ив забеляза как дланите му се свиха в юмруци. И заради начина, по който нещата се стичаха за него, тя не можеше да го обвинява, че иска да удари нещо.

— Искаме да научим нейния източник.

— Не съм длъжна да разкривам източника си.

— Не си длъжна — троснато изстреля думите Спароу, — но можеш да бъдеш обвинена, арестувана и дори е много възможно да загубиш значката си.

Колкото повече гняв и разочарование виждаше в него, толкова по-малко изпитваше тези емоции самата тя.

— Не мисля, че ще ме обвиниш, защото ако го направиш, това ще изглежда наистина зле за екипа ти. Медиите ще захаят някоя от мръсните малки игрички, които ООО е упълномощила Бисел да играе, и ще започнат да спекулират, че той е бил премахнат — той и партньорката му са били брутални убити от твоята организация, която в последствие грубо е натопила за това невинната и експлоатирана жена на Бисел. Те просто ще те разкъсат на проклети парчета.

— Бисел и Кейд не бяха санкционирани от ООО ликвидации.

— Тогава по-добре наистина се надявай, че ще открия отговори, които да потвърдят, че агенцията ти не е отговорна.

— Ти си проникнала в правителствени файлове — подхвърли й той.

— Докажи го — върна му топката тя.

Той понечи да заговори или по-вероятно, съдейки по физиономията му, да повърне, когато комуникаторът му избърмча.

— Съжалявам за прекъсването, но това е приоритетен сигнал. Ще трябва да го приема. Насаме.

— През вратата — упъти го Тибъл с ръка. — Там има малък кабинет, който можеш да използваш. — Когато Спароу затвори вратата след себе си, Тибъл забарабани с пръсти върху края на бюрото си. — Те могат да те обвинят, Далас.

— Да, сър, могат. Но не мисля, че ще го направят.

Той кимна и изглежда потъна в размисъл.

— Не ми харесва, че използват цивилни граждани в този маньовър. Не ми харесва, че поставят устройства, за да шпионират офицерите ми, заобикаляйки стандартите за лична неприкосновеност, почтеност и законност. Тези организации си имат своята цел и изискват определена степен свобода на действие, но всичко си има граници. Тези граници бяха нарушени с Рива Юинг и тя е гражданка на Ню Йорк и проклетите Съединени щати и като такава има право да очаква правителството й да се отнася справедливо към нея. Като такава тя заслужава всички усилия на тази полицейска сила. Аз те подкрепям, но те предупреждавам да приключиш бързо разследването. Те ще изпратят по-големи пушки от Спароу, за да те отстранят.

— Разбрано. Благодаря, сър, за подкрепата.

Спароу отново нахлу вътре и лицето му представляваше илюстрация на едва сдържан гняв.

— Свързала си се с медиите.

Ив си помисли, че Надин е действала бързо, и лицето ѝ остана безизразно. Сега самата тя щеше да се опре върху малко правдоподобно отричане.

— Не знам за какво говориш.

— Дала си информацията за връзката на Бисел с агенцията на пресата. А също и за Кейд. Намесила си ООО в проклет медиен цирк, за да защитиш проклетата си кожа.

Ив бавно, много бавно се изправи на крака.

— Не съм давала нищо на пресата, за да защита кожата си. В състояние съм да защита сама собствената си кожа. Щом хвърляш такива обвинения, Спароу, по-добре се опитай да ги докажеш.

— Информацията не им е паднала от небето. — Той се завъртя към Тибъл. — След тази новина повече отвсякога е жизненоважно този офицер да бъде отстранен от разследването и нейните досиета по случая да бъдат предадени на ООО.

— Вниманието на медиите към ООО по никакъв начин не променя обстоятелствата на лейтенантската ми позиция.

— Лейтенант Далас изпълнява лична вендета срещу агенцията и използва това разследване, за да си отмъсти за случилото се преди двайсет години в...

— Млъкни. — Стомахът ѝ потръпна. — Спри точно тук. Сър — обърна се тя към Тибъл, — помощник-директор Спароу иска да повдигне личен въпрос, който няма нищо общо с това разследване или с поведението ми като офицер. Аз бих искала да обсъдя този въпрос с него и да го разреша. И моля с най-голямото си уважение към вас, сър, да ми бъде предоставена тази възможност. Насаме. Командир... — Не изпускай възможността, заповяда си тя. Не изпускай възможността. — Командир Уитни е запознат с въпроса. Не възразявам той да присъства.

За момент Тибъл не отговори нищо, след което се изправи.

— Лейтенант Уебстър, да излезем навън.

— Благодаря, сър.

Тя използва времето, през което Тибъл прекоси стаята и излезе навън с Уебстър, за да се стегне. Но не успя съвсем да го постигне.

— Ти, кучи сине — обърна се Ив към Спароу. — Ти, кучи сине, ми хвърли това в лицето. Щеше да използваш всичко, което ми бе

причинено — от него, от твоята скъпоценна агенция — за да постигнеш целта си.

— Извинявам се. — Той изглеждаше почти толкова потресен, колкото и тя. — Извинявам се искрено, лейтенант, че позволих на темперамента да замъгли разума ми. Инцидентът няма място тук.

— О, да, има. Можеш да си заложиш задника, че има. Чел ли си досието?

— Чел съм го.

— И си го преглътнал.

— Всъщност, лейтенант Далас, не можах съвсем да го преглътна. Вярвам в работата, която вършим и знам, че понякога са необходими жертви и се вземат решения, които изглеждат — които са — безсърдечни. Но не можах да открия никаква причина, никаква цел и никакво извинение за липсата на намеса в твой случай. Съзнателно да се остави малолетна в тази ситуация... Това е било... нехуманно. Трябвало е да те измъкнат оттам, а решението да не променят статуквото е последвало лош съвет.

— ООО е знаело за твоето положение в Тексас? — попита Уитни.

— Те са го следили заради връзката му с Макс Рикър. Знаели са какво ми е причинил, подслушвали са стаята ни. Слушали са, докато ме е изнасилвал и докато аз съм го умолявала. Докато аз съм го умолявала.

— Седни, Далас.

Тя можа само да поклати глава.

— Не мога. Сър.

— Знаеш ли какво ще направя с тази информация, заместник-директор Спароу?

— Командир... — започна Ив.

— Седни, лейтенант. — Уитни скочи на крака и се извиси над Спароу. — Разбираш ли ти или твоите началници какво аз мога и ще направя с тази информация, ако продължаваш да тормозиш моя офицер или по някакъв друг начин се опиташ да попречиш на задълженията ѝ или да опетниш нейната репутация? Това няма просто да бъде изпратено в медиите. Те ще бъдат наводнени с него. И ти ще бъдеш отнесен от приливната вълна на публичното възмущение. На агенцията ти ще ѝ трябват поколения, за да се възстанови от

юридическата неразбория и кошмара на връзките си с обществеността. Предай това на този, който ти държи каишката и не пропускай да му съобщиш от кого идва. Ако си готов да поемеш такава отговорност, продължавай в същия дух.

— Командир Уитни...

— Сега ще ти се прииска да си тръгнеш, Спароу — предупреди го Уитни. — Отивай си, преди да си изял боя заради нещо, което се е случило, когато все още си бил с биберон.

Спароу прекоси стаята, за да си вземе куфарчето.

— Ще предам тази информация — отвърна той и излезе навън.

— Ти трябва да се стегнеш, Далас.

— Сър. Да, сър. — Но тежестта върху гърдния ѝ кош беше ужасна. В самозащита, тя се отпусна върху един стол и наведе глава между коленете си. — Съжалявам. Не мога да дишам.

Тя изчака, докато по-голямата част от тежестта се отмести и въздухът навлезе през гърлото ѝ надолу в белия дроб.

— Стегни се, лейтенант, или ще се наложи да повикам медиците.

Тя се изправи на стола и го видя да кима.

— Помислих, че това ще свърши работа. Искаш ли вода?

Тя можеше да погълне цял малък океан.

— Не, сър. Благодаря. Разбирам, че може би трябва да бъде уведомен началник Тибъл за...

— Ако Тибъл трябва да бъде уведомяван за инциденти, които са се случили в друг щат преди повече от двайсет години, той ще бъде уведомен. Но според мен това си е личен въпрос. И мисля, че можеш да бъдеш спокойна, че ще си остане такъв. Ти изстреля първия залп с уведомяването на медиите. Сега в организацията ще бъдат достатъчно заети с опити да извъртат и да преживеят скандала. Няма да пожелаят да рискуват втори ураган. Ти вече си пресметнала всичко това.

— Да, сър.

— Тогава по-добре се връщай на работа и край на този въпрос. И ако е необходимо да изпържиш няколко призрака в хода на работата, това просто ще бъде хубава премия. — Той показа зъбите си в широка усмивка. — Истински хубава премия.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив излезе на нивото на гаража в Централното управление и постави ръка върху оръжието си, когато Куин Спароу се появи иззад една колона.

— Рискуваш, Спароу.

— Не знаеш и половината от всичко това. Не би трябвало да разговарям с теб извън позволените ми параметри, лейтенант. Но между нас казано, ти забърка страхотна каша. Не искаш да отстъпиш, така че сме принудени да търсим някаква обща плоскост, някаква основа за компромис.

— Имам четири трупа. Не, имах четири. — Тя свали ръка от оръжието и тръгна към автомобила си. — Не правя никакви компромиси.

— Две от тези тела са наши. Може да нямаш високо мнение за нашата организация, за мен или за нашите ръководители, но е важно, когато губим хора.

— Нека си изясним нещата. Какво мисля или не мисля за твоята организация няма значение, но истината е, че не съм достатъчно наивна да вярвам, че тя не служи на някаква цел. Тайни операции помогнаха да се сложи край на Градските войни и предотвратиха многобройни терористични атаки на територията на САЩ и в глобален мащаб. Може да смятам някои от вашите методи за съмнителни в най-добрия случай, но това няма нищо общо с моето разследване.

— Тогава какво е важното за теб?

— Носиш ли микрофон, Спароу?

— Параноична ли си, Далас?

— О, да.

— Не нося микрофон — сопна се той. — Дори не би трябвало да разговарям с теб.

— Изборът си е твой. Ето какво е важно. Четирима души са мъртви и твоята организация е замесена.

— ООО не убива собствените си оперативни работници и не натопява цивилни за това.

— Така ли? — Тя вдигна вежди, докато изваждаше скенер от джоба си. — Те просто бездействат и само наблюдават, докато някое дете е малтретирано, изнасилвано и измъчвано и после почистват след него, когато то отнема живот, защитавайки отчаяно своя собствен. Когато е травмирано и пребито. И го оставят да се скита по улиците само.

— Не знам какво се е случило. — Той отмести поглед от нея и затвори очи. — Ти си чела досието. Значи знаеш, че в него има изтрита информация. Прикрива се истината — не отричам това — или лоша преценка на...

— Лоша преценка ли?

— Нищо не мога да ти кажа по въпроса. — Той отново срещна погледа ѝ. — Нищо, което може да балансира случилото се. Не мога да поднеса извинения, така че няма да го направя. Но ще кажа, както и ти, че това не е важното в случая.

— Точка за теб. — Тя се отдръпна назад, за да пусне програма на скенера и да провери колата си за устройства. — Писна ми, Спароу, и за мен е много, много трудно да приема, че непознати познават личния ми живот. Затова нямам причина да вярвам на теб или на хората, за които работиш.

— Ще се опитам да ти дам една такава причина и да открия някаква основа за компромис, която да задоволи и двамата ни. Но трябва да те попитам откъде, по дяволите, намери това нещо?

Тя се развесели, неочаквано за самата нея, от любопитството и алчността, изписани върху лицето му.

— Имам си свои връзки.

— Никога не съм виждал точно такъв скенер. Много компактен. Изпълнява ли няколко задачи едновременно? Съжалявам. — Той се засмя. — Падам си по приспособленията. Това е една от причините, поради които започнах тази работа. Виж какво, ако си се убедила, че колата ти е чиста, може би не е зле да се повозим. Ще ти дам малко информация, която може да те убеди да откриеш този компромис.

— Отвори си куфарчето.

— Няма проблем. — Той го постави върху капака на автомобила ѝ и ръчно вкара кода в ключалката. Когато го отвори, Ив премигна.

— Боже, Спароу, май си взел доста железария, а?

Тя видя електрошокова палка, мини бластер, сложен малък ръчен комуникатор, презареждащо устройство и най-малката информационна система, която някога бе виждала. Имаше и няколко проследяващи устройства от същия тип, каквото бе извадила от автомобила си по-рано през деня.

Тя извади едно, вдигна го във въздуха и го погледна право в очите.

Той я изгледа с победоносна усмивка.

— Не казах, че проследяващото устройство, което си извадила от автомобила си, не е на ООО. Просто казах, че не съм запознат с никаква заповед за поставяне на устройство в колата ти.

— Ловко. — Тя пусна устройството обратно в куфарчето и гледаше как Спароу педантично го нагласява обратно на мястото му.

Хрумна ѝ, че при други обстоятелства той и Рурк можеха да бъдат близки като братя.

— Обичам приспособленията — повтори той. — Не съм поставял бръмбар в колата ти. Това не означава, че аз... или някой друг от организацията няма да го направи, ако му заповядат, но аз не съм поставял бръмбара днес. Нищо тук в куфарчето ми не е активирано. Скенерът ти ще го удостовери.

Когато го направи, тя го огледа целия.

— Ами ти?

— Имам доста неща върху себе си. — Той наистина се усмихна, докато вдигаше ръце настрани, за да бъде сканиран. — Всички са изключени. Разбираш ли, ние не сме водили този разговор. Ще сме го водили, ако резултатът е положителен. В противен случай нещата остават такива, каквито приключиха в офиса на Тибъл.

Тя поклати глава.

— Влизай вътре. Отивам в северната част на града. Ако не харесам каквото имаш да ми казваш, ще те оставя на най-неудобното възможно място. Познавам всички неудобни места в този град.

Той седна на задната седалка.

— Ти наистина оплеска работата с това изтичане на информация към медиите.

Тя му демонстрира своята версия на победоносна усмивка.

— Не мисля, че потвърдих някаква моя роля в това изтичане на информация. — Тя постави включения скенер на седалката до себе си. — Просто в случай, че решиш да включиш нещо — обясни Ив, когато Спароу се намръщи.

— С толкова цинизъм и параноя би трябвало да бъдеш една от нас.

— Ще го запомня. Започвай да говориш.

— Бисел и Кейд не бяха вътрешни ликвидации. Ние смятаме, макар и да не разполагаме с потвърждаваща информация, че „Думсдей“ е разбила прикритието на Бисел и ги е ликвидирала.

— Защо? — Тя се облегна на седалката. — Ако са знаели за него и връзката му с Юинг, а чрез нея и за Код „червено“, щеше да бъде пологично да го наблюдават или да го отвлекат и да измъкнат информация от ноктите на краката му.

— Той работеше като двоен агент. Работихме повече от година, за да го свържем с оперативен агент на „Думсдей“. Ако погледнеш профила му, какво ще видиш? Използвач — мъж, който мами жена си и любовницата си, която обича хубавия живот и харчи през пръсти. Така искахме да изглежда той и тази част беше лесна, защото отразяваше истинския му стил на живот. Ето как и защо ние го използвахме, за да предава внимателно подбрана информация на „Думсдей“. Той взимаше пари от тях. Нямахме как да повярват, че споделя тяхната философия и го прави само заради идеята.

— Вие сте го накарали да се сближи с Юинг, за да шпионира „Секюркомп“ и вие сте го накарали да се сближи с „Думсдей“, за да ги измами. Бива си ви.

— Това беше работа. Вирусът, който те разработват... който създадоха — поправи се той, — можеше да разклати правителства и да осигури отворена врата на терористите. Ако нашите бази данни и наблюдателен апарат бъдат сериозно компрометирани, ние няма да можем да ги следим, няма да знаем как и къде те могат да ударят. Да не говорим за вътрешни кризи. Банки, военните, транспорта. Трябваше да ги забавим, да съберем разузнавателна информация и да изградим ефективна защита.

— И да откраднете технологията им, за да създадете ваша собствена версия на вируса.

— Не мога да потвърдя това предположение.

— Не е необходимо. Къде пасва Картър Бисел в картинката?

— Той е случайно оръдие. Имаше сериозни разправии с брат си, който отдели време и усилия, за да разбере за извънбрачните му връзки. Изнудваше го. Това всъщност работеше за нас. Укрепи прикритието на Бисел и му даде още една причина да се нуждае от бързи пари. Не знаем къде е той и дали е жив, или мъртъв. Може би те са го премахнали, а може би просто са го отвлекли. Може да е избягал или да участва в момента в някой шибан гуляй. — Разочарованието му изби на повърхността. — Но ние ще го намерим.

— Това не обяснява нещата, Спароу. Не обяснява всичко. — Тя спря на изхода на гаража. — Ликвидирането на Бисел и Кейд по този начин беше мърлява работа. Но „Думсдей“ не пое отговорността. А те обичат да го правят.

— Да, но не обичат да бъдат лъгани. Той ги лъжеше в продължение на месеци. Събрахме доста информация за вируса чрез Бисел — достатъчно, за да бъдем в състояние да изработим защита, преди...

— Преди „Секюркомп“ ли? Боже, вие нямате спирачки.

— Виж какво — той се размърда на мястото си, — мен лично изобщо не ме интересува откъде идва защитата, щом я имаме. Но има някои, които не харесват идеята човек със съмнителните връзки на Рурк да се занимава с толкова деликатен проблем.

— Значи вие подкопавате усилията на „Секюркомп“ и се трудите като пчелички, за да изпреварите Рурк, да си припишете голяма заслуга и да добавите голям хонорар към бюджета си.

— Всичко ли е любов и рози в Полицейското управление на Ню Йорк, Далас? Вашата система идеална ли е?

— Не, но аз не прецаквам някого само защото мога да докопам кокала. — Тя навлезе в трафика. — Сериозно си мисля дали да не те изхвърля пред това хубаво малко кафене, където висят наркомани.

— Хайде, Далас, дай малко и получи малко. Искаме да хвърлим поглед на устройствата, които си конфискувала и заключила. Онези, които си прибрала от различните местопрестъпления. Или поне докладите за сканирането и анализа им. „Думсдей“ притежава вируса. Дори Рурк не може да събере мозъчния екип, с който ние сме в състояние да разполагаме, за да довърши защитата и то сега. Без нея можем да се изправим пред криза с библейски размери.

При тези думи се стовари Божият гняв. Тя усети през нея да преминава силна топла вълна и пред очите ѝ затанцуваха ослепителни светкавици. Стъклото се пръсна и прах от него я удари в лицето.

Ив инстинктивно стисна кормилото, удари спирачките, но гумите ѝ вече не докосваха пътя. Тя смътно осъзна, че летят във въздуха.

Извика задавено предупреждение към Спароу да се държи здраво и през мъглата на дима видя как светът се въртеше. Удариха се в земята и ударът скъса предпазния ѝ колан. Тя се свлече с бунтуващ се стомах и звънтяща глава и силно се удари в предпазните възглавници, които се издуха с експлозивно изплющяване. Последното, което помнеше, беше вкусът на собствената ѝ кръв в устата.

Не остана дълго в безсъзнание, а мирисът на дим и писъците наоколо ѝ подсказаха, че не е губила съзнание за повече от минута или две. Това и фактът, че болката не беше имала достатъчно време, за да се настани трайно в мозъка ѝ. Останките от нейния автомобил бяха преобърнати като костенурка върху черупката си.

Тя изплю кръв и се придвижи достатъчно, за да стигне Спароу и да провери пулса на гърлото му. Напипа слаб, въпреки че ръката ѝ се овлажни от кръвта, която все още се стичаше по лицето му.

Сега Ив чу сирените, шума от стъпките на тичащи хора и заповеди на висок глас, което беше знак за присъствието на ченгета. Тя смътно помисли, че щом е трябвало да направи внезапен и неочакван въздушен полет, пътувайки по шосето, било е добре, че се е случило на една пресечка от Централното управление.

— Тук съм — обади се тя и започна да опитва да се измъкне през смачканата врата и прозорец на колата. — Далас, лейтенант. Тук вътре е заклещен един цивилен и кърви лошо.

— Полека, лейтенант. Медиците идват. Сигурно не искате да се движите, докато...

— Извади ме оттук, по дяволите! — Тя опита да се оттласне от пътя, търсейки опора с върховете на обувките си. И успя да се придвижи с пет сантиметра, преди нечии ръце да я хванат за краката и бедрата и да я измъкнат от останките.

— Зле ли си ранена?

Тя успя да се фокусира върху лицето и разпозна детектив Бакстър.

— Все още те виждам, значи изпитвам силна болка. Но мисля, че само съм контузуена. Човекът отзад е зле.

— Те стигат до него.

Тя се намръщи, когато Бакстър я опипа, проверявайки за счупвания.

— Не си прави кефа.

— Това е просто една от онези малки премии, които животът ти предлага. Имаш малко драскотини и сигурно контузии по цялото си готино тяло.

— Рамото ми гори.

— Ще ме удариш ли, ако го погледна?

— Не.

Тя облегна глава назад и затвори очи, докато той разкопчаваше съсипаната ѝ блуза.

— Прилича на протритото от предпазния колан — съобщи ѝ Бакстър.

— Искам да се изправя.

— Просто не мърдай, докато медиците не те прегледат.

— Дай ми проклетата си ръка, Бакстър. Искам да огледам пораженията.

Той ѝ помогна да се изправи и когато зрението ѝ се стабилизира, тя разбра, че е извадила късмет.

Същото не можеше да се каже за Спароу. Задницата на колата бе поела удара при сблъсък с автобус при едно от завъртанията на колата. Трухарт работеше с още един униформен по разрязването на метала, заклецил Спароу вътре.

— Той е заклецен между вратата и бронята — извика Трухарт. — Изглежда, че кракът му е счупен, а може би и ръката. Но диша.

Тя отстъпи назад при пристигането на медиците. Един от тях се напъха на шофьорската седалка по същия начин, по който тя се бе измъкнала оттам. Виковете вече изобилстваха от медицински жаргон и заповеди. Тя чу да се говори за наранявания на гръбначния стълб и шията и изруга.

След това погледна към колата.

— Боже мой!

Предницата беше напълно унищожена. Металът бе почернял, разтопен и споен с друг метал. Стъклото на прозорците бе станало на прах, останките продължаваха да димят.

— Това прилича на...

— На удар с ракета от близко разстояние — довърши мисълта ѝ Бакстър. — Щеше да те опече, ако бе ударила теб вместо предницата. Аз отивах в Централното управление и видях краткото проблясване на изстрелването. После чух силен гръм и една кола — твоята — прелетя право над моята. Излетя нагоре, падна, преобърна се три пъти и се завъртя по оста си като пумпал. Удари два цивилни автомобила, унищожих една преминаваща каруца, удари се в бордюра, отхвъркна и се заби в един автобус като торпедо.

— Цивилни жертви има ли?

— Не знам.

Тя можа да види някои от ранените и дочу плач и писъци. Соеви наденички, бутилки с безалкохолни напитки и захарни пръчки бяха разпръснати на улицата и тротоара.

— Коланът ми издържа до последната минута. — Тя разсеяно избърса струйка кръв от слепоочието си. — Добре че издържа, защото иначе Бог знае... Подсиленият покрив ни предпази да не бъдем смачкани като две рециклирани картонени кутии мляко. Най-големите поражения от катастрофата са отзад. Той пострада най-зле.

Бакстър гледеше как медиците слагат изпадналия в безсъзнание мъж върху специална за целта твърда дъска за обездвижване на гръбначния стълб и шията.

— Твой приятел ли е?

— Добър въпрос.

— Трябва да те прегледат медиците.

— Сигурно. — Сега болката бе разкъсваща, превръщаше тялото ѝ в кайма от адреналин и шок. — Мразя прегледите. Наистина. И знаеш ли какво още? Хората от „Заявки“ ще ме напляскат за това. Ще ме напляскат и после ще ми дадат за наказание някакъв скапан транспорт.

Тя стигна до тротоара накуцвайки и седна сред суматохата и шума. Присви предупредително очи към лекарката, която се насочваше с чантата си към нея.

— Само помисли да използваш спринцовка с налягане върху мен — предупреди я Ив — и ще те съборя на земята.

— Щом искаш да си останеш с болката, така да е. — Лекарката сви рамене и отвори чантата си. — Но нека да погледна.

Трябваха ѝ още два часа, за да стигне до къщи и се наложи да пътува с Бакстър, защото ѝ заповядаха да не шофира. Но тъй като нямаше какво да шофира, не ѝ беше трудно да изпълни заповедта.

— Предполагам, че сега се налага да те поканя за едно питие или някакви други щастливи глупости.

— Това е така, но да го отложим за друг път, защото имам среща. — Той вдигна вежди. — Знойна среща, а закъснявам.

— Благодаря, че ме докара.

— Това ли ти е най-доброто завръщане? В лоша форма си. Вземи хапче, Далас — посъветва я той, докато тя измъкваше навън съсипаното си от болките тяло. — Поспи малко.

— Аз съм добре. Върви чукай глупачката на седмицата.

— Съвсем вероятно е да стане. — Той весело ѝ се усмихна и отпътува.

Тя закуцука в къщата, но не успя да избегне Съмърсет. Той я погледна високомерно и изсумтя.

— Виждам, че сте успяла да унищожите още малко дрехи.

— Да, смятах да ги накъсам и изгоря, докато ги нося, за да видя какво ще стане.

— Предполагам, че и колата е пострадала по подобен начин, тъй като не се вижда.

— Тя е боклук. И винаги е била такава. — Ив тръгна към стълбите, но той застана на пътя ѝ и после вдигна на ръце котката, която се опитваше да се покатери по краката ѝ.

— За бога, лейтенант, качете се с асансьора. И можете да вземете доброволно нещо за болката, преди да бъдете принудена да го сторите.

— Ще вървя пеша, за да не се скова и да не започна да приличам на теб. — Тя знаеше, че проявява инат и се държи глупаво, но въпреки това тръгна нагоре по стълбите. Най-лошото беше, че ако той не я дебнеше долу зад вратата, тя наистина щеше да вземе проклетия асансьор.

Плувна в пот, докато стигне до спалнята и затова просто свали всичките си съсипани дрехи, хвърли оръжието и комуникатора на леглото и се довлече със скимтене до банята.

— Душ на половин мощност — заповяда Ив. — Температура трийсет и седем градуса.

Отначало меките струи гореща вода я ужилиха, но после я успокоиха. Тя се подпря с ръце върху плочките на стената, подложи глава под душа и се остава водата да я облива.

Питаше се кого преследваха те. Нея или Спароу? Можеше да се обзаложи, че нея. Спароу и цивилните в обсега на стрелбата представляваха просто така наречените странични поражения. Но защо се опитаха да я убият, а не го свършиха както трябва?

Мърлява работа, помисли тя. Цялата тази работа беше мърлява.

— Спри водата — измърмори Ив и като се почувства малко по-стабилна, излезе от душа.

Когато видя Рурк, знаеше, че сърцето ѝ не бива да подскача. Сигурно Съмърсет — големият клюкар — му е съобщил.

— Медиците ме обявиха за здрава — бързо изрече тя. — Току-що пристигнах и това е всичко.

— Виждам. Не ти трябва изсушаващата тръба. Горещият въздух няма да ти се отрази добре. Ела тук. — Той взе хавлиена кърпа, отиде при нея и я уви нежно около тялото ѝ. — Трябва ли насила да ти дам обезболяващо?

— Не.

— Добре, това вече е нещо. — Той погали с пръсти охлузванията по лицето ѝ. — Може и да се караме, Ив, но ти трябваше да ми се обадиш. Не биваше да научавам от проклетите новини, че си попаднала в катастрофа.

— Те не съобщиха имена — започна тя, но после млъкна.

— Не беше необходимо.

— Не се сетих. Съжалявам, наистина не се сетих. Не защото съм... каквато и да съм сега с теб. Не помислих за медиите или че ще чуеш нещо за това, докато не се върна и не ти разкажа всичко сама.

— Добре. Сега трябва да си легнеш.

— Ще взема обезболяващото, но няма да лягам. Заместник-директор Спароу е зле. Той беше с мен. Гръбнакът му е повреден и има

тежка черепно-мозъчна травма. На задната седалка беше страшно. Страшно. Не знам как оцеля. Това бе ракета от близко разстояние.

Тя приглади косата си назад и влезе в спалнята да поседне.

— Ти каза ракета?

— Да. Сигурно една от онези модерните, които се изстрелват от рамо. Сигурно е стрелял от покрива срещу Централното управление. Целил се е в мен. Може би в Спароу, но аз мисля, че в мен. За да попречи на разследването? Да попречи на теб? Може би и двете? — Тя поклати глава. — Може би, за да постави ООО на горещия стол, премахвайки ченге, което те не успяха да принудят да им прехвърли разследването. Може би, за да падне подозрението върху терористите.

Той ѝ връчи малко синьо хапче и чаша вода.

— Обещай, че ще го глътнеш, или ще проверя под езика ти.

— Не съм съвсем готова за секс игрички. Остави езика ми на мира. Ще го глътна.

Малко от топлината се завърна в очите му, докато седеше до нея.

— Защо да не са били ООО или „Думсдей“?

— Не виждам никаква секретност в изстрелването на ракета по кола на ченге сред трафика на Ню Йорк по пладне. Ако са искали да ме премахнат, щяха да намерят по-фин начин и без да загубят един от своите заместник-директори.

— Съгласен съм.

— Значи си остава загадка?

— Медиците може и да са те обявили за здрава, но изглеждаш сякаш си била прегазена от камион. Искам да разбера дали поне можеш да мислиш ясно. Защо не „Думсдей“, тогава. Определението „фин“ не е подходящо за тях.

— Първо, компютърните гении не изпращат човек да изстрелва ракети. Затова са и компютърни гении. И даже да са нарушили стила си, те нямаше да пропуснат целта, а това си беше чист пропуск. Половин метър по-надолу, удар отстрани на колата и нас ни няма. Ако бяха пратили някой да ликвидира ченге и/или оперативен агент, те нямаше да са толкова неумели. Освен това мисля, че биха действали по-мащабно. Щом са могли да поставят един човек на прицел, защо да не използват по-голяма играчка и да не унищожат цяло парче от Централното управление? Удари Централното управление и ще имаш медийната олелия, по която си падаш. А унищожаването на кола влиза

само в малкия бюлетин на новините. Не е голям удар. Този акт издава отчаяние или изпуснати нерви, а не подготвен удар на организация. Как се справям?

— Мозъкът ти изглежда не е бил прекалено опържен. — Той се изправи и отиде до прозореца. — Защо не ми каза, че са те извикали в Кулата?

— Тук пътищата ни се разминават — обясни тя след секунда. — Не обичам това, не обичам да се чувствам... разделена с теб. Но такава е реалността.

— Така изглежда.

— Някой днес се опита да ме убие. Ще го преследваш ли?

Той не се обърна.

— Това е нещо съвсем различно, Ив. Трябваше да... се приспособя, когато се касае за работата ти, заниманията ти и всичко, което може да ти се случи. Обичам те и трябва да приема, че си такава, каквато си и правиш това, което правиш. Това ми струва не малко усилия.

Сега той се обърна и я гледаше с онези диви сини очи.

— Доста усилия.

— Изборът беше твой. Винаги сам си избирал.

— Сякаш съм имал някакъв избор от минутата, в която те видях. Мога да приема опасностите, пред които си изправена сега и ти се възхищавам, че смело ги посрещаш. Но не мога да приема онова, пред което си била изправена тогава, онова, което ти е било причинено, когато си била незащитна.

— Това няма да промени нищо.

— Въпрос на перспектива. Променя ли нещо вкарването на убиец в затвора, след като неговата жертва е заровена в земята? Ти вярваш, че променя, а също и аз. Обсъждането на този въпрос сега само ще ни отдалечи още повече от двете страни на разделителната линия. И двамата си имаме работа.

— Да, и двамата ни чака работа. — Тя се изправи на крака. Помисли, че ще устои. Налагаше се. Даже ако не можеше да застане редом с него.

— Преди да ни прекъснат толкова грубо, Спароу ми съобщи, че Бисел е бил двоен агент. ООО го е използвала за получаване на информация от „Думсдей“. Той им е давал подбрана информация

срещу заплащане. Измамата е продължила дълго. Включили са Юинг заради поста ѝ в „Секюркомп“. Искали са твоята технология и проекти, и особено през последните месеци всичко, което са могли да докопат за Код „червено“. Те желаят и очевидно много силно желаят да те изпреварят в създаването на защитата.

— Предполагам, че идеята частният сектор да притежава такава технология ги дразни. Използването на Бисел е било разумно. Той играе всякакви роли — използва Рива за получаване информация от „Секюркомп“, позира като алчен предател, за да се сдобие с информация за „Думсдей“.

— Брат му го е изнудвал за извънбрачните връзки. Но това е отговаряло на целите им. Спароу твърди, че не знаят къде е Картър Бисел. Може да казва истината, но аз не вярвам, че малкото братче е обикновен изнудвач. Няма причина да поврежда личните си устройства и няма причина да изчезва или да бъде принуден да изчезне. Просто не пасва.

— Този, който може да играе ролята на предател, би могъл наистина да е такъв.

Тя се усмихна.

— Сети се най-последно.

Хапчето помогна, колкото и да не ѝ се искаше да го признае. Въпреки това тънките памучни пликчета и широката тениска тежаха върху малтретираното ѝ тяло. Когато Пийбоди я погледна и се намръщи, Ив реши, че вероятно изглежда по-зле, отколкото се чувства.

— В момента имам усещането, че няма да ме ударите — започна Пийбоди, — затова ще ви попитам. Не смятате ли, че трябва да сте в болницата?

— Не се оставяй външният вид да те заблуждава. Не, не е необходимо да съм в болница и да, все още мога да те ударя. Информирай ме за Пауъл.

— Единствен пълен контакт с пълна мощност от ръчен лазер, както бе преценено на местопрестъплението. Час на смъртта десет и петнайсет вчера сутринта. Няма влизане с взлом. Хората от екипа смятат, че е използван шперц. Личната карта на Пауъл, кодът за автомобила и служебният му пропуск са изчезнали от квартирата. Не

се е свързвал по личния си комуникатор от вчера следобед, когато поръчал пица от местен ресторант. Но са му се обадили малко след осем — сутринта в деня на неговата смърт. Обажданият се прекъснал връзката, след като Пауъл уморено отговорил. Проследихме обаждането до обществен комуникатор в станция на метрото на три пресечки разстояние от сцената на убийството. Заключение е, че убиецът е удостоверил присъствието на Пауъл в дома му и в леглото. Дал му е достатъчно време да заспи отново, а после е влязъл в жилището и го е убил.

— „Чистачите“?

— Имат само предварителни заключения, но не са идентифицирали никакви отпечатъци, освен тези на жертвата. Няма и никакви следи от ДНК. Но една съседка — госпожа Ланс — която се връщала вкъщи от супера, видяла мъж да излиза от сградата около десет и половина. Описанието съответства на това, което Сибрески ни даде за онзи Анджело.

— Ами портрета на художника? Имаме ли го?

— Работи се върху него. Когато проверих ми казаха, че Сибрески не е изявил особено желание за сътрудничество и не е бил много откровен. Обещах на художника пропуск зад сцената за следващия концерт на Мейвис Фрийстоун, ако ни нарисова нещо този следобед.

— Добър подкуп. Толкова се гордея с теб.

— Имам превъзходна учителка.

— Ще се дразним по-късно. Видя ли се с Макнаб?

Пийбоди блъфтира.

— Само се отбих в лабораторията, за да проверя как напредва работата им.

— Да, и да го потупаш по костеливия задник.

— За нещастие той седеше на гореспоменатия костелив задник по време на визитата ми, така че не можах да изпълня тази част от мисията си.

— Тъй като въпреки всичките ми усилия образът на този костелив задник започва да се оформя в трескавото ми съзнание, разкажи ми за останалата част от мисията. Как върви работата там?

Тя искаше да попита защо Ив сама не бе отишла да се увери, но поради напрежението между нея и Рурк помисли, че знае отговора.

— Добре, там се водят много техничарски разговори и се чуват някои много цветисти ругатни. Харесва ми как Рурк казва „педераст“. Токимото стои като вцепенен, а Рива прилича на жена, тръгнала на религиозно поклонение. Макнаб е в рая, занимавайки се с любимата си работа. Но Фийни ми подсказа за напредъка им. В очите му се забелязва онзи опасен блясък. Мисля, че са близо до края на задачата.

— Докато те правят света безопасен за демокрацията, нека видим дали можем да разрешим няколко убийства.

— Извинявайте, лейтенант — каза тя, когато комуникаторът ѝ иззвъня. — Ще се заема с тази малка задача веднага, щом приема това обаждане. — Детектив Пийбоди — представи се тя. — Хей, Ламар, имаш нещо за нас ли?

— Взе ли ми пропуска зад сцената?

— Казана дума — хвърлен камък.

— Тогава имам вашето лице. Как искаш да го изпратя?

— По лазерен факс — заповяда Ив от бюрото си. — И един файл до устройството ми тук. Искам печатно копие и едно в компютъра си.

Пийбоди предаде думите ѝ и после отиде сама да получи факса.

— Ламар е добър и сигурно щеше да живее по-добре, ако си изкарваше прехраната с портрети, вместо да пресъздава физиономиите на престъпници. Което не е най-красивото венчелистче на цветето — добави тя, подавайки отпечатъка на Ив. — Но не е толкова грозен, колкото го изкара Сибрески. Само белегът разваля лицето му.

— Да, и придърпва окото, нали? Веднага си казваш „белег“, когато видиш това лице. Голям, неприятен белег и така може би не се вглеждаш особено, защото, брей, това е грубо.

— Сибрески изглежда не е имал такъв проблем.

— Имам чувството, че Сибрески не си пада много по чувствителността и етикета. Да изиграем една игра, Пийбоди.

— Наистина ли? Добре.

— Ще започнем с работата ти в кухнята, приготвянето на кана кафе и... нещо друго. Трябва да има нещо за хапване.

— Искате да ядете ли?

— Не, стомахът ми все още се бунтува. Ти хапни.

— Хей, засега тази игра ми харесва.

— И не се връщай, докато не ти кажа.

— Няма проблем.

Ив се обърна към компютъра си и потри ръце.

— Добре, да играем.

Не ѝ отне дълго време, защото процесът и тази възможност ферментираха в съзнанието ѝ от известно време. Тя използва програмата за създаване на образи, проектирайки ги върху екраните по стените, докато работеше върху подробностите.

— Добре, Пийбоди, времето ти изтече, донеси ми кафето.

— Трябва да пийнете малко от този ябълково-боровинков пунш.

— Тя влезе с пълна купа от него и чаша за Ив. — Наистина е вълшебен.

— Какво виждаш?

Пийбоди приседна на една страна накрая на бюрото и започна да пресушава пунша с лъжица.

— Портретът на заподозрения, известен само като Анджели.

— Добре. Компютър, раздели екрана, като запазиш сегашния образ и покажеш образ КБ-1.

Работя... Образите са показани.

— Сега какво виждаш?

— Картър Бисел споделя екрана с Анджели. — Тя се намръщи и макар да разбра веднага накъде биеше Ив, поклати глава. — Мога да се съглася, че Анджели е бил маскировка. Но не виждам ролята на Картър Бисел тук. Няма данни за него да е бил експерт по маскировката. Да купи перука и да си залепи мустаци, разбира се. Може би дори да се оправи с белега. Но линията на челюстта е трудно нещо — един имплант за изпъкналите зъби би променил формата на устата, но не и на челюстта. Трябвало му е нещо повече и даже ако Кейд го е обучавала или е работила заедно с него в продължение на няколко месеца, как е станал толкова умел в маскировката?

Тя си взе още пунш и продължи да изучава и сравнява двата образа.

— И ушите на Картър Бисел са по-големи. Това е важно. Ушите много издават човека. Той е могъл да ги направи по-големи за Анджели, но не и по-малки.

— Имаш добър поглед, Пийбоди. Но гледай и се учи.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пийбоди отпиваше от пунша и наблюдаваше как Ив и компютърът добавяха коса от образ едно върху главата на образ две.

— Знаете ли, можете да правите всичко това с една команда, ако...

— Знам, че мога да правя всичко това с една команда — отвърна раздразнено Ив. — Но не се получава, не е същото проклето нещо по този начин. Кой ръководи играта?

— Разбирате ли, след като ви обстрелваха отблизо с ракета, вие станяхте доста раздразнителна.

— Млъкни или следващата ракета с близък обseg ще попадне право в задника ти.

— Далас, знаете колко много обичам такива благозвучни приказки. — Намествайки се в по-удобно положение, Пийбоди облиза лъжицата си и после я размаха към екрана. — Добре, вие добавихте изкуствената коса, но това не промени структурата на челюстта или размера и формата на ухото. Според свидетеля Анджело е по-строен и значително по-слаб от Картър Бисел. Поне със седем килограма. А Бисел е бил малко с наднормено тегло, поне според данните от личната му карта. Свидетелят каза, че Анджело е бил строен и в добра физическа форма. Освен това, човек може да добави тегло при маскировка, но не може да свали седем килограма за една нощ. Ако можеше, аз първа щях да се запиша в програмата.

— Ако не искаш да играеш, вземай си пунша и изчезвай. Компютър, прехвърли лицевия белег от образ едно върху образ две.

— Влизането в апартамента на Пауъл, както и в този на Бисел, е било ловко. — Пийбоди обра с лъжицата пунша от дъното на купата, докато компютърът изпълняваше командата. — Трябва да е бил някой с опит или обучен за това. И всички убийства в този случай бяха особено хладнокръвни — дори първото, което беше направено да изглежда като емоционално. Самата им инсценировка ги прави хладнокръвни.

— Никой не отрича това. Дай ми мотив. Компютър, приеми, че горният преден зъб на образ едно е изкуствен. Изчисли и постави същия върху образ две.

— Тайната организация се е прецакала. Или се е случило това, за което си мисля. Един вид гангстерска война. Вирусът е готов — сигурно са искали да използват „Думсдей“. Знаят, че се създава защита срещу него. ООО и нейните партньори всяват смут, за да забавят процеса, да избегнат или унищожат вируса. „Думсдей“ създава смут, за да намали възможностите им — терористите го правят непрекъснато — и проваля плановете за създаването на защитата, докато не бъде извлечена някаква полза от цялото отделено време, неприятностите и разходите, които са направили. Едната страна убива двама оперативни агенти, другата отрязва потенциална стърчаща нишка — Маккой. Едната страна отвлича брата на агента. Другата открадва тялото на мъртвия оперативен агент и провежда прекалено мощната атака срещу главния разследващ. Ескалиран шпионаж — заключи Пийбоди със свиване на рамене. — Не е толкова хладнокръвен като при Джеймс Бонд, но е доста заплетен. Мисля, че шпионите усложняват всичко.

— Погледни образите, Пийбоди.

Пийбоди се подчини и почука леко с лъжицата по зъбите си.

— Виждам прилика между двата образа, но предимно повърхностна. Далас, ако поставите образа ми там, с помощта на компютъра можете да ме докарате да изглеждам като Анджели. Но не го правете, защото се храня.

— Все още ли не ти харесват линията на челюстта и ушите?

— Ако се опитате да използвате това в съда, те ще ви изхвърлят навън.

— Предполагам, че си права. Компютър, премахни образ две и го замени с образ три.

Пийбоди смръщи вежди, когато на разделения екран се показаха два образа на Анджели.

— Не разбирам.

— Не разбираш какво?

— Защо показвате два образа на един и същ човек?

— Така ли? Сигурна ли си, че са на един и същ човек? Може би това, че ме подхвърляха насам-натам по-рано, е повредило зрението ми.

— Тук на екрана се виждат два портрета на Анджели. — Разтревожена, Пийбоди се премести, за да разгледа лицето на Ив. — Вижте какво, щом не искате да влезете в болницата, поне можете да се обадите на Луиз. Тя ще извика лекар тук.

— Не искам да притеснявам доктор Димато. Нека просто видим какво съм... о да, това е правилно. Ето какво исках да направя. Компютър, премахни всички наслагвания от образ три и покажи оригинала.

Ив се облегна назад с много доволна усмивка, когато Пийбоди изпусна лъжицата.

— Това е Бисел. Това е Блеър Бисел.

— Наистина е той, нали? Знаеш, че смятам съобщенията за смъртта му доста преувеличени.

— Знам, че допускате тази теория, но никога не съм мислила, че наистина вярвате в нея. ДНК отпечатъците бяха на Блеър Бисел — собствената му жена го идентифицира.

— Обучение в ООО, няколко години работа, макар и на най-ниско оперативно ниво би трябвало даде на човека умения да подправя данни и да променя своите или данните на брат си. И прекалено мощната атака срещу мен, кръвта, фактът, че Юинг бе шокирана, и фактът, че по всяка вероятност Картър Бисел се е подложил неотдавна на някаква пластична операция, за да подсили и без това силната семейна прилика с брат си. В данните на Блеър телесното му тегло е било високо, но не повече от това, за което доста хора безпричинно лъжат в официалните документи. Никой не обръща особено внимание на излишък от пет или седем килограма.

— Аз намалих четири от моите. Не знам защо. Това е някаква натрапчива идея.

— Очакваме да видим Блеър Бисел и ето, виждаме го. Защо трябва да се съмняваме в самоличността на жертвата?

— Но защо той би се съгласил с всичко това? Картър? Там нямаше никакви следи от прилагане на сила — никакви шевове. Как можеш да принудиш някого да се подложи на пластична операция и да промени външността си?

— Възможно е да му е платил. Пари, секс — сигурно и двете. Нека прецакаме големия брат, а заедно с него и гаджето му. Двамата братя не се обичат особено.

— Има огромна разлика между липсата на обич и хладнокръвното убийство на брат ти и любовницата ти. Ако Кейд е помагала да се натопи Картър...

— Тогава Блеър през цялото време е планирал да я довърши. Да, така мисля. Щом искаш да фалшифицираш собствената си смърт, тогава го направи по зрелищен начин. Жестоко, така че жена ти поне първоначално да побледнее, и се отърви от „маймуната на шията си“ и от един от хората, който те познава достатъчно отблизо, за да е способен да провали плана ти. Ще кажат, че си бил мошеник, лъжец, копеле — какво ти пука, ти си мъртъв.

— Трябва да помисля над това. — Пийбоди се отблъсна от бюрото и закрачи из стаята. — Според тази теория Блеър и Кейд са измамили Картър без указание от ООО.

— Може би са започнали със знанието на организацията и сигурно е било така, но аз мисля, че по някое време са започнали да действат сами.

— Като разрешение на проблема с изнудването.

— Отчасти. Става дума за пари, вълнуващо приключение и риск. Всички тези неща отговарят на техните профили. Но са имали по-високи цели. Да продължат.

— Глупости. Блеър е бил свръзка, двоен агент по заповед на ООО и свръзка на „Думсдей“. Предавал им е подбрана информация срещу заплащане и се е утвърдил като източник, предател, свободен агент. Част от тази маскировка е бил бракът му с Рива Юинг — планиран от ООО.

— От една страна корпоративен шпионаж — доходна игра, и с толкова много приватизация на източници за събиране на информация и данни през последните две десетилетия, ООО е трябвало да се състезава с граждански компании за печалбата си.

— Подобни на „Секюркомп“.

— Да, и десетината други на и извън планетата, в които са уредили Блеър да инсталира подслушвателните си уреди. И помисли за това, Пийбоди. Винаги трябва да имаш резервен план. Трябва ти правдоподобно отричане. Можеш ли да предположиш какъв резервен план са имали архитектите на тази конструкция в случай, че една от скулптурите им бъде открита?

Пийбоди спря пред екраните и разглеждаше лицата.

— Блеър Бисел, жертвата.

— Точно така, и поради връзката си с него, Рива също би станала жертва и „Секюркомп“ ще бъде компрометирана. После да се съобща, че двамата са работили заедно. В края на краищата бяха мъж и жена.

— Значи в края на краищата те са творили постановка.

— Застраховка за непредвидени случаи. Блеър е бил в организацията достатъчно дълго, за да се сети за това. И ако не на него, то е хрумнало на Кейд.

— Значи е взел мерки, за да се защити? — Пийбоди поклати глава. — Наистина прекалени мерки.

— Не само защита. Това е причина за удовлетворение и коз срещу изнудващия го брат, срещу Отечествената, хората и правителството, които биха го използвали и изхвърлили, ако нещата тръгнат в грешна посока. И накрая добави голяма купчина пари.

— От техничарите ли? Той се споразумява с тях. Неразрешена информация. Нещо голямо.

— Той е мостът между точките А и Б и знае повече и за двете точки в този аспект, отколкото всяка една от тях знае за другата. Защото е този, който предава информацията. Той я контролира. Шеметна работа за човек с неговия профил. Защо да не вземе повече — повече контрол, повече власт, повече пари и после да се измъкне? По единствения възможен начин. Стани негодник и ще те преследват — и двете страни.

— Но няма да те преследват, ако вярват, че си мъртъв.

— Най-после загра. Добави към това, че ООО ще бъде заета в опити да прикрие кашата, която си оставил след себе си, а на ченгетата е поднесена на тепсия основната заподозряна и единственият човек, запознат с плановете ти, е мъртъв заедно с теб, докато всъщност ти си в приятната част на този хубав град.

— Какво се е объркало? Защо той не почива в прибоа на някой райски остров, не пийва пунш с ром и не си брои парите?

— Може би плащането не е било извършено. Не е много благоразумно да поставяш всичките си яйца в кошницата на терористи. Там те често се чупят. Но той е бил достатъчно добре обучен, за да има собствен резервен план. Дал е нещо на Маккой. Трябвало е да се върне за него. И се е наложило тя да умре поради тази причина.

— А междуременно главният разследващ не приема сервираната ѝ на поднос основна заподозряна. Ченгетата започват да разследват случая и така правят и всички останали.

— Да, за него нещата се объркват почти от самото начало. Рурк много обича онзи Йейтс — един стар, ирландски поет. Той е казал нещо за нещата, които се разпадат. Центърът им не ги задържа. Та центърът не е издържал за Блеър Бисел.

— И е започнал да се разпада след вашето появяване на първото местопрестъпление.

— Той е отчаян, дошло му е до гуша и се престарал в обмислянето на нещата. Толкова е загрижен да си запази задника, че продължава да го оголва. Трябва да остане мъртъв, трябва да прибере възнаграждението си, а е трудно да постигне и двете. Убийството на Пауъл и унищожаването на тялото, идентифицирано като негово собствено, беше глупаво. Това предотвратява сигурно установяване на самоличността, но и преобръща следите и ги насочва право към него. Той е единственият, който би пожелал унищожаването на това доказателство.

— После се опитва да ви убие.

— Както казах, дошло му е до гуша. И е отчаян. И знаеш ли какъв е под маската на всичките тези шпионски и артистични коцкарски глупости, Пийбоди? Той е неудачник. От типа, който продължава да прави все по-големи и нелепи грешки, за да прикрие последната. Смята се за хладнокръвен убиец, но е егоистично, разглежено малко момченце, което си играе на — как се казваше онзи тип — Джеймс Бонд — и после изпада в истерия, когато това не му се отдава напълно.

— Може и да не е хладнокръвен, но е убил четирима души, тресна ви доста силно и изпрати един заместник-директор на ООО в болницата.

— Не съм казала, че не е опасен. Децата, които избухват, също са дяволски опасни. Той ми изкара акъла.

— Значи според вашата теория си имаме работа с ексцентричен, незрял и обучен в ООО убиец.

— Точно така.

Пийбоди въздъхна шумно и правата ѝ коса се развя.

— Това е доста опасно. Как ще го хванем?

— Работя по въпроса. — Ив започна да вдига крака върху бюрото си и внезапната болка от протестиращите мускули прониза тялото ѝ. — По дяволите!

— По-добре се погрижете за тези охлузвания.

— Нямам охлузвания на мозъка си. Все още мога да мисля. Нека повикаме останалите от екипа тук, включително цивилните, и да започнем играта.

— Искате Юинг да участва в това?

— Тя беше омъжена за Блеър в продължение на две години. Това може да му е било удобно, но и тя сигурно е научила нещо за него. Навици, фантазии, любими места. Ако Спароу оживее, дойде на себе си и се съгласи да сподели информация за Бисел, това може да помогне, но точно сега Рива Юинг е най-добрият ни източник.

— И вие ще ѝ кажете, че съпругът ѝ, за чието убийство бе обвинена, не само е жив, но според вас е този, който я е натопил?

— Ако тя не може да го понесе, няма да може и да ни помогне, и едва ли ще изпаднем в по-лошо положение. Нека видим дали е наследила малко от издръжливостта на майка си.

Фийни влезе, мърморейки цифри и командни кодове на един миниатюрен компютър. Брадата му бе набола в рижаво и сиво и торбичките под очите му биха побрали седмичния пазар за тричленно семейство, но в погледа му се долавяше блясък.

— Неподходящо време да ни прекъсваш, дете — обърна се той към Ив. — Ние сме на ръба.

— Това разследване има и друга посока и там също може да сме на ръба. Къде са останалите?

— Рурк и Токимото приключват серия опити. Не искат да прекъсват по средата при такива добри изгледи за разрешаване на проблема. Успяхме да оправим едно от устройствата на Кейд и сега то е като ново. Макнаб и Юинг точно преинсталират някои...

Той спря и сви устни, когато накрая вдигна глава и добре я огледа.

— Казаха, че са те поотупали. Имали са сериозни намерения. Трябва да сложиш малко лед на това око.

— Почернява ли? По дяволите! — Тя внимателно притисна пръсти в горния край на скулата си и изпита силна болка до самите върхове на пръстите на краката. — Взех обезболяващо. Не е ли достатъчно?

Пийбоди излезе от кухнята с леден компрес.

— Ако ми позволите да ви поставя това, отначало малко ще ви пощипе и ще изглеждате глупаво. Но ще намали отока. И контузеното място може да не стане съвсем черно.

— Просто го направи и не говори повече.

Ив стисна зъби, докато Пийбоди поставяше компреса. Пощипването заглуши пулсирането, което не бе кой знае какво подобрене.

— Ох — коментира Макнаб със съчувствена гримаса, влизайки в стаята. — Чух, че си загубила и транспорта си.

— Не беше кой знае каква загуба. Къде е Юинг?

— Идва след мен. Само трябваше да се отбие в тоалетната. Може ли да си напопам малко гориво? Стомахът ми е празен.

— Има плодов пунш — извика Пийбоди, докато той вече отиваше към кухнята. — Ябълково-боровинков.

— Пунш ли? — повтори Фийни.

— Хайде, давайте. — Ив вдигна ръце. — Яжте, пийте и се веселете. Във всяко разследване на многобройни убийства трябва да има плодов пунш.

— Ще ви донеса нещо студено за пиене — реши Пийбоди. — Сигурно трябва да пиете много течности.

Ив остана сама в кабинета си, като се питаше как толкова лесно бе изпуснала юздите на своя екип.

Брачните разногласия, реши тя, приличаха на някакъв вид треска с ниска температура, която съвсем леко влияеше на целия организъм, но достатъчно, за да не можеш да функционираш с пълен капацитет.

Наистина, тя не беше в най-добрата си форма и нямаше представа как да си я възвърне.

— Щом искате храна — сопна се тя в момента, в който Рива се появи, — яжте. Щом искате пиене, пийте. Но бързо. Това не ви е някакъв проклет национален празник.

Рива само наведе глава.

— Аз съм добре, благодаря. Но се обзалагам, че вие се чувствате толкова зле, колкото изглеждате. Рурк и Токимото ще се забавят още няколко минути. Много са загрели.

— И не само те. Няма да ги чакаме. Нито пък някой друг! — извика тя. — Ще трябва да седнете, за да чуете какво ще ви кажа.

— Защото лекцията ще бъде наистина дълга ли или защото, метафорично казано, ще ме ударите?

— Надявам се, че можете да поемете един удар.

Рива кимна и седна на най-близкия стол.

— Не го отлагайте. Каквото и да е, бих предпочела нокаут пред множество колебливи удари. Уморена съм. — Тя затвори очи за момент. — С всеки изминал час се чувствам все по-голяма идиотка за това, че не виждах ставащото пред очите ми ден след ден в продължение на повече от две години.

— Пред очите ви е бил човек, който се е държал и представял като любящ съпруг и той е бил доведен в живота ви от жена, на която сте вярвала.

— Това говори много за способността ми да преценявам хората.

— Те са били професионалисти и през цялото време са се трудили здраво, за да ви заблуждават. Никой не си мисли, че е трябвало да го погледнете и да си кажете: „Ето един таен агент.“

— Не. — Рива се усмихна. — Но човек би помислил, че ще усетя лъжата и измамата.

— Те са ви избрали и проучили. Знаели са всичко за вас още преди да ги срещнете. Познавали са и публичното, и истинското ви лице. Лежала сте в болницата месеци, защото сте закрила с тяло президента и сте изпълнила дълга си. Може би са се надявали, че сте малко сърдита заради това или че работата ви за правителството ви е подготвила за сътрудничество с тях.

— Никакъв шибан шанс.

— И когато са събрали цялата информация, те са се заели лично с вас. Той е знаел каква храна обичате, какви цветя предпочитате, познавал е хобитата ви, финансовото ви положение, с кого сте спала или харесвала. За тях не сте била нищо друго, освен инструмент и са знаели как да ви използват.

— Първата вечер — на художествената изложба — той ме попита дали бих пийнала с него. Страхотно изглеждащ мъж, забавен,

приятен. Защо не? Седяхме с часове и разговаряхме. Чувствах се така, сякаш съм го познавала през целия си живот.

Тя погледна надолу към дланите си.

— Имах връзка и преди, доста сериозна връзка, преди да ме ранят, но след това тя се разпадна. Но изобщо не можеше да се сравнява с чувствата ми към Блеър. А всичко е било изфабрикувано. Отношенията ни не бяха идеални. Той често се сърдеше или дразнеше и от най-малката критика, но аз приемах това като част от споразумението, нали разбирате? Като част от брачния договор, взаимното опознаване и ощастливяване. Исках да го направя щастлив. Исках брака ни да потръгне.

— Нещата никога не са идеални — отбеляза Ив почти на себе си.
— Винаги, когато помислиш, че са такива, нещо се промъква и те ухапва по задника.

— Така е. Във всеки случай съм уморена. Уморена да се чувствам глупава и да изпитвам самосъжаление. Затова кажете ми защо ме накарахте да седна. Давайте смело — с един удар.

— Добре. Смятам, че Блеър Бисел е организиран и извършил убийствата в апартамента на Фелисити Кейд, убивайки нея и брат си, за да фалшифицира собствената си смърт и да натопи вас.

— Това е направо лудост. — Думите изсвистяха от гърлото ѝ, сякаш ударът бе попаднал върху него. — Той е мъртъв. Блеър е мъртъв. Аз го видях.

— Видяла сте каквото е трябвало да видите, точно както сте видяла каквото е трябвало да видите, когато ви е заговорил преди две години и половина. Но този път сте била ударена и почти веднага извадена от строя.

— Но... смъртта му беше доказана.

— Мисля, че предварително е разменил своите данни с тези на брат си. Смятам, че е изработил сложна постановка, така че вие, полицията и тайните организации, които е настройвал една срещу друга, да повярват в смъртта му. Никой не търси мъртвите, Рива.

— Това е безумие. Казвам ви, че е безумие, Далас. — Рива се изправи на крака, докато другите влизаха от кухнята. — Блеър беше лъжец и мошеник. Той ме използваше. Правя всичко възможно да приема това. Ще живея с тази истина. Но той не беше убиец, не беше човек, който можеше... можеше да прободне двама души с нож.

— Кой можеше да спечели от смъртта му?

— Аз... искате да кажеш финансово ли?

— По всякакъв начин.

— Предполагам, че аз. Има пари — легални пари. Вие знаете всичко това.

— Легални пари — повтори Ив. — Вие притежавате собствени легални пари. Той ще има скрити сметки и когато ги открием...

— Локализирани, изброени и вкарани във файл в твоя компютър — заяви Рурк, докато влизаше. — Както бе наредено, лейтенант.

— Колко?

— Повече от четири милиона, разпределени в повече от пет сметки.

— Не са достатъчно.

Рурк наведе глава.

— Може и да не са достатъчно, но това е всичко, което има там. Той не е бил нито особено пестелив, нито умел в инвестиционната област. Всички сметки показаха бавно, но постоянно източване през шестгодишния период след откриването им. Той харчи, спекулира и в повечето случаи губи от капитала си.

— Това се връзва. — Тя започна да преоценява нещата. — Добре, това се връзва. Той има пари и се нуждае от повече. От голям удар.

— И убива Фелисити и брат си, за да ги получи, а натопява мен? Вие го представяте като чудовище. Аз не бях омъжена за чудовище.

— Вие сте била омъжена за една илюзия.

Главата на Рива отскочи назад, сякаш ударът я отхвърли.

— Вие се хващате за измислици, защото не разполагате с нищо друго. И защото май искате да ме оставите без нищо. Аз го обичах, независимо от това дали бе, или не — илюзия. Разбирате ли концепцията?

— Запозната съм с нея.

— Искате да повярвам, че съм обичала някого, способен на убийство. На хладнокръвно жестоко убийство.

Тя използва цялата си сила, за да не погледне дори за миг към Рурк. И да предпази сърцето и разсъдъка си от задаването на същия този въпрос.

— В какво вярвате си е ваша лична работа. Зависи от вас как ще се справите с това. Не ми трябва, ако не можете да приемете

посоката на разследването ми.

— Вие сте жестоката. Жестоката сте вие. И ми дойде до гуша да ме използват.

Когато тя напусна офиса, Токимото се измъкна през вратата и я последва.

— Брей, тя го прие добре. — Сега Ив си позволи бавно да огледа лицата. — Някой иска ли да завършим този брифинг или да направим почивка за коментари относно нуждата ми от обучение в тактичност?

— Това е тежък удар, Далас — обади се Фийни. — И няма как да го направиш по-лек за нея. Тя ще се върне, когато се окопите.

— Ще работим без нея. Бисел притежава сметки на различни места и съществува вероятност да има и разкошно убежище. Може би повече от едно. Все още е в града, замитайки следите си, така че трябва да има бърлога тук. Ние ще я намерим.

— Открих два имота — намеси се Рурк. — Един на Канарските острови, а другият — в Сингапур. И двата не бяха особено защитени, което означава, че щом аз ги открих толкова лесно, значи и други могат да го направят.

— Значи те вероятно са за заблуда. Той не е съвсем глупав. Да погледнем на името на брат му или на Кейд, или на Юинг. Може да ги е използвал като прикритие, но ако... Не, не. По дяволите! Клои Маккой. Трябва да я е използвал за нещо повече от чукане от дъжд на вятър. Проверете това. Вижте дали по някакъв начин не е вложил средства и/или собственост на нейно име. Имал е причина да я убие и впечатлението ми е, че този тип убива за пари и самосъхранение.

— Аз ще се заема с това — предложи Макнаб. — Подкрепен с плодове пунш.

— Започвай. Аз ще проверя дали Спароу е в съзнание и дали мога да изкопча нещо от него. Фийни, оставям те с Рурк на машините. Ако Рива е аут и Токимото е зает да я гали по главата, ще ви липсва персонал.

— Още един танкер с кафе ще ни задържи в играта.

— Може би ще поискаш да узнаеш последната информация, преди да хукнеш, лейтенант. Измъкваме информация от устройството на Кейд — тя е шифрована, но ще се справим с това.

— Страхотно, добре. Уведомете ме, когато...

— Не съм свършил. Всички устройства на Кейд бяха повредени, но не чрез вирус от мрежата. Били са повредени поотделно.

— Какво от това? Виж какво, това е територия на Отдел „Електронна обработка на информацията“. Аз искам да знам само основната причина. Трябва ми информацията.

— Не се отнасяш с достатъчно уважение към електрониката — заяви Фийни.

— Бих казал, че и Бисел не го прави. — Понеже Ив не бе докоснала чашата с леден пунш, донесена ѝ от Пийбоди, Рурк я вдигна и отпи от нея. — Потенциалното значение на вируса се състои в теоретичната му способност да поврежда някоя цяла системна мрежа от компютри, независимо колко голяма или малка, колко проста или сложна е тя, да я поврежда с един удар и необратимо да я изключва. Но ние си нямаме работа с такъв феномен. Става дума само за негова сянка, може би за ранна негова версия, но в никакъв случай толкова мощна, както бяхме склонни да смятаме. Беше относително лесно да почистим и възстановим информацията от устройствата, с които разполагаме.

— Относително — Фийни завъртя уморените си очи. — Това е отвратителна работа, но не става дума за глобална сигурност. Това е само дим.

— Което означава, че той не е притежавал това, което е вярвал, че притежава — и което е щял да вложи в някой хубав пенсионен фонд. Но може би някой друг го притежава или може би... Кучи син. Той не се е опитвал да ме убие. — Тя потупваше разсеяно с пръсти над удареното си око. — Той удари целта си. Прицелът беше малко неточен, но той я удари.

Рурк наведе глава, докато мислите му съвпадаха с нейните.

— Спароу.

— Би било полезно да има някой вътрешен човек, някой с познания, способен да променя или създава вътрешна информация. И да осигурява защита. Спароу е организиран мислител. Плановик. Вижте Бисел. Той не е смел, не е и много умен и не успя да се издигне в организацията. Само момче за поръчки. Но се появява голяма възможност, предоставена му от някой от шефовете. Големият удар. Малки удари има от самото начало. Корпоративният шпионаж. Възможно е, просто е възможно част от него да е била извън

Отечествената. Малко лично партньорство. Но Бисел не е в състояние да капитализира. Той се проваля с парите. Басирам се, че партньорът му се е справил по-добре. Много по-добре.

— Защо тогава просто не е убил Бисел? — попита Пийбоди.

— Защото се е нуждаел от резервен вариант за всеки случай. От някой пропаднал тип. Той е нагласил цялата работа. Все още момче за поръчки, Бисел отива да достави диска с вируса на този, който плаща най-много, но сделката не става. Мамят го. Сега той е мъртъв човек и много отчаян. Бяга, крие се и на всяка цена трябва да остане мъртъв. Нашият приятел от ООО също иска той да остане мъртъв и вече е готов с позицията на компанията за глобалната сигурност, когато разследването не тръгва в посоката, която е очаквал.

— Предполагам, че е планирал да направи честен човек от Бисел, като го превърне в мъртвец — обади се Рурк. — По някое време и без много шум.

— Ако го бе направил по-скоро, вместо по-късно, тогава нямаше да е в болницата. Мисля, че е забравил да включи един жизненоважен елемент в уравнението. Когато някой като Бисел започва да убива, това всеки следващ път става по-лесно.

Тя извади комуникатора си.

— Искам пълна блокада на Спароу. Никой, нито дори медиците да не разговарят с него, докато не разреши. Започнете да действате.

— Пригответи онзи танкер с кафе — напомни й Фийни, след което излезе.

— Само за момент, лейтенант. — Рурк погледна Пийбоди. — На четири очи.

— Аз ще чакам отвън. — Пийбоди се измъкна навън и затвори вратата.

— Нямам време за лични разговори — започна Ив.

— Спароу има достъп до твоите данни и случилото се в Далас. Ако си права за всичко това, той може да ги използва срещу теб. Да ги огласи, дори да ги промени по някакъв начин, за да изкриви истината.

— Не мога да се тревожа за това.

— Мога да направя така, че те да изчезнат. Ако искаш този... елемент да бъде премахнат, аз мога да го направя. Имаш право на личната си неприкосновеност, Ив. Имаш право да си сигурна, че превръщането ти в жертва няма да бъде използвано за предизвикване

на спекулации, клюки... и на съжаление, което мразиш повече от всичко останало.

— Искаш от мен съгласие, за да проникнеш в правителствени файлове?

— Не, искам да ми кажеш дали би предпочела тези файлове да не съществуват. Хипотетично.

— Което би ме откачило от куката. Юридически. Няма да бъда съучастник, ако само изразя малко желание и изчезна. Това е един дяволски ден. Това е един проклет забавен ден.

Тъй като емоцията отново я стискаше за гърлото, тя се обърна.

— Ти и аз, ние не сме били толкова раздалечени един от друг от самото начало. Аз не мога да те разбера и не ти позволявам и ти да ме разбереш.

— Ти не ме познаваш, Ив. Когато ме гледаш, ти не ме виждаш целия. Може би предпочитам това.

Тя помисли за Рива, за илюзиите и за брачната пародия. Нищо не можеше да бъде по-далечно от техните отношения. Рурк никога не бе лъгал, нито претендирал да бъде нещо различно от това, което беше. И тя го бе прозряла още от първия миг.

— Ти грешиш и си глупав. — В думите ѝ имаше повече умора, отколкото гняв, и затова те го поразиха още повече. — Не знам как да ти го обясня. Не мога да разговарям с теб за това, защото само се повтарям. Не мога да говоря и с никой друг, защото ако им разкажа какво ни разделя, това ще ги превърне в съучастници. Значи смяташ, че не те разбирам?

Тя отново се обърна към него и го погледна право в очите.

— Гледам те и те разбирам. Знам, че си способен да убиеш и да се чувстваш прав. Знам това и все още съм тук. Не знам какво, по дяволите, да правя, но все още съм тук.

— Ако не бях способен на това, нямаше да бъда такъв, какъвто съм и където съм. Никой от нас нямаше да е тук, борейки се с този проблем.

— Може би не, но аз съм твърде уморена, за да се боря. Трябва да вървя. Имам нужда да вървя. — Тя бързо отиде до вратата и я отвори. После затвори очи. — Накарай ги да изчезнат. Шибано хипотетично. Поемам отговорност за думите и постъпките си. Изтрий ги.

— Смятай го за направено.

Когато тя го остави, той седна на спокойствие зад бюрото ѝ и си пожела, с всяка своя фибра, да успее останалото да изчезне съвсем безпрепятствено.

Рива се изпречи на пътя ѝ отвън.

— Нямам време — изрече троснато Ив и не забави крачка.

— Ще отнеме само минута. Искам да се извиня. Помолих ви да ми го кажете направо и когато го направихте, не можах да го преглътна. Съжалявам и ми дойде до гуша от самата мен, че реагирам по такъв начин.

— Забравете го. Ще го преглътнете ли сега?

— Да, сега ще го преглътна. Какво искате да направя?

— Искам да помислите. Къде може да отиде той и какви могат да бъдат следващите му стъпки в кризисен момент. Какво прави сега, освен че се опитва да открие начин да се измъкне. Помислете добре над тези неща. И ми съобщете заключенията си, когато се върна.

— Ще ги имате. Той сигурно работи — извика тя, докато Ив се изнизваше през вратата. — Изкуството му не беше само прикритие. Не би могло да бъде. То е негова страст, негово бягство, негово его. Сигурно има някое място, където да работи.

— Добре. Продължавайте. Аз ще се върна.

— Това беше добре. — Токимото се появи във фойейето от всекидневната.

— Надявам се. Иначе не се справям толкова добре.

— Трябва ти време да свикнеш, да скърбиш, да се ядосваш. Надявам се, че ще можеш да разговаряш с мен, когато имаш нужда от някого.

— И досега разговарям непрекъснато с теб. — Тя въздъхна. — Токимото, мога ли да те питам нещо?

— Разбира се.

— Ухажваш ли ме?

Той се вдърви като бастун.

— Това би било невъзпитано предвид обстоятелствата.

— Защото изглежда, че още може да съм омъжена, или защото не си заинтересован?

— Бракът ти едва ли би могъл да бъде фактор при тези обстоятелства. Едно ухажване очевидно е неподходящо, когато чувствата и положението ти са толкова объркани.

Тя откри, че съвсем леко се усмихва. И откри, че нещо в нея съвсем леко се открява отново.

— Ти не каза, че не си заинтересован и затова просто ще отговоря, че не бих имала нещо против. Ако си решил да ме ухажваш.

За да провери това, тя се надигна на пръсти и допря леко устните си до неговите.

— Не — обади се тя след миг, — не смятам, че бих имала нещо против. Защо не помислиш по въпроса?

Тя все още се усмихваше съвсем леко, докато се връщаше обратно нагоре по стълбите.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Куин Спароу щеше да живее. След няколко месеца интензивна терапия и лечение можеше и да проходи, ако притежаваше същата воля и хъс, използвани от Рива Юинг за нейното възстановяване след раняването.

Според Ив това беше доста справедливо.

Той имаше счупени кости, счупване на гръбначния стълб и сътресение на мозъка, освен куп други контузии. Щеше да се наложи да подложи лицето си на възстановителна хирургия.

Но щеше да живее.

Ив бе щастлива да го чуе.

Той се намираще и щеше да остане в интензивното отделение за поне четирийсет и осем часа. Получаваше обезболяващи, но значката на Ив и малко нахалство ѝ осигуриха достъп до него.

Тя остави Пийбоди на пост пред вратата.

Когато влезе, той или спеше, или бе упоен. Тя заложи на успокоителните и изключи банката на интравенозната му система с обезболяващи без капка съжаление.

Потрябваха му само няколко секунди, за да се осъзнае, стенойки.

Той изглеждаше значително по-зле от представата ѝ за оцелял, жестоко охлузен под бинтовете човек с гипс на дясната ръка и в гипсово корито, което приличаше малко на скулптурите на Бисел, върху десния крак.

Обездвижващата яка предотвратяваше всякакво движение на главата или шията му.

— Тук ли си, Спароу?

— Далас. — Само очите му помръднаха върху лицето с побелели устни и той се опита да се фокусира върху нея. — Какво, по дяволите?

Тя се придвижи по-близо, улеснявайки го да я държи в полезрението си и постави длан върху рамото му с жест, който смяташе подходящ за оцелелите от битката.

— Ти си в болницата. Вързали са те, за да ограничат движенията ти.

— Не си спомням. Колко... колко лошо?

Тя помисли, че е приятен щрих да отклони поглед за момент, сякаш се бори с желанието си да отговори.

— Доста... доста е зле. Той здравата ни удари. Ти пострада най-много. Автомобилът излетя като ракета и се стовари на земята като бомба. Заби се в един автобус от твоята страна. Доста си потрошен, Спароу.

Тя усети как рамото му трепери, докато се опитваше да помръдне.

— Боже, боже, болката.

— Знам. Сигурно е ужасна. Но ние го пипнахме. — Тя сега склучи ръка над неговата и я стисна. — Пипнахме копелето.

— Какво? Кой?

— Пипнахме Бисел. С гранатомета, който използва срещу нас. Блеър Бисел, Спароу, жив и здрав, и пеещ като канарче.

— Това е безумие. — Той затвори очи и изстена. — Трябва ми лекаря. Искам нещо за болката.

— А аз искам да слушаш, да мислиш и да се концентрираш. Не знам колко време ти остава.

— Време ли? — Пръстите му помръднаха под нейните. — Време ли?

— Искам да ти дам шанс да изчистиш съвестта си, Спароу. Да изясниш нещата. Заслужаваш го. Той прехвърля цялата вина върху теб. Слушай ме. Слушай. — Тя стегна хватката на пръстите си върху неговите. — Аз ще ти го разкажа, а ти трябва да се приготвиш да го чуеш. Няма да се измъкнеш.

— За какво говориш?

Тя се наведе толкова близо, че той можеше да вижда само лицето ѝ и студения блясък в очите ѝ.

— Те направиха всичко, което можаха. Работиха върху теб с часове. Твърде много си пострадал.

— Умирам ли? — Гласът му, превърнал се вече в слаб шепот, се пречупи. — Не. Не. Искам лекар.

— Те ще се върнат след минута. Ще ти дадат... ще ти дадат една хуманна доза. Ще си отидеш лесно.

— Аз няма да умра. — Очите му се напълниха със сълзи, които потекоха надолу. — Аз не искам да умра.

Тя стисна устни, сякаш овладяваше емоциите си.

— Помислих, че ще искаш да го чуеш от мен, от... колега. Ако мерникът му беше по-добър, сега и двамата щяхме да сме пътници. Но той просто удари предницата и ние излетяхме. Те спасиха крака ти — продължи тя и поспря, за да прочисти гърлото си. — Надявах се да... Боже. Ударната вълна е повредила вътрешностите ти, повредила ги е лошо. Кучият син те утрепа, Спароу, и се опита да види сметката и на мен.

— Не виждам нищо. Не мога да помръдна.

— Трябва да стоиш мирен и неподвижен. Това ще удължи времето ти. То не ти стигаше, Спароу, и той използва това. Опита се да ни ликвидира и двамата и затова сега аз се опитвам да ти дам шанс да си отидеш с известно достойнство. Ще ти прочета правата. — Тя отново направи пауза и поклати глава. — Исусе, това е гадно.

Той я гледаше ококорен с все още пълни със сълзи очи и започна да трепери, докато тя рецитираше ревизирания кодекс за правата на арестанта.

— Разбираш ли правата и задълженията си, заместник-директор Спароу?

— За какво, по дяволите, става дума?

— Да излезе истината наяве и да изправиш малко собствения си гръб. Един добър адвокат ще измъкне Бисел само с няколко шамара, ако ти не ми разкажеш за неговото падение. Той разчита на предстоящата ти смърт. Да умреш и да поемеш цялата вина. Твърди, че си убил Картър Бисел и Фелисити Кейд.

— Това са глупости.

— Знам го, но той може да убеди прокурора. Боже, Спароу, ти умираш! Каж ми истината, остави ме да приключи разследването и да го вкарам в затвора. Той те уби. — Тя се наведе ниско и продължи с потих глас. — Накарай го да си плати.

— Глупаво шибано копеле. — Спароу затвори очи и задиша учестено и повърхностно. — Кой да знае, че е бил способен на това? Как можа всичко да приключи така?

— Разкажи ми и аз ще се погрижа той да си получи заслуженото. Имаш думата ми.

— Той уби Картър Бисел и Фелисити Кейд.

— Кой?

— Блеър! Блеър Бисел уби Картър Бисел и Фелисити Кейд. Шмръкна малко наркотик, за да придобие смелост и ги закла.

— Защо? Дай ми малко информация, за да го тикна в панделата.

— Той щеше да изчезне с голяма сума пари. Натопи жена си, за да могат ченгетата да затворят книгата. Да я отворят и затворят. Ако е била отворена, да я затворят.

— Ти ли изпрати на Рива фотографиите на Блеър и Кейд?

— Да. Аз ги направих и ѝ ги пуснах, когато останалото си беше на мястото. Не чувствам краката си. Не чувствам краката си.

— Дръж се. Само се дръж. Аз записвам това, Спароу. Записвам те. Ти ще го пратиш в затвора заради това, което ти причини. Той защо уби Кейд?

— Трябваше му като последен достоверен щрих в сцената на убийството. А и тя знаеше твърде много за нас двамата. Той не можеше да рискува.

— Ти си бил мозъкът на всичко това. Не ми казвай, че онази шушумига е измислил всичко самостоятелно.

— Аз го измислих. Трябваше да бъде фасулска работа. Още две седмици и щях да се пека на плажа, смучейки шибани коктейли, но той просто продължи да прецаква нещата.

— Кейд участваше ли във всичко това? Тя е замесила брат му.

— Ти знаеш дяволски много, нали? — Той гледаше Ив с мъртви очи.

— Сглобявам нещата. Трябва да бъда откровена с теб. Ти го заслужаваш. Признание на смъртно легло... — Тя млъкна, наблюдавайки как лицето му побеля и се отпусна. — Добре, ти осъзнаваш тежестта на такива думи. Ти ще бъдеш този, който ще го хвърли в затвора. И аз искам да ти предоставя това последно действие. От професионална любезност, Фелисити Кейд е привлякла Картър Бисел в играта.

— Тя го замеси. — Дишането на Спароу свистеше навътре и навън и Ив внезапно помисли, че копелето може да умре в нейно присъствие само заради силата на внушението. — Убеди глупавия кучи син, че работи за ООО. И че ще поеме поста на брат си. Той се

хвана на въдицата. Промени лицето си, направи няколко доставки. Започна да спи с шефката си. Той беше глупак.

— Обзалагам се, че е бил. Кой премахна човека, който му оперира лицето и тялото? Кейд ли?

— Не. Не, тя не искаше да си цапа ръцете. Накара Бисел да го направи — Картър. Беше добра в принуждаването на мъжете да изпълняват волята ѝ.

— Но ти си бил архитектът, нали? Не Кейд и със сигурност не Блеър Бисел. Ти не си достатъчно глупав, за да обикаляш наоколо, да убиваш хора наляво и надясно, но си знаел как да дърпаш конците. Той е смятал, че притежава компютърния вирус. И че ще живее с парите от продажбата му до края на живота си. Но никога не го е притежавал.

— Не може да притежава нещо, което не съществува. Аз го измислих. — Усмивката му се превърна в гримаса. — Не мога да понасям тази болка, Далас. Не мога да я понасям.

Това хленчене я накара да стисне зъби, но тя отново стисна окуражително ръката му.

— Няма да продължи още дълго. Няма ли вирус?

— Да, има вирус. Просто не е толкова известен. Аз го измислих и документирах изкривените данни и информация. „Думсдей“ се опитва да създаде такъв вече цяло проклето десетилетие. На теория работи, но на практика се самоизяжда или мутира, когато се сблъска със защитите. Ако го вкараш директно в порта, той ще повреди устройството и ще му опържи задника, но няма да стори това в мрежа и няма да заразява от разстояние. Но ако можеш да го постигна... — Бледото му охлузено лице за момент засия от удоволствие. — Ще струва милиарди.

— Значи всичко това беше за изнудване на ООО, глобалните агенции и „Думсдей“. Ти си създаде информацията, потвърждаваща реалното съществуване на вируса и че той представлява заплаха. После поставяш твоя човек, за да шпионира компанията, която разработва Код „червено“. Захранваш ООО с информация, продаваш същата на заинтересовани страни. Ти загребваш и от двете страни за нещо, което още не съществува и може никога да не съществува. Но „Секюркомп“ работи върху проблема и те могат да създадат вируса за теб. Да, умен си.

— Те бяха близо до създаването му. Рурк е организиран мозъчен тръст в „Секюркомп“. Помислих, че ако обединя техния резултат с моя и с това, което получавам от „Думсдей“, може би ще успея да направя нещо сам и да получа голяма премия. Знаеш ли каква е заплатата на един заместник-директор? Лайна — точно колкото на едно ченге.

— И след като знаеше колко зле платени са ченгетата, ти не допусна, че ще се зароят толкова надълбоко в убийствата на Бисел и Кейд.

— Сервирах ги толкова чисто и красиво. Но нещата поеха лош обрат.

— Но ти успя да забавиш разследването и оказа натиск местните да ти го прехвърлят. А Бисел е бил твоят жертвен агнец. Той се опитва да продаде диска и удря на камък.

— Предположих, че купувачът ще го екзекутира и ще зарови тялото, щом разбере, че вирусът не е това, което той твърди. Това щеше да отнеме известно време и да постави известно разстояние между него и мен. Но той се измъкна от този капан. Води доста добра игра.

— Но няма достъп до парите си, ако не ти подаде сигнал. И даже ако се отчая дотолкова, че да опита, ние започнахме да откриваме и замразяваме сметките му. Затова той инсценира самоубийството на Маккой. Какво имаше тя, което му трябваше?

— Не знам. Не знам къде пасва тя в картинката. Той би трябвало да изчезне и да брой загубите си, но глупавият кучи син се паникьосва и я убива, убива онзи тъп санитар и открадва тялото. И какво си мисли, че ще направят ченгетата? Можеше със същия успех да закачи шибана обява върху въздушен балон.

— Колко време вие двамата се занимавахте с частен корпоративен шпионаж?

— Какво значение има това, по дяволите?

Тя помисли, че сега той се сърдеше. Страхливецът се сърдеше, защото големите му планове се бяха разбили на пух и прах.

— Колкото повече неща ми разказваш, толкова по-дълбоко мога да го зароя.

— Шест, седем години. Имам хубав пенсионен фонд, място на Мауи и друго, на което съм хвърлил око в Тоскана. Щях да имам

уреден и богат живот, преди да навърша четирийсет години. Трябваше да започна да прикривам следите си.

— Да елиминираш партньорите си — съгласи се Ив. — И по-добре и по-умно да ги накараш да се елиминират един друг. И да се прехвърлиш към по-доходна организация, състояща се само от един човек. Всички тези подслушвателни апаратури, поставени в скулптурите на Бисел по целия свят и отвъд него сега са само твои. Можеш да събираш информацията си, да инвестираш и да харчиш предварително. Да, ти щеше да сърбаш коктейли и да продължаваш да загребваш пари с лопати. Трябва да кажа, Спароу, че това е гениално.

Влажните му очи светнаха за момент от удоволствие.

— Точно това правя. Предъвквам информация, измислям сценарии, планирам мръсни номера, за да компрометирам или да се отърва от мишени. Трябва да знаеш как и кога да използваш хората.

— И ти си знаел как да използваш Бисел — и двамата братя — и Кейд. И Юинг.

— Не трябваше да бъде толкова сложно. Бисел цапардосва Кейд и се покрива. Трябваше да се скрие за няколко седмици и после да извърши продажбата. Но той веднага се зае с нея. Не позволи на нещата да се уталожат и аз да разбера дали планът е проработил и нещата са се успокоили.

— Успокоили, за да се увериш, че нямаш повече нужда от него и той може да бъде елиминиран.

— Не изхвърляш инструменти, докато не се увериш, че са надживели своята полезност. Ликвидациите са част от играта. Ти знаеш това. Смъртта е необходима. — Той затвори охлузените си очи за момент. — Никога не съм убивал никого и нямаше да се наложи да убивам и него. Пусни малко информация, насочи правилния човек в необходимата посока. Той щеше да бъде премахнат.

Той отново погледна Ив.

— Аз не съм убиец, Далас. Просто използвах един инструмент. Блеър Бисел извърши убийствата. Всяко едно от тях. Аз бях във Флатайрън и повреждах информационните му устройства, когато той атакува брат си и Кейд.

— Защо отиде там?

— Трябваше да унищожа всякаква информация за операцията, която той би могъл да държи там, и да повредя устройствата му, за да

не може да ги използва. Просто забележи следите си. Изобщо не съм доближавал жилището на Кейд, когато това се случи и имам алиби за убийствата на Маккой и Пауъл. Блеър Бисел извърши ликвидациите. Аз ще умра, но да бъде проклет, ако му позволя да ми припише убийство.

— Мисля, че можем да превърнем това в конспирация за убийство и съучастие в убийство преди и след деянието. Няколко убийства. Вероятно можем да включим и всякакви хубави плюсове като възпрепятстване на правосъдието, нелегален достъп до правителствени файлове, шпионаж и онази голяма „мама“ — измяната. Мисля, че можеш да се сбогуваш с Мауи, Спароу, и с красивите хълмове в Тоскана.

— Наистина умирам. Дай ми малко почивка.

— Добре. — Тя освободи ръката си от неговата и се усмихна. — Имам някои добри и някои лоши новини. Добрите новини от твоята гледна точка са, че не умираш. Преувеличих малко медицинското ти състояние.

— Какво? — Той се помъчи да седне и само побледня като платно от болката. — Ще се оправя ли?

— Ще живееш, въпреки че е възможно да не проходиш, и ще изпитваш силна болка при физиотерапията и лечението през следващите няколко месеца. Но ще живееш. Лошите новини? Докторите казват, че иначе си много силен и здрав, така че ще изкараш десетилетия в кафеза.

— Ти каза, че умирам. Ти каза...

— Да. — Тя пъхна палци в предните си джобове. — Ченгетата са такива лъжци. Не знам защо вие, задниците, ни вярвате.

— Кучка. Проклетата кучка. — Той се мъчеше да се изправи и отново побледня, а после почервеня, докато се напъваше в гипсовото корито. — Искам адвокат. Искам лекар.

— Можеш да имаш и двамата. Извини ме, Спароу, трябва да уредя една среща между твоите началници и моите. Басирам се, че с този запис ще си прекарат весело като през доброто старо време.

— Ти ще излезеш оттук с този... — Той отново изпъшка от болка и страх. Ив видя и двете в очите му. — Ако излезеш оттук с този запис, аз ще публикувам до час досието ти във всички медии. Всичко случило се в Далас. Всичко от това досие, включително предположението, че си

извършила отцеубийство. И когато свърша с предаването на това досие на медиите, с теб като ченге ще бъде свършено.

Ив наведе глава и се усмихна.

— Какво досие?

И усмивката ѝ се разшири, докато отваряше вратата.

— Прикован е до стената — съобщи тя на Пийбоди.

Чуваше как Спароу крещи за лекар, докато се отдалечаваше по коридора.

— Искам да вземеш записа, да го копираш и да напишеш доклада. Искам да го обвиним бързо. Уведоми Уитни, смажи машината.

— Какви са обвиненията?

— Всичко е в записа. Той няма къде да избяга — добави Ив, докато слизаха в препълнения асансьор. — И не мисля, че Бисел ще се опита да го ликвидира отново, но искам за всеки случай човек пред вратата.

— Добре. Вие отивате ли някъде?

— Искам да разкажа малко от това на Майра и да видя дали тази нова информация ще ѝ подсказе как и къде Бисел може да удари отново. Той е сериозно прецакан с уличения Спароу и това може да го направи още по-опасен. Но не остана никой, чийто живот би могъл да застраши.

— Ами вашия?

— Да. Това може да бъде хубав плюс.

— Вие наистина имате изкривено чувство за оптимизъм.

— Да, прекалено оптимистична съм. Вземи колата. Аз ще открия Майра и ще използвам обществения транспорт.

— Отново ще трябва да шофирам хубавия цивилен автомобил.

— Пийбоди направи няколко танцови стъпки. — Човече, обичам да съм детектив.

— Осигури охрана на Спароу, напиши доклада, накарай Уитни да ускори издаването на заповед за арест и после се върни тук и я донеси. Тогава разбери колко ти харесва всичко това.

Тя извади джобния си комуникатор.

— О, и ни заяви нова кола.

— Вие сте старшият офицер — напомни ѝ Пийбоди. — Искането трябва да дойде от вас.

— Да, и името ми в „Заявки“ е „сритай й задника“. Щом го видят, те ще изровят купчина стара ламарина. Те ги пазят за мен.

— Това наистина е фактор. Знаете ли, можем да забатачим тази заявка и да продължим да използваме една от колите на Рурк. Искам да кажа, че той разполага с много автомобили.

— Ние сме ченгета. Използваме полицейски коли.

— Осуетено удоволствие — измърмори Пийбоди, когато Ив се отдалечи.

Тя взе такси до жилището на Майра, защото тялото ѝ представляваше една огромна болка и идеята за метрото с неговите тълпи и миризми ѝ приличаше на допълнително наказание, което заслужава.

Майра лично отвори вратата и вече се бе преоблякла в ръждиви на цвят панталони и широка бяла блуза.

— Благодаря за отделеното време.

— Няма никакъв проблем. Погледни се. — Очите на Майра се замъглиха от тревога, докато вдигаше ръка към лицето на Ив. — По новините непрекъснато говорят за инцидента. Предполагат, че е бил провалена терористична атака срещу Централното управление.

— Отговорен е Бисел и нещата са много по-лични. Ще ти обясня.

— Трябва да седнеш и ние ще... — Тя се обърна и засия, докато съпругът ѝ слизаше надолу към нея с пълен поднос. — Денис, ти помниш.

— Ив обича кафе. — Той намигна на Ив с прекрасните си очи. Носеше размъкната жилетка с дупка на ръкава и протрити кафяви панталони. На Ив ѝ се стори, че мирише на череши.

Изражението му стана по-сериозно, докато оглеждаше нейните охлузвания.

— Катастрофа ли е имало?

— Беше съвсем умишлено. Радвам се да ви видя, господин Майра.

— Чарли, трябва да се погрижиш за това момиче.

— Да, ще го направя. Защо не се качим горе, за да те погледна?

— Благодаря, но наистина нямам време...

Денис вече вървеше нагоре с подноса.

— Можем да обсъждаме случая, докато те оправям — обясни Майра и хвана здраво Ив за ръката. — В противен случай ще се разсейвам.

— Раните ми изглеждат по-зле, отколкото са в действителност.

— Да, хората винаги казват така.

В този дом имаше много цветове. Това бе едно от нещата, които Ив винаги забелязваше в къщата на Майра. Много цветове и всякакви красиви малки неща наоколо. Цветя и фотографии.

Майра я заведе в малка спретната стая, боядисана в спокойно синьо и приглушено зелено. Над малка камина висеше семеен портрет — семейство Майра с децата, техните половинки и внуците им.

— Хубава снимка — коментира Ив.

— Да, нали? Дъщеря ми я увеличи при един фотограф и ми я подари за миналата Коледа. Оттогава децата много са пораснали. Добре. Само трябва да донеса няколко неща. Денис, забавлявай Ив за момент.

— Хмм? — Той остави подноса и се оглеждаше разсеяно.

— Прави компания на Ив.

— Съпругът ти няма ли да дойде? — Денис сипа кафето. — Приятно момче.

— Не, той е... това всъщност е професионална визита. Съжалявам, че ви прекъснах вечерта.

— Хубавото момиче никога не прекъсва нищо. — Той се потупа по джобовете, оглеждайки се с недоумяващ поглед наоколо. — Изглежда съм забутал някъде захарта.

Имаше нещо в него — топката коса, размъкнатата жилетка, обърканото му изражение, което предизвика симпатия в нея.

— Аз не употребявам.

— Хубаво. Не знам къде съм я оставил, по дяволите. Но все пак съм донесъл сладките. — Той взе една и ѝ я подаде. — Струва ми се, че ще ти се отрази добре, бонбонче.

— Да. — Тя я гледаше и се чудеше защо сладката, жестът, стаята, ароматът на цветя на полицата — всичко това заедно караше очите ѝ да парят. — Благодаря.

— Положението рядко е толкова лошо, колкото си мислим. — Той я потупа по рамото и гърлото ѝ се сви. — Освен ако наистина не е по-лошо. Чарли ще те оправя. Аз ще си изнеса кафето навън на двора

— заяви той, когато Майра се върна. — Ще ви оставя да си бърборите, момичета.

Ив захапа сладката и трудно преглътна.

— Падам си по него — отбеляза тя, когато останаха сами с Майра.

— Аз също. Ще трябва да си свалиш дрехите.

— Защо?

— Разбирам от начина, по който се движиш, че имаш наранявания и изпитваш болка. Нека приключим с това.

— Не искам да...

— И можеш да не мислиш за това, което правя, като ми разказваш за Бисел.

Разбирайки, че протестите ѝ само ще проточат нещата, Ив съблече блузата си, а после и панталоните. Бързата съчувствена гримаса на Майра я накара да се свие в самозащита.

— Охлузванията са причинени повече от предпазните приспособления — колана и въздушните възглавници.

— Да, без тях щяха да бъдат значително по-зле. Обработиха ли ги там на място?

— Да. — Ив почувства как ѝ се повдигна, когато Майра отвори една медицинска чанта. — Виж какво, те направиха всичко необходимо. И аз взех обезболяващо, така че...

— Кога?

— Кога какво?

— Кога взе нещо против болка?

— Преди... преди малко. Няколко часа — измърмори тя, когато срещна търпеливия поглед на Майра. — Не обичам лекарства.

— Много добре, да видим какво можем да направим без тях. Ще поправа нещата. Отпусни се. Затвори очи. Довери ми се.

— Всички така казват.

— Разкажи ми какво си научила за Бисел.

Не беше толкова зле, помисли Ив. Каквото и да правеше Майра, то не засили болката, нито добави някакво щипене или пробождане. И най-хубавото беше, че не я накара да се чувства замаяна и с празна глава.

Тя заобяснява колко са напреднали в разследването и не спря да говори дори когато Майра започна да работи върху лицето ѝ.

— Значи той сега е сам — констатира Майра. — Ядосан, без дом и вероятно изпитващ много силно самосъжаление. Опасна комбинация за мъж с неговия емоционален потенциал. Егото му е било силно атакувано. Сега би трябвало да се потупва доволен по рамото. Вместо това нещата продължават да се влошават — и не по негова вина, както той смята. Той има много високо мнение за себе си, така че някой друг трябва да е виновен. Той е пожегвал жена си, брат си и двете си любовници, без да му мигне окото. Не е способен на истинско чувство и истинска привързаност.

— Социопат ли е?

— В известен смисъл, да. Но не може просто да се каже, че е безсъвестен. Той смята, че е над отношения и правила в обществото. От една страна артист, а от друга — шпионин. Той се опиянява от тези две свои същности и от собствената си интелигентност. Разглезен е и иска още. Още пари, още жени, още комплименти. Сигурно се е насладил на риска от убийството — фазите на планиране, идеята да измами и двете страни за собствена изгода.

— Спароу е извършил планирането.

— Да, нашият организиран мислител, но Бисел не е споделял същото мнение. В ООО по същество той е бил момче за изпълнение на поръчки. Този случай му е дал възможността да покаже, да покаже на всички колко по-надарен е в действителност.

— Но ако е успял в това, никой не го е разбрал.

— Той го е разбрал. Заблудил е всички и го е знаел. Накрая е бил принуден да го сподели с някого, да се похвали. Имал е Кейд, колегите си от ООО, както и Спароу. Могъл е да покаже истинското си лице пред тези хора. Сега, когато ги няма, ще трябва да потърси други отдушници. Самозадоволяването няма да го удовлетворява продължително време.

Тя леко отметна косата на Ив назад и намаза драскотината на слепоочието ѝ.

— Грешката на Спароу е била, че е подценил наслаждението на Бисел от прожекторите на сцената, тръпката от убийството и централната му роля в плана.

— А сега, когато всичко е отишло по дяволите?

— Бисел може само да продължи да се доказва. Може да се сниши, но няма да остане дълго в това положение. В миналото

изкуството му е подхранвало тази част от неговото его, която се нуждае от обществено признание, възхвала и възхищение. Но сега това също му е отнето. Трябва му шоу. Трибуна.

— Ако обявя публично, че той е още жив и... звезда, това може да му осигури шоу. Той има нужда да се покаже, нали? Да се поклони пред публиката.

— Смятам, че е така. Но с неговите агресивни наклонности и бързото му изпадане в тези състояния, той ще бъде опасен. Убийственият му модел ескалира. Първото убийство, макар и най-брутално, беше специфично и лично, както и част от план, специално изготвен за него. Убийството на Пауъл е несравнимо. Той бе непознат. А последното, макар мишената му да беше човекът, когото смята виновен за провала на всичко, нарани няколко минувачи. Те не означаваха нищо за него. Никой не е важен за него, освен самия той.

Тя затвори чантата си.

— Сега ще те оставя да се облечеш. И хапни още една сладка.

Ив отвори очи и погледна надолу към тялото си. Раните и охлузванията ѝ бяха покрити с нещо, подобно на бледо злато, което според нея не изглеждаше по-добре от самите наранявания. Но болката значително бе намалела.

— Чувствам се по-добре.

— Мога да си представя. Използвах само лекарства за местно приложение. Болкоуспокояващо през устата щеше да помогне, но няма да те насилваме.

— Оценявам това. — Тя се изправи и започна да се облича. — Имам техничари в екипа, които работят върху откриването на неговите убежища и мога да продължа да блокирам сметките му, като пресека достъпа му до всякакви финансови средства. Предполагам, че единствените хора, към които може да се обърне с престъпни намерения, са жена му и майка ѝ, а те и двете са охранявани. Ще съобщя на медиите името му като заподозрян и достатъчно обстоятелства, за да му припари под задника. Димът ще го изкара от дупката му.

— Тогава сама ще си си виновна. Той отначало ще се паникьоса, но после ще се опита да открие начин да те накаже, че си осуетила останалите му планове.

— Той е глупав. — Ив закопча блузата си. — Стигна толкова далеч главно поради тъпия си късмет. Но късметът ще му изневери. Трябва да се връщам обратно и да подготвя съобщение за медиите чрез нашия говорител. Искам да го направя съвсем официално.

— Можеш ли да поседнеш само за секунда? — За да е сигурна, че ще може, Майра сама седна на стола. — Ще ми кажеш ли какво още те тревожи?

— Мисля, че ти опипа всички парливи места.

— Не говоря за физическите наранявания. Сега вече познавам лицето ти твърде добре. Знам кога си изтощена от работа и кога има нещо повече, нещо друго, което опъва нервите ти до скъсване. Ти се измъчваш. Ти си наранена и нещастна.

— Не мога да говоря за това. Не мога — отвърна тя, преди Майра да успее да заговори. — Има проблем и няма смисъл да те убеждавам в обратното. Но не знам дали може да бъде разрешен.

— Всичко може да се разреши по един или друг начин. Ив, каквото и да ми кажеш, си остава тук. Запазено в тайна. Ако мога да помогна...

— Не можеш. — Отчаянието ѝ си проби път до повърхността и направи гласа ѝ рязък. — Не можеш да помогнеш, не можеш да оправяш нещата и следователно няма смисъл да казваш неща, които смяташ, че искам да чуя, за да ме предразположиш към откровеност или да поставяш някакъв проклет мехлем върху тази рана. Имам работа.

— Почакай. — Майра се изправи на крака, когато и Ив стана от стола. — Какво означават тези думи? Че казвам това, което смятам, че искаш да чуеш?

— Нищо. — Ив прокара пръсти през косата си. — Нищо, просто съм в лошо настроение, това е всичко.

— Не смятам, че това е всичко. Според мен ние с теб винаги сме имали добро, истинско и лично разбиране. Ако има нещо, което му пречи, бих искала да го знам.

— Виж какво, доктор Майра, работата ти е да търсиш под вола теле и да използваш за целта всякакви средства. Благодарна съм ти за оказаната помощ, както за личната, така и за професионалната. Нека спрем дотук.

— Определено не мога да направя такова нещо. Смяташ ли, че съм била нечестна с теб?

Тя нямаше време и още по-малко желание да навлиза в лични неща. Но забелязвайки напрегнатото изражение върху лицето на Майра, Ив прецени, че е по-добре да се съгласи да приеме това предизвикателство, както бе приела и лечението на нараняванията си.

Да се съблече и да приключи с него.

— Смятам, че ти... Добре, нали това е методът на терапевта — да създаде взаимна връзка на доверие с пациента?

— Да, може и да е така. И аз направих това с теб чрез...

— Ти ми разказа доста отдавна, че си била изнасилена от втория си баща.

— Да. Споделих тази лична информация, защото ти не вярваше, че мога да разбера какво си преживяла като дете. Как си се чувствала при спомена, че си била изнасилена от баща си.

— Това ме откряна и ти го постигна с твоята работа. Мисията е изпълнена.

Очевидно озадачена, Майра вдигна ръце.

— Ив?

— По-рано това лято ти седеше в двора на къщата ми, пиеше вино и си почиваше. Само един малък, приятен момент — това беше след като ти съобщих, че Мейвис е бременна. И ти ми разказа за родителите си. За майка ти, за баща ти, как са имали този хубав, дълъг брак и за всичките ти хубави спомени.

— Ах! — Майра тихо се засмя и седна отново. — И това те е притеснявало оттогава? Но ти не каза нищо.

— Не можах да измисля как да те нарека лъжкиня. Но какъв смисъл щеше да има? Ти само си вършеше работата.

— Не беше само работата и не съм те излъгала. И в двата случая. Но сега разбирам защо си ми повярвала и как си се почувствала. Бих искала да ме изслушаш. Моля те.

Ив се въздържа да не погледне ръчния си часовник.

— Много добре.

— Когато бях момиче, бракът на родителите ми се разпадна. Не знам защо, освен че имаше някакъв елементарен проблем, нещо, което те не можаха или не пожелаха да разрешат. Те се отдалечаваха един от друг и разкъсваха тъканта на отношенията си. Разведоха се.

— Ти каза...

— Да, знам. Това беше трудно време за мен. Бях гневна, наранена и объркана. И като повечето деца погълната в себе си и вярвах, че вината е моя. Вярвайки в това, аз се гневях още повече и на двамата. Майка ми беше — и е — много жизнена и привлекателна жена. Тя бе финансово осигурена и имаше своя кариера. И беше ужасно нещастна. Справяше се, като се заобикаляше с хора, за да бъде заета непрекъснато. Майки и дъщери понякога попадат в модел на пререкания, особено когато много си приличат. Ние си приличахме и се озовахме точно в такава ситуация.

— По време на този труден и враждебен период тя срещна един мъж. — Гласът на Майра леко се промени и в него прозвуча напрежение. — Очарователен, представителен, внимателен, красив. Той ѝ замая главата. Цветя, подаръци, внимание. Тя импулсивно се омъжи за него след по-малко от четири месеца след развода с баща ми.

Тя стана и отиде до каната с кафе.

— Не би трябвало да пия втора чаша. През половината нощ ще бръмча наоколо и ще подлудя Денис. Но...

— Не е нужно да ми обясняваш това. Картичката ми е ясна. Съжалявам.

— Не, нека свърша. Въпреки че ще съкратя историята заради нас двете. — Тя отново остави каната и за момент само прекара пръсти по моравите виолетки върху нея.

— Първият път, когато той ме докосна, бях шокирана. Възмутена. Той ме предупреди, че тя никога няма да ми повярва, а ще ме изпрати някъде далеч. Бях в беда. Би могла да кажеш, че играех игра. — Тя се усмихна и седна отново. — Няма да се разпростирам върху това. Но майка ми и аз не се разбирахме. Той бе убедителен и ме плашеше. Бях млада и се чувствах безпомощна. Ти разбираш.

— Да.

— Тя често пътуваше. Смятам... е добре, това дойде по-късно — тя осъзна, че е сгрещила, омъжвайки се за него. Но вече имаше един провален брак и не искаше да се откаже толкова лесно. Съсредоточи се за известно време върху кариерата си и той имаше много възможности да ме задиря. Използва медикаменти, за да ме държи... безмълвна. Това продължи много дълго време. Не казах на никого. В съзнанието ми баща ми ме бе изоставил, а майка ми обичаше този мъж повече от

мен. И никой от тях не се интересуваше дали ще живея или ще умра. Опитах да се самоубия.

— Трудно е — успя да промълви Ив, — много е трудно да се чувстваш сама в такава ситуация.

— И ти си била сама. Но да, не по-малко трудно е да се чувстваш сама, беззащитна и виновна. За щастие се провалих със самоубийството. И двамата ми родители бяха в болничната стая и си бяха изкарвали акъла. И тогава им наговорих всичко. Гневът, страхът, омразата. Всичко излезе навън — две и половина години изнасилване и малтретиране.

— Те как го приеха? — попита Ив, когато Майра замълча.

— По най-неочаквания начин. Повярвах ми. Той беше арестуван. Представи си изненадата ми — измърмори тя. — Че това можеше да спре само като заговорих за него. Че произнасянето му на глас доведе до прекратяването на моите мъки.

— Значи затова си станала лекарка. За да можеш да го спиращ и за други хора.

— Да. Тогава не мислех за това — все още бях гневна и наранена. Бях подложена на терапия — индивидуална, груповая, семейна. И по някое време през този оздравителен период родителите ми отново се събраха. Те закърпиха скъсаното помежду си. Не говорим често за онова време. И аз не мисля често за него. Когато мисля за родителите си, спомням си ги такива, каквито бяха преди нещата да започнат да се влошават и каквито бяха след като поправиха грешката си. Не мисля за горчивите години.

— Ти си им простила.

— Да, а също и на себе си. Те си простиха един на друг, както и на мен. И после станахме по-силни — добави Майра. — Смятам, че Денис ме привлече с бездънния си извор на доброта и почтеност. Научих цената на тези неща, защото видях тяхната противоположност.

— Как откриваш обратния път? Как откриваш пътя, когато един брак се разпада под теб и се отдалечавате един от друг? Когато е лошо, толкова лошо, че не можете да разговаряте за това или да мислите за него?

Майра протегна ръце и покри с длани ръцете на Ив.

— Не можеш ли да ми кажеш какво наранява теб и Рурк?

— Не мога.

— Тогава аз ще ти кажа, че простият и най-сложен отговор е любовта. Тя е там, където започваш, и където, ако работиш достатъчно упорито и го желаеш достатъчно силно, ще свършиш.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Тя не искаше да си отиде у дома. Ив знаеше, че това е избягване на проблема в най-лошата му форма, но не искаше да се прибере у дома, в пълната с хора къща. Не искаше да се прибира при Рурк.

Отговорът не можеше да бъде любов — проста или сложна — защото тя не виждаше никакъв смисъл в такова обяснение. Не можеше да открие пътя си през това, което задушаваше брака ѝ. И ако имаше начин да обича мъжа си повече, отколкото в момента, тогава тази любов сигурно щеше да я изгори.

Но не виждаше и как отговорът можеше да бъде избягване на проблема, макар това да ѝ помагаше за момента. Разходка из града в благоуханна вечер по познатите улици с познатите звуци на натоварения трафик, миризмата на препечени соеви сандвичи и от време на време профучаването на влаковете на подземната железница.

Групи хора, които не си обръщаха никакво внимание — не обръщаха внимание и на нея — докато вървяха по свои собствени задачи и размишляваха над собствените си проблеми.

И така тя се разхождаше и ѝ хрумна, че отдавна не го е правила. Вече не се разхождаше из града просто така, безцелно. И дяволски сигурно не се интересуваше от витрините на магазините и от стоката, която предлагаша. Тя можеше да арестува двама дребни тротоарни крадци, дебнеци за ръчни часовници, висулки и чанти, имитиращи питонова кожа — много модерни този сезон — но не усещаше достатъчно зловна, за да си направи труда.

Видя как две жени се изръсиха с по седемдесет долара всяка за змийски чанти в комплект със зъбите като закопчалки и се запита какво, по дяволите, не им е наред на хората.

И повече, защото се намираще там, отколкото от глад, тя пусна малко пари върху количка за соев сандвич. Миризмата на дима от количката я преследваше и първият залък ѝ напомни колко отвратително и странно привлекателно можеше да бъде синтетичното месо върху малко хлебче.

Видя как двойка тийнейджъри се промъкват през пешеходния поток на въздушна дъска. Момичето, яхнало крилото, държеше момчето през кръста сякаш в смъртоносна прегръдка и крещеше нещо в ухото му. От изражението на лицето на момчето можеше да се съди, че изобщо не му пука. Ив реши, че сигурно се чувства като мъж с вкопчилото се в него момиче, което се преструваше, че умира от страх.

Тя предполагаше, че е толкова несръчна в любовните ритуали, защото не си правеше труда да се преструва за каквото и да било. Но и с Рурк не ѝ се налагаше да се преструва.

Куриер робот профуча наблизко върху бързия си мотор, като рискуваше да разбие платките си и демонстрираше транспортна лудост, промъквайки се през тясното пространство между две таксита, летящи с висока скорост, след което одраска бронята на трето. Шофьорът на таксито реагира със злобен мощен клаксон, към който се присъединиха още няколко клаксона като кучета, виещи заедно към луната.

— Аз шофирам тук! — Шофьорът извика това с глава и плещи извън страничния си прозорец. — Аз шофирам тук, задник такъв!

Но червената шапка и обувки на куриера робот вече се бяха превърнали само в далечно петно, докато той пресичаше светофара на жълто и продължаваше с бясна скорост.

Докато вървеше, тя дочуваше откъслечни разговори — изречения и части от сексуални, пазарни или бизнес приключения — всички разказвани с една и съща страст.

Просяк с официално разрешение клечеше върху парцаливо одеяло и свиреше тъжна мелодия с ръждясала флейта. Жена с питонова чанта и същите обувки излезе от магазин, следвана от униформен робот с няколко лъскави торби. Тя се мушна в блестяща черна лимузина.

Ив се съмняваше, че е чула флейтата или дори, че просякът се намираше в нейното екзистенциално измерение. Реши, че хората не му обръщат достатъчно внимание и пусна две банкноти в кутията му, докато отминаваше.

Градът представляваше прибор от цветове, звуци и енергия, от дребнава посредственост и безгрижна щедрост. Тя не му обръщаше достатъчно внимание. Обичаше го, но рядко го разглеждаше.

И сякаш това беше някаква подсъзнателна метафора за брака ѝ, дойде време да изхвърли остатъка от соевия сандвич и да се върне към работата си.

Видя сблъсъка и кражбата. Мъжът с костюма и куфарче в ръката, който пресече към тротоара, за да повика такси. Момчето на около дванайсет години, което се блъсна в него и бързо разменените думи между тях.

— Внимавай, дете.

— Съжалявам, господине.

И бързите пръсти, много бързи и леки, които се пъхнаха в джоба на сакото и измъкнаха портфейла.

Все още дъвчейки соевия си сандвич, тя крачеше към тях точно, когато момчето се обърна, за да изчезне сред тълпата. Хвана го за яката.

— Почакай — извика Ив на „костюма“.

Той ѝ хвърли ядосан поглед, докато момчето се мъчеше да се измъкне от хватката ѝ.

— Бързам.

— Трудно ще платиш този курс без портфейла си — съобщи му Ив.

Той инстинктивно потупа джоба си и бързо се обърна.

— Какво, по дяволите, е това? Върни ми портфейла, ти, малко копеле. Ще повикам ченгетата.

— Аз съм ченге, така че си затвори плювалника. Долу ръцете! — сопна му се тя, когато той протегна ръка към момчето. — Върни го, майсторе.

— Не знам за какво говориш. Пусни ме. Майка ми ме чака.

— Който и да те чака, вече е пропуснал срещата, така че ми дай портфейла на този мъж и после се разотиваваме. Ти си добър — констатира тя, разглеждайки мекото му, малко луничаво лице. — Не само изглеждаш безобиден, но и имаш добри ръце. Ловки и бързи. Ако не бях точно тук, щеше да се измъкнеш без проблеми.

— Офицер, искам този престъпник да бъде арестуван.

— По-спокойно. — Ив бръкна във вътрешния джоб на якето на момчето и извади портфейла. Отвори го и прочете името на притежателя му. — Маркъс. — Тя му подхвърли портфейла. — Получихте си обратно собствеността. Цяла и невредима.

— Той трябва да бъде изпратен в затвора.

Сега тя държеше здраво момчето и почувства как то се разтрепери. Помисли за Рурк, който бе обикалял улиците на Дъблин като малък джебчия и се прибирал у дома с плячката при баща, който най-вероятно го е биел, независимо от донесените пари.

— Добре. Да отидем всички в Централното управление и да прекараме следващите два часа в попълване на формуляри.

— Нямам време...

— Тогава по-добре хващай това такси.

— Не е чудно, че градът гъмжи от престъпници, щом полицията се отнася с такова пренебрежение към почтените граждани.

— Да, сигурно това е причината — измърмори тя, докато той се качваше в таксито и затръшна вратата. — И ти си добре дошъл, слънчице.

Тя дръпна към себе си детето и разгледа младото му, гневно лице.

— Името ти — не си прави труда да лъжеш, а просто ми кажи малкото си име.

— Били.

Тя разбра, че това е лъжа, но я остави да мине.

— Добре, Били, както казах, ти си добър. Но не прекалено добър. Следващият път ще те хване някой без моята сантиментална и състрадателна натура, и привлекателна външност.

— Глупости. — Но той леко се усмихна.

— Бил ли си някога в затвора за малолетни?

— Може би.

— Ако си бил, знаеш, че е гадно. Храната е отвратителна и те поучават всеки проклет божи ден, което е по-лошото. Ако имаш някакъв проблем у дома или каквото и да е друго, ако се нуждаеш от помощ, обади се на този номер.

Тя извади картичка от джоба си.

— „Дъфъс“? Какво, по дяволите, е това?

— „Дъчас“. Това е приют — много по-добър от затвора за малолетни — обясни тя, когато той презрително изсумтя. — Можеш да им кажеш, че Далас те е изпратила.

— Да, добре.

— Прибери я в джоба си. Не я хвърляй, поне докато не изчезнеш от погледа ми. Няма смисъл да ме обиждаш, след като ти измъкнах задника от затвора.

— Ако не ме беше хванала, щях да имам портфейла.

Умник, помисли тя. Боже, изпитваше слабост към умници.

— Добре, тук си прав. Изчезвай.

Той хукна, но после се обърна и отново ѝ се усмихна.

— Хей! Ти не си пълен задник, като се има предвид, че си ченге.

И тя прецени, че това е по-искрена благодарност от тази, която костюмът успя да изрази. Чувствайки се малко по-добре, Ив повика такси за себе си.

Даде на шофьора домашния адрес на Рива Юинг. Той обърна колата обратно и ѝ хвърли болезнен поглед.

— Искаш да те откарам на майната си до Куинс?

— Да. Искам да ме откараш на майната си до Куинс.

— Госпожо, трябва да си изкарвам прехраната тук. Защо не вземеш автобус, метрото или лифта?

— Защото вземам такси. — Тя измъкна значката си и я притисна до бронираното стъкло, отделящо я от шофьора. — И аз също трябва да си изкарвам прехраната тук.

— Ох, госпожо, сега ще настояваш за тарифата за ченгета. Сега ще те карам на майната си в Куинс с десет процента намаление. Знаеш ли колко време ще загубя с този курс?

— Ще ти платя по стандартната тарифа, но подкарай вече тази кофа с лайна. — Тя си прибра значката. — И не ме наричай госпожо.

Тя съсипа вечерта на шофьора, когато му нареди да я чака и после записа името и номера на колата, за да е сигурна, че ще го направи. Той се отпусна зад кормилото, докато тя разпечатваше и отключваше вратите.

— Колко дълго трябва да чакам?

— Я да видим. О, да. Докато се върна.

От Отдел „Електронна обработка на информацията“ бяха изнесли скулптурите и това бе едно подобрене на обстановката. Но тя предполагаше, че Рива ще продаде мястото. Нямахше да поиска да живее тук, където бе живяла с мъжа, който я използва и предаде.

Тя разпечата и отключи входната врата и влезе вътре.

Усещаше се атмосферата на празна и изоставена къща. И Ив предположи, че тази къща е престанала да бъде дом.

Не знаеше какво търсеше, но се разходи из къщата по същия начин, по който обикаляше улиците. Просто да види какво ще се появи пред нея.

„Чистачите“ и Отдел „Електронна обработка на информацията“ бяха претърсили мястото. Долавяше се лека метална миризма на химикали.

За да задоволи себе си, тя порови в гардероба на Бисел. Голям гардероб, скъпи дрехи. Сега тя знаеше как да разпознава скъпите платове и кройки.

Той се бе глезил с голямо пространство на две нива с въртящи се закачалки, автоматични чекмеджета, компютъризирано меню със съдържанието на гардероба и мястото на всеки артикул.

Боже, дори Рурк не бе компютъризировал гардероба си. Разбира се, мозъкът му бе проклет компютър и затова сигурно знаеше къде точно се намира черната му риза, която търсеше, кога за последен път я е обличал, по какъв повод и с какви панталони и сако. Обувки. Скъпо бельо.

Дъхът ѝ спря и тя се намръщи пред малък стенен екран.

Бисел не бе повредил устройството си в гардероба. Защото в него нямаше нищо, което си заслужаваше ровенето или защото имаше нещо, което той искаше да си получи обратно?

Изпитвайки любопитство, тя включи устройството.

— Изброй последните избрани дрехи и датата.

Работя... Последен избор на 16 септември в двацет и един часа и шестнайсет минути от Бисел, Блеър. Извадено съдържание, както следва...

Тя чу списъка, сравнявайки го наум със съдържанието, взето от чантите на Бисел и гардероба на Кейд след убийствата. Те изглежда съвпадаха.

— Добре, нека опитаме това. Последно използване на това устройство от Бисел, Блеър, с всякаква възможна цел.

Последно използване на 23 септември в шест часа и дванайсет минути.

— Тази сутрин, кучият син е бил тук тази сутрин? Каква е била целта на използването?

Целта е блокирана. Тайно използване.

— Да, майната ти. — Тя вкара полицейския си код, номера на значката си и прекара няколко досадни минути в опити да преодолее блокадата. Четвъртият път, когато компютърът изплю, че използването е тайно, тя ритна стената.

Звукът в огромното пространство на гардероба беше кух.

— Добре, какво е това? — Тя клекна и започна да потупва и натиска стената.

За момент помисли да потърси някой наистина голям нож и просто да разсече шперплатовата стена. Но благоразумието ѝ надделя. Вместо това извади комуникатора си и се свърза с Фийни.

— Аз съм в Куинс, в гардероба на Бисел.

— Какво, по дяволите, правиш в гардероб в Куинс?

— Само чуй, той е бил тук. Тази сутрин. В гардероба има компютърно меню. Използвал го е тази сутрин, но малкото копеле не иска да ми каже защо. Тайно използване. И тук има нещо зад стената, скривалище или нещо подобно. Как да накарам компютъра да ми даде достъп до информацията?

— Цапардоса ли го вече?

— Не. — Тя малко се наежи. — Мога ли да направя такова нещо?

— Няма да помогне. Можеш ли да отвориш устройството?

— Нямам никакви инструменти.

— Можеш да ми покажеш как изглежда и аз да се опитам да ти осигуря достъп, или някой от нас може да дойде там и да поработи върху него. Вероятно ще стане по-бързо да се изпрати някой от екипа.

— Това си е чиста обида и не мисля, че не го разбирам. Това е само проклето гардеробно меню, Фийни. Вкарай ме вътре.

Той изду бузи и издаде някакви тихи звуци, докато тя сканираше устройството, за да може той да го види на екрана си.

— Добре, вкарай този код.

Той го прочете и тя вкара цифрите ръчно.

— Какво е това? Преодоляване на личния код ли?

— Просто продължавай нататък. Щракни с пръсти и кажи „Сезам, отвори се!“

Тя започна да изпълнява и после се усети.

— Фийни!

— Добре, добре, само малко се пошегувах. Кодът е от данните, които изтеглихме оттук. Да видим дали го е използвал и на това устройство.

— Компютър, какво беше извадено от Блеър Бисел при последното използване?

Работя... Съдържанието фигурира в списъка като спешен пакет.

— Спешен пакет. Какво имаше в спешния пакет?

Тази информация не е налична.

— Компютър, отвори отделението, от което е изваден гореспоменатия спешен пакет.

Разбрано.

Панелът се плъзна встрани, разкривайки малка каса.

— Бинго. Компютър, казах да отвориш отделението.

Разбрано. Отделението е отворено.

— Трябва да бъдеш по-точна, Далас — обясни й Фийни. — Ако искаш касата да бъде отворена, кажи, че искаш касата да бъде отворена. Той не може да чете мислите ти.

— Отвори проклетата каса.

— Разбрано. Започвам свързване.

Чу се тихо бръмчене и се появиха някакви мигащи червени светлини върху устройството и касата, докато те се свързваха. Когато това спря, Ив дръпна и отвори вратата на касата.

— Празна е — констатира тя. — Каквото и да е имало, той го е извадил.

Тя си зададе въпроса какво би скрил Блеър Бисел за спешен случай. Пари, фалшива лична карта, кодове или ключове за убежища. Но той сигурно е взел всичко това със себе си, преди да убие Кейд и брат си.

Какво друго, размишляваше тя, е необходимо на човек, който се готви да бяга, и за което си заслужава риска да се промъкне обратно в собствената си къща.

Оръжията изглеждаха най-логичният отговор.

Той не бе скрил гранатомет в тази малка каса, но можете да е съхранил в нея по-малки оръжия и ключове.

Докато таксито влизаше през портите на дома ѝ, тя помисли, че изобщо е било глупаво да ги оставя. Рано или късно касата щеше да бъде открита и оставеното в нея — намерено.

Но тогава всичко това щеше да си остане мистерия, нали? Тялото му отдавна щеше да бъде кремирано, осигурявайки оставането му сред мъртвците. Но хората щяха да си задават въпроси за касата и нейното съдържание.

Може би е оставил след себе си нещо, което би намекнало за връзката му с ООО. Това би му придало важност и някакъв героичен ореол.

Още един вид безсмъртие за мъртвеца, който не е умрял.

Да. Да. Това би отговаряло на характера му.

— Искаш да чакам ли? Отново?

Ив се откъсна от мислите си и гледаше голямата къща със запалени светлини в някои от прозорците.

— Не, това е последната спирка. Свободен си.

Тя извади дебитна карта и я прекара през скенера.

— Искаш да кажеш, че живееш тук?

Тя провери показанията на таксиметровия апарат и реши да му осигури почивка, като му даде добър бакшиш.

— И какво от това?

— Значи не си ченге.

— И аз не преставам да се изненадвам, че живея тук.

Ив направо влезе вътре и отиде в кабинета си. Много ѝ се искаше веднага да си легне. Все още играеше играта на избягване и отмина лабораторията.

Откри, че екипът ѝ е бил зает в нейно отсъствие. Пълният доклад за Куин Спароу беше готов и копиран. Той бе обвинен. Приложените лични бележки на Пийбоди ѝ съобщаваха, че вече се води политическа битка между ООО и Полицейското управление на Ню Йорк по въпроса в чия юрисдикция попада той.

Изобщо не ѝ пукаше кой щеше да спечели тази битка. Важното беше, че със Спароу е свършено.

Рива ѝ бе оставила списък с навиците, привичките, любимите места и предпочитаните курорти на Бисел. Повечето от тези любими места и курорти спадаха към модните и екзотичните.

На сутринта тя щеше да се свърже с местните власти във всички извънградски и чуждестранни места от списъка на Рива, за да поиска тяхната помощ.

Но той не беше извън града, нито някъде в чужбина.

Засега той се намираше в Ню Йорк. Може би нямаше да остане още дълго, но засега бе тук.

Тя прочете доклада на Макнаб. Той не беше открил нищо на името на Клои Маккой и сега изследваше варианти и кодове, базирани на това име.

За какво умря тя? За какво я е използвал, какво я бе превърнало в жертва, когато вече не му е била необходима?

Медальон, скулптура и повредените данни в евтин настолен компютър.

Тя си отбеляза да помоли Фийни екипът му да се съсредоточи върху устройството на Маккой.

Ив работи до късно, сама, като се успокояваше с тишината, рутината и загадката, докато мозъкът ѝ започна да отказва.

След като затвори сергията за през нощта, тя използва асансьора. Спалнята бе пуста. Рурк изглежда също знаеше как да играе играта на избягване.

Котаракът влезе, когато тя се събличаше. Благодарна за компанията му, Ив го взе на ръце и го прегърна, докато той мъркаше. Сви се до нея в мрака, мигаше с двуцветните си очи.

Тя не се надяваше да заспи. Пригответи се да прекара по-голямата част от нощта загледана в тъмнината.

И заспа след минути.

Той разбра в момента, в който тя влезе през вратите с таксито. Знаеше, че е работила до късно — след като повечето членове на екипа си легнаха, фактът, че не го потърси, бе малък проблем. Струваше му се, че през последните дни има толкова много малки проблеми, че е забравил какво е да живееш без тях.

Сега стоеше над нея, тя бе легнала по лице на леглото в поза, която издаваше колко е изтощена. Тя не се събуди. Но котаракът го усети и странните му очи заблестяха в мрака. Рурк не можеше да каже защо бе сигурен, че този поглед излъчва обвинение.

— Бих помислил, че ще разбереш по-добре първичното, инстинктивното, и ще бъдеш повече на моя страна.

Но Галахад само продължаваше да го гледа, докато Рурк накрая тихо изруга и се обърна.

Той беше прекалено неспокоен, за да заспи, и твърде разстроен да лежи до нея със съзнанието, че между тях има нещо много повече от един дебел котарак.

Това усещане толкова го вбеси и ужаси, че той излезе от спалнята и я остави да спи. Тръгна из къщата, където и другите спяха, и влезе в най-сигурната стая, където държеше нерегистрираната си апаратура.

Отдаде цялото си време на Ив и Рива. Работата му страдаше от това и щеше да започне да променя нещата на сутринта. Но тази вечер отдели само за себе си. Тази вечер той беше себе си и щеше да събере информацията, която му трябваше за всички хора, взели участие в историята с Далас.

С Ив.

— Рурк — произнесе той името си и тонът му бе студен като очите му. — Отвори операциите.

Тя се размърда в тъмното и в абсолютната тишина точно преди разсъмване. В гърлото ѝ прозвуча хлипане, докато се опитваше да се измъкне от съня. Когато отново потъна в него, в основата на гръбнака ѝ се насъбра пот.

Стаята винаги бе една и съща. Леденостудена, мръсна и обляна в пулсиращата червена светлина от секс клуба от другата страна на улицата. Тя беше малка и много слаба. И много гладна. Достатъчно гладна, за да рискува да бъде наказана заради хапка сирене. Малка мишка, промъкваща се към капана в отсъствието на бруталната котка.

Стомахът ѝ болезнено се свиваше отчасти от страх, отчасти в предвкушването, докато махаше с ножа плесента от сиренето. Може би той нямаше да забележи този път. Може би. Толкова ѝ бе студено. Толкова беше гладна. Може би той нямаше да забележи.

Тя още се държеше за тези думи като удавник за сламка, когато той влезе. Ричи Трой. Някъде в подсъзнанието ѝ името му ехтеше непрекъснато. Сега тя го познаваше и знаеше неговото име. Нищо и

никог чудище не можеше да бѣде толкова ужасяващо, ако можеш да го назовеш с име.

За момент тя бе обзета от надежда. Той щеше да бѣде пиян, достатъчно пиян, за да я остави на мира. Достатъчно пиян, за да не се интересува, че не е изпълнила заповедта му и е пипала храната.

Но той трѣгна към нея и тя разбра по очите му, че не е имало достатъчно пиене тази вечер. Поне не достатъчно, за да я спаси.

„Какво правиш, малко момиченце?“

От гласа му вътрешностите ѝ се вцепениха.

Първият удар я оглуши, но тя падна вяло. Куче, което бе ритано често, знаеше как да остане долу в поза на подчинение.

Но той трябваше да я накаже. Трябваше да ѝ даде урок. Въпреки страха си, въпреки че знаеше какво я очаква, тя не можеше да спре да не се моли.

„Моля недей, моля недей, моля недей.“

Разбира се, че щеше да го направи. Да я повали долу, да я удря. Нараняваше я, докато тя се молеше, докато плачеше, докато се бореше.

Ръката ѝ се счупи с толкова слаб звук, колкото и приглушения ѝ писък.

Ножът, който изпусна, бе отново в ръката ѝ. Трябваше да го накара да спре. Да го накара да спре. Болката, ужасната болка в ръката и между краката ѝ. Той трябваше да спре.

Топлата кръв плисна върху ръката ѝ. Топла и мокра и тя я подуши като диво животно. Докато тялото му подскачаше върху нейното, тя забиваше ножа в него отново и отново. Отново и отново, докато той се опитваше да изпълзи настрана. Отново, отново и отново, докато кръвта плискаше върху ръцете, лицето, дрехите ѝ и в звуците, които тя издаваше, нямаше нищо човешко.

Когато изпълзя встрани трепереща, задъхана, за да се сгуши в ъгъла, той беше проснат на пода, потънал в собствената си кръв.

Както винаги.

Но този път тя не беше сама с убития от нея мъж. Не бе сама с мъртвия в ужасната стая. Имаше и други, безброй други, мъже и жени в тъмни костюми, седнали на столове, подредени в много редове. Като зрители на театрална пиеса. Наблюдатели с безизразни лица.

Те я наблюдаваха, докато тя спеше. Наблюдаваха я, докато кървеше и счупената ѝ ръка висеше отстрана на тялото ѝ.

Те наблюдаваха и мълчаха. Не правеха нищо. Дори когато Ричи Трой се надигна, плискайки кръв от раните, които тя му нанесе, и започна да залита към нея, те не направиха нищо.

Тя се събуди плувнала в пот с писък, раздиращ гърлото ѝ. Инстинктивно се обърна и протегна ръка за Рурк, но той не беше там. Не беше там да я прегърне и да заглади онези ужасни назъбени ръбове.

Зато тя се сви на кълбо, борейки се със сълзите, докато котаракът допря главата си до нейната.

— Аз съм добре, аз съм добре, аз съм добре. — Тя притисна мокрото си лице към козината му и се заклати в леглото. — Боже! О, боже! Включи осветлението, двацет и пет процента.

Слабото осветление помогна и тя полежа така, докато изгарящата болка в гърдите ѝ отмина. После, все още трепереца, се изправи, за да се довлече до душа и горещата вода. Изправи се, за да се довлече в новия ден.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тя беше щастлива, че е твърде рано за събуждане на екипа. Нямахше особено настроение за работа в екип. Щеше да се затвори в кабинета си и да прегледа всичко отново. Щеше да премине още веднъж през всичко това с Бисел.

Въздържа се да провери наблюдателната система на къщата, за да разбере къде е Рурк. Беше по-важно къде не е бил и това място бе тяхното легло. Ако е спал — имаше моменти, в които тя смяташе, че се нуждае от по-малко сън в сравнение с някой проклет вампир — значи е спал някъде другаде.

Тя нямаше да повдигне въпроса, нямаше да го спомене, нямаше да му достави това удоволствие. Щяха да приключат разследването, да затворят папката със случая и когато Бисел бъдеше заловен, те щяха...

Щеше ѝ се да знае какво щяха да направят.

Програмира кафето в кухнята до кабинета си. Само кафе, тъй като при мисълта за храна стомахът ѝ се бунтуваше. Но се трогна от патетичната молба на котарака и му сипа двойна порция.

Тя се обърна и той беше там, облегнат на рамката на вратата. Гледаше я. Красивото му лице бе небръснато — рядка гледка — и не по-малко безизразно и дистанцирано от онези в съня ѝ.

Сравнението смрази кръвта ѝ.

— Нуждаеш се от повече сън — отбеляза накрая той. — Не изглеждаш добре.

— Спах толкова, колкото можах.

— Работи до късно, а никой още не е станал и няма да стане поне още час. За бога, Ив, вземи душ и си легни.

— Защо не последваш собствения си съвет? Ти също не изглеждаш във форма, майсторе.

Той отвори уста. Тя почти виждаше злобата му. Но каквито и отровни думи да беше на път да произнесе, той ги преглътна. Трябваше да му признае, че спечели точки за това.

— Постигнахме известен напредък в лабораторията. Предполагам, че ще искаш да информираш екипа и сама да бъдеш информирана. — Той влезе вътре, за да програмира кафе за себе си.

— Да.

— Охлузванията изглеждат по-добре — констатира Рурк, докато вдигаше чашата си. — Поне по лицето. Как са останалите?

— По-добре.

— Много си бледа. Ако не си легнеш, поне поседни и хапни нещо.

— Не съм гладна. — Тя усети раздразнението в гласа си и се мразеше за това. — Не съм гладна — повтори с по-спокоен глас. — Кафето ми стига.

Стисна чашата си с две ръце, когато едната леко затрепери. Той присви очи, докато пристъпваше напред, и хвана брадичката ѝ с ръка.

— Сънувала си кошмар.

Тя започна да дърпа главата си назад, но пръстите му се стегнаха.

— Сега съм будна. — Хвана китката му с ръка и я отблъсна. — Добре съм.

Той не каза нищо, когато тя се върна в кабинета си, но остана загледан надолу в черното кафе в собствената си чаша. Тя го отблъсна и това беше нещо повече от малка неприятност. Това беше злобно разкъсване на сърцето му.

Видя, че е изтощена и наранена и знаеше колко по-податлива бе в такива състояния на кошмарите. Но я остави сама и това бе още едно разкъсване.

Не бе помислил за нея. Не бе помислил за нея и тя се бе събудила сама в мрака.

Той отиде до мивката, изсипа съдържанието на чашата в нея и я остави много внимателно.

Тя вече седеше зад бюрото си, когато той влезе.

— Искам да прегледам материалите по случая. По-лесно ми е да го направя сама на спокойствие. Вчера взех болкоуспокояващо и оставих Майра да се погрижи за раните ми, когато отидох у тях. Но имам работа. Трябва да си върша работата.

— Правиш го, да. Правиш го. — Точно под разкъсаното му сърце имаше пространство, което той почувства изпразнено. — И аз станах рано, за да свърша малко от собствената си работа.

Тя го погледна и после отклони поглед с леко кимване.

Той осъзна, че тя няма да попита къде е спал или какво е правил. Нямаше да произнесе на глас това, което ясно прозираше в очите ѝ. Че той я нараняваше.

— Ти отдели голяма част от времето си за това разследване. Знам, че Рива и Каро са ти благодарни за всичко, което правиш. И аз също.

— Те са важни за мен. Както и ти. — И помисли: „Не сме ли любезни? Не сме ли просто шибани дипломати?“ — Знам, че трябва да работиш, както и аз, но искам да дойдеш за малко в кабинета ми.

— Ако това може да почака до...

— Мисля, че заради всички замесени ще бъде най-добре да не го отлагаме. Моля те.

Тя се изправи и се отдалечи от бюрото с кафето си. Той помисли, че това е сигурен признак за тревогата ѝ. Тръгна напред през свързващата врата, след което я затвори и нареди заключване на компютъра.

— Какво е това?

— Предвид обстоятелствата предпочитам абсолютна секретност. Снощи влязох да те видя. Трябва да беше около два часа. Котешкият ти рицар те пазеше.

— Ти не дойде да си легнеш.

— Не. Не можах... да се успокоя. И бях ядосан. — Той изпитателно я гледаше в лицето. — И двамата сме толкова гневни, нали, Ив?

— Предполагам, че е така. — Макар гневът да не изглеждаше съвсем точната дума и тя помисли, че и той го съзнава като нея. — Не знам какво да направя по въпроса.

— Ти не ми се обади, когато се прибра вкъщи.

— Не исках да говоря с теб.

— Добре. — Той си пое дъх като човек след бърз и изненадващ удар. — Добре. Аз също не исках да говоря с теб. Затова след като видях, че спиш, отидох при нерегистрираната апаратура, за да свърша работата, която трябваше да свърша.

Сега и останалият цвят по бузите ѝ изчезна.

— Разбирам.

— Да. — Погледът му не изпускате нейния. — Разбираш. Може би искаш да не е така, но разбираш. — Той отключи едно отделение в стената с бързо движение на пръстите и извади оттам един-единствен диск.

— Имам тук имената, адресите, финансовата и медицинска информация, професионалните оценки и цялата останала информация за оперативния агент, неговия началник, директора на ООО и всички останали, които са били придадени към групата, занимавала се с Ричард Трой в Далас. В информацията за тях няма нищо, отнасящо се до случая, и доста неща, които сигурно са свързани с него, отсъстват от този диск.

Тежестта на думите му се стовари върху гърдите ѝ и притисна сърцето ѝ така, че тя можа да долови паническите му удари като рев в ушите си.

— Нищо от това не променя случилото се. Нищо, което можеш да направиш, не променя случилото се.

— Разбира се, че не го променя. — Той обърна диска в дланите си и светлината се отрази в повърхността му и отново заблестя. Като оръжие. — Всички те са имали много почтени кариери, а някои — повече от почтени. Продължават да работят или да консултират, играят голф или, както в един случай, странно защо, скуош. Хранят се и спят — някои мамят половинките си, други ходят на църква всяка проклета неделя.

Погледът му срещна нейния в искряща волтова дъга. Още едно оръжие.

— И смяташ ли, Ив, предполагаш ли, че някой от тях е помислил поне веднъж през всички тези години за онова дете, което са пожертвали? Запитали ли са се някога дали то страда. Ако се събуди разплакано в тъмнината.

Сега тя стоеше с наведена глава и коленете не я държаха.

— Какво ме интересува дали мислят за мен? Това не променя нищо.

— Аз мога да им напомня. — И гласът му бе напълно равнодушен и по-страшен от съскането на змия. — Това може да промени нещо, нали? Мога лично да им напомня какво са сторили, като са се отдръпнали и са оставили едно дете да се защитава само срещу чудовище. Мога да им напомня как са слушали, записвали и

седели на тлъстите си правителствени задници, докато той я е биел и изнасилвал, а тя е викала за помощ. Те заслужават да си платят за това и ти го знаеш. Много добре го знаеш.

— Да, заслужават да си платят! — Думите изскочиха от устата ѝ горещи като сълзите, напираси в очите ѝ. — Заслужават го. Това ли искаш да чуеш? Те трябва да горят в ада за това, което са сторили. Но не е твоя работа, нито моя да ги изпратим там. Ако го направиш, това ще бъде убийство. Убийство е, Рурк, и тяхната кръв върху ръцете ти не променя нищо от случилото се с мен.

Той замълча в продължение на един дълъг, дълъг момент.

— Мога да живея с това. — Той видя как очите ѝ потъмняха и угаснаха. — Но ти не можеш. Затова...

Рурк счупи диска на две и пъкна парчетата в рециклиращия жлеб.

Тя само гледаше и в тишината се чуваше само звукът на неравното ѝ дишане.

— Ти... ти се отказваш.

Той погледна надолу към жлеба и разбра, че гневът няма толкова лесно да го напусне. Беше живял с него и с придружаващото го безсилие през целия си живот.

— Ако направя нещо друго, то ще бъде заради мен самия, а не заради теб. В това няма никакъв смисъл. Така че, да, отказвам се.

Стомахът ѝ трепна, но тя успя да кимне.

— Добре. Това е добре. Най-доброто.

— Така изглежда. Край на заключването. — Изречената с леден тон заповед вдигна защитните щори и светлината нахлу през прозорците. — Ще ти отдели известно време по-късно тази сутрин, но сега трябва да се погрижа за някои неща. Би ли затворила вратата след себе си, когато излезеш?

— Разбира се. Добре. — Тя тръгна към вратата, но после се подпря на нея, за да запази равновесие. — Смяташ, че не знам, че не разбирам какво ти коства това. Но грешиш. — Тя не успя да запази гласа си спокоен и се отказа да го прави. — Ти грешиш, Рурк. Аз знам. Няма никой друг на света, който би пожелал, би изпитал нужда да убие заради мен. Никой друг на света, който би се отказал от това, защото съм го помолила.

Тя се обърна и първата сълза се търкулна от очите ѝ.

— Никой, освен теб.

— Недей. Ще ме унищожиш, ако плачеш.

— Никога през живота си не съм очаквала някой да ме обича такава, каквата съм. Как бих заслужила това? Какво бих правила с него? Но ти ме обичаш. Това е повече от всичко, което успяхме да имаме заедно и да бъдем един за друг. Никога няма да успея да намеря думи, за да ти кажа какво ми подари току-що.

— Ти ме освободи, Ив. Кой друг можеше да ме накара да се почувствам герой, като се въздържа от такива действия?

— Ти направи всичко. Всичко. И ти си всичко. — Майра отново се оказа права. Любовта, тази странна и ужасяваща същност, бе отговорът в края на краищата. — Каквото и да ни очаква, каквото и да ми се случи или да се стовари от миналото върху мен, ти трябва да знаеш, че стореното от теб сега ми даде повече успокоение, отколкото някога съм се надявала да получа. Трябва да знаеш, че мога да се справя с всичко, когато знам, че ти ме обичаш.

— Ив. — Той отстъпи от жлеба и от цялата унищожена информация. И се приближи към нея, към всичко, което имаше значение за него. — Не мога да не те обичам.

Погледът ѝ се замъгли, докато тичаше и се хвърляше на шията му.

— Липсваше ми. Толкова ми липсваше.

Той притисна лицето ѝ до рамото си и вдъхваше аромата ѝ. Почувства, че светът отново е стабилен.

— Съжалявам.

— Не, не, не. — Тя се притисна до него и после се отдръпна за миг, за да обхване лицето му в дланите си. — Разбирам те. Познавам те. Обичам те.

Тя гледаше бушуващите чувства в очите му, преди да притисне устни до неговите.

— Сякаш светът отстъпи крачка назад — прошепна той. — Нищо не е наред, когато не мога да те докосвам.

— Докосни ме сега.

Той се усмихна и погали косата ѝ.

— Нямах предвид това.

— Знам, но докосни ме. Искам отново да се почувствам близо до теб. — Тя пак обърна устни към неговите. — Искам те и те искам

толкова силно, че ще ти го покажа.

— В леглото тогава. — Той я завъртя към асансьора. — В нашето легло.

Когато вратите на асансьора се затвориха, тя се притисна възбудена към него.

— Полека сега. — Той прекара длани надолу по тялото ѝ, но след това я сграбчи в прегръдката си. — Ти си охлузена.

— Вече не се чувствам охлузена.

— Въпреки това. Изглеждаш толкова крехка. — Когато тя сбърчи вежди, той се разсмя и ги целуна. — Това не беше обидно.

— Прозвуча така, но ще го оставя без последствия.

— Изглеждаш бледа — продължи той, когато влязоха в спалнята. — И малко крехка. Още имаш сълзи в ресниците и сенки под очите. Знаеш ли колко обичам очите ти, продълговатите ти златисти очи, Ив. Любимата ми Ив.

— Те са кафяви.

— Харесвам ги как ме гледат. — Той я положи върху леглото. — Все още има сълзи в тях. — Рурк целуна затворените ѝ очи. — Когато плачеш, това ме убива. Сълзите на една силна жена могат да нарежат мъжа на парчета по-бързо от нож.

Той я успокояваше, прелъстяваше я с думи и с тези търпеливи ръце. Удиви я, че мъж с неговата енергия и нужди може да бъде толкова търпелив. Агресивен и студен, нежен и топъл. Противоречията му, цялото му съществуване, което се смесваше по някакъв начин с нейната същност.

— Рурк. — Тя се надигна и уви ръце около него.

— Какво?

Тя отвори очи, постави устни върху бузата му и потърси собствената си нежност.

— Моят Рурк.

Тя можеше да успокоява и да съблазнява. Успя да му покаже, че каквото и да стоварва върху тях светът, каквото и да се завръща от миналото или да дебне в бъдещето, те са заедно.

Разкопча ризата му и го целуна по рамото.

— Ти си любовта на живота ми. Не ме интересува дали това звучи като плод на възбудата ми. Ти си началото и краят на живота ми. И най-доброто от него.

Той хвана дланите ѝ, покри ги със своите и ги допря до устните си, погълнат от любовта. Помисли, че този емоционален поток между тях пречиства. И въпреки всички трудности, останалото след него бе чисто.

Той отвори блузата ѝ и леко проследи с пръсти охлузванията.

— Боли ме да те гледам така наранена и да знам, че ще ти се случи отново. Същевременно това ме кара да се гордея. Той леко докосна с устни наранените места и нежно ги притисна до татуировката на значката ѝ. — Оженил съм се за воин.

— Аз също.

Погледът му срещна и задържа нейния, докато устните им се търсеха. Ръцете галеха успокояващо и страстно. Те се движеха заедно в тишината на утрото и думите се превърнаха във въздишки.

Когато тя се надигна над него и го пое, пръстите им се преплетоха. Заедно. В удоволствието, в тръпката се съдържаше отмерения ритъм на любовта.

Тя се сви до него, осъзнавайки, че и двамата се нуждаеха от това интимно пространство, както се нуждаеха и от успокоение и удовлетворение.

Светът ѝ беше разклатен. Чак сега разбираше колко силно е било сътресението, след като се бе стабилизирал отново. И помисли как същото е валидно и за него сега, когато се бяха сдобрили.

Тя осъзна, че се сдобриха, защото той ѝ бе дал това, от което тя имаше нужда. Той потисна или отхвърли егото си заради нея. И в това нямаше нищо просто или лесно. Неговото его беше... Тя току-що го нарече здравословно, защото се чувстваше толкова благодарна.

Той отстъпи, отказа се от собствените си нужди и не защото заемаше същата морална позиция като нейната в края на деня, а защото ценеше нея и брака им повече от собственото си его.

— Ти можеше да ме излъжеш.

— Не. — Той гледаше през прозореца над леглото как светлината в небето се увеличаваше. — Нямах да те излъжа.

— Нямах предвид теб, а в общия смисъл. — Тя помръдна, отстранявайки с пръсти косата си от лицето му и после прекарвайки тези пръсти над четината, която той бе пропуснал да обръсне тази

сутрин. — Ако беше по-недостоеен мъж, можеше да ме излъжеш, да постъпиш както си решил, задоволявайки егото си, и да продължиш по-нататък.

— Не става дума за егото...

— Не, не. — Тя завъртя очи, но се увери, че това е останало извън полезрението му. — Егото също играе своята роля. И аз си имам егото.

— Разкажи ми — измърмори той.

— Виж, виж, слушай сега. — Тя се обърна, надигна се, за да седне и да го погледне.

— Не може ли просто да полежим тук тихо няколко минути, за да мога да се порадвам на голата си жена?

— Повечето от това ще ти хареса, защото включва всякакви комплименти и възхитителни коментари за теб.

— Добре тогава, да не прекъсвам потока на мисълта ти.

— Аз наистина те обичам.

— Да. — Устните му се извиха в усмивка. — Знам го.

— Понякога смятам, че е заради това вулканично егото, а понякога въпреки него. И в двата случая съм залепена за теб, приятелче. Но сега искам да кажа нещо друго.

Той погали бедрото ѝ с опакото на пръстите си.

— Това ми харесва извънредно много.

— Може още да се чувствам малко нестабилна, но... — Тя го плесна през ръката. — Вече съм в разписанието.

— Да, точно сега се възхищавам от значката ти.

Тя прихна, преди да може да се спре, но се хвана за ризата.

— Искам да кажа, че ти си стойностен и успял мъж. Понякога го демонстрираш, а понякога — не, в зависимост от целта ти. Не е необходимо да се хвалиш с разни неща, защото ти си голяма работа. Това е едната част.

— На какво именно?

— На целия проблем с егото. Мъжете притежават различно егото от жените. Във всеки случай Мейвис твърди, че е свързано с мъжкия член. И тя обикновено е права за такива неща.

— Не знам как да се чувствам поради това, че обсъждаш члена ми с Мейвис.

— Винаги твърдя, че си надарен като бик и можеш да продължиш цяла нощ.

— Тогава всичко е наред. — Но понеже посоката на разговора го накара да се почувства малко разголен, той протегна ръка към слиповете си.

— Искам да кажа, че притежаваш едно... могъщо его. Нуждаел си се от него, за да постигнеш положението, в което си сега и... сигурно още съм замаяна, защото ще кажа, че си го заслужил. Ти си уверен, достатъчно уверен в себе си и в това, което си, за да се откажеш от битка, защото е важно за мен. Не си съгласен с мен. Това, което каза преди малко, че ще можеш да живееш с последиците, е вярно. Щеше да се чувстваш оправдан. Щеше да смяташ, че си прав.

— В тяхното бездействие имаше съучастие. Те са виновни, защото са те изоставили. И още по-виновни, защото са контролирали ситуацията.

— Не го отричам. — Тя се опита да изрази мислите си в свързани изречения, докато се обличаше. — Ти ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че ако предприемеш действия в тази посока, това ще ми навреди. Ще навреди на нас двамата. И ти постави това съображение на първо място, потискайки собственото си его. Необходим е силен характер, за да се постигне подобно нещо.

— Благодарен съм ти за добрите чувства, но се чудя дали можеш да формулираш метафори, които не включват гениталиите ми. Това започва да ме плаши.

— Ти си достатъчно смел, за да направиш нещо, което дълбоко в сърцето си смяташ за проява на страхливост. — Тя пристъпи към него, когато той спря да закопчава копчетата на ризата си и погледна към нея. — Смяташ, че не го знам? Че не разбирам малката неприятна война, която се води по този начин?

Тя почука с пръст върху сърцето му.

— И какво ти струваше да капитулираш? Това те прави най-храбрив мъж, когото познавам.

— Нямах нищо храбро в това да те наранявам. А аз го правех.

— Ти ме постави на първо място — смел и силен жест. Не заобиколи проблема, като се преструваш, че се съгласяваш с мен, а после да правиш зад гърба ми каквото си поискаш. Ти не искаше да има лъжа между нас.

— Не искам нищо да застава между нас.

— Не, защото знаеш как да обичаш. Знаеш как да свършиш работата. Как да бъдеш мъж. Как да се грижиш за хората, които имат значение за теб и дори за онези, които нямат. Ти си наистина умен и способен на много опасни постъпки, както и на невероятно мило поведение. Виждаш общата картина, но никога не изпускаш и подробностите. Притежаваш власт, за каквато повечето хора могат само да мечтаят, но не мачкаш малкия човек с нея. И знаеш ли какъв те прави това?

— Не знам.

— Прави те абсолютната противоположност на Блеър Бисел.

— Ах. Значи целият този хвалебствен празник е бил само твоят начин за завръщане към разследването ти. Това наистина разбива егото ми.

— Твоето его не може да се смачка и с хидравлично менгеме. Това е част от аргументите ми. А неговото е крехко, защото се основава на мимолетен дим. Той не е истински умен или хитър, не е дори талантлив. Изкуството му е просто боклук, моден и скъп боклук. Той няма приятелства. Има завоевания. Първоначално е бил въввлечен в тая история от жена, която несъмнено е харесвала члена му и следователно неговото его. Нали го заковах? Аз съм страхотна шпионка.

— И?

— Не е трябвало никога да го вербуват. Погледни профила му. Той е нестабилен, незрял и непостоянен. Но отчасти по тези причини, Кейд и Спароу са го искали. Той не е поддържал истински връзки с никого. Привлекателен е, може да бъде очарователен, има известни връзки в артистичния свят и знае как да пътува.

— А и няма съвест. Струва ми се, че това може да бъде полезно в някои области на работата под прикритие.

— Било така дотогава, докато са го контролирали. Но Спароу е станал алчен и е поискал повече, отколкото Бисел е можел да осигури. Използвал е Бисел за убийствата и така и не е разбрал, че Бисел ще предприеме нещо повече, вместо да избяга с подвита опашка, когато е загрял, че е употребен по същия начин като Рива. И ако е причинил някакви неприятности, добре, те са щели да ги запазят в рамките на ООО, а той — да обяви Бисел за негодник и да го посочи за

ликвидиране, или да даде достатъчно информация на „Думсдей“ или някоя друга група, за да ги накара да го направят.

— Сигурен съм, че си права, но също така смятам, че никой от тях двамата не е предвидил твоето участие. Те или поне Спароу трябваше да имат поне малка представа, че ти ще участваш по някакъв начин. Използването на Рива означаваше и използване на моя милост, което означава използване и на теб. Но изглежда никой от тях не е разбрал колко далеч можеш да стигнеш и не само заради мен или Рива, а заради емблемата, която сега носиш над сърцето си.

— И така работата стана дебела. Спароу прави това, което може да се очаква от него. Използва поста си в организацията и отначало се опитва да демонстрира мускули, после разум и после сътрудничество, но винаги зад щита на ООО.

— Ако Бисел не го беше изпратил в болницата, той щеше да се опита да те убие или според това, което казваш, да поръча убийството ти, тъй като не му е стискало да свърши сам работата. Тази щеше да бъде следващата му стъпка.

— Сигурна съм, че е влизало в плановете му. Но само в краен случай. Би трябвало да бъде достатъчно умен, за да разбере какво ще причинят окървавените ръце на Бисел на изкривеното му его. А той стана убиец. И вече не се намираше на вонящо второ ниво. Успя да извърши две ликвидации и гарантирам, че вълнението му е харесало.

— Но вълнението не трая дълго.

— Не, и тогава се озоваваш „навън на студа“. Нали така го наричат шпионите? „Навън на студа“.

Тя се съсредоточи с известно усилие върху чиниите, които Рурк поднесе на масата във всекидневната.

— Ще ядем ли?

— Да.

Ив замислена притисна с ръка стомаха си.

— Бих могла да хапна. — Тя се зае с яйцата и хрупкавите парчета препечен бекон. — И така, той във всеки случай е „навън на студа“. Преките му началници или са мъртви от собствената му ръка, или го преследват. Той е предаден, използван и прецакан. Ченгетата разследват убийствата така, както той е бил сигурен, че няма да го правят, и рано или късно ще го сгачят и от тази страна. Няма никой, който да го посъветва какво да прави и какво да измисли. Той убива

още два пъти, за да се защити и прикрие следите си. И двете убийства са излишни и погрешни, защото само обръщат внимание на полицейското разследване върху факта, че той е още жив. Ти какво би направил?

— На негово място ли? — Той намаза препечената филийка с конфитюр, докато обмисляше отговора. — Щях да се скрия надълбоко. Да сложа ръка на някои от средствата, които съм прибрал, и да се заровя, докато измисля план за убийството на Спароу или за разобличаването му като предател. Да чакам и да наблюдавам. Година, две, може би по-дълго, след което да го ударя. По единия от двата начина.

— Но той няма да постъпи така. Не може да постъпи така. Не може да потиска толкова дълго егото си или да мисли толкова ясно. Толкова хладнокръвно. Той иска да зашлеви всичко и всички, които са участвали в провалянето на неговия план. Същевременно е уплашен — малко момченце, чиито мама и татко са го оставили само въщи — и има нужда да се чувства в безопасност. Все още е в Ню Йорк на някое място, където се чувства в безопасност. И ще предприеме някакъв ход.

Тя почти можеше да го види — почти го видя.

— По-голям, по-агресивен, по-неразумен. Всяко едно от убийствата му пропусна целта си. И всяко беше по-необмислено от предишното и с повече риск от случайни жертви. Сега не му пука кой ще бъде наранен, щом има възможност да се доказва.

— Смяташ, че ще тръгне след Рива.

— Рано или късно. Тя не му е сътрудничела. Не се е свила в черупката си да плаче за мъртвия си съпруг и да прокламира своята невинност. Но ние няма да му дадем шанс да я спипа.

Тя взе препечената филийка, която ѝ подаде Рурк, и я ухапа.

— Ще го затворим преди това, преди да започне отново да се цели в мишените си. А той скоро пак ще се опита да убие Спароу. Не съм против да използваме този глупак като примамка, но не ми харесва идеята да пуснем Бисел в болницата и да рискуваме живота на цивилни. Трябва да го открием и да го хванем в дупката му с минимален риск за цивилните. Ти къде би се скрил? Ако си в Ню Йорк?

Беше мехлем за душата му да седи така с нея, да споделя закуската и работата, която я стимулираше. Откри, че това го

успокоява и утешава не по-малко от правенето на любов. И когато ѝ се усмихна, тя отвърна на усмивката му.

— Да мисля като себе си или като Бисел?

— Като себе си.

— Малък апартамент в по-евтин квартал с хора от средната класа, където никой не обръща внимание на никого. И още по-добре нещо извън града, но близо до покрайнините, с удобен обществен транспорт, за да мога лесно да се придвижвам напред-назад.

— Защо не къща?

— Твърде много разпавии и прекалено много документални следи. Не бих искал да харча капитала си за покрив над главата, за разпавии с адвокати и т.н. Просто обикновено, краткосрочно наемане на скромни две стаи, където мога да бъда невидим.

— Да, това ще бъде умно и би демонстрирало търпение.

— Което означава, че според теб той сигурно е в центъра на града в нещо по-подходящо за вкуса му.

— Да, така смятам. Нещо достатъчно голямо, където да може да работи. Някое място с висока степен на сигурност, където може да се заключва, да ври в собствения си сос, да се пени и да крои планове.

— Сигурно няма нужда да ти казвам, че в града има безброй много места, които отговарят на тези изисквания.

— Ти би трябвало да знаеш. Притежаваш повечето от тях. И аз...

— Тя млъкна с пълна вилица яйца на половината път до устата ѝ. — Боже, възможно ли е да е толкова тъп? Или толкова умен?

Тя напъха яйцата в устата си и събори кафето си, докато се изправяше.

— Да събудим екипа. Искам да проверя нещо.

— Може би първо ще бъде добре да си obuеш някакви обувки?

— предложи Рурк. — Имаш вид на човек, готов да скрита нечий задник и няма смисъл да нараняваш красивите си розови пръстчета.

— Умно. — Но тя се намръщи, когато той погледна надолу към краката ѝ. Бе забравила за розовия си педикюр. Ив отвори едно чекмедже, измъкна някакви чорапи и бързо скри всички доказателства за розовата козметика.

— Лейтенант?

Тя изръмжа, докато обуваше обувките си.

— Приятно ми е да знам, че отново сме един екип.

Тя се пресегна и го хвана за ръката.
— Да вървим да сригаме нечий задник заедно.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Понеже компютърните специалисти бяха повече от останалите в екипа ѝ, Ив проведе брифинга в лабораторията.

Тя не разбираше същината на работата или предназначението на инструментите, щателно подредени върху работните плотове и работните станции. Не можеше да дешифрира разноцветните платки, безсмислените растери на екраните или непрекъснатото бръмчене и тракане, което представляваше странната връзка в мрежата от машини.

Но знаеше, че гледката пред нея е погълнала много часове човешки труд и голяма доза мозъчно напрежение.

— Вие ще убиете вируса.

— Да, наистина. Той вече отслабва. — Рурк погледна към редовете кодове и команди върху един от екраните. — Това е хитър вирус, който може да изглежда по-опасен, отколкото е в действителност.

— Може да се каже, че това го прави доста опасен.

— Може — съгласи се той. — Ограниченията му не премахват факта, че е в състояние и ще повреди повечето домашни устройства. Проследяваме го обратно до Спароу и неговия източник.

— Най-вече Токимото отговаря за това — вметна Рива.

— Не може да се каже, че работя сам. И — добави Токимото, — нямаше да изследвам или проуча тази възможност за произхода му без подадените ми данни.

— На което е разчитал и Спароу. Той създава вируса и после нарежда на Бисел да играе ролята на двоен агент. Нашите вярват, че „Думсдей“ притежават вируса, а те вярват, че нашите го имат. И двете страни, поради разпространената от него информация, вярват, че вирусът е по-могъщ, отколкото е в действителност, и се изръсват много пари. Бисел анализира парите или по-голямата част от тях обратно към Спароу чрез Кейд.

— Добра измама — коментира Рурк. — И можеше да бъде успешна с малко повече скромност. Той щеше да постъпи по-мъдро,

ако я вършеше в по-дребен мащаб и подстрекаваше две корпорации да се борят за вируса, вместо да намесва ООО и други подобни организации.

— Амбициозен тип. И алчен — добави Ив. — Той доставя данните за напредъка на „Секюркомп“ с вируса и по този начин може да се прикрие всеки път, когато неговите хора подушат нещо. Добро прикритие за него.

— Но мисленето му е било ограничено. — Рурк гледаше как кодовете летяха по екрана и отбеляза напредък. — Вярвал е, че може да контролира всичко, без да изцапа собствените си ръце с кръв и да държи Бисел на каишка, докато стане безполезен за него.

— Страхливец. — Ив си спомни как той плачеше и се вайкаше в болницата. — Бисел е бил изнудван и иска повече. Кейд иска повече. И „Секюркомп“ се приближава към финала на хубавото си, изгодно начинание.

— Той възлага на Бисел нова задача, която разрешава всички тези проблеми. — Пийбоди поклати глава. — Всичко е навързано отдолу нагоре и Бисел е твърде тъп, за да разбере, че го лъжат. Съжалявам — обърна се тя към Рива.

— Няма проблем.

— И не само твърде тъп — добави Ив. — Прекалено егоцентричен. Той изживява собствената си фантазия. Сам си е дал разрешение да убива.

— Лейтенант! — засия Пийбоди. — Можете да се сравнявате с Джеймс Бонд.

— Просто си решавам домашните. Но сега той се е скрил надълбоко. Не може да отиде в ООО. Не може да се обърне и към другата страна. Изчака прекалено дълго, за да избяга, така че сметките му бяха локализирани и замразени. Извърши убийство, за да остане мъртъв, но това прикритие бе разобличено. Опита се да премахне Спароу, но пропусна целта си. И вместо да е мъртъв, Спароу е арестуван и ще използва и сетните си сили, за да склучи споразумение и да погребее Бисел. Така че той загуби фантастичната си работа, заедно с цялата слава и лустро, които трупаше с изкуството си.

— Ако можете да наречете този боклук изкуство. — Рива се ухили, когато всички погледнаха към нея. — Хей, Блеър не е единственият, който може да фалшифицира истинско изкуство. Никога

не съм харесвала работите му. — Тя разкърши рамене, сякаш отхвърляше тежест. — Чувствам се добре, че мога да го кажа. Всичко наоколо започва да ми харесва.

— Не ставайте прекалено щастлива — предупреди я Ив. — Той има нужда да направи някакво изявление, но първо трябва да поближе раните си, да препотвърди себе си и да открие някакво удовлетворение. Рива, вие казахте, че изкуството е била истинската му страст.

— Да. И не виждам как би могъл да я фалшифицира. Работил е в продължение на години, учил е, преследвал е някакви свои цели. Можеше да се поти с дни над нещо, почти без да спи или да се храни, когато работеше с пълна сила. Може и да не харесвах боклуците, които правеше, но той влагаше сърце и душа в тях — своите черни, дегенерирани и гноясали сърце и душа. Ще изпитвам горчивина известно време — продължи тя — и ще го нападам с толкова злоба, на колкото е способен един човек. — Тя отново се ухили. — Само за ваше сведение.

— Смятам, че е здравословно — обади се Токимото. — И човешко.

— Значи изкуството му — такова, каквото е — представлява любимото му занимание. Могат да му отнемат фантастичната работа, но той си остава художник. — Ив кимна. — Все още може да твори. Трябва да твори. Макнаб, потърси сред наемателите някаква възможна връзка с Бисел. Фокусирай се върху Флатайрън.

— Разбира се — измърмори Рурк. — Мога да ти помогна с това, Иан — обърна се той към Макнаб, но продължи да гледа Ив. — Той би предпочел да бъде по-близо до работата си и до мястото, в което се е чувствал силен и е държал нещата под контрол. Ако е имал и друго място в сградата, възможно е Клои Маккой да е знаела за него.

— Тип като него със сигурност щеше да я заведе там, за да я чука, но и за да ѝ покаже колко е важен. Виж, разполагам с това тайно място. Никой, освен теб, не знае за него.

— И когато нещата са тръгнали в лоша посока, той е имал нужда от мястото — довърши Пийбоди. — Тя е трябвало да умре само защото е знаела за него.

— Лейтенант. — Рурк почука по екрана на устройството, пред което работеше с Макнаб. — „Консултанти Лебис“. Лебис е анаграма на Бисел.

— Да, той би използвал собственото си име. Още нещо, свързано с егото. — Тя се наведе над рамото на Рурк. — Къде е това?

Той даде една команда и на екрана се появи скица на Флатайрън, която се завъртя и после се увеличи в един осветен сектор.

— Един етаж под галерията му. Сигурно е бил достатъчно ловък, за да се движи между етажите с минимален риск, когато е искал да влезе в ателието си.

— Напълно звукоизолирано, нали?

— Разбира се.

— С плътни щори на прозорците. С монитори. Прибави и допълнително охранително ниво и той ще бъде в състояние да разбере дали някой се е опитал да влезе в асансьора или през вратата. Можел е и да оплеска това, както направи Спароу в нощта на първите убийства. Тогава се е измъкнал преди някой да влезе.

— Сигурно работи през нощта — изрече тя почти на себе си. — Сигурно работи предимно през нощта, когато сградата е заключена, офисите са затворени и никой няма да го безпокои. Ченгетата вече са проверили сградата и не са намерили нищо свързано с престъплението. Наемът е платен. Значи докато не се смени собственикът, той може да използва мястото без особен риск да го забележат.

— Той обичаше онова ателие. — Рива пристъпи напред, разглеждайки сама схемата. — Предложих да построи такава вкъщи, но той не искаше и да чуе. Знам, че може да е било така, защото е търсел свободата да бъде далеч и с достъп до жените, с които е спал, но съм вътрешно убедена, че просто е обичал онова място. По дяволите, разприказвах се. Нямах намерение да се разпростирам върху списъка с неговите навици и любими места, който вие искахте.

— Защо да го правиш? То вече е в моя списък.

— Да, но това беше неговото място и ако можех да разсъждавам нормално, щях да се досетя. Той винаги казваше, че се нуждае от стимула и енергията на града и на това място, точно както се нуждаеше и от спокойствието и уединението на дома ни. Едното да го зарежда, а другото да му осигурява почивка.

— Трябва да влезем вътре — заяви Ив.

— Далас — продължи Рива, — той не само би работил нощем, ако някоя творба го е обсебила, но и няма да е в състояние да се

откъсне от нея. И смятам, освен ако не съм разбрала погрешно всичко за него, че рискът не би бил фактор за него. Или може би по-скоро би подклаждал творческия му стимул.

— Добре. Хубава забележка. Трябва да приемем, че той е там, точно както трябва да приемем, че е въоръжен и опасен. Сградата е пълна с цивилни. Ще трябва да ги евакуираме.

Фийни, който продължаваше да работи върху информационното устройство на Маккой по време на брифинга, вдигна най-после очи.

— Искаш да евакуираш двайсет и две етажна сграда?

— Да. И без Бисел да разбере. Което означава, че първо трябва да се уверим в присъствието му там. Не ми се ще да евакуирам хората, докато той стои зад ъгъла, избирайки си сандвич. Затова нека помислим как да се уверим, че е там, а после как да евакуираме цивилните.

Фийни въздъхна тежко.

— Тя не иска много. Между другото, аз измъкнах малко информация оттук. Прилича на дневник. Вътре има достатъчно секс с този, когото тя нарича ББ, за да накара дори някой изпечен коцкар да се изчерви. — Самият той леко порозовя, когато погледна към Рива. — Съжалявам.

— Това не е проблем. Това не е никакъв проблем — повтори тя злобно прецедените думи. — Той ме излъга, чукал е около мен на поразия и се опита да ме натопи за убийство. Как да знае някаква бедна малка глупачка, лудувала гола...

Тя млъкна, затвори очи и дишаше тежко, а в стаята се възцари пълна тишина, като се изключи шумът от апаратурите.

— Ох, аз май го превръщам в проблем с опитите си да докажа, че не е. Нека го изложи по друг начин.

Сега тя гледаше Токимото. Директно.

— Любовта може да умре. Може да бъде убита и независимо колко жива е била, тя не е неуязвима. Моята е мъртва. Мъртва и погребана. Искам само още нещо и то е възможността да го погледна в лицето и да му кажа, че е едно нищо. Ако мога да направя това, ще ми бъде достатъчно.

— Ще ви осигуря този шанс — обеща Ив. — А сега, как ще го хванем?

— Една бомбена заплаха ще евакуира хората, но може да има пострадали — реши Пийбоди. — Хората се паникьосват, особено когато им кажеш да не го правят. И макар ателието му да е звукоизолирано, той може да усети нещо.

— Не и ако хората се евакуират етаж по етаж. — Ив крачеше, докато обмисляше предложението. — Не бомбена заплаха. Някакъв проблем с електричеството? Нещо, което дразни, но не паникьосва.

— Потенциално изтичане на опасни отпадъци, химикали. Не го уточнявай — предложи Рурк. — Евакуацията етаж по етаж ще отнеме значително време и ще са необходими много ченгета.

— Не искам да включвам повече хора от необходимото в тази операция. Малка стегната група от Екипа по кризите за поддръжка. Ще се движим бързо и тихо и можем да евакуираме сградата за по-малко от час. Ще го пипнем вътре, така ще направим. Ще го пипнем вътре. — Тя млъкна и отново разгледа схемата. — Ателието има три изхода?

— Точно така. Главният коридор, асансьорът до фойето на партера и товарният асансьор до покрива.

— Във Флатайрън няма стълбища и това е плюс.

— И е по-естетично — добави Рурк.

— Ще блокираме асансьорите. Можем да разположим групата от Екипа по кризите на покрива. А ние ще дойдем през коридора, когато той е в капана. Ако можем да го пипнем в този край, тесния край, той няма да разполага с много място за маневриране. Ще изработим тактиката си в това пространство и ще изработим тактиката си в ателието. И в пространството отдолу. Той може да е там вътре. Но когато влизаме, трябва да знаем къде е и той да не разбере, че идваме.

— Можем да го направим.

Тя наведе глава и погледна надолу към Рурк.

— Можем ли?

— Хмм. — Той хвана ръката ѝ и гледайки ужасената ѝ физиономия, я допря леко до устните си, преди тя да може да я издърпа. — Лейтенантът не обича да я ухажвам, когато координира някоя операция. Но аз никога не мога да се въздържа.

— Тук наоколо има прекалено много флуиди — измърмори Фийни от работната си станция.

— Как можем да установим местоположението му в сградата и да му попречим да разбере, че идваме? — попита Ив с глас, който

според нея изразяваше достойно за възхищение търпение.

— Защо не изработиш тактиката си и не оставиш тези досадни подробности на мен? Рива, колко време ви трябва, за да изключите охранителната система и да блокирате работата на мониторите в този сектор от сградата?

Със свити вежди, Рива сви юмруци на кръста си.

— Ще ви кажа, когато се запозная с подробностите.

— Ще ги имате веднага. Ще ми трябва няколко неща от „Секюркомп“ — съобщи Рурк на Токимото. — Имаш ли нещо против да ги донесеш?

— Разбира се, че не. — Той се усмихна. — Мисля, че знам какво имаш предвид.

— Тогава нека оставим специалистите да се занимават с това. — Ив тръгна към вратата, но се обърна. — Искам да кажа цивилните специалисти — обясни тя, когато Фийни и Макнаб останаха по местата си.

Потрябва ѝ час, за да изработи подход, който свеждаше до минимум риска за цивилните и екипа ѝ, и повече време, за да получи разрешение за евакуацията на цяла сграда.

— Знаем, че той разполага с гранатомет, но не знаем какви други играчки има там. Бомби, химически оръжия, запалителни гранати. Няма да се поколебае да ги използва, за да се защити или ускори бягството си. По-опасен е, защото не е обучен за работа с оръжие. Човек, който не знае какво, по дяволите, прави с няколко запалителни гранати, ще причини повече вреди от онзи, който е наясно.

— Когато евакуираме сградата, можем да вкараме газ във вентилационните шахти и да го приспим — предложи Макнаб.

— Не можем да сме сигурни дали не разполага с филтри или с противогаз. Той обича играчките на тайните агенти. Когато разберем къде е, ще отцепим този сектор. Ще затворим всички алтернативни изходи и ще разбием вратата. Влизаме бързо и го поставяме под контрол. В досието му няма нищо, което да говори за някакво обучение или умение в ръкопашен бой, освен най-основните неща. Това не означава, че не е опасен.

— Той ще се паникьоса. — Фийни дръпна долната си устна. — Първите жертви са били зашеметени, когато ги е убил. Той приспива с лекарство Маккой и ликвидира дрогирания Пауъл. Опита се да убие Спароу от разстояние. А ние говорим за ръкопашен бой лице в лице и затова че, ако не бъде хванат бързо, той ще се паникьоса. И така ще бъде по-опасен.

— Съгласна съм. Той е аматьор, който се мисли за професионалист. Животът му е провален. Уплашен е и всичко му е дошло до гуша, няма къде да се скрие и няма какво особено да губи. Цивилните са първият ни приоритет, защото няма да му мигне окото да ликвидира някои от тях, а не знаем с каква огнева мощ разполага там вътре. Евакуираме, цивилните и го сгачваме вътре. Изваждаме го жив, защото е ключов свидетел в делото срещу Спароу. Не искам да го загубя.

— Накрая ще се биеш с призраците заради него — отбеляза Макнаб. — Те ще го поискат.

— Точно така. Бисел ми трябва, за да оформя обвинението си в конспирация за убийство. И искам да спечеля това дело. Фийни, искам да работиш с Юинг и Токимото. Колкото и да им се доверява Рурк, аз те искам на кормилото винаги, когато става дума за електроника в тази операция. Юинг е стабилна и се оправя, но може да загуби тези си качества, ако стане напечено.

— Тя се справя по-добре от останалите, но съм съгласен с теб. — Фийни измъкна пликчето си с бадеми. — Тази операция може малко да я разстрои. Ще наглеждам нещата.

— Екипът по кризите е само за поддръжка. Не искам да превърнат това в каубойско шоу. Четирима от нас ще влязат — два екипа от по двама души. Макнаб и Пийбоди... не искам да се държите един с друг другояче, освен като ченгета. Никакви лични чувства да не влизат през вратата. Ако не можете да го постигнете, кажете ми сега.

— Малко ми е трудно да мисля за Макнаб като за ченге, когато той носи риза с цвят на фурма. — Пийбоди го изгледа с възхищение. — Но иначе няма проблем.

— Ще свършим работата — увери я Макнаб. — И тази риза е в тон с бельото ми.

— Това е нещо, което всички трябва да знаем. Ако всички са съгласни да не мислим за бельото на Макнаб, тогава да започваме.

— Ти каза четирима от нас — изтъкна Пийбоди.

— Рурк също ще участва. Макнаб е в състояние да се справи с всяка електроника, която Бисел може да има там, но не е обучен за оръжия. Поне не за този вид, с който можем да се сблъскаме. Рурк познава тези военни играчки. И знае как да влезе през заключена врата. Някакви възражения?

— Не и от мен — Макнаб сви рамене. — Виждам съм оръжейната му колекция. Тя е нещо невероятно.

— Тогава да съберем двете части на този екип заедно и да приключваме, Фийни, трябва да поговоря с теб.

Тя изчака да останат сами и поклати глава в знак на отрицание, когато той подаде към нея пликчето с бадеми.

— Информацията... която обсъдихме преди, личната информация, която попадна в ръцете ми. Искан да те уведомя, че това повече няма да бъде проблем. Няма да бъдат предприети никакви действия.

— Добре.

— Поставах те в неловко положение, споделяйки тази информация, както и тревогите си. Не трябваше да го правя.

Той сгъна горната част на пликчето и го прибра обратно в джоба си.

— Да не говорим за това. Но понеже говорихме и знам откъде идва информацията, не ти се сърдя за думите.

— Благодаря. Главата ми бе доста обърквана.

— Добре ли е сега?

— Да.

— Тогава да товарим ракетите и да взривим нещастника.

— Трябва да свърша още нещо. След това ще те последвам. — Когато той излезе, тя отиде до бюрото си и включи комуникатора.

— Надин Фарст.

— Далас, изглежда, че ще успея да намеря свободно време след два часа. Най-много три. Тъй като пропуснахме онзи обяд, защо да не се срещнем днес? Само ти и аз.

— Звучи примамливо. Къде ще се срещнем?

— Трябва да свърша една работа. Защо да не се видим на Пето авеню, между Двайсет и втора и Двайсет и трета улици? Около два часа. Аз черпя.

— Идеално. С нетърпение очаквам да те видя.

Ив изключи връзката, доволна, че Надин е разбрала предложението за среща на четири очи. И че самата тя щеше да даде на най-известната медийна хрътка в града история, която ще накара ООО да се чуди къде да се скрие.

Тя се присъедини към останалите в лабораторията в момента, в който Рурк демонстрираше апаратура на Фийни.

Намръщи се към екрана и сменящите се цветове върху него.

— Предполагам, че това не е нова видеоигра.

— Това е сензор. За улавяне на телесна топлина. Значи Съмърсет се мотае долу в кухнята. Вкарваш координатите на мястото, което искаш да сканираш и природата на обекта, който искаш да бъде засечен. Апаратът може да го направи през твърди тела — стени, врати, стъкло и т.н. През стомана. Флатайрън има стоманен скелет. Разстоянието зависи от странични влияния — разбира се, други обекти с подобна структура ще му повлияят. Но щом веднъж засечеш целта си, можеш да я заключиш и да я следваш.

— Какво е това? — Тя почука върху екрана, върху който обикаляше едно червено и едно оранжево петно. — Това да не е...

— Котаракът. — Рурк ѝ се усмихна. — Мисля, че се надява да получи нещо. Имаш ли звук, Токимото?

— Почти. Още секунда.

— Настройваме го — обясни Рурк. — Свързваме аудиосензора и нагласяваме правилната комбинация от филтри. Тогава ще можем да имаме и звук.

— Два етажа по-надолу? Без директна или сателитна връзка?

— Използваме сателит. С апаратурата, която имаме в лабораторията, ще можем да видим мустаците на граф Галахад. Но с този портативен комуникатор ще се задоволим с образа на телесната топлина. — Рурк вдигна очи. — Това трябва да е достатъчно за целите ти.

— Да. Ще свърши добра работа. — Тя сви устни, когато дочу звук на цигулки от апарата, а после безпогрешния звук на най-убедителното мяукане на Галахад.

— Това — коментира Макнаб със завистлива въздишка — направо ме разбива.

— Ами неговата охранителна система и мониторите? — попита Ив.

— Мога да ги изключа от разстояние. Можем да заобиколим неговото аудио, за да не чува заповедите за евакуация. В състояние сме да разположим тази апаратура на място за двайсет минути и да го сканираме и проследим до трийсет.

— Първо ще го изолираме и сканираме, а после ще евакуираме хората. Ще трябва да освободим място за база на етаж под него. Да го направим бързо и тихо и после да разположим тази апаратура там. Фийни?

— Работя върху това.

— Пийбоди, пригответи защитното облекло и оръжието за екипа по залавянето и го натовари. Рурк, с мен.

— Винаги — отвърна той и я последва навън.

Тя не каза нищо, докато не се озоваха обратно в кабинета ѝ. Провери оръжието и белезниците си и после извади електрошокова палка.

— Това ще ти трябва. Искам да влезеш там с мен.

Той разгледа оръжието в ръката си. Притежаваше собствени мощни и със сигурност по-ефективни оръжия. Но реши, че в случая е важна нейната загриженост.

— Няма да ме оставиш да те помоля.

— Не. Ти си го заслужи. Искам да влезеш през вратата с мен. И нещо повече, нямам представа с какво разполага той вътре. Когато влезем, искам да се съсредоточиш върху оръжията, а него остави на мен. Остави го на мен, Рурк.

— Разбрано, лейтенант.

— Има още нещо. Дадох на Надин малко информация. Когато това приключи, ако искаш да съобщиш на медиите как Бисел и Спароу са прецакали твоя служителка и са се опитали да откраднат информация от „Секюркомп“, да саботират Код „червено“ и т.н., това няма да нарани чувствата ми.

— Ти ги хвърляш на кучетата. — Устните му потрепнаха, докато проследяваше с пръст трапчинката на брадичката ѝ. — Лейтенант. Ти ме възбуждаш.

— Предполагам, че известно време те ще чистят кръвта и костите. А в ООО ще има разпръснати доста кръв и кости. Има всякакви видове възмездие, Рурк.

— Да. — Той пъкна оръжието в джоба си, за да може да обхване лицето ѝ с длани и да я целуне по челото. — Наистина има. И ако това те задоволява, то и за мен е достатъчно.

— Хайде тогава да сритаме нечий праведен задник.

Участието на командир Уитни и началник Тибъл като наблюдатели в операцията я превърна в малко по-тромава и нервна. Тя положи всички усилия да не им обръща внимание, докато инструктиреше персонала си.

— Протоколът и любезността налагат да уведомим ООО, когато и ако установим местоположението на Блеър Бисел — изкоментира Тибъл.

— Не протоколът и любезността са първата ми грижа, сър, а локализирането, обуздаването и пленяването на заподозрян за множество убийства. Напълно възможно е и други членове на ООО да са участвали или да са били посветени в плановете и действията на тримата оперативни агенти. Уведомяването на организацията на този етап от тази операция може, фактически, да я компрометира, ако Бисел разполага с някакъв вътрешноведомствен контакт.

— Но ти не вярваш нито за миг в това. Все пак аз съм съгласен — отговори Тибъл с кимване. — Логично е и ще използвам този аргумент, ако нещо се обърка. Ако изпуснеш Бисел тук или не успееш да го заковеш здраво, някои от тези лайна могат да опръскаат и теб.

— Той ще бъде закован. — Тя обърна гръб на мониторите, отбеляза времето. И започна да чака.

Те се намираха в апартамент с офиси един етаж под „Консултанти Лебис“. Хората бяха изведени оттам и тя само чакаше потвърждението на Рурк, че охранителната система в „Лебис“ и в това крило на сградата е изключена, за да започне следващата фаза на операцията.

— Те ще искат да си го получат, лейтенант — добави Тибъл. — И да ги преместят двамата със Спароу на федерална територия.

— Обзалагам се, че ще поискат — измърмори тя. — Но щом ги заплашва смъртна присъда с обвинения за убийство и конспирация за убийство, не ми пука кой ще заключи кафеза.

— Те ще поискат да не се вдига шум. Такова прецакване в собствените им редици няма да се хареса на публиката.

Да, помисли тя, това определено ще затрудни операцията.

— Заповядвате ми да прикрия фактите ли, началник Тибъл?

— Не съм издал подобна заповед, лейтенант. Но ще посоча, че публични заявления, касаещи определени подробности от този случай, ще бъдат политически нецелесъобразни.

— Ще го запомня. — Тя погледна, когато Рурк влезе при тях.

— Готово — обяви той. — Твоят човек е сляп и глух. Асансьорът до ателието е изключен.

— Разбрано. — Тя вдигна комуникатора си. — Далас. Искам аварийните стълби блокирани и охранявани. Не влизайте, повтарям, не влизайте в нито едно от двете места. Започнете евакуацията.

Тя посочи монитора.

— Намери го.

— Бих искала аз да сканирам и да го локализирам — заяви Рива. — Бих искала да се заема с това.

— Това е работа на Фийни.

Фийни леко потупа Рива по рамото и трябваше да се пребори с желанието си сам да пусне програмата.

— Давай.

Тя вкара определените координати за „Лебис“, настрои апарата за топлинен образ на тяло и после извърши бавно сканиране.

— Там няма нищо. — Гласът ѝ леко трепереше, но тя прочисти гърлото си и промени координатите на цялото крило на сградата.

Когато видя петното от червена и оранжева светлина, Рива просто зяпна.

— Целта е потвърдена — обяви тя, когато Ив пристъпи напред. — Той е сам. Координатите го локализират в ателието.

— Какво е това? — попита Ив, показвайки с пръст една синя линия.

— Огън. Пламък. Висока температура. Той работи.

— Въръжен е — обади се Рурк. — Виж тук, това място, ъгълът и позицията на тялото му. Нож или револвер, предполагам.

— Добре. Подходящи са. — Тя постави ръка върху собственото си оръжие.

— Включвам аудиосигнала. Той слуша музика. Лош рок — заяви Рива след секунда. — Напрегнат и изнервен е — добави тя. — Слуша такава музика, когато е притеснен. Там има доста метал. Инструменти, започнати скулптури. Трудно ще бъде да се определи дали нещо от това, което хващам, е оръжие.

— Приемаме, че има. Дръжте го локализиран. — Ив си сложи на главата портативен комуникатор. — Искам да знам през цялото време къде се намира и какво прави. Искам да разбере на секундата, когато сградата бъде евакуирана. Да заемем позиция.

— Вървете. — Фийни се обади по комуникатора си. — Шести екип, това е базата. Приятели навлизат във вашия сектор. Повтарям, приятели навлизат във вашия сектор.

— Те ще ни опишат картинката — започна Ив, докато се насочваха към аварийното стълбище. — Оръжия на режим зашеметяване. Далас на вратата — съобщи тя по комуникатора и после отвори вратата към пожарните стълби.

Групата от двама души от Екипа за кризи стоеше готова. Съобщиха й, че всичко е спокойно.

— Ще го зашеметим. Не искам да му позволяваме да извади оръжие. Никой не бива да пострада при тази операция. Ще го повалим, ще му сложим белезници и ще го изведем навън жив и здрав.

— Това ми харесва — измърмори Макнаб.

Тя помисли, че фронталната атака на четиримата през една и съща врата е твърде рискована, ако той е въоръжен.

— Ти и Пийбоди пред вратата на галерията. Рурк ще отвори дистанционно вратата между двата участъка по моя команда. Ние ще влезем през вратата на ателието. Ще го пипнем от две страни. Действайте след сигнала ми.

Тя влезе през вратата на стълбището и даде знак на Макнаб и Пийбоди да заемат позиция от другата страна на коридора.

Ив чуваше шума от напредващата евакуация в комуникатора си. Ставаше бавно, но напредваше. Разкърши рамене.

— Боже, мразя тези бронезилетки. Дали могат да ги направят още по-неудобни?

— В друга епоха, лейтенант, ти щеше да бъдеш моят рицар в блестящи доспехи. И тогава щеше да ги мразиш много повече.

— Можехме да го пипнем, сигурно можехме да го пипнем и без евакуация. Можехме да изчакаме и да го издебнем. Той трябва да спи от време на време. Но...

— Инстинктът ти подсказа да предпазиш цивилните и да го пипнеш сега.

Тя свали от главата комуникатора си и посочи неговия.

— Ако предпочиташ да бъдеш този, който ще го пипне, аз ще ти отстъпя тази чест.

Той прекара върха на пръста си по линията на брадичката ѝ.

— Жалиш ме, нали?

— Много.

— Аз също. Но не, не ми отстъпвай. Няма значение кой ще бъде.

— Добре тогава. — Тя отново постави комуникатора си. После се завъртя на пръсти след няколко минути, когато прозвуча сигнала за края на евакуацията.

— Пийбоди, на вратата. Рурк, пусни ги в галерията.

Той натисна копчето върху дистанционното си устройство.

— Готово.

— Влизайте. Бъдете нащрек. — Тя зае позиция до вратата на ателието и кимна на Рурк. — Давай!

Ив се втурна ниско наведена през вратата с изправения Рурк до себе си. След секунда вратата между помещенията се отвори и Пийбоди и Макнаб нахлуха вътре.

Бисел стоеше с каска, предпазни очила и леко предпазно облекло до една от скулптурите си. И с два ръчни бластера в кръстосани върху тялото кобури. Държеше горелка, която изхвърляше тънък пламък.

— Полиция! Вдигни ръцете горе. Сега!

— Това няма да има значение. Няма да има значение. — Той замахна с горелката към Пийбоди и Макнаб и се олюля назад, тъй като бе зашеметен.

— Няма да има значение. — Хвърли долу горелката и пламъкът заподскача по огледалната повърхност на пода. — Всичко е минирано. Чувате ли ме? — извика той. — Имам бомба. Ако ме доближите, ще я взривя. Ще взривя половината от тази сграда и всичко живо в нея. Оставете долу оръжията и ме слушайте.

— Цялата съм в слух, Блеър. — Тя чу в слушалката си заповедта за действие, отправена към Екипа за бомби и експлозиви. — Къде е бомбата?

— Оставете долу оръжията си.

— Няма да го направя. — Тя гледаше с ъгълчето на окото си как Рурк се обърна и после клекна, за да вземе горелката и да я изключи. — Щом искаш да слушам, ще те изслушам. Къде е бомбата? Може да ме будалкаш. Щом искаш да те изслушам, трябва да ми кажеш къде е.

— Тук. В цялото това проклето нещо. — Той потупа с ръка извитата метална колона на бъдещата си творба. Лицето му блестеше от пот. От работата, помисли тя, и от възбудата. И от паниката.

— Вътре има достатъчно взрив, за да прати това място и стотици хора по дяволите и обратно.

— Ти ще загинеш с тях.

— Слушай. — Той накриви назад каската си и тя видя очите му. Наркотик, помисли Ив. Той беше друсан. Трябваше да се преодолее разстоянието до него с няколко скока, преди да бъде повален.

— Казах, че слушам. Какво имаш да казваш?

— Няма да отида в затвора. Не влизам в кафеза. Спароу, Куин Спароу е този, който планира всичко и той ме прецака. Няма да отида в затвора. Аз съм оперативен агент на ООО и изпълнявам задача. Не попадам в юрисдикцията на Полицейското управление на Ню Йорк.

— Можем да поговорим за това. — Гласът ѝ бе спокоен и издаваше заинтересованост. — Можеш да ми разкажеш за задачата си, освен ако първо не се взривиш.

— Няма да разговаряме. Само ти ще слушаш. Трябва ми транспорт. Искам реактивен хеликоптер и пилот на покрива. Искам десет милиона в банкноти, които не могат да бъдат проследени. Когато съм в безопасност, ще ти изпратя кода за обезвреждане на бомбата. Иначе...

Той вдигна лявата си ръка и показа дистанционното пусково устройство, закопчано за дланта му.

— Ще използвам това. Аз съм от ООО! — извика Бисел. — Смяташ ли, че няма да го използвам?

— Не се съмнявам, че ще го използваш, агент Бисел. Но трябва да се уверя, че експлозивът съществува. Докато не потвърдя заплахата

и не уведомя началниците си, те няма да повярват. Трябва да се уверя, за да можеш да продължиш да контролираш нещата.

— Тук е. И едно натискане на...

— Запознат си с процедурите и протокола. Ние сме професионалисти. Трябва да докладвам на началниците си. Да потвърдим и тогава можем да се заемем с твоите искания и да преговаряме.

— Бомбата е вътре, ти, глупава кучко. Аз я поставих вътре. Стой далеч от нея, защото ще те ритам до самата шибана база на ООО, ако се опиташ да ме прецакаш.

— Ще я сканираме. Няма смисъл някой да бъде наранен. Имаме Спароу. Той ми стига. Той е този, който те забърка в тази каша. Аз просто трябва да потвърдя наличието на бомбата, за да започнем процеса на преговори.

— Сканирай тогава. Ще се убедиш. Аз искам този реактивен хеликоптер. И искам да се изтеглите, да се изтеглите по дяволите. Искам транспорт до място, което сам ще избира.

Рурк вдигна и двете си ръце.

— Позволи ми само да извадя скенера си и да го настроя за откриване на експлозивно устройство. Знаеш, че притежавам част от тази сграда. Не искам да бъде повредена.

Бисел прехвърли поглед от лицето на Ив върху това на Рурк. Облиза устни.

— Направи само едно движение, което не ми харесва, и бомбата избухва.

Рурк бръкна в джоба си и протегна напред ръка със скенера, за да го одобри Бисел.

— Използваш наркотици, агент Бисел — обади се Ив, за да привлече отново вниманието му върху себе си. — Това не е полезно за теб. Може да замъгли разсъдъка ти.

— Смяташ, че не знам какво правя ли? — Потта се стичаше по лицето му и се събираше в основата на шията. — Мислиш, че не ми стиска?

— Не. Нямахте да направиш, каквото направи и да бъдеш какъвто си, ако не ти стискаше. Ако Спароу не бе те прецакал, ти щеше да си богат.

— Кучият му син.

— Той те е смятал за негово куче, което може да държи на каишка. — Тя не погледна Рурк, но го усещаше до себе си. — Но ти му показва от какъв материал си направен. Смятам, че само си искал да се измъкнеш след изпълнението на задачата. Да си получиш дължимото и да се измъкнеш. Но нещата са продължили да вървят на зло. Знаеш ли, базирам се, че Клои би заминала с теб. Не трябваше да я убиваш.

— Тя беше идиотка! Не лошо парче, но можеше да те докара до бяс, когато си с нея извън леглото. Използвах информационното ѝ устройство за съхраняване на информация и формулиране на планове. Знам как да си планирам нещата. Различни варианти за всякакви случаи. И какво мислиш видях, когато погледнах през бръмбара, който поставих в спалнята? Тя се опитваше да прочете информацията, опитваше се да налучка паролата ми. Сигурно е смятала, че ѝ изневерявам. Глупава, ревнива малка кучка.

— Какво ще кажеш за медальона, който ѝ подари?

Той изглеждаше непроницаем и после шарещите му очи се усмихнаха.

— Парола, кутия за информация. Смяташ, че не знам как да се прикривам ли? Имах такива кутии за информация из цялото проклето място. За спешни финансови средства, за оръжия, за всичко, което ми потрябваше. Не можех да сложа всичко на едно място. Трябваше да разпръсна нещата.

— И тя е знаела за това място. Знаела е и е имала тази уличаваща информация в устройството си, както и една от паролите ти. Разбирам, че съм сбъркала. Трябвало е да я убиеш.

— Разбира се. Трябваше да свърши работа. Трябваше. Дори я накарах да напише бележката. Просто я напиши заради мен, бейби. Един ред, само един ред, за да кажеш как си се почувствала при мисълта, че съм мъртъв. И тя бе достатъчно глупава, за да го направи.

— Това беше добър план. Както и с Пауъл. Но нямаше късмет.

— Взривно устройство потвърдено — обяви хладнокръвно Рурк. — Леле, леле, Бисел, ти наистина си сложил всичките си яйца в една много несигурна кошница. Ако взривиш това, няма да могат да съберат парчетата.

— Казах ти. Нали ти казах? Сега ми осигурете онзи хеликоптер. Веднага!

— Ако го взривиш — продължи Рурк, — но ти няма да го направиш, понеже изключих таймера. Можеш да действаш, лейтенант.

— Благодаря. — Тя се прицели в незащитените му крака. Той се олюля, изрева и погледът му подивя, докато стискаше ръката си в юмрук в опит да взриви бомбата.

Ив го удари втори път, когато той се пресегна за оръжията си, а Пийбоди го удари отстрани по средата на тялото, изпращайки ги и двамата върху току-що обгорелия под.

Черпейки сили от наркотика, той я удари с опакото на дланта си, но тя издържа удара.

Макнаб скочи, хвърли се на пода, за да заклеци Бисел в смъртоносна хватка и използвайки юмука вместо оръжието си, му нанесе три къси и силни крошета в лицето.

От носа ѝ се стичаше кръв, но Пийбоди извади белезниците. Двамата го повалиха на земята между тях и му сложиха белезниците.

— Вържи му и глезените — предложи Ив и ѝ подхвърли собствените си белезници. — Все още е доста скоклив. Обажда се Далас — изрече тя в комуникатора си. — Заподозреният е заловен. Изпратете екип от „Бомби и експлозиви“ за изнасяне на взривното устройство.

Докато Пийбоди дишаше тежко, седнала върху все още подскачащия гръб на Бисел, Макнаб ѝ предложи носна кърпа на цветчета.

— Вземи, бейби. Носът ти кърви. Искам да кажа, детектив Бейби — добави той с поглед към лейтенанта.

— Добре ли си, Пийбоди? — попита я Ив.

— Да. Не е счупен. — Тя притисна шарената кърпа до носа си. — Пипнахме го, лейтенант.

— Да, пипнахме го. Уреди транспортирането на арестувания до Централното управление. Добра работа, детектив Бейби. Твоята също, Макнаб.

— Ти се отдръпна — коментира Рурк, когато Ив направи път на хората от бомбения екип, пристигнали, за да се заемат със скулптурата. — За да може Макнаб да го удари няколко пъти заради Пийбоди.

— Мисля, че Пийбоди щеше да се справи и сама, но той си го заслужаваше. Макнаб има добър и силен десен, въпреки че е толкова кльощав.

Тя погледна часовника си. Имаше вероятност да пристигне навреме за срещата с Надин.

Майната ѝ на политическата целесъобразност.

— Ще трябва да отида в Централното управление, за да оформя документите и да загрея Бисел с първия разпит. Ще ми отнеме известно време. Може би ще можеш да информираш Рива и Токимото и да ги увериш, че тяхната помощ и сътрудничество са отбелязани и оценени. Предай на Рива, че ще ѝ уредя пет минути насаме с Бисел. И може би ще кажеш на Каро, че е свършила добра работа с отглеждането на детето си.

— Това можеш да ѝ събщиш и сама.

— Сигурно мога. Междувременно... — Тя вдигна пръст, за да го подкани да влезе с нея в относително по-тихата галерия. — Ти вложи много време и енергия в това разследване. Независимо от личния ми интерес, това също е отбелязано и оценено.

— Благодаря ти.

— Предполагам, че ще ти отнеме известно време, за да подредиш собствените си неща. Твоят корпоративен и вселенски бизнес.

— Само няколко дни. Най-много седмица и нещата отново ще вървят както трябва. Ще се наложи да напусна града за известно време. С някои неща ще трябва да се заема лично.

— Добре. Но преценяваш, че ще уредиш всичко за около седмица.

— Горещо-долу толкова. Защо?

— Защото когато приключиш с всичко, аз ще те заведа на един дълъг уикенд. За да можеш да си починеш.

Той вдигна вежди.

— Така ли?

— Да. Ти поработи на пълни обороти. Трябва ти почивка. Значи да кажем... за седмица от петък. Къде искаш да отидем?

— Къде искам да отида ли? И правиш това, защото имам нужда от почивка?

Тя погледна през вратата, за да се увери, че никой не им обръща внимание. После обхвана лицето му с длани.

— Имаш нужда. Освен това възнамерявам за няколко дни да те превърна в мой сексуален роб. Така че къде искаш да отидем?

— Доста време не сме били на острова. — Той не си направи труда да провери дали някой гледаше, а се наведе надолу и я целуна. — Аз ще уредя нещата.

— Не, аз ще ги уредя. Мога да го направя — заяви тя, когато той не можа да скрие напълно гримасата си. — Мога. Боже, мога да координирам голяма операция, значи би трябвало да мога да уредя и някакво проклето пътуване. Имай ми малко доверие.

— Доверието ми към теб е повече от малко.

— Тогава ще се видим по-късно. Трябва да вървя, за да пусна кучетата.

Тя тръгна, но се върна и го целуна силно и страстно.

— По-късно, цивилен бейби.

Чу го как се смее, докато излизаше и си пробиваше път през тълпата ченгета. И когато остана сама в слизация надолу асансьор, Ив потупа с пръст — този, върху който носеше венчалната си халка — татуировката на значката над сърцето си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.